

ஸ்ரீமத் வால்மீகி
ராமாயணம்

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

ஸ்ரீ ஸி. ஆர்.
ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ.

இது ஒரு பிரஹஸ் தயாரிப்பு
© 2021-2022 <https://brahas.com>

ஸ்ரீராமஜயம்
ஸ்ரீ ராமசுந்தர மரபுஹ்மணை நம:

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

ஸ்ரீ ஸி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ.

இது ஒரு பிரஹஸ் தயாரிப்பு
© 2021 – 2022 <https://brahas.com>

Please visit brahas.com for more publications.

Note that multiple copyrights exist for most of books provided by Brahas Publications. Readers are advised to go through the details contained in the book and understand the implications, before distributing.

Cover page, this page and the format of the book are copyrights of Brahas Publications. Readers can distribute this book freely, as long as this format, this copyright notice and the cover pages are retained.

Fonts for the book are provided by: kamban.com.au

© Brahas Publications 2021-
2022

எமது மேலும் பல இலவச வெளியீடுகளுக்கு brahas.com அனுகவும்.

கவனிக்க: எமது வெளியீடுகளுக்கு பல காப்புரிமைகள் இருக்கலாம். வாசகர்கள் அவற்றை கவனமாக படித்து அதன்படி நடக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

அட்டைப்படமும், இந்தப்பக்கமும், புத்தக அமைப்பும் ப்ரஹஸ் வெளியீட்டாரின் உரிமையாகும். வாசகர்கள் இப்புத்தகத்தை மற்றவர்களிடம் தாராளமாக பகிர்ந்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அட்டையையும், இப்பக்க காப்புரிமையும், அமைப்பையும் நீக்காதிருத்தல் அவசியமாகும்.

இப்புத்தகத்திற்கான அச்சுக்கள் உபயம்: kamban.com.au

ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்த பூஜை

கிழக்கு முகமாகவோ, வடக்கு முகமாகவோ சுத்தமான ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து, எதிரில் சிக்குப் பலகை, மணை போன்ற உயர்ந்த இடத்தில் ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தத்தை வைத்து, அதற்கு எதிரில் ஹநுமாருக்கு. ஒரு மணையை அமைத்து, அதன் மீது புஷ்பம், பழம், தாம்பூலம் இவைகளை ஸமர்ப்பித்து,

ஸ்ரீ ராமாயண தியான சுலோகங்களை பக்தியுடன் படித்து, பிறகு தன் நக்சத்திரம், ராசி, பெயர் இவைகளைச் சொல்லி, தான் கோரிய பலனைச் சொல்லிய பிறகு, 'ஸ்ரீமத் ராமாயண பாராயணமஹம் கர்ஜயே' என்று ஸங்கல்பித்து,

“ததங்கம் ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தோபர் ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரத பரத்ருக்ந ஹநுமத் ஸமேத ஸ்ரீராமசந்த்ர ப்ரஹ்ம: பூஜாம் கர்ஜயே” என்று உச்சரித்து,

பாராயணம் ஆரம்பிக்கும் தினத்தன்று,

“பாராயணஸ்ய நிர்விக்நேந பரீஸமாப்த்யர்தம் சூக்தௌ விக்நேநஸ்வர பூஜாம் கர்ஜயே”

என்று ஸங்கல்பித்து, விஷ்வக்ஸேநருக்கு (விக்நேஸ்வரருக்கு) அர்க்ய பாத்யாதிகளை ஸமர்ப்பித்து உத்வாஸநம் செய்யவும்,

ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தத்தின்மீது கீழே, குறிப்பிட்டபடி ஷோடஸோப சார பூஜையைச் செய்ய வேண்டியது :

பூஜாக்ரமம்

கையில் அக்ஷதையை எடுத்துக்கொண்டு, “அஸ்யந் க்ரந்தே ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரதபரத்ருக்ந ஹநுமத் ஸமேத ஸ்ரீராமசந்த்ரம் த்யாயாம். சூவாஹ்யாம், சூஸநம் ஸமர்ப்யாம், அர்க்யம் ஸமர்ப்யாம். பாத்யா: பாத்யம் ஸமர்ப்யாம், சூசநீயம் ஸமர்ப்யாம், ஸ்நாநம் ஸமர்ப்யாம், ஸ்நாநாநந்த்ரம் சூசநீயம் ஸமர்ப்யாம், வஸ்த்ரார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்ப்யாம், யஜ்ஞோபவீதார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்ப்யாம், உத்தரீயார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்ப்யாம், கந்தாந் தாரயாம், புஷ்பாணி ஸமர்ப்யாம், தூப மாக்ரப்யாம், தீபம் தர்பயாம், கர்பூர நீராஜநம் ஸமர்ப்யாம்”, என்று அந்தந்த வஸ்துக்களை ஸமர்ப்பித்து,

பிறகு, துளசி, புஷ்பம், அக்ஷதை, குங்குமம் இவைகளால் தம் சக்திக்குத் தக்கவாறு ஸ்ரீ ஹனுமாந், ஸ்ரீ ஸீதை, ஸ்ரீராமர் இவ்வரிசையில் அஷ்டோத்தர சத நாமாவளிகளால் அர்ச்சனை செய்து, நிவேதனமும் கர்ப்பூர ஹாரதியும் செய்த பிறகு,

தாம் எடுத்துக்கொண்ட பாராயண முறைப்படி பாராயணம் செய்ய வேண்டும்.

பாராயண முடிவில்

தத்தம் ஸம்பிரதாயப்படி மங்கள சுலோகங்களைப் படித்து, நிவேதனம் செய்து, ஆரத்தி எடுத்து, ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, பூஜை செய்த அக்ஷதை, தீர்த்தம் இவைகளை சிரஸில் புரோக்ஷித்துக் கொண்டு, பிரஸாதம் ஸ்வீகரித்து, மற்றவர்களுக்கும் விநியோகம் செய்யவும்.

Contents

ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தபூஜை

ஸ-1: வஸந்த ருது வர்ணனை

ஸ-2: ஸுகீவன் ஆஞ்ஜநேயரை அனுப்பியது

ஸ-3: ஆஞ்ஜநேயர் ராமலக்ஷ்மணர்களை ஸந்தித்தது

ஸ-4: ஸுகீவனிடத்திற்குப் போனது

ஸ-5: ஸுகீவனுடன் நட்பு

ஸ-6: ராமன் ஸீதையின் ஆபரணங்களைக் கண்டது

ஸ-7: ஸுகீவன் பிரதிக்கை செய்தது

ஸ-8: ஸுகீவனுடைய துக்கத்திற்குக் காரணம்

ஸ-9: வாலி மாயாவியைக் கொன்றது

ஸ-10: ராமன் ஸுகீவனுக்கு அபயம் கொடுத்தது

ஸ-11: வாலியின் பராக்கிரமம்

ஸ-12: ஆச்சா மரங்களைப் பிளந்தது

ஸ-13: ஸப்தஜனர்களின் சரித்திரம்

ஸ-14: ராமன் ஸுகீவனை ததரியப்படுத்தினது

ஸ-15: தாரை வாலியைத் தடுத்தது

ஸ-16: வாலி வதம்

ஸ-17: வாலி ராமனைக் குற்றம் சாட்டியது

ஸ-18: ராமனுடைய பதில்

ஸ-19: தாரை வாலியைக் கண்டது

ஸ-20: தாரையின் பிரலாபம்

ஸ-21: ஹனுமான் தாரையைத் தேற்றியது

ஸ-22: வாலி தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு நல்வார்த்தை கூறியது

ஸ-23: தாரையின் பிரலாபம்

ஸ-24: ஸுகீவன் துக்கித்தது (ராம தாரா ஸம்வாதம்)

ஸ-25: வாலியின் உத்தரக்கிரியைகள்

ஸ-26: ஸுகீவ பட்டாபிஷேகம்

ஸ-27: ராமன் ஸீதைக்காக துக்கித்தது

ஸ-28: மழைக் காலம்

ஸ-29: ஸுகீவன் ஸென்யங்களைச் சேர்த்தது

ஸ-30: ராமன் ஸுகீவனைக் கோபித்தது

ஸ-31: லக்ஷ்மணன் வருவதை ஸுகீவன் அறிந்தது

ஸ-32: மாருதி ஸுகீவனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தது

ஸ-33: தாரை லக்ஷ்மணனை ஸமாதானம் செய்தது

ஸ-34: ஸுகீவன் ராமனுடைய கட்டளையை அறிந்தது

ஸ-35: தாரை லக்ஷ்மணனை ஸமாதானம் செய்தது

ஸ-36: ஸுகீவன் லக்ஷ்மணனை ஸமாதானம் செய்தது

ஸ-37: வானர ஸேனைகளை வருவித்தது

ஸ-38: ஸுகீவன் ராமனைப் பார்த்தது

ஸ-39: வானர ஸென்யம்

ஸ-40: கிழக்கில் தேட அனுப்பினது

ஸ-41: தெற்கில் தேட அனுப்பினது

ஸ-42: மேற்கில் தேட அனுப்பினது

ஸ-43: வடக்கில் தேட அனுப்பினது

ஸ-44: ராமன் ஆஞ்ஜநேயரிடத்தில் மேரதிரத்தைக் கொடுத்தது

ஸ-45: வானரர்கள் புறப்பட்டது

ஸ-46: ஸுகீவன் பூமண்டலத்தைச் சுற்றினது

ஸ-47: மூன்று திக்குகளில் போன வானரர்கள் திரும்பி வந்தது

ஸ-48: தெற்கில் தேடினது

ஸ-49: வானரர்கள் துக்கித்தது

ஸ-50: ரிக்ஷிலத்தில் புகுந்தது

ஸ-51: ரிக்ஷிலத்தின் விருந்தாந்தம்

ஸ-52: வானரர்களின் வரலாறு

ஸ-53: வானரங்கள் துக்கித்தது

ஸ-54: ஹநுமார் ஆகேஷித்தது

ஸ-55: வானரங்கள் பிராயோபவேசம் செய்தது

ஸ-56: ஸம்பாதி

ஸ-57: அங்கதன் பதில் சொன்னது

ஸ-58: ஸம்பாதி ஸீதை இருக்குமிடத்தைத் தெரிவித்தது

ஸ-59: ஸம்பாதி ஸீதையின் வரலாற்றைச் சொன்னது

ஸ-60: ஸம்பாதியின் விருந்தாந்தம்

ஸ-61: ஸம்பாதியின் விருத்தாந்தம் (தொடர்ச்சி)

ஸ-62: ஸம்பாதியின் விருத்தாந்தம் (தொடர்ச்சி)

ஸ-63: வானரங்கள் ஸமுத்திரக்கரை சேர்ந்தது

ஸ-64: அங்கதன் வானரங்களைப் பரீக்ஷித்தது

ஸ-65: வானரர்களின் சக்தி

ஸ-66: ஜாம்பவான் ஆஞ்ஜநேயரைப் புகழ்ந்தது

ஸ-67: ஆஞ்ஜநேயர் மஹேந்திர பர்வதத்தில் ஏறினது

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

ஸ-1: வஸந்த ருது வர்ணனை

ஸ தாம் புஷ்கர்ணீம் கத்வா பத்மோத்பல ஜஜாகுஸாம் |
ராம: ஸிஸுமீத்ரீ ஸஹீதோ வில்லாபாகுலேந்த்ரீய: || (1).

அவதாரிகை

முன் காண்டத்தில் ராமன் தன ஜனங்களைக் காப்பாற்றுவதென்ற தர்மத்தை நடத்திக் காட்டினார். இந்தக் காண்டத்தில் மித்ரர்களைக் காப்பாற்றுவதென்ற தர்மத்தை நடத்திக் காட்டுகிறார். மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் குணம் அடையாளமாக முன் காண்டத்தில் சொல்லப்பட்டது. ராமன் பர தெய்வமென்பதற்கு அனந்த கல்யாண குணங்கள் பொருந்தியிருப்பதே அடையாளமென்று இந்தக் காண்டத்தில் சொல்லப்படுகிறது. சரணாகதி மந்திரமான த்வயத்தின் பின் பகுதியில் முதல் பதத்தின் கருத்து ஸீதா விவாஹத்தை பிரதானமாகவுடைய பாலகாண்டத்திலும்; இரண்டாவது பதத்தின் அர்த்தம், ஸகல ஜனங்களையும் தமது உத்தம் குணங்களால் மோஹிக்கச் செய்தாரென்று வர்ணிக்கும் அயோத்யா காண்டத்திலும்; நான்காம் வேற்றுமையின்(நாராயணாய)பொருள், முனிவர்களால் பகவத் கைங்கரியம் செய்யப்பட்டதென்று ஆரண்ய காண்டத்தில் பஞ்சவடி. வாஸம் வரை கூறியுள்ள கதையாலும்; நம: என்ற பதத்தின் அர்த்தம் கரன் முதலியவர்களின் கதையாலும்; மாரீசனைப் பார்த்தது முதல் நடந்த வரலாற்றால் ஜீவன் கடைந்தேற உபயோகமான மார்க்கமும்; மாரிசனைப் பார்த்த கதையால் பகவானால் நிரந்தரமாக அனுபவிக்கத் தகுந்த ஜீவன்களும் ஒருவேளை அதை மறந்து காமபோகங்களில் உழல் வார்களென்றும், அதனால் ராவணனேன்ற. மஹாமோகம் பிடித்துக் கொள்ளுமென்றும்; கேவல கர்மத்தால் ஸம்ஸாரமும் அக்ஞானமும் விலகாதென்றதை ஜடாயுவின் கதையாலும்; ஸம்ஸார தசையில் ஜீவனுக்குச் சரீரத்தில் பிரவேசம் உண்டாயிற்றென்பதை லங்கையில் கொண்டுபோய் ஸீதையை வைத்த கதையாலும்; ஜீவன் தாப த்ரயத்தால் பீடிக்கப்படுகிறானென்பதை ராக்ஷஸிகள் ஸீதையை உபத்திரவித் தார்களென்றதாலும்; ஜீவன் கரையேறும் மார்க்கத்தைப் பகவானே தேடுகிறாரென்பதை ராமன் ஸீதையைத் தேடினார் என்றதாலும் ஆரண்ய காண்டத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டன.

ஜீவனுக்குத் தன்னிடத்தில் பக்தியை ஆசாரியன் மூலமாக உண்டாக்குகிறான் பகவான் என்பது கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் உபதேசிக்கப் படுகிறது. அதில் முதலாவது ஸர்க்கத்தில், வைகுண்ட நாதன் தனக்கு நித்திய கைங்கரியம்

செய்யும் நித்திய ஸூரிகளைக் கண்டு, “ஐயோ! ஜீவகோடிகள் இதைப்போன்ற சக்தியையும் ஞானத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அனுபவிக்க வேண்டியிருக்க, நம்மை அடைந்து அவைகளை அனுபவிக்காமல் ஸம்ஸாரத்தில் சுழல்கிறார்களே” என்று பரிதவிப்பது காட்டப்படுகிறது. ஆசாரிய லக்ஷணமும் சிஷ்யலக்ஷணமும் வர்ணாசிரம தர்மங்கள் முக்தியடையும் வரையில் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், ஞானிகளும் பக்தர்களும் உயிருள்ளவரையில் நடக்கவேண்டிய வகையும், நித்திய விபூதியிலும் லீலாவிபூதியிலும் அவர்களுடைய ஆசாரமும், மற்றும் பல தத்வங்களும் வஸந்தருதுவின் வர்ணனையில் அங்கங்கே காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

பிறகு ராமன் தாமரைகளாலும் நீல உத்பலங்களாலும் மீன் களாலும் நிறைந்த பம்பையென்னும் அந்த ஓடையைக் கண்டு, தாமரைகள் ஸ்தையின் முகத்தையும், நீலோத்பலங்கள் அவளுடைய கண்களையும், மீன்கள் அவளுடைய சஞ்சலமான பார்வையையும் ஞாபகப்படுத்தியதால், மஹா தைரியசாலியானாலும், தன்னைச் தேற்றுவதற்கு அந்தரங்க மித்திரனான லக்ஷ்மணன் ஸமீபத்திலிருந்தாலும், விரகதாபம் மேலிட்டு, இந்திரிய ஸ்வாதீனமற்று பிரலாபித்தார். அந்த ஏரியைப் பார்த்தவுடனேயே அவருடைய இந்திரியங்கள் ஸந்தோஷத்தால் நடுங்கின.

அப்பொழுது ரகுவீரன் லக்ஷ்மணனை நோக்கி, “குழந்தாய்! வைரோயத்தைப்போல் தெளிவான ஜலத்தாலும் மலர்ந்த தாமரை உத்பலம் முதலிய புஷ்பங்களாலும் அநேக விருஷஷங்கங்களாலும் இந்தப் பம்பை விளங்குகிறது. இதற்கு ஸமீபத்திலுள்ள காடுகளில் பெரிய மரங்கள் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்து, உன்னதமான சிகரங்களையுடைய மலைகளைப்போல் தோன்றுகின்றன. பரதன் என்னைப்பலவிதமாக வேண்டியும் நான் அதற்கிணங்கவில்லை; ஆகையால் நான் வரும் வரையில் நந்திக்கிராமத்தில் தபஸ்வி வேஷத்துடன் விரதங்களையும் உபவாஸங்களையும் அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; என் பிராணாதாரமான ஜானகியும் எடுத்துப் போகப்பட்டாள். இந்த ஸ்திதியில் சோகத்தால் தவிக்கும் என்னை வஸந்தகாலம் இன்னும் அதிகமாகத் துன்பப்படுத்துகிறது. துக்கப் படுகிறவனுக்கு எதைக் கண்டாலும் வெறுப்பாக இருக்கு மல்லவா? அப்படிப்பட்ட என் மனத்தையும் இந்தப் பம்பையின் அழகு கவர்கிறது. தாமரை முதலிய புஷ்பங்களால் அதன் குளிர்ந்த ஜலம் மறைக்கப் பட்டிருக்கிறது. மலைப்பாம்புகளும் ஸர்ப்பங்களும் அங்குமிங்கும் ஓடுகின்றன. துஷ்ட ஜந்துக்கள் அதிகமாக இருந்தாலும் புஷ்பங்களால் நிறைந்திருப்பதால்

இது மிகவும் அழகாகக் காணப்படுகிறது. பச்சையும் மஞ்சளும் பிரகாசிக்கும் இளம்புல் தரைகளில் மரங்களிலிருந்து உதிர்ந்த பல வித புஷ்பங்கள், விசித்திர வர்ணமுள்ள நூல்களால் செய்யப்பட்ட கம்பளங்களைப்போல் தோன்றுகின்றன. மலர்ந்த புஷ்பங்களால் நிறைந்த மரங்களின் நுனிகளும் மலர்ந்த புஷ்பங்கள் நிறைந்த கொடிகளால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; இது வஸந்தகாலம்; மரங்கள் மலர்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்திருக்கின்றன; எங் கும் பரிமளம் வீசுகிறது; அவைகளைக் கிரஹித்துக் கொண்டு சுகமாக அடிக்கும் காற்று ஆசையை வளரச்செய்கிறது. காடுகளில் புஷ்பங்களால் நிறைந்த மரங்கள் அவைகளை உதிர்ப்பது நீருண்ட மேகங்கள் மழை பொழிவதுபோல் இருப்பதைப் பார். கற்பாறைகள் நிறைந்த பூமிகளில் பல காட்டு மரங்கள் காற்றின் வேகத்தால் அடிக்கப்பட்டுப் புஷ்பங்களைச் சொரிவதைப் பார். உதிர்ந்தனவும் உதிர்வனவும் மரத்தில் இருப்பனவுமான, புஷ்பங்களைக் காற்று நான்கு புறங்களிலும் வாரியிரைப்பது அவற்றுடன் விளையாடுவதைப் போல் இருக்கிறது. மலர்களால் நிறைந்த மரக்கிளைகளை அங்குமிங்கும் அசைக்கும் காற்றை அந்தப் புஷ்பங்களிலிருந்து துரத்தப்பட்ட வண்டுகள் இனிய கீதத்துடன் பின் தொடர்கின்றன. மலைக் குகைகளிலிருந்து காற்று சப்தத்துடன் வெளிப்பட்டு மரங்களை ஆட்டுவதும், மதம்கொண்ட குயில்கள் மதுரமாகப் பாடுவதும், நாடகத்தில் பிரதான வேஷதாரி திரையிலிருந்து வெளிப்பட்டுப் பாடிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, மற்றவர்கள் அதற்கு ஒத்து ஆடுவதையும், இன்னும் சிலர் வீணை புல்லாங்குழல் முதலிய வாத்தியங்களைப் பாட்டிற்கு ஒட்டி வாசிப்பதையும் போலிருக்கிறது. காற்றால் அடிக்கப்பட்ட மரங்களின் நுனிகள் ஒன்றைஒன்று தொடு வதால் அம்மரங்கள் ஒன்று சேர்ந்து தொடுக்கப்பட்ட பெரிய மாலை போல் தோன்றுகின்றன.

மலைய பர்வதத்திலுள்ள சந்தன மரங்களின் மணத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஸுகமாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் வீசும் இந்தத் தென்றல் காற்று சிரமம் முழுவதையும் போக்குன்றது. ஸுகமான வாசனை வீசும் வனங்களிலுள்ள மரங்களில் காற்றடிக்கும் சப்தமும், அவைகளில் தங்கும் வண்டுகள் மதுரமாகப்பாடும் சப்தமும் கலந்து கேட்க மிகவும் இன்பமாக இருக்கிறது, மலைச் சிகரங்களில் வளரும் உன்னதமான மரங்கள், அழகுள்ள புஷ்பங்களால் மறைந்து, தூரத்திலிருந்து பார்க்கும் பொழுது ஒரே புஷ்பக் கூட்டத்தைப் போல் தோன்றுகிறது. இதோ இருக்கும் மரங்கள் புஷ்பங்களால் மறைக்கப்பட்ட நுனிகளுடன் காற்றால் அங்குமிங்கும் அசைக்கப்பட்டு, கறுத்த வண்டுகளால் சப்தம் செய்வதைப் பார்த்தால், ஆடுகிறவர்கள் பல வர்ணமுள்ள புஷ்பங்களைச் சூட்டிக் கொண்டு அதன்மேல் கறுத்த தலைப் பாகையுடன் மதுரமாகப்பாடிக் கொண்டே ஆடுவது போலிருக்கிறது. இதோ நான்கு

புறத்திலுமுள்ள கோங்கு மரங்கள், புஷ்பங்கள் அடர்ந்த நுனிகளுடன், தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டு, பீதாம்பரத்தை உடுத்திய முனிவர்களைப்போல் தோன்றுகின்றன.

நாம் நகரத்தைவிட்டு வந்து பதின்மூன்று வருஷங்களாகின்றன. ஸீதையை விட்டுப்பிரிந்து தவிக்கும் என்னைப் பலவித பகலி களும் மிருகங்களும் சப்திக்கும் இவ் வஸந்த காலம் அதிகமாக வாட்டுகிறது. சோகத்தால் பீடிக்கப்படும் என்னை மன்மதன் அதிக மாகப் பீடிக்கிறான். குயில் ஸந்தோஷமாகக் கூவிக்கொண்டு என்னைப் போட்டிக்கு அழைப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. அழகான மலையருவியிலிருந்து இந்த வான் கோழி ஸந்தோஷமாக என்னைப் பார்த்துக் கூவுவது, தாபத்தால் பீடிக்கப்பட்ட என்னை மிகவும் வருத்தப்படுத்துகிறது. ஆனால் இதன் சப்தத்தைக் கேட்டு வருத்தப் படுவது எனக்கு வழக்கமோ என்றால், இல்லை. முன்னொரு ஸமயத்தில் ஸீதை ஆசிரமத்திலிருக்கும்பொழுது இந்தப் பகலியின் சப்தத்தைக் கேட்டு ஆசை மிகுந்து என்னை அழைத்துப் பலவிதமான இன்பங்களை அனுபவித்தாள். ஆகையால் அவளை விட்டுப் பிரிந்த பிறகே இது இவ்வளவு துக்கத்தைத் தருகிறது.

இப்படிப் பலவகையாகக் கூவும் விசித்திரமான பகலிகள் மரங் களிலும் புதர்களிலுமிருந்து நான்கு பக்கங்களிலும் பறந்து போவதைப் பார். இந்தப் பெண் பகலிகள் தங்களுடைய புருஷர்களோடு கூடி, உனக்குத் தகுந்த நாயகன் கிடைத்தானென்று மற்றப் பறவைகள் மெச்ச, வண்டுகள் மதுரமாகக் கத்துவதைக் கேட்டு ஆசை மேலிட்டு அன்புடன் கூடிக் களிப்பதைப் பார். வான்கோழிகளின் சப்தத்தாலும் குயில்கள் கூவுவதாலும் இந்த மரங்கள் இனிமையான நாதத்தோடு எனக்கு ஆசையை விருத்தி செய்கின்றன. அக்னியே அந்த வஸந்த ருதுவின் மூலமாக என்னை எரிக்கிறான்; அசோக புஷ்பக் கொத்துகளே தணல்கள்; இளந்துளிர்களே நெருப்புக் கொழுந்துகள் ; வண்டுகளின் ரீங்காரமே நெருப்பு எரியும் பொழுது உண்டாகும் சப்தம், மெல்லிய இமைகளையும் நீண்டு சுருண்டு கறுத்து அடர்ந்த கேசங்களையுமுடைய ஸீதையைக் காணாமல் நான் பிழைத்திருந் தென்ன? என் உயிர்த். தோழியான ஸீதை, இந்த வஸந்த காலத்தையும், இந்த அழகிய காட்டையும், கோகிலங்களின் சப்தத்தால் நிறைந்த இசைகளையும் பார்த்து மிக்க ஆனந்தமடைவாள். சோகமாற நெருப்பு மன்மத தாபத்தால் உண்டாகி வஸந்தருதுவின் அழகால் வளர்ந்து, அதிசீக்கிரத்தில் என்னைக் கொளுத்தி விடும். ஆனந்தமாகக் கிரீடை செய்வதாலுண்டான வியர்வைய் போக்கும் குளிர்ந்த மிருதுவான தென்றல் காற்றையும் புஷ்பங்களையும் உருவமாக உடைய வஸந்தருது, எதிரிலிருந்தே என்னைத் துன்பப்படுத்துகிறது,

ஸீதையோ கண்ணிற் படாமலிருந்தும் என்னைத் துன்பப்படுத்துகிறாள். மிரண்ட மான் குட்டிகளைப் போன்ற கண்களையுடைய ஜானகியை நினைத்து நினைத்து உருகும் என்னை, வஸந்தருதுவில் மலர்ந்து செழிக்கும் மரங்களின் வழியாக வீசுகிற இந்தக் கொடிய காற்று எரிக்கிறது.

இந்த மயில்கள் காற்றால் சிதறிய தோகைகளுடன் நான்கு பக்கங்களிலும் ஆனந்தமாக ஆடுவதைப்பார். ஸ்படிகத்தால் செய்யப் பட்ட ஜன்னல்களைப்போல் தோகைகள் தூரத்திலிருந்து காணப்படுகின்றன. பெண் மயில்களால் சூழப்பட்டு ஆசையால் மயங்கியிருக்கும் இவை, மன்மதனால் பீடிக்கப்படும் எனக்கு இன்னும் ஆசையை வளர்க்கின்றன, லக்ஷ்மண! அந்த ஆண்மயில் மலைச் சாரல்களில் ஸந்தோஷத்தால் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது. அதன் நாயகி ஆசை மேலிட்டு தன் நாயகனை இழுத்துக்கொண்டு வருவதற்குத் தானும் ஆடிக்கொண்டே அதன் பக்கத்தில் போகிறது. அதைப் பார்த்து ஆண் மயிலும் ஆசைமேலிட்டுத் தன் நாயகியின் அருகில் போக விரும்பித் தோகையை விரித்துக் கொண்டு மதுர மாகக் கூவுகிறது. 'இந்த வஸந்த காலத்தில் உன் நாயகியை விட்டுப் பிரிந்தாயே; நான் என் பாரியையுடன் ஆனந்தமாக விளையாடப் போகிறேன் பார்' என்று கேலி செய்வது போலிருக்கிறது. நாம் நகரத்திலிருக்கும் பொழுது ராவணன் ஸீதையை எடுத்துப் போகாமல், ஏகாந்தத்தில் பரம ஸுகங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்த இந்தக் காட்டில் வந்திருக்கும் பொழுது எடுத்துப்போனானே! இந்த மயில் தன் அதிர்ஷ்டத்தால் அந்தக் கஷ்டத்திற்கு உட்படவில்லை. இதன் பாரியையை ராக்ஷஸர்கள் எடுத்துப்போகவில்லை. ஆகையால் தன் நாயகியுடன் காடுகளில் ஆனந்தமாக ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட அழகிய தேசங்களிலும் காலங்களிலும் பிரிய நாயகியுடன் இஷ்ட. போகங்களை அனுபவிப்பவர்களே பாக்யசாலிகள்.

லக்ஷ்மண! மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் ஒன்றிற்கொன்று மிக்க பிரியம் வைத்திருப்பதைப் பார்த்தாயா? லோகத்தில் புருஷன் ஸ்த்ரியை அனுசரித்து சந்தோஷப்படுத்துவது வழக்கம். இந்தப் பெண் மயிலோ ஆசை மிகுந்து தன் புருஷனை அனுசரித்துப் பக்கத்தில் போய் வேண்டி அதனுடன் விளையாடுகிறது, வஸந்த ருதுவின் மகிமையைப் பார்த்தாயா? என்னைப் பார்ப்பதாலுண்டாகும் ஆனந்தத்தால் மலர்ந்த கண்களுடன் ஸீதையும் இப்படியே என்னைச் சேர்ந்து ஸுகத்தை கொடுப்பாளல்லவா? ஐயோ! அந்த துஷ்ட ராக்ஷஸன் அவளை எடுத்துக்கொண்டு போய் விட்டானே! வஸந்த. காலத்தில் புஷ்பங்களும் பழங்களும் நிறைந் திருப்பதால் பாரம் தாங்காமல் வளைந்திருக்கும் மரங்களையுடைய இந்தக் காடுகள் எனக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கவே இல்லை. மரங்களில் மீக அழகாக விளங்கும்

மலர்கள் தேனீக்களால் சூழப்பட்டிருந்தும், எனக்கு அவைகளை அனுபவிக்க மனமில்லா ஜலத்தால் தரையில் உதிர்ந்து வீணாகின்றன. பக்ஷிகள் ஸந்தோஷம் மேலிட்டு விளையாடுவதற்கு ஒன்றையொன்று கூப்பிடுவதைப் பார்த்தால் எனக்கு ஆசையை வளர்ப்பதற்கே இப்படிச் செய்கின்றனவென்று எண்ணுகிறேன்.

ஜானகி இருக்குமிடத்தில் வஸந்த காலம் உண்டானால் அவளும் பிறர்க்கு வசப்பட்டு என்னப் போல் துக்கப்படுவாளல்லவா? அவளைக் கொண்டுபோய் வைத்திருக்குமிடத்தில் ஒரு வேளை வஸந்த ருது உண்டாகாது; ஆனால் என்னை விட்டுப் பிரிந்து எப்படி உயிர்தரிப்பாள்? அவளிருக்குமிடத்தில் வஸந்த ருது உண்டென்றே ஒப்புக்கொண்டாலும், பிறர்களால் பயமுறுத்தப்பட்டுத் அன்பப் படுகையில் அவள் என்ன சுகத்தை அனுபவிப்பாள்? ஸுகல போகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த யௌவனம் வாய்ந்தவள்; செந்தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களையுடையவள்; எவரிடத்திலும் மிருதுவாகத் தானே முந்திப்பேசுகறவள்; இந்த வஸந்த காலத்தில் உயிரோடிருப்பாளென்று தோன்றவில்லை. என்னை விட்டுப் பிரிந்து ஸீதை உயிர் தரிக்கமாட்டாளென்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். ஸீதையின் மனமும் பிராணன்களும் எண்ணங்கள் யாவும் என்னிடத்திலேயே வேருன்றி இருக்கின்றன. நான் அவளிடத்தில் வைத்திருக்கும் பிரீதியும் அப்படியே, புஷ்பங்களின் மணத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஸுகமாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் வீசும் இந்தக்காற்று, ஸீதையைப் பிரிந்ததால் தவிக்கும் எனக்கு நெருப்புத் தணலைப் போலிருக்கிறது. ஸீதையுடன் சேர்ந்திருக்கும்பொழுது எனக்கு மிகுந்த ஸுகத்தையும் ஆனந்தத்தையும் கொடுத்தது இந்தக் காற்றேயல்லவா? ஸீதையில்லாத பொழுது அதுவே எனக்கு ஏன் துக்கத்தை வளர்க்கிறது? நான் அவளை விட்டுப் பிரியும் பொழுது இந்தப் பறவை ஆகாசத்திலிருந்து வெறுப்பாகக் கத்திற்று; இப்பொழுது மரத்திலிருந்து ஸந்தோஷமாகக் கூவுகிறது. ஸீதை சீக்கிரத்தில் என்னை வந்து சேருவாளென்பதற்கு இது சகுனமென்று எண்ணுகிறேன். எங்களைப் பிரித்து வைத்த இந்தப் பறவையே மறுபடியும் எங்களைச் சேர்த்து வைக்கும்.

புஷ்பங்களால் நிறைந்த விருக்ஷங்களில் பக்ஷிகள் உட்கார்ந்து சப்திப்பதைப் பார்; இதைக் கேட்டு யாருக்குத்தான் ஆசை விருத்தியாகாது? அந்தத் திலக விருக்ஷத்தின் பூங்கொத்துகள் காற்றால் அசைக்கப்படுவதைக் கண்டு, இந்த வண்டு, மதத்தால் மயங்குகிற நாயகியை அடைவது போல் அதைப்போய் அடைகின்றது பார். அந்த அசோக விருக்ஷம் ஸ்வபாவத்திலேயே மஹா துஷ்டன்; விரஹ தாபத்தால் வருந்துவோர்களை இன்னும் அதிகமாக வருத்தப்படுத்தும். அதன் இலைகளும் பூங்கொத்துகளும் காற்றால்

அசைக்கப்படுவதைப் பார்க்கும்பொழுது, “உன்னைக் கொல்வதற்காகவே மன்மதன் இந்தப் பழுக்கக் காய்ச்சின பாணங்களைத் தயார் செய்திருக்கிறான்” என்று என்னைப் பயமுறுத்துவது போலிருக்கிறது, லக்ஷ்மண! புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்த மா மரங்கள், களிப்படைந்த மனிதர்கள் ஸந்தோஷத்துடன் சந்தனத்தைப் பூசிக் கொண்டிருப்பது போலத் தோன்றுகின்றன.

இந்தப் பம்பையின் நான்கு பக்கங்களிலும் உள்ள விசித்திரமான காடுகளில் கின்னர்கள் உலாவுகின்றனர். ஸுகமான வாஸனையுள்ள இந்தச் செந்தாமரைகளும் ஜலத்தில் பிரதிபலித்த பாலஸூரியனைப் போலிருக்கின்றன. இந்த ஏரியின் ஜலம் தெளிவாகவும் தாமரை கருநெய்தல் செங்கழுநீர் முதலிய புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், ஹம்ஸம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளின் சத்தத்துடனும் இருக்கிறது, சக்ரவாகங்கள் நான்கு புறங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கின்றன. கரையில் விசித்திரமான வனங்கள் காணப்படுகின்றன. யானை மான் முதலியவைகள் அங்கங்கே இறங்கி நீர் குடிக்கின்றன. தெளிந்த ஜலத்தில் காற்றால் அலைகள் கிளம்பித் தாமரைகளை அங்குமிங்கும் அசைப்பது வெகு அழகாக இருக்கிறது. தாமரை இதழ்களைப்போன்ற விசாலமான கண்களையுடைய ஸீதைக்கு இந்தத் தாமரைகளிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி, அவளைப் பார்க்காமல் எனக்கு உயிரை வைத்துக்கொள்ள இஷ்டமில்லை, ஐயோ! ஆசையின் கொடுமையை என்ன சொல்வேன்? ஸீதை எங்கேயிருக்கிறாளென்று எனக்குத் தெரியாது. நான் அவளை அடைவதே ஸாத்தியமாகத் தோன்றவில்லை. அப்படியிருந்தும், மானைப் பிடித்துக் கொடு என்று அவள் சொன்ன மதுரமான வார்த்தைகள் என் மனத்தை விட்டு நீங்கவே இல்லை. புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் விளங்கும் இந்த வஸந்த காலம் என்னை இவ்வளவு துன்பப்படுத்தாமலிருந்தால் ஸீதையிடத்தில் எனக்குள்ள அளவற்ற ஆசையைத் தாங்க முடியும். -அவள் என்னுடையிருக்கும் பொழுது எனக்கு எவை ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்தனவோ அவைகளே இப்பொழுது அவளில்லாததால் எனக்கு துக்கத்தைக் கொடுக்கின்றன. இந்தத் தாமரை இதழ்கள் ஸீதையின் கண்களைப் போலிருக்கின்றன. தாமரைகளின் மணத்தை எடுத்துக்கொண்டு மரங்களின் வழியாக வீசும் இந்தக் காற்று, ஸீதையின் மூச்சுக் காற்றைப்போல் வீசுகிறது.

லக்ஷ்மண! பம்பையின் தெற்குக் கரையிலுள்ள மலைத் தாழ்வரை மேல் அதோ ஒரு கோங்குமரத்தின் கிளை புஷ்பங்களால் விளங்குவதைப் பார். அங்கே தாதுக்களால் விளங்கும் ரிச்யமுக பர்வதம் காற்றால் மோதப்பட்டு பல நிறமுள்ள தூளிகளை உதிர்க்கிறது. மலைத் தாழ்வரைகளில் இலை உதிர்ந்து புஷ்பங்களால் நிறைந்த பலாசமரங்கள், நெருப்புக் கொழுந்துகளைப்போல்

எங்கும். பிரகாசிக்கின்றன. பம்பைக் கரையில் ஜாதிமல்லிகை அரளி தாழை நெரச்சி சிறுமல்லிகை பெருமல்லிகை குருக்கத்தி முதலிய செடிகளும், புங்கை இலுப்பை வஞ்சளம் வகுளம் சம்பகம் திலகம் புன்னை கடம்பு பேரீச்சை மாவலிங்கை அசோகம் ஆனைவணக்கி அழிஞ்சில் முதலிய பலவகை மரங்களும் புஷ்பங்களால் குலுங்குகின்றன. கிளைகள் காற்றால் அங்குமிங்கும் ஆடும்பொழுது கொடிகளும் அவைகளுடன் ஆடுவதைப்பார்த்தால், மதுபானம் செய்த புருஷர்களை ஸ்திரீகள் அனுஸரிப்பது போலிருக்கிறது.

இந்தக் காற்று, மரத்திலிருந்து மரத்திற்கும் மலையிலிருந்து மலைக்கும் காட்டிலிருந்து காட்டிற்கும் அடித்துக்கொண்டு, பல வித ரஸங்களைக் குடித்து மதங்கொண்டு திரிகிறது போலிருக்கிறது, சில மரங்கள் புஷ்பங்களால் நிறைந்து தேன் மணம் வீசுகின்றன. சில மரங்கள் மொட்டுகளால் நிறைந்து, கறுத்த மேகங்களைப் போலிருக்கின்றன. இந்த வண்டு, 'இந்தப் புஷ்பம் அழகாக இருக்கிறது; இது ருசியாக இருக்கிறது; மலர்ந்திருக்கிறது' என்று ஒவ்வொரு மலரையும் ருசிபார்த்துக்கொண்டு, அங்கங்கே சற்று நேரம் உட்கார்ந்து, பேராசை கொண்டு வேறொரு பூவிற்குப் பறந்து போகிறது. இங்கே தானாக உதிர்ந்த புஷ்பங்கள் விசித்திர நிறமுள்ள விரிப்புகள் விரித்திருப்பது போல் காணப்படுகின்றன. சில கற்பாறைகளில் சண்பகப் புஷ்பங்கள் உதிர்ந்து தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட கட்டில்களைப்போலும், சிலவிடங்களில் அரளிப் புஷ்பங்கள் உதிர்ந்து பட்டுக்கரை வஸ்திரங்களை விரித்திருப்பது போலும், இப்படி இன்னும் பலவர்ணமுள்ள படுக்கைகளைப் போலும் தோன்றுகின்றன.

லக்ஷ்மண! எங்கே பார்த்தாலும் இந்த வஸந்த காலத்தில் மரங்கள் மலர்ந்த புஷ்பங்களால் நிறைந்து, வண்டுகள் மதுரமாகச் சப்திக்கும் பொழுது ஒன்றிற்கொன்று, 'நான் எவ்வளவு அழகானவன், பார்த்தாயா? நீ எனக்கு ஈடல்ல' என்று பெருமை பேசிக் கொள்வது போலிருக்கிறது. இந்த நீர்க்காக்கை தெளிவான ஜலத்தில் மூழ்கித்தன் நாயகியுடன் ஸந்தோஷமாக விளையாடுகிறது. அதைப் பார்க்கையில் எனக்கு விரஹதாபம் அதிகரிக்கிறது. இந்தப் பம்பை எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறதோ, மந்தாகினியும் அவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது, ஆகையால் லோகத்தில் விசேஷ பிரசித்தி பெற்றிருக்கிறது. ஸீதை மறுபடியும் நமக்குக் கிடைத்து, இவ்விடத்தில் நாம் வஸித்துக் கொண்டிருந்தால் இந்திர லோகத்தையாவது அயோத்யையையாவது விரும்பமாட்டேன். இந்த அழகான இளம்புல் தரைகளில் ஸீதையுடன் ஆனந்தமாகக் காலம் கழித்துக்கொண்டிருந்தால் எனக்கு ராஜ்யம் போனதையும் மற்ற துக்கங்களையும் ஒருபொழுதும் நினைக்கவே மாட்டேன். இந்த மரங்கள் அழகிய இலைகளாலும் பலவகை புஷ்பங்களாலும் விளங்குவதைப் பார்த்தால் ஸீதையை விட்டுப்பிரிந்த எனக்கு

புத்தி சிதறுகிறது. இந்த ஏரியின் குளிர்ந்த ஜலத்தில் தாமரை முதலிய மலர்கள் மலர்ந்திருப்பதையும் அவைகளில் சக்ரவாகம் நீர்க்கோழி நீர்க்காக்கை கிரௌஞ்சம் முதலிய பறவைகள் உட்கார்ந்து இனிமையாகக் கூவுவதையும், பன்றி மான் முதலியவை நீரில் இறங்கி விளையாடுவதையும் பார்க்கப் பார்க்க, அவை ஒப்பில்லாத அழகுள்ள ஜானகியைப் பற்றி அடிக்கடி நினைவுண்டாக்கி எனக்கு அவளிடத்திலுள்ள ஆசையை வளர்க்கின்றன.

லக்ஷ்மண! இந்த மலைச்சாரல்களில் மிருகங்கள் ஆனந்தமாக விளையாடுவதையும் மான் குட்டிகளைப்போல் நேத்திரங்களையுடைய ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்து நான் தவிப்பதையும் பார். மதம் கொண்ட பகவிகளால் நிறைந்த இந்த மலையில் அங்குமிங்கும் திரிவதால் எனக்கு வருத்தம் அதிகமாகிறது. அவளைப் பார்த்தாலொழிய எனக்கு ஆறுதலுண்டாகாது. இந்தப் பம்பையிலிருந்து அடிக்கும் ஸுகமான, காற்றை ஸீதையும் என்னுடனிருந்து அனுபவித்தாலொழிய நான் பிழைக்க மாட்டேன். தாமரை செங்கழுநீர் முதலிய பூக்களின் மணத்தால் நிறைந்து பிரிய நாயகிகளுடன் சேர்ந்திருப்பவர்களின் சோகத்தைப் போக்கி, பம்பைக் கரையிலுள்ள மரச்சோலைகளிலிருந்து ஸுகமாக வீசும் இந்தக் குளிர்ந்த காற்றை அனுபவிப்பவர்கள் பாக்கியசாலிகளே. ஸீதை ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த யௌவனத்தையுடையவள்; ஒப்பில்லாத அழகு வாய்ந்தவள்; ஸகல ஐசுவரியங்களும் பொருந்திய ஜனக சக்கரவர்த்தியின் வீட்டில் வளர்ந்தவள்; என்னை விட்டுப் பிரிந்து சத்துருக்களின் வசத்தில் அகப்பட்டு எப்படிப் பிழைத்திருப்பாள்? நான் அயோத்யைக்குப் போனபிறகு ஜனகர் ஜனங்களுக்கு முன் என்னை ஸீதையின் கேஷமத்தைப் பற்றி விசாரிக்கும் பொழுது, ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த அந்த மஹாத்மாவுக்கு என்ன பதில் சொல்வேன்? ஐயோ! ஸீதை துக்கம் தாங்காமல் பிராணனை விடப்பார்த்தாலும் சத்துருக்கள் இடம் கொடுக்க மாட்டார்களே. ராஜ்யத்தை இழந்து பிதாவால் காட்டிற்குக் துரத்தப்பட்ட பாக்கியமற்ற என்னைப் பதிவிரதா தர்மத்தை அனுசரித்துப் பின் தொடர்ந்து ஸகலகஷ்டங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டு என்னை ஸந்தோஷப் படுத்திய ஜானகி எங்கே இருக்கிறாளோ? அவளைவிட்டுப் பிரிந்து நான் - எப்படி உயிர் தரிப்பேன்? அழகான இமைகளுடன் ஒரு தோஷமுமின்றி, மதுரமான வாஸனை வீசும் அவளுடைய முகாரவிந்தத்தைப் பார்க்காமல் மனம் தவிக்கிறதே! எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமாகச் சிரித்துக் கொண்டு வெகு சாமர்த்தியமாகவும் மதுரமாகவும் ஹிதமாகவும் பேசும் அவளுடைய சொற்களை எப்பொழுது கேட்பேன்? இக்காட்டில் சொல்ல முடியாத துக்கங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தும் அவைகளை காட்டிக்கொள்ளாமல் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமாக இருந்த

அந்தப் பதிவிரதாசிரோமணி, ஆசையால் வருந்தும் என் தாபத்தைத் தன் அழகாலும் அமிருத வெள்ளத்தைப்போன்ற வார்த்தைகளாலும் எப்பொழுது நீக்குவாள்?

லக்ஷ்மண! நான் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போன பிறகு கௌஸல்யை என்னைப் பார்த்து, “குழந்தாய், என் நாட்டுப் பெண் எங்கே?” என்று கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வேன்? உண்மையைச் சொன்னால் ஸீதையிடத்தில் அவள் வைத்த அதிகப்பிரியத்தால் உடனே இறப்பாளே. லக்ஷ்மண! நீ அயோத்யைக்குத் திரும்பிப் போய் பரதனுடன் ஸுகமாக இரு. அவனில்லாமல் பிழைத்திருப்பேனா?” என்று இப்படிப் பலவிதமாகக் கூறி அநாதையைப்போல் அந்த மகாத்மா ஸீதையை நினைத்துப் பிரலாபித்தார்.

அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் “அண்ணா! தாங்கள் புருஷோத்தமரல்லவா? தைரியத்தைக் கைவிடலாமா? இப்படித் துக்கப்படலாமா? தங்களுக்கு ஸுகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். ஒப்பற்ற தைரியத்தையுடைய தாங்களே புத்தியை இப்படிச் சிதற விடலாமா? நாம் யாரிடத்தில் பிரீதியை வைக்கிறோமோ, அவர்களை விட்டுப்பிரிவதால் அதிக துக்கமுண்டாகிறது என்று லோகத்தில். பரர்க்கிறோமல்லவா? ஆகையால் அந்தக் கிலேசத்திற்குக் காரணமான அதிகப்பிரீதியை விலக்கவேண்டும். எண்ணெயில் அதிகம் தோய்ந்து ஈரமானதுபோல் இருப்பினும் திரி எண்ணெயின் சேர்க்கை காரணமாக நெருப்பால் எரிக்கப் படுகிறது. (ஸ்நேகத்தினால் மிருது வான மனம் விரஹதாபத்தால் அதிகம் வருந்தும். அன்பு எண்ணெய் என்ற இரண்டு பொருள்களுடையது ஸ்நேகம் என்ற பதம்.) ராவணன் பாதாளத்திற்குப் போனாலும் இன்னும் ரஹஸ்யமான இடத்திற்குப் போனாலும் உயிர் தப்புவானா? அவன் இப்பொழுது இருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிப்போம். ஸீதையை நம்மிடத்தில் ஒப்புவிக்க வேண்டும், அல்லது அழியவேண்டும். அதிதியின் கர்ப்பத்தில் அவளைக் கொண்டுபோய் வைத்திருந்தாலும் இப்பொழுதே அவளைக் கொண்டுவந்து ஒப்புவிக்காவிட்டால் நிச்சயமாக அவளைக் கொல்லுகிறேன். இந்தக் கவலையை விடுங்கள். தைரியமாக இருங்கள். தான் உத்தேசித்த காரியத்தை ஒருவன் அடையாவிட்டால் மறுபடியும் முயன்றாலொழிய அது கிடைக்குமா? மனுஷ்யனுக்கு விடா முயற்சியைப் போல் வேறொன்றும் பயனைக் கொடுக்காது,

விடாமுயற்சியுள்ளவனுக்குக் கிடைக்காதது ஒன்றுமில்லை. அப்படிப் பட்டவர்கள், காரியங்களைச் செய்வதில் அதைரியப்படுவதில்லை, நாம் உத்ஸாஹத்தை மாத்திரம் கைக்கொண்டால் ஸீதையை நிச்சயமாக அடைவோம். காமத்தாலும் சோகத்தாலும் புத்தியைக் கெடுத்துக் கொள்ளாமல்

தாங்கள் மஹா தைரியசாலி என்பதையும் நன்றாகப் பழக்கப்பட்ட மனத்தையுடையவர்கள் என்பதையும் ஞாபகப் படுத்திக் கொள்ளுங்கள்" என்று விநயமாகவும் உசிதமாகவும் ஹிதமாகவும் தெரிவித்துக்கொண்ட வார்த்தைகளைக்கேட்டு ராமன், சோக ஸமுத்திரத்திலிருந்து கரையேறித் துக்கத்தையும் புத்தி மயக்கத்தையும் நீக்கித் தைரியமடைந்தார்.

பிறகு அளவற்ற பராக்கிரமத்தையுடைய ரகுவீரனும் லக்ஷ்மணனும் அந்தப் பம்பா நதியைத் தாண்டினார்கள். இப்படி ராமன் ஸீதையைவிட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டும் லக்ஷ்மணனுடன் காடு மலை குகை முதலியவைகளில் ஜாக்கிரதையாகத் தேடிக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார். மதம் பிடித்த யானையைப்போல் அழகாக நடந்து போகும் ரகுவீரனை லக்ஷ்மணன் வெகு ஜாக்கிரதையாக ரக்ஷித்து வந்தார்.

(அவர் ராமனிடத்தில் கலங்காத பக்திவைத்தவர்; மஹாதைரிய சாலி; அவருக்குக் கைங்கரியம்செய்யும் பாக்கியத்தைப் பெற்றவர், ராமன் தன் அழகிய நடையால் ஸகலப்பிராணிகளின் மனத்தைக் கவர்ந்தாலும், லக்ஷ்மணன் அவருடைய அழகில் தன் புத்தியை நாட்டிச் சிதறவிடாமல் மனோவாக்குக் காயங்களை அடக்கிப் பணிவிடை செய்து வந்தார். உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுது ஆஸனமாகவும் நிற்கும்பொழுது குடையாகவும் நடக்கும்பொழுது மரவடியாகவும் நித்தியகைங்கரியம் செய்யும் பாக்கியம் பெற்ற ஆதிசேஷனல்லவா? இதை அறிந்தே ஸுமித்திரை, “குழந்தாய்! ராமன் வனத்தில் போகையில் அவருடைய நடை அழகைக் கண்டு மயங்கிக் கைங்கரியத்தில் மோசம் போகாதே” என்று லக்ஷ்மணனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்தாள். ஸமயோசிதமாக லோக ரீதிகளையும் ராஜ நீதிகளையும் தெரிவிப்பார்; சத்துருவை அலக்ஷ்யமாகக் கொல்லுகிறே னென்று தைரியம் சொல்வார்.)

இப்படிப் பலவிதமாக அவரைத் தேற்றிக்கொண்டு அங்கிருந்து ரிச்யமுக பர்வதத்தின் அடியில் வந்தார். அங்கே வானார்களுடன் தங்கியிருந்த ஸுக்ரீவன் இவர்களுடைய ரூபத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தான். தான் மிகுந்த பலவானானாலும் ஒருவேளை வாலி நம்மைக் கொல்ல இவர்களை அனுப்பியிருப்பானோ என்று பயந்து அசைவற்று நின்றான். அவர்கள் அங்குமிங்கும் தேடிக்கொண்டு ஜாக்கிரதையாக ஸஞ்சரிப்பதைப் பார்த்து ஸுக்ரீவுனுடைய பயம் அதிகமாயிற்று, அவனுடனிருந்த வானார்களும் அந்த மஹா தேஜஸ்விகளைக் கண்டு தாங்கள் பயமில்லாமல் தங்கியிருந்த மதங்க ரிஷியின் புண்யா சிரமத்தில் ஓடி ஒளிந்துகொண்டார்கள்.

தமாபர்ரமம் புண்யஸூகம் பரண்யம்
ஸகைதவ பராகாம்புருக ஸேவிதாந்தம் |
த்ரஸ்தாபர்சு த்ருஷ்ட்வா ஹரயோபீஜக்ரு:
மஹிஸுளஜேஸுள ராகவஸக்ஷமகிணாள் சிதள || (132)

ஸ-2: ஸுக்ரீவன் ஆஞ்ஜநேயரை அனுப்பியது

சிதனதுத்ருஷ்ட்வா மஹாத்மாசிநுள ப்ராதிரள ராமலக்ஷ்மணௌ |
வராயுத திரள வீரள ஸுக்ரீவ: பரங்கீதோபவத் || (1)

உத்தமமான ஆயுதங்களைத் தரித்து மஹாவீரர்களாக நிகரற்ற தேஜஸுடன் விளங்கும் ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து ஸுக்ரீவன், ஓரிடத்தில் நிலைகொள்ளாமல் நான்கு திக்குகளையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ராஜ தர்மங்களில் நிபுணனான அந்த வானராதிபதி மிகுந்த வருத்தமடைந்து, “இங்கே இருப்பது நலமா, ஓடிப் போவது நலமா?” என்று மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்தான். அவனுடைய மனம் ஒன்றிலும் பற்றாமல் அலைந்துகொண்டே இருந்தது. பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்களை மறுபடியும் கவனித்துப் பார்த்துத் தன் மந்திரிகளை அழைத்து, “தோழர்களே! எவரும் பிரவேசிக்க முடியாத இந்த வனத்தில் இவர்கள் எப்படி வந்தார்கள்? நமது சத்துருவான வாலியால் அனுப்பப்பட்டு, தபஸ்வி வேஷம் பூண்டு நம்மைக் கொல்ல வந்திருக்கிறார்கள்” என்றான். அவர்களும் அவன் சொல்வதை உண்மையென்று நிச்சயித்து வேறொரு மலைச்சிகரத்துக்குப் போய், அங்கே எல்லோரும் ஸுக்ரீவனை சூழ்ந்து ஒன்றும் தோன்றாமல் நின்றார்கள். அங்கும் பயமுண்டாக மலைக்கு மலை தாவ ஆரம்பித்தார்கள். அந்த வேகத்தால் மலைச்சிகரங்கள் நடுங்க புஷ்ப விருகங்கள் முறிந்தன. மான் பூனை புலி முதலிய மிருகங்கள் பயந்தோடின. பிறகு வேறெண்ணம்கொண்டு எல்லோரும் ரிசியமுகத்திற்கே வந்தார்கள், ஸுக்ரீவன் வாலியினிடத்திலிருந்த பயத்தால் அவனே இப்படி வேஷங்கொண்டு வந்திருக்கவேண்டுமென்று ஸந்தேகித்துக் குழம்புவதைப் பார்த்த ஹனுமான், “ஸ்வாமி! தாங்களும் நமது மித்திரர்களும் இது வாலியால் செய்யப்பட்ட உபாயமென்று எண்ணிப் பயப்படவேண்டாம். இது ரிசியமுக பர்வதம்; வாலி இங்கே வரமாட்டான். நாம்கண்ட இடங்களுக்கு ஓடுவதில் என்ன லாபம்? தாங்கள் பயப்படவேண்டியது வாலியிடத்தில் அல்லவா? இதோ வருகிறவர்கள் வாலியல்ல, ஆகையால் தங்களுக்குப் பயமென்ன? புத்தியைச் சிதறவிட்டுப் பல பல யோசனை செய்து, பொறுத்து ஆலோசிக்காமல், தவிக்கி றீர்கள். குரங்கின் ஸ்வபாவமான சஞ்சல சித்தம் தெளிவாக வெளிப்பட்டதே! ஸாமான்ய ஞானமும் விசேஷ ஞானமும் குடிகொண்டிருக்கும் தாங்கள் பிறருடைய நடை உடை பேச்சு சேஷ்டை

முதலியவைகளால் அவர்களின் அபிப்பிராயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு காரியங்களை நடத்தவேண்டும். புத்தி ஸ்வாதினமில்லாத அரசன் குடிகளை எப்படி ஆளுவான்?” என்று வணக்கமாகத் தெரிவித்தார்.

இந்தச் சுபமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸாக்ரீவன் தைரிய மடைந்து ஆஞ்ஞநேயரைப் பார்த்து, “இவர்கள் தேவ குமாரர்களைப் போலிருக்கிறார்கள்; முழங்கால்வரையில் நீண்ட கைகளையும் விசாலமான கண்களையும் உடையவர்கள்; உத்தமமான ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்களைக் கண்டு யாருக்குத்தான் பயமுண்டாகாது? இங்கப் புருஷோத்தமர்கள் வாலியால் அனுப்பப் பட்டிருக்க வேண்டுமென்றே ஸந்தேகப்படுகிறேன். வாலியே நேரில் வந்திருக்கிறானென்று நான் பயப்படவில்லை. ராஜாக்களுக்கு அநேக மித்ரர்களுண்டு. அவர்களை நம்பக்கூடாது. சத்துருக்களுள்ளவன் மாறுவேஷம் பூண்டவர்களைத் தனக்கு விரோதி என்றே எண்ண வேண்டும். நாம் அவர்களை நம்பினாலும் அவர்கள் நம்மை நம்புவதில்லை. நாம் எப்பொழுது அஜாக்கிரதையாக இருப்போமென்று ஸமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்து எப்பொழுதாவது நம்மைக் கொல்லாமல் விடுவதில்லை. வாலியோ ராஜ்ய காரியங்களில் தீர்க்காலோசனையுள்ளவன். அரசர்கள் ரஹஸ்யமாகவே பல உபாயங்களை உபயோகித்துச் சத்துருக்களைக் கொல்வார்கள். ஸாதாரண ஜனங்களைப்போல் வேஷம் பூண்ட தூதர்களை அனுப்பி அவர்களைக் கண்டுகொள்ள வேண்டும். ஆஞ்ஞநேய! அல்ப மனுஷனைப்போல் வேஷமெடுத்து நீயே போய் அவர்களைப் பரீக்ஷித்து வரவேண்டும். மனத்திலுள்ள அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்தும் தேச சேஷ்டையாலும் ரூபத்தாலும் பேச்சாலும் மற்ற உபாயங்களாலும் அவர்கள் சுத்தமான மனமுள்ளவர்களா என்று தெரிந்து கொள். அப்படியிருந்தால் ஸமயோசிதமான வார்த்தைகளாலும் அதற்குத் தகுந்த இங்கிதங்களாலும் நீ அவர்களை நம்பச் செய்து, எனக்கு அனுகூலமாக இருக்கும்படி மாற்றி, 'ஆயுதபாணிகளாக நீங்கள் இந்த வனத்தில வர்த காரணமென்ன?' என்று கேட்டு, அவர்களுடைய உண்மையான அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அவர்கள் ஸாதுக்களா துஷ்டர்களா என்று பேச்சாலேயே அறிய வேண்டும்” என்றான்.

இப்படி ஸுக்ரிவனால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டு ஹனுமான் அவனுடைய வார்த்தையை உசிதமென்று ஒப்புக்கொண்டு ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருக்குமிடத்திற்குப் போக நீச்சயித்தார். நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் கூடிய அந்த மஹாவீரன் ராஜநீதியில் நிபுணனான ஸுக்ரீவனை மெச்சி, மஹாபலசாலிகளான ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருக்குமிடத்தை நோக்கிப் போனார்.

ததேதத் ஸம்யுஜ்ய வசஸ்து தஸ்ய தத்
கபே: ஸஃமஸ்ய துராஸதஸ்ய |
மஹாநுபாஹா ஹநுமாந் யஸ்ய ததா
ஸ யத்ர ராமாதி பலஸ்ச ஸக்ஷ்மண: || (௨9)

ஸ-3: ஆஞ்ஜநேயர் ராமலக்ஷ்மணர்களை

ஸந்தித்தது

வஞ்சா வீஜ்ஞாய ஹநுமாந் ஸுக்ரீவஸ்ய மஹாத்மந: |
பர்வதாத் ருப்ரயமுகாத் து புப்லுலே யத்ர ராகஸிவள || (1)

ஸுக்ரீவனுடைய அபிப்ராயத்தைப் பூர்ணமாக அறிந்த ஹனு மான் ரிச்யமுக பர்வதத்திலிருந்து குதித்துத் தன் வானர ரூபத்தை விட்டுச் சத்ருக்களை ஏமாற்றுவதற்கான ஸந்யாஸி ரூபத்தை எடுத்தார். வாயு புத்திரனான ஆஞ்ஜநேயருக்கு இது ஒரு பொருட்டா? பிறகு அவர் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கண்டு ஸமீபத்தில் வந்து விநயமாக நமஸ்கரித்து மதுரமான அர்த்தத்தையும் சப்தத்தையுமுடைய வார்த்தைகளால் அவர்களுடைய வரலாற்றை விசாரிக்க ஆரம்பித்து, அவர்களுடைய பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தை ஸ்தோத்திரம் செய்தார்.

இப்படி. ஆஞ்ஜநேயர் பக்தியுடன் அவர்களைப் பூஜித்துப் பிறகு மிருதுவாக விசாரித்தார். “நீங்கள் வீண்போகாத பராக்கிரமமுள்ளவர்கள்; மனத்தைக் கவரும் ரூபத்தைத் தரித்திருக்கிறீர்கள். ஆகையால் ராஜரிஷிகளையும் தேவர்களையும் போன்றவர்கள். கடுமையான விரதங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களைப்போலிருக்கிறீர்கள். அதனால் தபஸ்விகளென்று தோன்றுகிறது. இந்த வனத்திலுள்ள ஜந்துக்கள் உங்களைக் கண்டு பயப்படுகின்றன. பம்பைக் கரையிலுள்ள மரங்களை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறீர்கள். ஸஞ்சரிப்பதற்குக் கஷ்டமான இந்த வனத்தில் எப்படி வந்தீர்கள்? இந்தப் பம்பா நதி உங்களுடைய தேஜஸால் விளங்குகிறது. உங்களுடைய தேககாந்தி தங்கத்தைப்போல் பிரகாசிக்கிறது. காட்டில் வெகுநேரம் நடந்து வந்ததால் களைத்துப் பெருமூச்சு விடுகிறீர்கள். அழகிய புஜங்களை உடையவர்கள்; இந்த வனத்திலுள்ள பக்ஷிகள் மான்கள் முதலிய ஸகல ஜந்துக்களும் தங்களைப் போன்றவர்களை இதுவரையில் பார்த்ததில்லை; ஆகையால் பயந்து ஒடுகின்றன. ஸிம்ஹத்தைப் போல் மிகவும் கம்பீரமான பார்வையுடையவர்கள்; ஸிம்ஹத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான பலபராக்கிரமமுடையவர்கள்; இந்திர தனுசுகளைப் போன்ற வில்லுகளை விளையாட்டாகக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்; சத்துருக்களை வேரறுக்கும் வீரியத்தையுடையவர்கள்; எல்லையற்ற காந்தியுடையவர்கள்; ஒப்பில்லாத ஸௌந்தரியம் வாய்ந்தவர்கள்; உத்தமமான காளையைப்போல் அழகாகவும் கம்பீரமாகவும் நடப்பவர்கள்; மஹா தேஜஸ்விகள்; யானைத்

துதிக்கைகளைப்போல் நீண்ட புஜங்களையுடையவர்கள். இப்படிப்பட்ட நரசிரேஷ்டர்களான நீங்கள் யார் ?

இந்த ரிசியமுக பர்வதம் உங்களுடைய காந்தியால் விளங்குகிறது. பெரிய ராஜ்யங்களை ஆளத் தகுந்தவர்கள்; தேவதைகளுக்கு ஸமமான பராக்கிரமமுள்ளவர்கள்; இங்கே எப்படி வந்தீர்கள்? உங்களுடைய நேத்திரங்கள் தாமரை இதுழ்களைப்போல் சிவந்து விசாலமாக இருக்கின்றன. மஹாவீரர்களான நீங்கள் ஜடையைத் தரித்திருப்பதேன்? உங்களிருவருக்கும் பேதமேயில்லை. தேவலோகத்திலிருந்து வேடிக்கையாகப் பூலோகத்திற்கு வந்த ஸூரிய சந்திரர்களைப் போலிருக்கிறீர்கள். ஸகல ராஜலக்ஷணங்களும் பொருந்திய நீங்கள் ராஜ்யத்தை ஆளவேண்டியிருக்க, அவைகளை விட்டுத் தபஸ்வி வேஷம் தரித்து இந்த வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பது உசிதமல்லவே. உங்கள் விசாலமான மார்புகளையும், ஸிம்ஹத்தைப்போன்ற தோள்களையும், மதம் பிடித்த யானையையும் காளையையும்போல் நடப்பதையும், நீண்டு இரண்டு இரும்புலக்கைகளைப்போல் கடினமாக இருக்கும் புஜங்களையும் பார்த்தால், ஸகல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிப்பட வேண்டிய உங்களுடைய அங்கங்கள் என் சூன்யமாக இருக்கின்றனவென்று ஸந்தேகமுண்டாகிறது. விந்தியம் மேரு என்ற பர்வதங்களால் அழகு பெற்றிருக்கும் பூமியை நீங்கள் ரக்ஷிக்கத் திறமையுள்ளவர்கள். உங்களுடைய வில்லுகள் வெகு அழகாக இருக்கின்றன. இவைகளைப் போன்றவை லோகத்தில் கிடையாது. விசித்திரமான பூச்சுகளால் விளங்குகின்றன; தங்கக் கட்டுகளுடன் இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப்போல் பிரகாசிக்கின்றன. சீறுகின்ற மஹாஸர்ப்பங்களைப் போலும் கோரமான காலதண்டங்களைப் போலும் இருக்கும் கூர்மையான பாணங்களால் உங்களுடைய அம்பறைகள் நிறைந்திருக்கின்றன. உங்களுடைய கத்திகள் அதிக நீளமாகவும் அகலமாகவும் இருக்கின்றன. தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டுச் சட்டையுரித்த காலஸர்ப்பங்களைப் போலும் ஜ்வலிக்கின்றன.

நான் இவ்வளவு சொல்லியும் எனக்குப் பதில் சொல்லாமலிருப்பதேன்? இங்கே ஸுகீர்வனென்ற ஒரு வானர ராஜா இருக்கிறார், அவர் மஹா வீரன். அண்ணனால் வஞ்சிக்கப்பட்டுத் துக்கமடைந்து திரிகிறார். அந்த மஹாத்மா என்னைத் தங்களிடத்தில் அனுப்பினார். ஸுகீர்வன் உங்கள் இருவருடைய நட்பையும் விரும்புகின்றார். என் பெயர் ஹனுமான்; நான் வாயுவின் புத்திரன்; அரசனுக்கு முக்கிய மந்திரி; அவருடைய இஷ்டப்படி ஸந்யாஸி ரூபத்தைத் தரித்து ரிச்யமுகபர்வதித்திலிருந்து இங்கே வந்தேன். நான் நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் கூடியவன். நினைத்த இடங்களுக்குப் போகக் கூடியவன்” என்று கூறியபின், சாதூர்யமாகப் பேசுகிறவர்களுக்குள்

சிரேஷ்டரான மாருதி, தான் வந்த காரியத்தைத் தெரிவித்து, அவர்களுடைய பதிலைக் கேட்க விரும்பி மௌனமாக இருந்தார்.

அப்பொழுது ராமன் ஸந்தோஷத்தால் முகம் மலர்ந்து, பக்கத்திலிருக்க லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, “குழந்தாய்! இவன் மஹாத்மாவான ஸ்கர்வனுடைய முக்கிய மந்திரி. நாம் அவனையே தேடிக் கொண்டிருக்க நம்மைத் தேடி இவன் வந்திருக்கிறான். ஸ்கர்வனே தூதன் மூலமாக நம்மிடத்தில் வந்ததாக நினைத்தேன். யஜ்மானன் தூதர்களிடத்தில் தானே பேசுவது உசிதமல்ல என்ற ராஜநீதிப்படி, நீ என்னிடத்திலும் ஸ்கர்வனிடத்திலும் வைத்திருக்கும் பிரீதியை அனுசரித்து, மதுரமான வாக்கியங்களால் இந்த மஹா புத்திமானுக்குப் பதில் சொல். நிக் வேதத்தை சிரமப்படி அறியாவிட்டால் இவன் இப்படிப் பேசமுடியாது. யஜுர்வேதத்தைப் பூர்ணமாக அறிந்து மனத்தில் தரிக்காவிட்டால் இப்படிப் பேசமாட்டான். ஸாம வேதத்தின் ரஹஸ்யத்தை அறியாதவன் இப்படிப் பேசமாட்டான். இவன் ஸகல வியாகரணங்களையும் பூர்ணமாகப் பலமுறை கற்றிருக்கிறானென்பது நிச்சயம், அநேக வாக்கியங்களைப் பேசினாலும் ஒரு பிசகான சப்தத்தையும் காணேன். முகத்திலாவது நெற்றியிலாவது புருவங்களிலாவது மற்ற அவயவங்களிலாவது யாதொரு தோஷமும் பேசும்பொழுது காணப்படவில்லை. மிகவும் விஸ்தாரமில்லாமலும் ஸந்தேகமில்லாமலும் தாமதிக்காமலும் அதிக வேகமில்லாமலும் வாக்கியங்கள் ஹ்ருதயத்தில் தோன்றி, கழுத்தில் ஒலித்து, மத்யம ஸ்வரத்தில் உச்சரிக்கப்படுகின்றன. அதிக மெதுவாகவில்லாமலும், அதிக வேகமாக இல்லாமலும், யாதொரு பிழையுமில்லாமல் மனோஹரமாகவும் ஸுகமாகவும் வியா கரண சாஸ்திரப்படி. வாக்கியங்களை உச்சரிக்கிறான். மார்பு கழுத்து தலை என்ற மூன்று இடங்களிலிருந்து உண்டாகும் உதாத்த அனுதாத்த ஸ்வரித சப்தங்களுடன் பேசும் இவனுடைய ஆச்சரியகரமான வார்த்தையைக் கேட்டு, இவனைக் கொல்லவெண்ணிக் கத்தியை உருவிக்கொண்டு பாயும் சத்துருவும் கோபம் தணிந்து ஸந்தோஷம் மேலிட்டு இவனுக்கு வசப்படுவான்.

இவ்விதமான தூதனை அடையாத அரசனுக்கு ராஜ காரியங்கள் எப்படிச் கைகூடும்? இந்த உத்தம குணங்களையுடைய தூதர்கள் எந்த அரசனிடத்தில் இருக்கிறார்களோ அவர்களுடைய ஸகல காரியங்களும் தூதர்களால் ஸித்திக்கும்” என்றார்.

பிறகு மஹாபுத்திமானான லக்ஷ்மணன் அனுமானைப் பார்த்து, “மஹாத்மாவான ஸ்கர்வனுடைய குணங்கள் எங்களுக்குத் தெரியும். அந்த வானர ராஜனையே தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம். மஹா புத்திமானே! ஸ்கர்வனுடைய

அபிப்பிராயப்படி நீ, எதைச் சொல்லுகிறாயோ அதை அப்படியே செய்கிறோம்” என்றார். அந்த சாதுரியமான வார்த்தையைக் கேட்டு ஆஞ்ஜநேயர் மிகவும் ஸந்தோஷித்து, வாலியை ஜயிப்பதில் ஸந்தேகமில்லை என்று நிச்சயித்து, ஸுக்ரீவனுக்கும் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் ஸ்நேஹம் செய்விக்க விரும்பினார்.

**தத் தஸ்ய வாக்யம் நிபுணம் நிபரம்ய
ப்ரஜ்ஞஷ்ட்ரீப: பவநாதமஜ: கர்: |
மந: ஸமாதாய ஜயேரப பத்ரிதள
ஸக்யம் ததா கர்த்ருமீயஜ தாப்யாம் || (40)**

ஸ-4: ஸுகர்வனிடத்திற்குப் போனது

தத: ப்ரஹ்ருஷ்டீடா ஹனுமாந் க்ருத்யவாந்நித் தத்வச: |
ப்ருத்வா மநுர ஸம்பாஜம் ஸுகர்வம் மநஸா கத: || (1)

அந்த மதுரமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஹனுமான், இவர் நமது காரியத்தை ஸாதிக்கக் கூடியவரென்று ஸந்தோஷித்து, “மஹாதக்மாவான ஸுகர்வ மஹாராஜாவுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கும். இந்த மஹானுபாவன் அவருக்கு வாய்த்தபடியால் அந்தக் காரியம் அதிசீக்கிரத்தில் முடியும்” என்று நிச்சயித்தார். பிறகு, ராமனைப் பார்த்து வெகு வணக்கமாக, “ஸ்வாமி! இந்தப் பம்பா நதிக் கரையிலுள்ள கோரமான வனத்திற்குத் தாங்களும் தங்கள் தம்பியும் வந்த காரணமென்ன? இது துவட்ட மிருகங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் இடமல்லவா?” என்றார்.

அதற்கு லக்ஷ்மணன் ராமனுடைய ஆக்ஞையால் தங்கள் வரலாற்றைத் தெரிவித்தார். “தசரதரென்று ஓர் அரசர் இருந்தார். மஹா காந்தியுள்ளவர். தர்மத்தில் விசேஷப் பிரீதியுள்ளவர். நான்கு வர்ணத்தவர்களையும் தர்மம் தவறாமல் ஆண்டுவந்தார். அவருக்கு விரோதிகளில்லை. அவருக்கும் ஒருவரிடத்திலும் துவேஷமில்லை. ஸகல பூதங்களுக்கும் பிரஹ்மா எப்படியோ அப்படி மேன்மை பெற்று விளங்கினார். அக்னிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களை விதிப்படி. பலதடவை செய்தார். இதோ இருக்கும் மஹாத்மா அவருடைய மூத்த புத்திரர்; இவருக்கு ராமனென்று பெயர்; ஸகல பிராணிகளுக்கும் இவரே கதி; பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறவர்; மஹாவீரன்; தசரதபுத்திரர்களுக்குள், உத்தம குணசாலி. ராஜலக்ஷணங்களும் ஐசுவரியங்களும் பூர்ணமாகப் பொருந்தினவர். இவர் ராஜ்யத்திலிருந்து வனத்தில் வலிக்கும்படி அனுப்பப்பட்டு என்னுடன் இங்கே வந்தார். ஸூரியன் அஸ்தமிக்கும் பொழுதும் அவருடைய தேஜஸ் விலகாதது போல், இவருடைய பாரியையான ஸீதை இவரைக் கஷ்ட தசையில் கைவிடாமல் வெகு பக்தியோடும் வெகு பிரேமையோடும் பின் தொடர்ந்தாள். இவர் மஹாதேஜஸ்வி. இந்திரியங்களை ஜயித்தவர். இவருடன் பிறந்ததால் நான் இவருக்குத் தம்பி என்று சொல்லப் படுகிறேன். ஆனால் இவருடைய அனந்த கல்யாண குணங்களுக்கு ஈடுபட்டு இவருக்கு நான் அடிமையானேன். நான் இயற்கையிலே இவருக்கு அடிமையானாலும் இவருடைய மஹிமையால் அந்த நிலைமை உறுதிப்பட்டது. எங்கும் எப்பொழுதும் எந்த மையத்திலும் இவருக்கு எல்லா ஊழியங்களையும் செய்யும் பாக்கியத்தைப் பெற்றேன். அந்த

ஊழியமும் என் பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்தல்ல, இவருடைய பிரீதியை அடைவதற்கே, பிறர் அல்ப உபகாரம் செய்தாலும் அதை விசேஷமாகக் கொண்டாடுவது இவருடைய தன்மை. எனக்கு லக்ஷ்மணனென்று பெயர், (ஊழிய மென்ற லக்ஷ்மியை (செல்வத்தை) அடைந்தவனென்று அதன் கருத்து) இவர் ஸகல ஸுகங்களையும் ஸகல ஐசுவரியங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவர். ஸகலப் பிராணிகளின் ஹிதத்தையே எப்பொழுதும் தேடுகிறவர். இப்பொழுது ஸகல ஐசுவரியத்தையும் இழந்து காட்டிலிருக்கையில், ஒருநாள் நாங்கள் இல்லாத வேளையில் யாரோ ஒரு ராக்ஷஸன் இவருடைய பாரியையை எடுத்துப்போனான் அவன் இன்னானென்று தெரியவில்லை. தனுவின் வம்சத்தில் பிறந்து சாபத்தால் ராக்ஷஸ ரூபமடைந்த ஒரு தைத்யன் உங்கள் அரசனான ஸுகீவன் அந்த ராக்ஷஸனுக்குமிடத்தை அறிவானென்று எங்களுக்குச் சொல்லித் திவ்விய ரூபத்தை அடைந்து ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனான். இதுவே எங்கள் வரலாறு. நீ கேட்டதற்கு பதில் சொல்லிவிட்டேன்.

“நானும் ராமனும் ஸுகீவனைச் சரணமடைந்திருக்கிறோம். இவர் அளவற்ற ஐசுவரியங்களை பிறர்க்குக் கொடுத்திருக்கிறார். நிகரற்ற கீர்த்தியை அடைந்திருக்கிறார். இதற்கு முன் லோகநாதனாக இருந்து இப்பொழுது ஸுகீவனை நாதனாக அடைய விரும்புகிறார், இவருடைய பிதா ஸகலப் பிராணிகளையும் காப்பாற்றினார். தர்மத்திலேயே விசேஷ பிரீதியுள்ளவர். அப்படிப்பட்டவருக்கு புத்திரனான ராமனும் ஸகலபிராணிகளையும் ரக்ஷிக்கக்கூடியவர். இவரே ஸுகீவனை சரணமடைகிறார். இதற்கு முன் ஸகல லோகங்களும், இந்த மஹாத்மாவான ராகவனையே சரணமடைந்திருந்தன, ஆனால் இப்பொழுது என் தமயன் ஸுகீவனுடைய உதவியை விரும்புகிறார். எவருடைய கிருபையை பெற்று குடிகள் யாவரும் புரு ஷார்த்தங்கள் யாவையும் அடைந்து ஸந்தோஷித்தார்களோ அந்த ராமர் ஸுகீவனுடைய கிருபையை இப்பொழுது வேண்டுகிறார்,

“இந்த பூமியிலுள்ள ஸகல ராஜாக்களும் தசரத சக்கரவர்த்தியால் ஸகல உபசாரங்களுடன் வெகுமானிக்கப் பட்டார்கள். அவருடைய மூத்த புத்திரனான இந்த மஹானுபாவன் ஸகல லோகங்களிலும் பிரசித்தி பெற்றவர். அவர் ஸுகீவனுடைய தயவை வேண்டுகிறார். இவர் சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு புத்தி சிதறி இருக்கிறார். உன் அரசனான ஸுகீவன் தன்னைச் சரணமடைந்த இவரிடத்தில் கிருபை செய்ய வேண்டும்” என்றார். இப்படி ராமன் துக்கப்படுவதைப் பார்த்துத் தானும் துக்கமடைந்து கண்களில் நீர்தளும்ப பரிதாபமாக பிரார்த்திக்கும் லக்ஷ்மணனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஹனுமான் இப்படிப்பட்ட புத்திமான்களும், கோபத்தையும் இந்திரியத்தையும்

ஐயித்தவர்களுமான உங்களைத் தேடியாவது ஸுகீவன் ஸ்நேகம் செய்து கொள்ள வேண்டும். அப்படியிருக்க

நீங்களே இங்கே வந்தது அவருக்கு மிகுந்த க்ஷேமத்தை உண்டு பண்ணும். அவர் வாலியுடன், பகைத்துக்கொண்டு ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு இங்கே வந்திருக்கிறார். வாலி அவரை ஏமாற்றி அவருடைய பாரியையை எடுத்துக் கொண்டான். அவரும் நாங்களும் ஸீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதில் வேண்டிய உதவியைச்செய்வோம்” என்று சாதுரியமாகவும் மதுரமாகவும் பதில் சொல்லி, ஸுகீவன் இருக்குமிடத்திற்கு போவோம் வாருங்கள்” என்று அழைத்தார்,

அதைக்கேட்டு லக்ஷ்மணன் அவரைத் தகுந்தபடி. உபசரித்து ராமனைப் பார்த்து, “இவர் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் சொல்லுகிற வார்த்தைகள் மிகவும் உண்மையாகத் தோன்றுகின்றன. தங்களுடைய காரியத்தை முடித்துக் கொடுக்கும் திறமையுள்ள ஸுகீவனும் நேர்ந்திருக்கிறான். ஆகையால் தங்கள் எண்ணங்கள் நிறைவேறுமென்று நினைக்கிறேன். இவன் பேசும் பொழுது முகத்தில் ஸந்தோஷமும் தெளிவும் விளங்குன்றன; வார்த்தைகள் தெளிவாக இருக்கின்றன. வாயு புத்திரனான இந்த மஹாவீரன் பொய் சொல்லமாட்டான்” என்றார்.

பிறகு ஹனுமான் வானரரூபத்தை எடுத்து ராமலக்ஷ்மணர்களைத் தோளிலேற்றிக்கொண்டு ஸுகீவனுக்குமிடத்திற்குப் போனார். ஸகல தேவதைகளுக்கும் நாதனான பகவானுடைய கிருபையை அடைந்ததால் மிகுந்த கீர்த்திபெற்று ஸுகீவனையும் அடக்கத் திறமையுள்ள அந்த மஹா புத்திமானான வாயு புத்திரன்தான் உத்தேசித்த காரியங்களெல்லாம் கைக்கூடனது போல் ஸந்தோஷித்து, ராம லக்ஷ்மணர்களுடன் ரிசியமுக பர்வதத்தில் ஏறினார்.

ஸ து விபுலயபரா: கபீப்ரவீர:

பவநஸூத: க்ருத க்ருத்யவத் ப்ரஜ்ஞஜ்ஜ: |

கீர்வர முருவிக்ரம: ப்ரயாத:

ஸ பராமதி ஸஜ ராமலக்ஷ்மணாப்யாம் || (37)

ஸ-5: ஸுக்ரீவனுடன் நட்பு

ரீர்யலுதாத் து ஹனுமாந் கத்வா து மலயம் கீரீம் |
ஆசுசுக்ஷே ததா வீரீரள கப்ராஜாய ராகலிவன || (1)

ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கண்டு பயந்து ஸுக்ரீவன் ரிச்யமுக பர்வதத்திலிருந்து மலயமென்ற மலையில் பிறர் நெருங்கக்கூடாத ஒரிடத்தில் ஒளிந்து கொண்டிருக்க்தான். ஹனுமான் ராமலக்ஷ்மணர்களை ரிச்யமுகத்தில் விட்டு, மலயத்திற்கு போய் ஸுக்ரீவனைக் கண்டுபிடித்து, “ஸ்வாமி! ராமலக்ஷ்மணர்கள் ரிச்யமுகத்தில் வந்திருக்கிறார்கள்; ராமன் மஹாபுத்திமான்; அளவற்ற பராக்கிரமமுடையவர்; தங்களுடைய சத்துருக்களை அழிக்கக் கூடியவர்; இக்ஷ்வாகுகுலத்தில் பிறந்தவர்; தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்திரர்; தர்மானுஷ்டானத்தில் விசேஷ பிரசத்தி பெற்றவர்; பிதிருவாக்கிய பரிபாலனம் செய்பவர். இவர்கள் தபஸ்வி வேஷத்துடன் தண்ட காரண்யத்தில் வசித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ராவணன் ராமனுடைய பாரியையை எடுத்துப்போனான். அவர் தங்கள் உதவியை விரும்புகிறார். ராஜஸூயம், அசுவமேதம் முதலிய யாகங்களைக் கணக்கில்லாமல் செய்து, பசுக்களையும் திரவியங்களையும் அபரிமிதமாகத் தக்ஷிணையாகக் கொடுத்து இந்திரியங்களை அடக்கி ஸத்தியம் தவறாமல் தசரதர் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து வந்தார். அவருடைய புத்திரனான ராமன் ஒரு பெண்ணைப் பற்றித் தங்களைச் சரணமடைகிறார். அவர்கள் தங்களுடன் ஸ்நேஹம் செய்துகொள்ள விரும்புகிறார்கள். அவர்களை உபசரித்து தகுந்தபடி பூஜியுங்கள். அவர்களைக் காட்டிலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்கள் நமக்குக் கிடைக்க மாட்டார்கள்” என்றார்:

அதைக்கேட்டு ஸுக்ரீவன் ஸந்தோஷமடைந்து ராமனிடத்தில் உண்டான பயம் தீர்ந்து கவலையற்றான். பிறகு மனுஷ்ய ரூபத்துடன் ராமனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து அவரைப் பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து, “ஸ்வாமி, தாங்கள் தர்மத்தில் நன்றாய்ப் பழக்கப்பட்டவர்கள். பராக்கிரமசாலி. ஸகலப் பிராணிகளிடத்திலும் இரக்க முள்ளவரென்று ஹனுமான் தங்களுடைய உத்தம குணங்களை எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். கேவலம் ஒரு அல்ப வானரனான என்னுடன் தாங்கள் ஸ்நேஹம் செய்ய விரும்புவது எனக்குப் பெரிய லாபம். பெரிய அனுக்கிரஹம். அப்படித் தங்களுக்கு இஷ்டபரிருந்தால் இதோ கையை நீட்டுகிறேன். தாங்கள் இதன்மேல் கைபோட் டுப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். உசிதமான நிபந்தனைகளை ஏற்படுத்திக் கொள்வோம்” என்று கையை நீட்டினான். அதைப் பார்த்து ராமன் மிகவும் ஸந்தோஷித்து அவனுடைய

கையைப் பிடித்து பிரீதியுடன் இறுகத்தழுவினார். பிறகு ஹனுமார் நிஜரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு

இரண்டு கட்டைகளைச் சேர்த்து, நெருப்பு மூட்டினார். ஜ்வலிக்கும் அக்னியைப் புஷ்பங்களால் பூஜித்து ராமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் நடுவில் வைத்தார். அவர்கள் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அக்னியைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து அதை ஸாக்ஷியாக வைத்துக்கொண்டு, எப்பொழுதும் அழியாத ஸ்நேஹத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். பிறகு வெகு திருப்தியையும் ஸந்தோஷத்தையும் அடைந்து ஒருவரை யொருவர் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். அப்பொழுது ஸுக்ரீவன், “ஸ்வாமி! தாங்கள் எனக்கு உயிர்த் தோழர். நம் இருவருக்கும் ஸுகதுக்கங்கள் பொது” என்றான். பிறகு அவன் புஷ்பங்களால் நிறைந்த ஒரு பெரிய ஆச்சா மரக் கிளையை முறித்துக் தரையில் போட்டு அதன்மேல் ராமனுடன் உட்கார்ந்தான். இப்படியே மாருதியும் லக்ஷ்மணன் உட்காருவதற்காக ஒரு சந்தன மரக்கிளையை முறித்துப் போட்டார்.

பிறகு ஸுக்ரீவன் ராமனைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! என் அண்ணனான வாலி என்னை ஏமாற்றி, என் பாரியையை எடுத்துக் கொண்டு என்னை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்திவிட்டான். நான் அவனிடத்தில் பயந்து, துக்கத்தால் ஏங்க, இந்த கோரமான வனத்தில் தனியாக ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். தாங்கள் அந்த பயத்தைத் தீர்க்க வேண்டும்” என்று தெளிவாகவும் மதுரமாகவும் பிரார்த்தித்தான்.

அதைக் கேட்டு மஹாதேஜலஸ்வியும் தன்னைச் சரணமடைந்த வர்களை ரக்ஷிக்கும் தர்மரஹஸ்யத்தை அறிந்தவரும் அந்தத் தர்மத்தைப் பூரணமாக நடத்துகிறவருமான ராமன், “இதை ஒரு பெரிய காரியமாக எண்ணி, இவன் நம்மை அடிக்கடி பிரார்த்திக்கிறான்” என்று புன்சிரிப்புடன், “வானரோத்தம! ஸ்நேஹத்திற்குப் பலன் உபகாரமே, இந்த உண்மையை நான் அறிந்துள்ளேன். உன் பாரியையை எடுத்துப்போன வாலியைக் கொல்லுகிறேன். இதோ என் கையிலிருக்கும் பாணங்கள் கூர்மையானவை; கழுகின் இறகுகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டவை; கோணல் இன்றி நிமிர்ந்த கணுக்கள் உள்ளவை; ஸூரியனைப் போலும் வஜ்ராயுதத்தைப் போலும், ரோஷத்தால் சீறும் கால ஸர்ப்பங்களைப் போலும் இவை துஷ்டனான வாலியின் மாம்பில் தாக்க, அவனுடைய உயிரை இப்பொழுதே கொள்ளை கொண்டு, பெரிய மலையை வேருடன் பிடுங்கித் தள்ளுவது போல் அவனைப் பூமியில் தள்ளும்” என்று ஸுக்ரீவனுக்கு அபயதானம் செய்தார்.

இப்படித் தனக்குப் பரம ஹிதத்தைக் கொடுக்கும் ராமனுடைய மங்களகரமான வார்த்தையைக் கேட்டு ஸுகீவன் அதிகப் பிரீதியடைந்து “புருஷோத்தம! தங்கள் பராக்கிரமத்தால் ராஜ்யத்தையும் பாரியையையும் நிச்சயமாக அடைவேன். என் சத்துருவான வாலியை இப்பொழுதே கொல்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுகிறேன்” என்று தெரிவித்துக்கொண்டான்.

இப்படி ஸுகீவனும் ராமனும் ஸ்நேஹம் செய்துகொண்ட முகூர்த்தத்தில் செந்தாமரைப் புஷ்பத்தைப்போன்ற ஸீதையின் இடது கண்ணும் தங்கவர்ணமுள்ள வாலியின் இடது கண்ணும் நெருப்புப் பொறிபோன்ற ராவணனுடைய இடது கண்களும் துடித்தன.

**ஸீதா கபீந்த்ர க்ஷணதா சரணாம்
ராஜீவ ஹ்ருத ஜ்வலஹ்நாமாநி |
ஸுகீவ ராம ப்ரணய ப்ரஸங்கே
வாமாநி ஹத்ராஹ் ஸமம் ஸ்புரந்தி || (33)**

ஸ-6: ராமன் ஸீதையின் ஆபரணங்களைக் கண்டது

புந்ரவாப்ரஸீத் ப்ரீதோ ராகவம் ரகுநந்தநம் |
அயமாக்யாதீ மே ராம ஸீலோ மந்தர் ஸத்தம: || (1)

ஸ்கீவன் மறுபடியும் ராமனைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! என் மந்திரியான ஹனுமான் தாங்கள் இந்த வனத்திற்கு வந்த காரணத்தைத் தெரிவித்தான். தாங்களும் லக்ஷ்மணனும் காட்டில் தங்கயிருக்கையில் ஒரு ராக்ஷஸன் தங்கள் பாரியையை எடுத்துப் போனான். நீங்கள் இல்லாத ஸமயத்தில் ஜடாயு தடுக்க, அவரையும் வழியில் கொன்றான். பாரியையை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தைத் தாங்கள் வெகுகாலம் அனுபவிக்கும்படி விடமாட்டேன். மதுகைடபர்களால் எடுத்துப் பாதாளத்தில் கொண்டுபோய் வைக்கப்பட்ட வேதத்தைப் பகவான் மத்ஸ்யாவதாரமெடுத்து திருப்பிக் கொண்டு வந்தது போல், ஸீதையைப் பாதாளத்தில் வைத்திருந்தாலும் ஸ்வர்க்காதி லோகங்களில் ஒளித்திருந்தாலும் இன்னும் எங்கே வைத்திருந்தாலும் எப்படியாவது கொண்டு வந்து தங்களிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறேன். நான் சொல்லுவதை ஸத்தியமென்று அங்ககீகரிக்க வேண்டும். விஷம் கலந்த பக்ஷணத்தை ஒருவன் தின்று ஜீரணிக்க முடியாதது போல ஸீதையை எடுத்துப்போய் வைத்திருப்பதற்கு இந்திராதி தேவதைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் முடியாது; துக்கப்பட வேண்டாம். தங்களுடைய பாரியையைக் கொண்டு வருவேன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. அந்தக் கொடிய ராக்ஷஸன் அவளை ஆகாச மார்க்கமாக எடுத்துப் போகையில், “ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண!” என்று தீனமாகக் கதறிக்கொண்டு, நாகேந்திரனுடைய பார்யையைப்போல் ராவணனுடைய பிடிப்பில் இருந்த ஒரு பெண்ணைப் பார்த்தேன். பல அடையாளங்களால் அவள் ஸீதையாக இருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயிக்கிறேன். நானும் இந்த நான்கு வானரர்களும் மலையில் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்து, அவள் தன் உத்தரீயத்தில் ஆபரணங்களை முடிந்து கீழே எறிந்தாள். அவைகளை ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றி வைத்திருக்கிறேன். தாங்கள் அவைகளைப் பார்த்து, ஜானகியின் ஆபரணங்களா என்று சொல்ல வேண்டும்” என்றான்.

அதைக் கேட்டு ராகவன், “தோழா! ஏன் தாமதிக்கிறாய்? இப்பொழுதே அவைகளைக் கொண்டு வா” என்றதும் குகையில் புகுந்து ஆபரணங்களை

எடுத்துவந்து ராமனுக்குக் காட்டினான். ராமன் உத்தரியத்தையும் ஆபரணங்களையும் வாங்க, சந்திரன் பனியால் மூடப்படுவதுபோல் கண்கள் நீரால் மறைய, ஸீதையின் ஞாபகத்தால் சோகம் மேலிட்டு, “ஹா பிரியநாயகி” என்று அலறித் தைரியமிழந்து பூமியில் விழுந்தார். அவைகளை அடிக்கடி மார்போடணைத்து, மஹாஸர்ப்பம் புற்றிலிருந்து கோபத்தால் சீறுவதுபோல் பெருமூச்சு விட்டார். கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக, பக்கத்தில் நின்ற லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துத் தீனமாக பிரலாபித்தார். “குழந்தாய்! ஸீதையை ராவணன் எடுத்துப் போகும்பொழுது, அவள் விட்டெறிந்த உத்தரீயத்தையும் ஆபரணங்களையும் பார்த்தாயா? இவை பசும்புல் தரையில் விழுந்ததால் சேதமில்லாமலிருக்கின்றன. இவை ஸீதையின் ஆபரணங்களா? பார்த்துச் சொல். கண்ணீர் வெள்ளத்தால் என் கண்கள் மறைந்து பார்க்க முடியவில்லை” என்றார். அப்பொழுது லக்ஷ்மணன், “அண்ணா! இந்த வங்கிகளை அறியேன்; குண்டலங்களையும் அறியேன். இந்த பாதச் சிலம்புகள் ஸீதை தரித்திருந்தவை என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும், ஒவ்வொரு நாளும் நான் அவள் பாதங்களில் பணியும் பொழுது அவைகளைப் பார்த்திருக்கேன்” என்றார். பிறகு ராமன் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து “ராவணன் ஸீதையை எடுத்துக்கொண்டு எந்த திக்கில் போனான்? எனக்கு இவ்வளவு துக்கத்தைக் கொடுத்த அந்தத் துஷ்ட ராக்ஷஸன் எங்கே இருக்கிறான்? அவனுக்காக நான் அந்த வம்சத்தையே வேரறுக்கப் போகிறேன். என் பிரிய நாயகியான ஸீதையை எடுத்துப்போய் எனக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கி, யமலோகத்திற்குப் போகும் வழியைத் திறந்து கொண்டானல்லவா? என் பிராணனைக் காட்டிலும் பிரியமான ஸீதையை நான் இல்லாத வேளையில் திருட்டுத்தனமாக எடுத்துப் போன என் சத்துரு இன்னானென்று சொல். இப்பொழுதே அவனை யமலோகத்திற்கு அனுப்புகிறேன்” என்றார்.

**மம தயீ ததரா ஹ்ருதா வநாந்தாத்
ரஜநீசுரேண விமத்ய யேந ஸா |
கதய மம ரீபுத் த்வமத்ய வை
ப்ஸவகபதே யமஸாதநம் நயாம் (௨7)**

ஸ-7: ஸுகர்வன் பிரதிக்கை செய்தது

ஏவமுத்தஸ்து ஸுகர்வோ ராமணார்த்தேந வானு: |
அப்ரஸீத் ப்ரஞ்ஜலீர்வாக்யம் ஸபாஷ்பம் பாஷ்பகத்தத: (1)

ராமன் இப்படித் துக்கப்படுவதைப் பார்த்து ஸுகர்வனுக்கும் கண்ணிர் தாரை தாரையாகப் பெருகிற்று. நம் இருவர்க்கும் ஸுக துக்கங்கள் பொது என்று சொல்லியிருக்கறானல்லவா? குரல் தழதழத்துக் கைசுப்பி வணக்கமாக, “அந்தப் பாபியான ராவணன் இருக்குமிடத்தையும் அவனுடைய ஸாமர்த்தியத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் நான் கொஞ்சம்கூட அறியேன். நீசகுலத்தில் பிறந்த அவனுடைய குலத்தையும் அறியேன். ஆனால் நான் தங்களுக்கு ஒரு பிரதிக்கை செய்வேன். தாங்கள் ஜானகியைத் திரும்பி அடையும்படி கூடிய முயற்சியினைத்தையும் செய்கிறேன். ராவணனையும் அவனுடைய குலத்தாரையும் அழித்துத் தங்களுக்கு ஸந்தோஷ முண்டாகும்படி என்னால் கூடியவரையில் யத்தனம் செய்கிறேன். என் பராக்கிரமத்தைப் பாருங்கள். சோகத்தை விடுங்கள். ஏன் இப்படித் தீனமாகப் புலம்பவேண்டும்? தங்களுக்கு இயற்கையான தைரியத்தை ஏன் மறந்தீர்கள்? தங்களைப் போன்றவர்கள் இப்படித் தீனமாக இருப்பது தகுமா? நானும் பார்வையைப் பறி கொடுத்தவனே. ஆனால் நான் இப்படித் துக்கப்படவில்லை. தைரியத்தைக் கைவிடவில்லை. நான் கேவலம் ஒரு அல்ப வானரன். என் பார்வையைக் குறித்து இப்படித் துக்கப்படுகிறேனா? மஹாத்மாவும் பெரியோரால் பழக்கப்பட்டவரும் தைரியசாலியுமான தாங்களே இப்படிச் சோகத்திற்கு இடம் கொடுக்கலாமா? தைரியத்தைக் கைபிடித்துக் கண்ணீரை நிறுத்துங்கள். திறமையையும் தைரியத்தையும் ஆபரணமாக உள்ளவர்களுக்கு எல்லையான ஆண்மையைக் கைவிடக்கூடாது. துன்பம் நேர்ந்தாலும் ஐசுவரியம் அழிந்தாலும் மஹா பயமுண்டானாலும் உயிரை இழக்கும்படி இருந்தாலும் விஷயங்களைத் தன் புத்தியால் நன்றாகப் பார்த்து ஆராயும் புத்திமான் வருந்த மாட்டான். புத்தியற்று எப்பொழுதும் மனம் தளர்கிறவன், அதிகப் பாரத்தையுடைய கப்பல் கடலில் முழுகிப்போவதுபோல் இந்திரிய ஸ்வாதீனமற்றுச் சோக ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கிப்போவான்.

“நம் இருவருக்குமுள்ள ஸ்நேகத்தால் தங்களைக் கைசுப்பி வேண்டுகிறேன். ஆண்மையைக் கைவிடக்கூடாது; சோகத்திற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. சோகத்தின் வசத்தில் அகப்படுகிறவர்கள் ஸுகமடையார்கள். தேஜஸும் வர

வரக் குறையும். ஆகையால் தாங்கள் வருந்தக்கூடாது. சோகம் மேலிட்டால் உயிருக்கே அபாயம் வரும், ஆகையால் சோகத்தை விடுங்கள்; தைரியத்தைக் கைப் பற்றுங்கள்; தாங்கள் எனக்குத் தோழனானதால் தங்களுக்கு ஹிதத்தைத் தெரிவித்தேன யல்லாது தெரியாத விஷயத்தை உபதேசித்ததாக எண்ணக்கூடாது. நான் தங்களுக்குத் தோழன் என்பதற்காகவாவது என் வார்த்தையை அங்கீகரித்து துக்கத்தை விடவேண்டும்” என்று மதுரமான வார்த்தைகளால் ஸமாதானம் செய்தான்.

கண்ணீரால் நனைந்த தமது முகத்தை ராமன் வஸ்திரத்தின் முனையால் துடைத்துக்கொண்டு தைரியமடைந்து, ஸுக்ரீவனை இறுகத் தழுவி, “நமது ஹிதத்தையே தேடும் பிராணமித்திரன் செய்யவேண்டிய உபதேசத்தை யுத்தமாகவும் ஸமயோசிதமாகவும் நீ செய்ததைப் பற்றி ஸந்தோஷமடைந்தேன். உன் வார்த்தைகளால் ஆறுதலுண்டாயிற்று. எனக்கு இயற்கையான தைரியத்தைக் கைக்கொண்டேன். இவ்விதமான ஸமயத்தில் எனக்குப் பந்துக்களும் மித்திரர்களும் இல்லாதபொழுது உன்னைப்போன்ற மித்திரன் கிடைப்பதரிது. ஆனால், ஸீதையைத் தேடும் விஷயத்தில் வேண்டிய முயற்சியைச் செய். அந்தத் துஷ்டனான ராவணன் இருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடி. நான் உனக்காகச் செய்யவேண்டியதையும் தங்கு தடையின்றிச் சொல். நல்ல நிலத்தில் மழைக்காலத்தில் விதைத்த தான்யங்களைப்போல் நீ என்னிடத்தில் சொன்ன வார்த்தைகள் உத்தமமான பயனை அடையும். உன்னிடத்தில் அபிமானத்தாலாவது என் பராக்கிராமத்தை மெச்சியாவது இப்படிச் சொல்லவில்லை. என் வார்த்தை ஸத்தியமென்று அறிந்துகொள். நான் இதுவரையில் பொய் சொன்னதில்லை. இனி சொல்லப் போவதுமில்லை. நான் சொன்ன காரியத்தைச் செய்து முடிப்பதாகப் பிரதிக்கை செய்கிறேன். ஸத்தியத்தின் மேலும் ஆணையிடுகிறேன்” என்றார்.

அதைக் கேட்டு ஸுக்ரீவனும் அவனுடைய மந்திரிகளும் அளவற்ற ஆனந்தமடைக்தார்கள். இப்படி. ராமனும் ஸுக்ரீவனும் ஏகாந்தமாகத் தங்கள் ஸுகதுக்கங்களைக் குறித்துக் கலந்து பேசிக்கொண்டார்கள். புருஷோத்தமனான ராமமூர்த்தியின் பிரதிக்கையைக் கேட்டு ஸுக்ரீவன் தன் எண்ணங்கள் நிறைவேறின வென்று ஸந்தோஷித்தான்.

**மஹாநு பாவஸ்ய வசோ நிபரம்ய
ஹரீர் நராணா ம்ருஷஸ்ய தஸ்ய |
க்ருதம் ஸ மமேந ஹரீவீரமுக்ய:
ததா ஸ்வகார்யம் ஹ்ருதயேந வித்வாந் || (25).**

ஸ-8: ஸுகர்வனுடைய துக்கத்திற்குக் காரணம்

பரீதுஷ்டஸ்து ஸுகர்வஸ் தேந வாக்ஷ்யத வாக்ஷர: |
லக்ஷ்மணஸ்யாக்ரதோ ராம மீதம் வசந மப்ரஸீத் || (1)

அதைக் கேட்ட ஸுகர்வன் ஸந்தோஷமடைந்து ராமனைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! அரசர்களுக்குத் தகுந்த செளரியம் வீரியம் முதலிய கல்யாணகுணங்கள் பொருந்திய தாங்கள் எனக்கு மித்திரனாகக் கிடைத்ததைப் பார்த்தால், தேவதைகள் என்னிடத்தில் கிருபை செய்திருக்கிறார்களென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. தங்களுடைய ஸஹாயமிருந்தால் தேவேந்திரனுடைய ராஜ்யமும் எனக்குக் கிடைக்கும் எனில், என் அல்பமான இந்த வானர ராஜ்யத்தைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? உத்தம வம்சத்தில் பிறந்த தாங்கள் எனக்கு அக்னிஸாக்ஷி யாகத் தோழனான பிறகு என் பந்துக்களும் மித்திரர்களும் என்னைக் கொண்டாடுவார்கள். நானும் தங்களுக்குத் தகுந்த தோழனென்பதைத் தாங்கள் காலக்கிரமத்தில் அறிவீர்கள். நானே என் குணங்களைச் சொல்லிக் கொள்ள வெட்கப்படுறேன். ஆத்மக் ஞானிகளுக்குத் தைரியம் எப்படி. ஒரு நாளும் அழியாதோ, அப்படித் தங்களைப் போன்ற மஹாத்மாக்களுடைய பிரீதியும் ஒரு நாளும் மாறாது. மித்திரர்களுக்குள் தங்கம் வெள்ளி வஸ்திரங்கள் ஆபரணங்கள் முதலியயாவும் பொது வென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். தோழன் செல்வனாக இருந்தாலும் தரித்திரனாயிருந் தாலும், துக்கத்தை அனுபவித்தாலும் ஸுகத்தை அனுபவித்தாலும், தோஷமுள்ளவனானாலும் தோஷமற்றிருந்தாலும், அவனே நண்பனுக்குப் புகலிடமாவான். தனக்குத் தகுந்த மித்திரனுக்காக ஐசவரியம் ஸுகம் தேகம் பிராணன் முதலியவைகளை இழப்பது நலம். நாமிருவரும் இப்படியிருக்க வேண்டும்” என்று விஞ்ஞாபித்தான்.

ராமனும் “நீ சொல்வது உண்மையே” என்று ஒப்புக்கொண்டார். மஹாபுத்திமானும் தேவராஜனைப்போல் காந்தியுள்ளவருமான லக்ஷ்மணனும் அதை அங்கீகரித்தார். ஸீதையின் ஆபரணங்களை வாங்கிக்கொண்டது முதல் ராமலக்ஷ்மணர்கள் நின்று கொண்டிருந்ததைக் கண்டு ஸுகர்வன், அவர்கள் உட்காருவதற்குத் தகுந்த ஆஸனத்தை ஸம்பாதிப்பதற்காக நான்கு புறங்களிலும் சுற்றிப் பார்த்து, ஸமீபத்தில் ஒரு ஆச்சாமரம் புஷ்பங்களாலும் தளிர்களாலும் நிறைந்து வண்டுகள் மதுரமாய்ச் சப்திப்பதைப் பார்த்து,

அதிலிருந்து ஒரு பெரிய கிளையை முறித்துப் போட்டு, ராமனுடன் அதில் உட்கார்ந்தான். அதைக்கண்டு ஹனுமான், லக்ஷ்மணன் அதே ஆஸனத்தில் உட்காரமாட்டாரென்று அறிந்து மற்றொரு கிளையை முறித்து அவருக்கு ஆஸனமாகப் போட்டார். இப்படி அந்தப் பர்வதத்தில் ராமன் கலக்கமற்றுத் தெளிந்த ஸமுத்திரத்தைப் போல் கம்பீரமாய் உட்கார்ந்திருக்க, ஸ்கர்வன் அவரிடத்தில் வைத்த பிரேமையாலும் தன் மனத்திலுள்ள அடங்கா மகிழ்ச்சியாலும் குரல் தழதழக்க மதுரமாய், “ஸ்வாமி! நான் தமயனால் துரத்தப்பட்டுப் பயந்து, பாரியையை இழந்து புத்திமயங்க துக்கத்துடன் இந்த மலையில் வளித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஸகல லோகங்களும் கண்டு நடுங்கும்படியான பராகிரமத்தையுடையவரே! வாலியுடன் பகைத்து அநாதையாய்ப் பயந்து கொண்டிருக்கும் என்னையும் தாங்கள் கிருபாகடாக்கூத்தால் நோக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

அதைக்கேட்டு, தர்மங்களை அறிந்தவரும் தர்மத்திலேயே நாடிய மனமுள்ளவரும் மஹாதேஜஸ்வியுமான ராகவன், “நாம் ஒரு தடவை பிரதிக்கை செய்த பிறகும் சபலபுத்தியால் மறுபடியும் இவன் பிரார்த்திக்கின்றான். நமது ஸ்வபாவத்தைப் பூர்ணமாய் அறியாதவன்!” என்று புன்சிரிப்புடன், “உபகாரம் செய்வது மித்திரனுடைய லக்ஷணம். அபகாரம் செய்வது சத்துருவின் லக்ஷணம். உன் பாரியையை அபகரித்த அந்தப் பாபியை இன்றைக்கே வதம் செய்கிறேன். இதோ என்பாணங்களைப் பார்த்தாயா இவை மஹா வேகமுள்ளவை. கழுகின் இறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவை. தீஷ்ணமான தேஜஸையுடையவை. தங்கக் கட்டுள்ளவை. தேவேந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப் போன்றவை. உறுதியான கணுக்களுள்ளவை. கூர்மையானவை, கோபத்தால் சீறும் கால ஸர்ப்பங்களைப்போல் சத்துருக்களின் உயிரை வாங்கக் கூடியவை. உனக்கு அபராதம் செய்த உன் அண்ணனென்ற சத்துருவை, தேவேந்திரன் மலைகளைப் பிளப்பதுபோல், இந்தப் பாணங்களால் அடித்துத் தள்ளுவதைப் பா” என்றார். அதைக் கேட்டு அந்தவானர அரசன் அளவற்ற ஸந்தோஷ மடைந்து, “நல்லது நல்லது!” எனக் கூறி ரகுநாதனைக் கொண்டாடினான்.

ராம! நான் மஹாதீனன்; தாங்களோ தீனரக்ஷகன். எனக்குத் தாங்கள் தோழனானதால் தங்களிடத்தில் முறையிட்டு அழுகிறேன். அக்னி ஸாக்ஷியாக எனக்குக் கை கொடுத்திருப்பதால் தாங்கள் என் மித்திரனல்லவா? என் உயிரைக் காட்டிலும் தாங்கள் எனக்கு அருமையானவர். ஸத்தியத்தின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன். நான் இதுவரையில் என் மனத்தில் அடக்கிக் கொண்டிருந்த துக்கத்தை தோழனென்ற உரிமையால் வெளியிட்டுச் சொல்லுகிறேன், அது என் ஹிருதயத்தைப் பிளந்து கொண்டிருக்கிறது” என்று

சொல்லிக் கண்ணீர் பெருக, வேறொன்றும் பேச முடியாமல் தத்தளித்தான். “எனக்கு இவன் எவ்வளவோ தைரியத்தை உபதேசித்த பின், இப்பொழுது தன் துக்கத்தை அடக்க முடியாமலிருக்கிறான் என்று ராமன் எண்ணுவாரோ” என்று நினைத்து வெட்கப்பட்டு, வேகமாக ஓடும் வெள்ளத்தைப் போன்ற கண்ணீரைத்தையியத்தால் அடக்கிக் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு பெருமூச்சு விட்டு, ராமனைப் பார்த்து, “பலவானான வாலி என்னை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்திக் கடுமையான வார்த்தைகளால் நிந்தித்தான். பிராணனைக் காட்டிலும் பிரியமான என் பாரியையையும் எடுத்துக் கொண்டான்; என் நண்பர்களையும் சிறையிலடைத்தான். என்னைக் கொல்ல வேண்டுமென்று வழிதேடிக் கொண்டிருக்கிறான். அதற்காக அவனால் அனுப்பப்பட்ட பல வானரர்களைக் கொன்றேன். அந்த ஸந்தேகத்தால் தங்களைக் கண்டபொழுதும் வெளியில் வரப் பயந்து ஒளிந்திருங்கேன். அருண்டவன் கண்ணிற்கு இருண்டதெல்லாம் பேயல்லவா? இதோ இருக்கும் ஹனுமான் முதலியவர்களே எனக்குத் துணை. இவ்வளவு கஷ்டமடைந்தும் நான் பிழைத்திருப்பது இவர்களாலேயே. இந்த மித்திரர்கள் எப்பொழுதும் என்னோடிருந்து நான் போகுமிடமெல்லாம் கூடவந்து என்னை வெகு ஜாக்கிரதையுடன் காப்பாற்றுகிறார்கள். என் வரலாறு இதுவே. சுருக்கிச் சொன்னேன். வளர்த்துவதில் என்ன பிரயோஜனம்? என் அண்ணனான வாலி எனக்குச் சத்துரு. மஹா பராக்கிரமசாலி யென்று பெயர் பெற்றவன். என் உயிரும் ஸுகமும் அவன் அழிவைப் பொறுத்திருக்கிறது. அவனைக் கொன்றால் என் துக்கம் தீரும். சுகமாக வாழ்வேன். ஸுகத்திலும் துக்கத்திலும் தோழனைத் தவிர வேறு கதியில்லை” என்று தெரிவித்தான்.

ராமன், “உங்களுக்கு விரோதமுண்டான காரணத்தை முற்றிலும் சொல்; அதைக் கேட்டுப் பலாபலங்களை விசாரித்து, நீ ஸ்வல்ப அபராதம் செய்து அதற்காக அவன் உன்னைக் கடுமையாகத் தண்டித்திருந்தால் அவனை இப்பொழுதே கொல்லுறேன்; அல்லது, நீ பெரிய அபராதம்செய்து அதற்காக அவன் ஸ்வல்பமாக தண்டித்திருந்தால், உங்களுக்குள் ஸமாதானம் செய்விக்கிறேன். எப்படியாவது உனக்குக் கேஷமத்தைச் செய்வது என் கடமை. அவன் உன்னை இப்படி அவமானம் செய்ததைப்பற்றி எனக்கு கோபம் பொங்குகிறது, மழைக் காலத்தில் ஆற்றின் வேகத்தைப் போல் அதனை என்னால் அடக்க முடியவில்லை. ஆகையால் நான் கோதண்டத்தை வளைத்து நானேற்றுவதற்குள் உண்மையைச் சொல். வாலியைக் கொன்ற பிறகு நீ துக்கப்படுவதில் பிரயோஜனமில்லை. நான் பாணத்தை பிரயோகித்த மறுநிமிஷத்திலேயே அவன் இறந்தானென்று அறி” என்றார்.

அதைக் கேட்டு ஸுகீவனும் அவனுடனிருந்த நான்கு வானரர்களும் அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். பிறகு அந்த வானரராஜன் தனக்கும் வாலிக்கும் விரோதமுண்டான காரணத்தை உண்மையாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

**தத: ப்ரஹ்ருஷ்ட வதந: ஸுகீரீவா லக்ஷ்மணாக்ரஜே |
கைரஸ்ய காரணம் தத்வ மாக்யாது முபசக்ரமே || (48).**

ஸ-9: வாலி மாயாவியைக் கொன்றது

ஸ்ரீயதாம் ராம யத்ஸுருத்த மாதீத: ப்ரஸ்ருதீ த்வயா |
யதா! வைரம் ஸுமுத்தூதம் யதா சாமும் நீராக்ருத: || ௩ ||

ராம! என் அண்ணனான வாலி மஹாபலவான். என் பிதாவிற்கு அவனிடத்தில் வெகுபிரீதி. எனக்கும் முதலில் அப்படியேதான் இருந்தது. என் பிதா இறந்த பிறகு மந்திரிகள் மூத்தவனாதலால் அவனை வானரர்களுக்கு அரசனாக அபஷேகம் செய்தார்கள். அது எல்லோருக்கும் இஷ்டமே. எங்கள் பூர்வீக ராஜ்யத்தை வாலி ஆண்டு வருகையில் நான் எப்பொழுதும் அவனிடத்தில் வணக்கமாகவும் வேலைக்காரனைப் போலும் நடந்து வந்தேன்.

“ஒரு ஸமயத்தில் மயனுடைய புத்திரனும் துந்துபிக்கு மூத்தவனுமான மாயாவி என்பவனுக்கும் வாலிக்கும் ஒரு பெண்ணைப் பற்றி விரோதமுண்டாயிற்று. ஒருநாள் இரவில் கிஷ்கிந்தையில் எல்லோரும் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அந்த - துஷ்டன் கோட்டை வாசலில் வந்து கர்ஜித்து வாலியை யுத்தத்திற்கு அழைத்தான். ஸாகமாகத் துங்கிக்கொண்டிருந்த வாலி அதைக் கேட்டுப் பொறுக்காமல் அவனைக்கொல்ல அதிவேகமாக வெளியில் வந்தான். அவனுடைய பாரியைகளும் நானும் வெகு வணக்கமாக அவனைத் தடுத்தும் அவன் எங்களை உதறிவிட்டு மஹாகோபத்துடன் யுத்தத்திற்குப் போனான். அப்பொழுதுதான் அவனிடத்திலுள்ள பிரியத்தால் அவனைப் பின்தொடர்ந்தேன். வாலியும் நானும் வருவதை மாயாவி தூரத்திலேயே கண்டு பயந்து ஓடினான். அப்பொழுது சந்திரோதயமாகி பிரகாசமாக இருந்ததால் அவனைத் தூரத்திக் கொண்டு போனோம். பிறகு அந்த அஸுரன் புல்லால் மூடப்பட்ட ஒரு பெரிய குகையில் திடீரென்று பாய்ந்து மறைந்தான். அதைக் கண்டு கோபம்கொண்டு வாலி என்னைப் பார்த்து, “ஸுக்ரீவ! நான் அந்தத் துஷ்டனை வெகு சீக்கிரத்தில் கொன்றுவிட்டு வருகிறேன். அதுவரையில் இங்கேயே இரு” என்றான். நானும் வருகிறேனென்று பிரார்த்தித்தேன். வாலி அதற்குச் சம்மதிக்காமல் என்னை அவ்விடத்திலேயே இருக்கும்படி தன் பாதங்களைத் தொட்டு பிரமாணம் செய்யச்சொல்லி அந்த குகையில் புகுந்தான். நானும் அங்கே ஒரு வருஷம் வரையில் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுதும் அவன் திரும்பி வராததால் அவனுக்கு என்ன அபாயம் நேர்ந்ததோ என்று வருந்தி அவன் இறந்தானென்றே நினைத்தேன். அந்தக் குகையிலிருந்து ரத்த வெள்ளம் நுரையுடன் ஓடிவந்தது. அஸுரர்களின்

கர்ஜனையும் கேட்டது. வாலி அஸுரர்களால் கொல்லப் பட்டானென்றே நினைத்தேன். பிறகு மலையைப் போன்ற ஒரு கற்பாறையால் அந்தக் குகையின் வாசலை மூடிவிட்டு, வெகு துக்கத்துடன் அவனுக்குத் தர்ப்பணம் முதலிய உத்தரக்ரியைகளைச் செய்து முடித்துவிட்டு, கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பி வந்தேன். வாலி இறந்ததை ஒருவரும் அறியாமல் வெகு ஜாக்கிரதையாக மறைத்து வைத்தேன். மந்திரிகள் அதை எப்படியோ அறிந்து, நான் விரும்பாவிட்டாலும் என்னை அரசனாக இருக்கும்படி நிர்ப்பந்தித்தார்கள். அப்படியே நான் நியாயமாக அரசாண்டு வருகையில் வாலி அந்த அஸுரர்களைக் கொன்றுவிட்டுக் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்தான். தன் ஸ்தானத்தில் நான் இருப்பதைக் கண்டு கோபத்தால் கண் சிவந்து என் மந்திரிகளைச் சிறையில் போட்டு, என்னையும் கடுமையாகக் கோபித்தான். “அறியாமையால் செய்துவிட்டேன்” என்று நான் எவ்வளவு பிரார்த்தித்தும் என்னைத் தள்ளிவிட்டான். குடிகள் எனக்கு அனுகூலமாக இருந்தபடியால் நான் அந்தப் பாபியைத் தண்டிக்க முடியும். ஆனாலும் அவன் என் அண்ணன், அப்படிச் செய்ய இஷ்டமில்லை. நகரத்தில் அவன் வந்த பிறகும் நான் அவனுக்கு ஸகல மரியாதைகளையும் செய்து நமஸ்கரித்து, அவனுடைய பாதங்களில் என் தலையை வைத்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டேன். அவனுக்குக் கோபம் தணியவுமில்லை. ஸந்தோஷமாக என்னை ஆசீர்வதிக்கவுமில்லை.

**நத்வா பாதாவஹம் தஸ்ய மருடேநாஸ்ப்ருபரம் ப்ரஹ்ம |
அப் வஸீ மம க்ரேதாந் ந ப்ரஸாதம் சகார ஸ: | (27)**

ஸ-10: ராமன் ஸுகர்வனுக்கு அபயம் கொடுத்தது

தத: க்ரேத ஸமாஷ்டம் ஸம்ரப்தம் தமுபாகதம் |
அஜும் ப்ராஸதயாம் சக்ரே ப்ராதரம் ப்ரிய காம்யயா|| (1)

பிறகு என்னால் கூடியவரையில் அவனை ஸமாதானம் செய்தேன். “அண்ணா! தாங்கள் சத்துருவைக் கொன்றுவிட்டுக் கேஷமமாக வந்து சேர்ந்தது என் பாக்கியம். அநாதையான எனக்குத் தாங்களே நாதன். வெண்குடை, சாமரம் முதலிய ராஜோபசாரங்களை நான் தங்களுக்குச் செய்யும்படி உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும், ஒரு வருஷம் வரையில் அந்தக் குகை வாசலில் கவலையுடன் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். பிறகு அதிலிருந்து ரத்த வெள்ளம் வருவதைக் கண்டு பயந்து தங்களுக்கு ஏதோ நேர்ந்தகென்று மிகவும் துக்கமடைந்து ஒரு மலைச் சிகரத்தால் அந்த வழியை மூடி விட்டுக் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பி வந்தேன். தங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தால் நான் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் மந்திரிகளும் பட்டணத்து ஜனங்களும், என்னைப் பலவந்தம் செய்து அரசனாக நியமித்தார்கள். அந்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டும்,

அரசனாக இருக்கத் தகுந்தவர்கள் தாங்களே. நான் முன்போல் யுவராஜாவாக இருக்கிறேன். தாங்கள் இல்லாததால் தங்களுடைய அதிகாரத்தை நடத்தி வந்தேன். என்னிடத்தில் ஒப்புவித்த ராஜ்யத்தை யாதொரு அபாயமின்றித் தங்களிடத்தில் மறுபடியும் ஒப்புவித்துவிட்டேன். மஹா பராக்கிரமமுள்ள தாங்கள் என்னிடத்தில் கோபிக்கக்கூடாது. தயவு செய்யவேண்டும். கைகூப்பித் தங்கள் பாதங்களில் நமஸ்கரிக்கிறேன். அரசனில்லாமல் ராஜ்யம் அழிந்து போகுமென்று மந்திரிகளும் நகரத்து ஜனங்களும் என்னை நிர்ப்பந்தித்து ஸிம்ஹாஸனத்தில் வைத்தார்கள்” என்று விநயமாகத் தெரிவித்தேன்,

அவன் என்னைக் கோபத்துடன் அதட்டி, “சீசீ” என்று சொல்லக் கூடாத வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் தூஷித்தான். பிறகு மந்திரிகளையும் பிரஜைகளையும் தருவித்து அவர்களுக்கெதிரில் என்னைப் பார்த்து, “ஒரு நாள் ராத்திரியில் மாயாவியென்ற அஸுரன் காலம் குறுக என்னைச் சண்டைக்கு அழைத்தானென்று உங்களுக்குத் தெரியுமே. அதைக் கேட்டு அவனுடன் யுத்தம் செய்ய இங்கிருந்து புறப்பட்டேன். இந்தத் துரோகி அப்பொழுது என்னுடன் வந்தான். மாயாவி நாங்கள் வரக்கண்டு

பயந்தோடினான். நாங்களும் அவனைத் துரத்திக் கொண்டு போனோம். திடீரென்று அவன் ஒரு குகையில் மறைவதைக் கண்டு, 'நான் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிப் போனால் என் கீர்த்திக்குக் குறைவு வரும், ஆகையால் நான் இந்தக் குகைக்குள் போய் அவனை அதி சீக்கிரத்தில் கொன்றுவிட்டு வருகிறேன். அது வரையில் நீ இங்கே இரு' என்று கட்டளையிட்டேன். இவன் அங்கேயே இருப்பானென்று நம்பி, அந்தப் பயங்கரமான குகையில் பிரவேசித்து, ஒரு வருஷம் வரையில் அவனைத் தேடினேன். முடிவில் அவனைக் கண்டு பிடித்து, அவனுடைய பந்துக்களுடன் கொன்றேன். அவன் கோரமாய்க் கர்ஜித்துக் கொண்டு இறக்கும் ஸமயத்தில் அவனுடைய வாயிலிருந்து பெருகின ரத்தத்தால் அந்தக் குகை நிறைந்தது. இப்படித் துந்துபியின் புத்திரனான மாயாவியைக் கொன்று விட்டு அந்தக் குகையிலிருந்து வெளியில் வருகையில், வாசல் அடை பட்டு வழி தெரியாமலிருந்தது. “ஸுக்ரீவா!” என்று பல தடவை கூப்பிட்டும் யாதொரு பதிலுமில்லை. நான் வருத்தமடைந்து பல தடவை கால்களால் அந்தக் கல்லை இடித்துத் தள்ளி, அந்த வழியால் நகரத்திற்கும் திரும்பி வந்தேன். இந்தக் குகூரன் என் ராஜ்யத்தில் ஆசைவைத்து ஸஹோதரனிடத்தில் வைக்க வேண்டிய மரியாதையையும் மறந்து என் ஸ்தானத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான்” என்று சொல்லி, கொஞ்சம்கூட, இரக்கமில்லாமல் என்னை ஒற்றை வஸ்திரத்துடன் அங்கிருந்து அடித்துத் துரத்தினான். நான் ராஜ்யத்தையும் பார்வையையும் இழந்து, அவனுக்குப் பயந்து இந்தப் பூமி முழுவதும் ஓடித் திரிந்தேன். இந்த ரிசியமூக பர்வதத்தில் வாலி வர மாட்டானென்று தெரிந்து இங்கே வந்து ஒளிக்துகொண்டேன்.. யாதொரு அபராதமும் செய்யாத எனக்கு இவ்வளவு கஷ்டங்கள் நேர்ந்த வகையையும் வாலிக்கும் எனக்கும் உண்டான விரோத காரணத்தையும் தெரிவித்தேன். ஸகலப்பிராணிகளும் தங்களுடைய பராக்கிரமத்தைக் கண்டு நடுங்குகின்றன. ஒரு குற்றமுமின்றி வாலியிடத்தில் பயந்திருக்கின்ற என்மேல் கிருபை செய்து அவனைக் கொல்லவேண்டும்” என்றான்.

அதைக் கேட்டுத் தர்மாத்மாவான ராமன் புன்சிரிப்புடன் “ஸுக்ரீவ! இதோ என்னிடத்திலிருக்கும் பாணங்கள் ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கின்றன. வீண்போகாத இந்தக் கூர்மையான சரங்கள் அதிவேகமாய் வாலியின் மார்பைத் துளைக்கும், உன் பாரியையை அபஹரித்த அந்த துராத்மா என் கண்ணில் படும் வரையில் ஸுகமாக ஜீவிக்கட்டும், நானும் உன்னைப்போல் கஷ்டப்படுபவன்; அந்த வருத்தத்தைப் பூர்ணமாய் அறிவேன். உன்னைத் துக்க ஸமுத்திரத்திலிருந்து கரையேற்றி உன் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்கிறேன்”

என்று தர்மத்திற்கு ஒத்த வார்த்தைகளைச் சொன்னவுடன், ஸுகரீவன் மிகவும்
ஸந்தோஷித்துத் தனக்கு ஸகல காரியங்களும் கை கூடியதாக எண்ணினான்.

**தஸ்ய தத் வசநம் ப்ருத்வா ராகவஸ்யாத்மனா ஹீதம் |
ஸுகரீவ: பரமப்ரீத: ஸமஹத் வாக்ய மப்ரவீத் || (85)**

ஸ-11: வாலியின் பராக்கிரமம்

ராமஸ்ய வசநம் ப்ருத்வா ஹர்ஜ பிளருஜ வர்தநம் |
ஸூக்ரீவ: பூஜயாம் சக்ரே ராகவம் ப்ரஸஸம்ஸ ச|| (1)

ராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸூக்ரீவனுக்கு ஆனந்தமும் பராக்கிரமமும் அதிகரித்தன. ராமனைக் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரம் செய்தான். “ஸ்வாமி! பிரளய காலத்தில் ஸூரியன் ஜ்வலித்து ஸகல லோகங்களையும் எரிப்பதுபோல் தாங்கள் கோபம் கொண்டால் தங்களுடைய ஜ்வலிக்கும் தீவ்ணமான பாணங்களால் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் நாசம் செய்வீர்களென்பதில் ஸந்தேக முண்டோ? வாலியின் ஆண்மையையும் வீரியத்தையும் தைரியத்தையும் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் சொல்லுறேன். தாங்கள் கவனத்துடன் கேட்டு உசிதமான காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

வாலி பிராஹ்ம முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து, ஸந்தியா வந்தனம் செய்வதற்கு நான்கு ஸமுத்திரங்களுக்கும் ஸூரியோதயமாகுமுன் போய் வருவான்; அதனால் அவனுக்குக் கொஞ்சமாவது சிரமமிறுக்காது. மஹா பர்வதங்களின் உச்சியில் ஏறி, அவைகளின் பெரிய சிகரங்களை ஆகாசத்தில் விட்டெறிந்து பந்தாடுவான். வனங்களிலுள்ள மஹா விருக்ஷங்களை ஒரு நிமிஷத்தில் வேருடன் பிடுங்கித் துண்டு துண்டாக ஒடித்துத் தன் பலத்தைக் காட்டுவான்.

துந்துபி என்ற அஸுரன் கைலாஸ மலையின் சிகரத்தைப் போல் பருத்து, எருமையின் ரூபத்தைத் தரித்து, தனக்கு ஆயிரம் யானை பலமிருக்கவேண்டுமென்று பெற்ற வரத்தால் மதம் கொண்டு கொழுப்படங்காமல், யாருடன் யுத்தம் செய்வோமென்று ஆலோசித்து, முடிவில் ஸமுத்திர ராஜனிடத்தில் வந்தான். என்னுடன் யுத்தம் செய்ய வா” என்று மஹா கர்வத்துடன் அந்த அஸுரன் கர்ஜித்ததைக் கேட்டு, ஸமுத்திர ராஜன் விசேஷ பலசாலியாயிருந்தும் தர்மாத்மாவானதால், துந்துபியின் கர்மகதியை ஆலோசித்து அவனுக்கு மரணம் ஸம்பித்ததை அறிந்து, “அஸுர சிரேஷ்ட! உன்னைப் போன்ற மஹாவீரனுடன் யுத்தம் செய்ய என்னால் ஆகுமா? உனக்குத் தகுந்த எதிரியைக் காட்டுகிறேன். வடக்கில் ஹிமவானென்று ஒரு பர்வதராஜன் இருக்கிறான். அங்கே தபஸ்விகள் ஆனந்தமாய் வஸிக்கிறார்கள். அநேக கரங்களாலும் குகைகளாலும் நதிகளாலும் விருக்ஷங்களாலும் பள்ளங்களாலும் விளங்குகிறான். அவன் பரமசிவனுக்கு மாமனார். உன்னுடன் யுத்தம் செய்து உனக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்கக் கூடியவன் அவன் ஒருவனே” என்றார்.

ஸமுத்திரராஜன் தன்னிடத்தில் பயந்து இப்படிச் சொல்கிறான் என்றெண்ணி அவனை அலஷ்யம் செய்து, வில்லிலிருந்து விடப்பட்ட பாணத்தைப்போல் அதிவேகமாக ஹிமாலயத்திற்கு வந்து மஹாகஜங்களைப் போன்ற பெரும் பாறைகளை அந்தப் பர்வதத்திலிருந்து தன் கொம்பால் இடித்துத் தள்ளிக் கர்ஜித்து அட்ட ஹாஸம் செய்தான். அப்பொழுது அந்தப் பர்வதராஜன் வெளுத்த மேகத்தைப்போல் திவ்வியரூபத்தைத் தரித்து வெளியில் வந்து, “துந்துபி! ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த நீ இப்படி என்னை உபத்திரவிப்பது உசிதமா? நான் யுத்தப் பயிற்சி இல்லாதவன், கேவலம் ஸாதுக்களான தபஸ்விகளுடன் காலம் கழிக்கிறவன்” என்றார். மஹா புத்திமானான பர்வதராஜனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் துந்துபியின் நேத்திரங்கள் கோபத்தால் சிவந்தன. “உன்னை ஒரு பொருட்டாக எண்ணி உன்னிடத்தில் யுத்தத்திற்கு வந்த என் புத்தியையல்லவா நிந்திக்கவேண்டும்? போகட்டும். உனக்கு யுத்தத்தில் பழக்கமில்லை என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். அல்லது என்னைக் கண்டு பயந்து யுத்தம் செய்ய இஷ்டமில்லை என்றாவது ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். எனக்கு ஸமமாக யுத்தம் செய்வனையாவது காட்டு” என்று அந்த அஸுரன் கர்ஜிக்க, ஹிமவானுக்குக் கோப முண்டாயிற்று. தன்னை அதுவரையில் ஒருவனும் அப்படி அவமானம் செய்ததில்லை; ஆனாலும் மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தை உத்தேசித்துத் தன் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, “அஸுரோத்தம கிஷ்கிந்தையில் வாலி என்ற வானர ராஜனிருக்கிறான், அவன் மஹா புத்திமான். இந்திரனுக்கு ஸமமான பலசாலி; யுத்தத்தில் நிபுணன்; உனக்கு யுத்தம் செய்ய விருப்பமிருந்தால் அவனிடத்தில் போ. இதுவரையிலும் அவனை எதிர்த்து ஐயித்தவர்களில்லை. தேவேந்திரனும் நமுசியும் கோரயுத்தம் செய்ததைப்போல், உன் இஷ்டப்படி உனக்குத் திருப்தியாகும் வரையில் யுத்தம் செய்வான்” என்றார்.

உடனே துந்துபி இரண்டு இடங்களிலும் தன் எண்ணம் நிறை வேறாததால் கோபமடைந்து, அதிசீக்கிரத்தில் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து, கோட்டை வாசலில் நிற்குகொண்டு, பூமியும் ஆகாசமும் நடுங்கும் படி துந்துபி அடித்ததுபோல் கர்ஜித்தான். கூர்மையான கொம்புகளுள்ள எருமை ரூபத்துடன், மழைக் காலத்தில் நீருண்ட மேகமானது ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுபோல், அங்குமிங்கும் பாய்ந்து ஸம்பத்திலிருந்த விருகங்களாகளை ஒடித்துப் பூமியைக் குளம்புகளால் பிளந்து, கோட்டை வாசலின் கதவுகளை மஹா கஜத்தைப்போல் கொம்புகளால் உடைத்தான்.

அப்பொழுது அந்தப்புரத்தில் தூங்கக்கொண்டிருந்த வாலி, அவனுடைய கர்ஜனையைக் கேட்டு, நகைத்திரங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரனைப்போல், ஸ்திரீகளுடன் வெளியில் வந்தான். அங்கே துந்துபியின் சேஷ்டைகளைப்

பார்த்துக் கோபம் கொண்டு, தெளிவாகத் துந்துபியின் மனத்தில் நன்றாகப் படும்படி, “பாதி ராத்திரியில் இங்கே வந்து கோட்டை வாசலை அடைத்துக்கொண்டு ஏன் கூச்சல் போடுகிறாய்? நீ மஹா பலசாலியென்று எனக்குத் தெரியும். உன்னை மன்னித்தேன். உன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு இவ்விடம் விட்டுப்போ” என்றான். அதைக் கேட்டுத் துந்துபி கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, “நீ வீரனென்று கேட்டு இங்கே வந்தேன். உன் ஸ்த்ரீகளுக்கு முன் இப்படி வீண்பெருமை பேசிக்கொள்வா யென்று நான் நினைக்கவில்லை. இப்பொழுதே என்னுடன் யுத்தம் செய். எங்கே உன் பலத்தைப் பார்ப்போம். அப்படி. உனக்குத் தைரியமில்லாவிட்டால் பொழுது விடியும் வரையில் என் கோபத்தை அடக்கிக் கொள்ளுகிறேன். உனக்கு இஷ்டமான ஸுகங்களை அனுபவி. உன் பந்துக்களை வருவித்து “நான் போய் வருகிறேன்” என்று அவர்களிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு அவர்களை ஆலிங்கனம் செய்து மரணகாலத்தில் அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய தானங்களைச் செய். மித்திரர்களுடன் ஸந்தோஷமாகக் காலம் போக்கு. கிஷ்கிந்தையை நன்றாய்ச் சுற்றிப்பார். உனக்கு ஸமானனை அரசனாக அபிஷேகம் செய். ஸ்த்ரீகளுடன் ஸகல போகங்களையும் அனுபவி. பிறகு அவர்களைப் பார்க்கமுடியாது. உன் கர்வத்தையும் உயிரையும் அழிக்க நான் வந்திருக்கிறேனென்றறி. மதுபானம் செய்து மயங்கிருப் பவனையும் தூங்குகிறவனையும் ஆயுதமில்லாதவனையும் உன்னைப் போல் ஸ்த்ரீகளின் நடுவிலிருப்பவனையும் கொல்லுகிறவன், கர்ப்பத்திலிருக்கும் சிசுவைக் கொன்ற பாபத்தை அடைவான்” என்றான்.

தாரை முதலிய ஸ்த்ரீகளை அனுப்பிவிட்டு, வாலி, முன்னே வந்து, அந்த அஸுரனைப் பார்த்துக் கோபத்தால் மெதுவாய்ச் சிரித்து, “அடே மூட! என்னுடன் யுத்தம் செய்யவேண்டுமோ? அப்படி இஷ்டபிருந்தால் இதோ ஸித்தமாயிருக்கிறேன். நான் மயங்கியிருக்கிறேனென்று எண்ணாதே. அப்படியிருந்தாலும் வீரர்கள் யுத்தத்திற்குச் செல்லும் ஸமயத்தில் உத்ஸாஹத்தை வளர்க்கக் குடிக்கும் பானமென்று இதை அறி” என்று கூறி தன் பிதாவான தேவேந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட தங்க மாலையைக் கழுத்தில் போட் டுக்கொண்டு யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தான். மலையைப் போன்ற துந்துபியின் கொம்புகளைப் பிடித்துக் கிறுகிறுவென்று சுழற்றிப் பூரியில் அடித்துக் கர்ஜித்தான். அதனால் அந்த அஸுரனுடைய - காதுகளிலிருந்து ரத்தம் பெருகிற்று. இப்படி இருவரும் ஒருவரையொருவர் ஐயிக்க வேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு நெடுநேரம் கோரயுத்தம் செய்தார்கள். இந்திரனுக்கு ஸமமான பராக்கிரமத்தையுடைய வாலி, கைகளாலும் முழங்கால்களாலும் பாறைகளாலும் மரங்களாலும் துந்துபியை அடித்தான்.

இப்படி அந்த அஸுரனும் வாலியும் யுத்தம் செய்யும் பொழுது துந்துபியின் பலம் வரவரக் குறைந்தது; வாலியின் பலம் வரவர அதிகமாயிற்று. நெடுநேரம் யுத்தம் செய்ததாலும் பலம் குறைந்ததாலும் களைத்த துந்துபியை வாலி உயரத்தில் தூக்கிப் பூமியில் அடித்தான். அப்படிப் பூமியில் அடித்துத் தேய்க்கப்பட்ட அந்தச் சரீரத்தை வாலி தூக்கி, ஒரு யோஜனை தூரத்திற்கப்பால் வீசி எறிந்தான்.

வேகத்தால் எறியப்பட்ட துந்துபியின் வாயிலிருந்து பெருகின ரத்தம் காற்றாலடிக்கப்பட்டு மதங்க ரிஷியின் ஆசிரமத்தில் விழுந்தது. அந்த மஹாத்மா அதைப் பார்த்துக் கோபம் கொண்டு, “இப்படி, ரத்த மழையால் என்னை அசுத்தம் செய்த துஷ்டன் யார்? இந்திரிய ஸ்வாதீனமின்றி கேவலம் மூர்க்கனைப் போல் இப்படி. என்னை அவமானம் செய்தவன் யாரென்று யோசித்தார். பிறகு வெளியில் வந்து பார்க்கையில் மலைச்சிகரத்தைப் போல் துந்துபியின் உடல் அங்கே கிடக்கக் கண்டார். ஞான திருஷ்டியால் அது வாலியின் காரியமென்றறிந்து, “நான் இருக்கும் ஆசிரமத்தை ரத்த வெள்ளத்தால் அசுத்தம் செய்தவன் இங்கே வந்தால் இறக்கத் கடவன். இந்த ஆசிரமத்திற்கு நான்கு புறத்திலும் ஒரு காத தூரத்திற்குள் அவன் வந்தால் நிச்சயமாகச் சாகக்கடவன். துந்துபியின் உடலை இப்படி விட்டெறிந்து ஆசிரம மரங்களை அழித்தான். இங்கே இருக்கும் அவனுடைய மந்திரிகள் இனி இங்கே தங்கக்கூடாது. இங்கிருந்து போக வேண்டும். இருந்தால் அவர்களையும் சபிப்பேன், என் பிள்ளையைப்போல் எப்பொழுதும் நான் பாதுகாத்து வரும் இந்த வனத்திலுள்ள பழம் கிழங்கு புஷ்பம் முதலியவைகளை அவர்கள் உபயோகித்தல் கூடாது. காலையில் அந்தக் குரங்குகளை இங்கே நான் கண்டால் அநேக ஆயிரம் வருஷங்கள் வரையில் அவை கல்லாகும்” என்றார். இதைக் கேட்டு அங்குள்ள குரங்குகளெல்லாம் பயந்து ஓடிப்போயின. வாலி அவர்களைப் பார்த்து “மதங்காசிரமத்திலிருந்து நீங்கள் ஏன் இங்கே வந்தீர்கள்” என்றான். அவர்கள் நடந்ததைத் தெரிவித்தார்கள். உடனே வாலி அந்த மகரிஷியிடத்திற்குப் போய் கைகூப்பி வணங்கி நமஸ் கரித்தான். அவனைத் திரும்பிப்பாராமல் அவர் ஆசிரமத்திற்குப் போய் விட்டார். தன்னைச் சபிப்பாரென்று பயந்து மிகவும் மலம் வருந்தி அவன் அங்கிருந்து வந்துவிட்டான். அதுமுதல் ரிசியமுக பர்வதத்திற்கு அவன் வருவதில்லை. அதைப் பார்ப்பதற்கும் விரும்பு வதில்லை. அவனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் இங்கே வரமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையால் நானும் என் மந்திரிகளும் இங்கே வந்து பயமில்லாமல் வஸிக்கிறோம்.

துந்துபியின் எலும்புக்கூடு மலைச்சிகரத்தைப் போல் அதோ கிடக்கிறது. வாலி பலக் கொழுப்பால் அதை விளையாட்டாக வீசி எறிந்தான். இதோ

ஒன்றோடொன்று இணைந்து இருக்கும் ஏழு ஆச்சா மரங்களைப் பாருங்கள், அவைகள் விஸ்தாரமான களைகளால் நிறைந்திருக்கின்றன. வாலி அவைகளில் ஒருமரத்தைப் பிடித்து அசைப்பான்; எல்லாவற்றிலு முள்ள இலைகள் உதிர்ந்து மொட்டையாய் விடும். வாலியின் பலத்திற்கோ எல்லையில்லை. அப்படிப் பட்டவனை யுத்தத்தில் எவ்வாறு கொல்லப் போகிறீர்கள்?” என்றான்.

அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் சிரித்து, ராமன் வாலியைக் கொல்லக் கூடியவரென்று உனக்கு நம்பிக்கையுண்டாக எதைச்செய்ய வேண்டும்? நான்கு ஸமுத்திரங்களையும் ஒரு கணத்தில் சுற்றி வர வேண்டுமா? மலைச்சிகரங்களை ஆகாசத்தில் விட்டெறிந்து பந்தாட வேண்டுமா? துந்துபியின் உடலை வீசி எறிய வேண்டுமா? சொல்” என்றார். ஸுகீர்வன் “வாலி இந்த ஏழு ஆச்சா மரங்களில் ஒவ்வொன்றையும் வில்லின் உதவி யின்றிக் கையினால் அம்பை எறிந்தே துளைத்திருக்கிறான். இவ்வாறு பலமுறை செய்திருக்கிறான். ராமன் இவைகளிலொன்றை ஒரே பாணத்தால் துளைக்க முடிந்தால் அவருடைய பராக்கிரமத்தைப் பார்த்து வாலி இறந்தானென்று நம்புவேன். அல்லது இறந்த துந்துபியின் உடலை எண்ணூறு முழத்திற்கப்பால் ஒற்றைக் காலால் தூக்கி எறிந்தால் போதும்” என்றான்.

பிறகு “இப்படி நம்பிக்கைக் குறைவான வார்த்தைகளைச் சொன்னால் ஒருவேளை ராமன் வருத்தப்படுவாரோ” என்று கொஞ்சநேரம் யோசித்து, அவருக்கு ஸந்தோஷ முண்டாகும்படி, “வாலியோ சூரன்; சூரர்களைக் கொன்றவன்; பல பராக்கிரமத்தில் பெயர் பெற்றவன். மஹாபலசாலி; இதுவரையில் அவனை ஜயித்தவர்களில்லை. தேவர்களுக்கும் ஸாத்தியமில்லாத அவனுடைய ஆச்சரியச் செயல்களைப் பார்த்திருக்கேன், அவனை நினைக்க நினைக்க பயம் மேலிட்டு ரிச்யமுகப் பர்வதத்தில் வந்து ஒளிந்திருக்கிறேன். அவன் ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாதவனென்றும் எதிர்க்க முடியாதவனென்றும் மஹா கோபி என்றும் நினைக்கும்பொழுது இந்த ரிச்யமுகப் பர்வதத்தை விட்டுப்போக நான் துணியவில்லை. எப்பொழுதும் பயந்துகொண்டு எவரிடத்திலும் ஸந்தேகப்பட்டுக் கொண்டு இந்த வனத்தில் காலம் கழிக்கிறேன். என்னிடத்தில் விசுவாசம் வைத்து என்னைக் காப்பாற்றும் இந்த மந்திரிகளே எனக்குத் துணை. என் அதிருஷ்டத்தால் புருஷோத்தமனான தாங்கள் எனக்கு உத்தம மித்திரனாக கிடைத்திருக்கிறீர்கள். ஹிமாலயத்தை அடுத்ததுபோல் தங்களை அண்டிச் சரணமடைந்தேன். ஆனாலும் வாலியின் பலத்தை நான் நேரில் பார்த்தவன்; யுத்தத்தில் தங்கள் வீரியத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் நான் பார்த்தவனல்ல. தங்களைப் பரீக்ஷிக்கிறேன் என்றாவது அவமதிக்கிறேன் என்றாவது

பயமுறுத்துகிறேன் என்றாவது தாங்கள் ஒருபொழுதும் நினைக்கக்கூடாது. அவனுடைய பயங்கரமான செய்கைகளால் எனக்கு அதைரிய முண்டாகிறது. தங்களுடைய பொய்யாகாத சொல்லும், புத்தியும், கலங்காத தைரியமும் ரூபமுமே, நீறு பூத்த நெருப்புப்போல் அளவற்ற தேஜஸ் தங்களிடத்தில் குடி. கொண்டிருப்பதைக் காட்டுகின்றன” என்றான்.

அதைக் கேட்டு ராமன், நமது பராக்கிரமத்தை அறியாத வனாகையால் இப்படி. ஸந்தேகிக்கறானென்று எண்ணி புன் சிரிப்புடன், “தோழ! நான் யுத்தத்தில் வாலியைக் கொல்வேன் என்று நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால் உன் ஸந்தேகத்தைத் தீர்க்கிறேன்” என்றார். நமது தோழனிடத்தில் இப்படி நம்பிக்கைக் குறைவான வார்த்தைகளைச் சொல்லி விட்டோமே என்று ஸ்கர்வன் வருத்தப்படுவதைக் கண்டு அவனை ஸமாதானம் செய்து, துந்துபியின் உடலைக் கால் கட்டை விரலால் விளையாட்டாகக் தூக்கி எறிந்தார். அது பத்து யோசனைக் கப்பால் போய் விழுந்தது. ஸ்கர்வன் அதைப்பார்த்து, “ஸ்வாமி! இதை வாலி விட்டெறியும் பொழுது ரத்தமும் மாம்ஸமும் நிறைந்து இந்த உடல் மிகக் கனமாக இருந்தது. கொஞ்சம் உயிருடனிருந்தது. இப்பொழுதோ ரத்தமும் மாம்ஸமுமின்றி வெறும் எலும்புக்கூடாக புல்லைப்போல் கனமின்றி இருக்கிறது. மேலும் இதை விட்டெறிந்தபொழுது வாலி மதுபானம் செய்து மயங்கி இருந்தான். துந்துபியுடன் வெகுநேரம் யுத்தம் செய்து களைத்திருந்தான். தாங்களோ இப்பொழுது பூர்ண பலத்துடன் இதை விட்டெறிந்தீர்கள். ஆகையால் இதைக்கொண்டு அதிக பலசாலி வாலியா தாங்களா என்று நிச்சயிக்க முடியாது, எலும்புக் கூட்டிற்கும் உயிருள்ள தேகத்திக்கும் மிக பேதமுண்டு. ஆகையால் இந்த ஆச்சாமரத்தைப் பிளந்தால் அந்த ஸந்தேகம் தீரும். கோதண்டத்தை வளைத்துப் பாணத்தை விடுங்கள். அது அந்த மரத்தைச் சூளைக்குமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை, மறுபடியும் அவ நம்பிக்கை யுண்டாக்க வேண்டுமென்ற அவசியம் என்னவென்று ஆலோசிக்கக் கூடாது. அதைப் பார்ப்பதில் எனக்குள்ள ஸந்தோஷத்தால் இப்படி வேண்டுகிறேனே யொழிய, தங்களுடைய பலத்தை பரீக்ஷிப்பதற்காகவல்ல; பிரமாணமாகச் சொல்லுகிறேன். தேஜஸுள்ள பொருள்களில் ஸூரியன் சிரேஷ்டன்; மலைகளுக்குள் ஹிமாலயம் சிரேஷ்டம்; நாற்கால் பிராணிகளுக்குள் ஸிம்ஹம் சிரேஷ்டம்; அப்படியே பராக்கிரமசாலிகளுக்குள் தாங்களே சிரேஷ்டர்” என்று தெரிவித்துக் கொண்டான்.

**யதா ஹி தேஜஸஸ் வர: ஸதா ரவி:
யதா ஹி பைரஸோ ஹிமவாந் மஹாத்ரஜ:
யதா சக்ஷஜ்பாதஸ் ச கேஸர் வர:**

ததா நராணாமஸீ விக்ரம வர: || (97).

ஸ-12: ஆச்சா மரங்களைப் பிளந்தது

ஏதச் ச வசநம் ப்ருத்வா ஸ்க்ரீவேண ஸ்பாஜீதம் |
ப்ரத்யயார்தம் மஹாதேஜா ராமோ ஜக்ராஜ கார்முகம் || (1)

பிறகு ராமன் ஸ்க்ரீவனுக்கு நம்பிக்கை உண்டாக்க விரும்பிக் கோதண்டத்தைக் கையிலெடுத்து ஸகல திக்குகளும் நடுங்கும் படி நாணோசை செய்து ஒரு சூர்மையான பாணத்தை எய்தார். அது அந்த ஏழு ஆச்சா மரங்களையும் அப்பாலிருந்த மலையையும் பிளந்து பூமியில் புருந்து கீழ் ஏழு லோகங்களையும் துளைத்து, சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் பூமியிலிருந்து கிளம்பி அதிவேகமாக ராமனுடைய அம்பறையில் வந்து சேர்ந்தது.

தான் ஒரு மரத்தைத் துளைக்கச் சொன்னதற்கு ஏழு மரங்களும் ஒரே க்ஷணத்தில் துளைக்கப்பட்டதைக் கண்ட ஸ்க்ரீவன் ராமபாண வேகத்தால் திகைத்து நின்றான். பிறகு எல்லையற்ற ஸந்தோஷமடைந்து ராமனுடையப் பாதங்களில் தன் தலையை வைத்துக்கொண்டு சைசுப்பி நமஸ்கரித்து பயபக்தியுடன், “ஸ்வாமி! எல்லா லோகங்களிலுமுள்ள வில்லாளிகளுக்குள் தாங்களே சிரேஷ்டர்; அஸ்திர வித்தையில் தங்களுக்கு நிகரில்லை; இந்திரனையும் ஸகல தேவர்களையும் பாணங்களால் விளையாட்டாகக் கொல்வீர்கள். வாலி தங்களுக்கு ஒரு பொருட்டா? ஒரே பாணத்தால் ஏழு மஹாவிருக்ஷங்களையும் மலையையும் பிளந்தீர்கள். யுத்தத்தில் தங்களை எதிர்த்து நிற்பவர்கள் யார்? மஹேந்திரனைப் போலும் வருணனைப் போலும் பராக்கிரமத்தையுடைய இவ்விதமான உத்தம மித்திரனை அடைந்து என் சோகத்தை விட்டேன்; அடங்காத மகிழ்ச்சியடைந்தேன். என் தமயனென்று பெயர் பெற்ற பரம சத்துருவை இப்பொழுதே கொன்று என் துக்கத்தைப் போக்கு. அளவற்ற ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும்படி கைசுப்பி பிரார்த்திக்கிறேன்” என்றான். ராமன் அவனை ஆலிங்கனம் செய்து லக்ஷ்மணனுடைய எண்ணப்படி, “ஸ்க்ரீவ! கிஷ்கிந்தைக்குப் போவோம். நீ எங்களுக்குச் சற்று முன்னே போய் உன் உடன் பிறந்தவனென்று சொல்லும் வாலியை யுத்தத்திற்கு அழைத்தான். அதைக் கேட்டு மஹாபலசாலியான வாலி

பிறகு அவர்கள் அங்கிருந்து வாலியின் ராஜதானிக்குப் போய் அடர்ந்து இருண்ட மரங்களுக்குப் பின் மறைந்து நின்றார்கள். ஸ்க்ரீவன் சற்று முன்னே சென்று ஆகாயமும் பூமியும் நடுங்கும் படி ஸிம்ஹநாதம் செய்து வாலியை யுத்தத்திற்கு அழைத்தான். அதைக் கேட்டு மஹாபலசாலியான வாலி

கோபம்கொண்டு ஸூரியன் அஸ்தகிரியிலிருந்து இறங்குவது போல் நகரத்திலிருந்து வெளியில் வந்தான்.

பிறகு ஆகாசத்தில் புதன் அங்காரகனை எதிர்த்ததுபோல், வாலியும் ஸுக்ரீவனும் கோரமாக யுத்தம் செய்தார்கள். இடி விழுந்ததைப்போல் கைகளால் அறைக்தார்கள். வஜ்ராயுதத்தைப் போல் கடினமான முஷ்டிகளால் குத்தினார்கள். அப்பொழுது ராமன் கோதண்டத்தை வளைத்துப் பாணத்தைப் பூட்டி விடப் போகையில், வாலி ஸுக்ரீவர்கள் அசுவினி தேவர்களைப்போல் பார்வைக்கு ஒரே மாதிரியாய் இருந்தபடியால், வாலி இவன், ஸுக்ரீவன் இவனென்று கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஆகையால், வாலியின் உயிரை வாங்கும் பாணத்தை விடாமல் நின்றார். இதற்குள் ஸுக்ரீவன் வாலியால் ஜயிக்கப்பட்டுத் திரும்பிப் பார்த்து ராமனைக் காணாமல் பயந்து ரிசியமுக பர்வதத்தை நோக்கி ஓடினான். எலும்புகள் நொறுங்க ரத்த தாரை பெருக மிகவும் களைத்து வாலியால் துரத்தப்பட்டு மதங்க வனத்தில் ஓடி ஓளிந்துகொண்டான். வாலி அதைப் பார்த்து ரிஷியின் சாபத்திற்குப் பயந்து, “இன்று உன்னை விட்டேன்” என்று கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிப் போனான்.

பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்களும் மாருதியும் ஸுக்ரீவன் இருந்த இடத்திற்கு வந்தார்கள். அவன் ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து வெட்கத்தால் தலை குனிந்து தீனமாக, “ஸ்வாமி! வாலியை யுத்தத்திற்கு அழைக்கச் சொன்னீர்கள்; ஆச்சாமரத்தைப் பிளந்து பராக்கிரமத்தைக் காட்டினீர்கள்; முடிவில் என்னைச் சாகும் நிலையையில் வைத்தீர்கள். இது தங்களுக்கு அழகா? நான் வாலியைக் கொல்ல மாட்டேன் என்று அப்பொழுதே சொல்லியிருந்தால் நான் இந்த இடத்தை விட்டுப் போயிருப்பேனோ” என்றான்.

அதைக் கேட்டு ராமன் மனமிரங்கி, “ஸுக்ரிவ! நான் சொல்லும் காரணங்களை கேட்டுப் பிறகு கோபிக்கலாம். இந்த பாணத்தை வாலியின்மேல் நான் விடாமலிருந்ததற்குக் காரணம் தெரியுமா? ரூபம் நடை உயரம் குரல் காந்தி பராக்கிரமம் பார்வை பேச்சு அலங்காரங்கள் முதலியவைகளில் வாலிக்கும் உனக்கும் சிறிதும் பேதம் தெரியவில்லை. ஒரு வேளை தவறி உன்னைக் கொன்று விடுவேனோ என்ற பயத்தால் மஹா வேகமுள்ள இந்த பாணத்தை விடவில்லை. தெரியாமலாவது அஜாக்கரதையாலாவது நான் உன்னைக் கொன்றால் நமது காரியத்தை வேரறுத்தவனாவேன். மூர்க்கனென்றும் புத்திவீனென்றும் லோகத்தில் பெயரெடுப்பேன். ஒருவனுக்கு அபயம் கொடுத்துவிட்டு அவனைக் கொல்வதை போல் வேறு பாபமில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. நானும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் உன்னையே நம்பியிருக்கிறோம், இந்த வனத்தில் உன்னைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு யார்

கதி? ஆகையால் நீ மறுபடியும் யுத்தம் செய். முன்போல் நான் அலக்ஷ்யம் செய்வேனென்று ஸந்தேகப்படாதே. வாலி என் பாணத்தால் பிளக்கப் பட்டுத் தரையில் புரளுவதை இந்த க்ஷணத்திலேயே பார்ப்பாய். நீங்கள் யுத்தம் செய்யும்பொழுது நான் உன்னைக் கண்டு பிடிக்கும் படி ஒரு அடையாளத்தைச் செய்துகொள். லக்ஷ்மண! 'கஜபுஷ்பி' என்ற புஷ்பங்கள் நிறைந்த இந்தக் கொடியை ஸுகீவனுடைய கழுத்தில் கட்டு, என்றார். லக்ஷ்மணலும் அப்படிச் செய்ய, நக்ஷத்திரங்களால் சூழப்பட்ட ஸூரியனைப் போலும் ஸந்தியா காலத்தில் கொக்குகளால் சூழப்பட்ட மேகத்தைப் போலும் ஸுகீவன் விளங்கினான். பிறகு ராமனுடைய வார்த்தையால் தைரியமடைந்து மறுபடியும் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு கிஷ்கிந்தைக்குப் போனான்.

**விப்ராஜமாடீநா வபுஷா ராமவாக்ய ஸமாஹீத:
ஜகாம ஸஹ ராமண கீஷ்கந்தாம் வாலீபாலீதாம் || (41)**

ஸ-13: ஸப்தஜனர்களின் சரித்திரம்

ரீபர்யமுகாத் து தர்மாத்மா கீஜ்கீந்தாம் லக்ஷ்மணாக்ரஜ: |
ஜகா மஸஹஸூக்ரீவோ வாலீவீக்ரம பாலீதாம் || (1)

பிறகு தர்மாத்மாவான ராமன் வில்லை வளைத்து நாணேற்றி, ஸூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கும் பாணங்களை ஸித்தம் செய்து, ஸூக்ரீவனுடன் கிஷ்கிந்தைக்குப் போகப் புறப்பட்டார். லக்ஷ்மணனும் ஸூக்ரீவனும் அவருக்கு முன்னே சென்றார்கள். ஆஞ்ஜநேயரும் நளனும் நீலனும் தாரனும் பின்னே வந்தார்கள். அவர்கள் போகும் வழியில் மலர்களாலும் பழங்களாலும் வளைந்திருக்கும் மரங்களையும், தெளிந்த ஜலத்தால் நிறைந்த ஆறுகளையும், மலைக் குகைகளையும், மலைப்பிளப்புகளையும், பொந்துகளையும் முக்கயமான மலைச் சிகரங்களையும், வைடூரியத்தைப்போல் பிரகாசிக்கும் இலைகளாலும் சிறிதே மலர்ந்த தாமரைகளாலும் விளங்கும் ஏரிகளையும், அவைகளில் நீர்க்காக்கை அன்னம் நீர்க்கோழி சக்கரவாகம் முதலிய பறவைகள் கூவுவதையும், இளம்புல்களை மேய்ந்து கொண்டு பயமில்லாமல் நான்கு புறங்களிலும் மிரண்டு பார்த்துக் கொண்டு நடமாடும் மான் கூட்டங்களையும், குளங்களைக் கலக்கும் பெரிய யானைகள், வெளுத்த தந்தங்களுடன் தனியாகத் திரிவதையும், வேறு சில யானைகள் ஆற்றங்கரைகளை இடிப்பதையும், வேறு சில யானைகள் நீர்த்தாரைகளால் விளங்கும் மலைகள் நடந்து வருவதைப்போலும் நீருண்ட மேகங்கள் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பது போலும், மதஜலம் பெருகப் புழுதியால் பூசப்பட்டு மலைச் சாரல்களை இடித்துத் தள்ளுவதையும், இன்னும் மற்ற மிருகங்களையும் பகலிகளையும் விநோதமாகப் பார்த்துக்கொண்டே போனார்கள்.

ஓரிடத்தில் அடர்ந்த சோலை ஒன்றைக் கண்டு ராமன், “ஸூக்ரீவ! ஆகாசத்தில் மேகக்கூட்டங்களைப்போல் இதோ தெரியும் மரச் சோலையைப் பார்த்தாயா” வாழை மரங்களால் சூழப்பட்டு எவ்வளவு அழகு வாய்ந்திருக்கிறது! இதைப்பற்றிய விசேஷ மென்ன?” என்றார். ஸூக்ரீவன் நடந்துகொண்டே கூறினான். ஸ்வாமி! இது ஒரு புண்ணியாசிரமம். பழங்கள் கிழங்குகள் புஷ்பங்கள் இங்கே வேண்டிய வரையில் கிடைக்கும். ஸப்தஜனர்களென்ற எழு ரிஷிகள் இங்கே வஸித்தார்கள். அவர்கள் ஏழு நாட்களுக்கு ஒரு தரம் காற்றை உண்டு ஜலத்தில் தலை கீழாக நின்று எழுநூறு வருஷங்கள் கடுந்தவம் செய்து, மனித தேகத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனார்கள். அவர்களின்

மஹிமையால் தேவர்களும் அந்த ஆசிரமத்தை அணுகமாட்டார்கள். பகவிகள் மிருகங்கள் மற்ற ஜந்துக்கள் இதற்கு வெகு தூரத்தில் ஒதுங்கி நடமாடும். அஜாக்கிரதையால் எவனாவது இங்கே புகுந்தால் அவனை மறுபடியும் காண முடியாது. இங்கே இனிமையான பாட்டும் வாத்யமும் ஆட்டமும் கேட்கப்படும். திவ்விய மணங்கள் வீசும். ஹோமாக்னிகள் பிரகாசிக்கும். அவைகளிலிருந்து எழும்பும் புகை புறாவின் உடலைப்போல் சிவந்து, மரங்களின் நுனிகளில் கவிந்திருக்கும். இம்மரங்கள் மேகக் கூட்டங்களால் மறைந்திருக்கும் வைடூரிய மலைகளைப்போல் காணப்படுன்றன. ஸ்வாமி! தாங்களும் லக்ஷ்மணனும் இந்திரியங்களை அடக்கிக் கைகூப்பி அந்த மஹ ரிஷிகளை எண்ணிப் பக்தியுடன் வணங்குங்கள். தேகத்தில் யாதொரு அஸௌகரியமும் நேராது” என்றான்.

ராமலக்ஷ்மணர்கள் அப்படியே வணங்கி, அங்கிருந்து ஸுகீவனுடன் வெகுதூரம் போனார்கள். முடிவில் வாலியென்ற மஹா வீரனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட கிஷ்கிந்தைக்கு அருகில் வந்து, அவனைக் கொல்ல நிச்சயித்து, ஆயுதபாணிகளாக அங்கேயே கொண்டிருந்தார்கள்.

**ததஸ்து ராமாநுஜ ராம வாநரா:
ப்ரக்ருஷ்ய பரஸ்த்ரா ஸ்யுத்தாகர்ய க்ருஜஸ: |
புரீம் ஸ்ரேபராத்மஜ வீர்ய பரஸீ தாம்
வதாய பரத்ரே: புநராகதா: ஸஹ || (30)**

ஸ-14: ராமன் ஸ்கர்வனை

தெரியப்படுத்தினது

ஸர்வே தே த்வரீ தம் கத்வா கீஜ்நீந்தாம் வாலீபாலீதாம் |
வ்ருகை ராத்மாநு மாவ்ருத்ய வ்யதீஜ்ந கஜுமேந வமேந|| (1)

அந்த இருண்ட காட்டில் மரங்களின் மறைவில் அவர்கள் நின்று கொண்டிருக்கையில், ஸ்கர்வன் நான்கு புறங்களிலும் சுற்றிப்பார்த்துக் கடுங்கோபம் கொண்டு, கோரமாகக் கர்ஜித்து வாலியை யுத்தத்திற்கு அழைத்தான். பெரிய மேகம் பெரும் காற்றாலடிக்கப்பட்டுக் குழறுவதுபோல் அந்த ஓசை ஆகாசத்தைப் பிளந்தது. பால ஸூரியனைப் போன்ற பிரகாசத்தையும் ஸிம்ஹத்தைப் போன்ற நடையையும் உடைய ஸ்கர்வன் மஹா தெரியசாலி; ஆயினும் வாலியை நினைத்துப் பயந்து தன் மனோரதங்களை நிறைவேற்றக்கூடிய ரகுவீரனைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! கிஷ்கிந்தைக்கு வந்துவிட்டோம். வனத்தில் மிருகங்கள் வேடனுடைய வலையில் கட்டப்பட்டிருப்பதைப் போல், வானர்கள் இதை எக்காலத்திலும் ஜாக்கிரதையாகக் காப்பற்றி வருகிறார்கள். தங்கத்தோரணங்களாலும் கொடிகளாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டு, கோட்டைச் சுவர்கள் பயங்கரமான யந்திரங்களால் காக்கப் பட்டிருக்கின்றன. வாலி தன் புஜபலத்தால் இதை ரக்ஷிக்கிறான். உரிய பருவகாலம் பூவுடன் கூடிய கொடிக்குப் பழத்தை அளிப்பதுபோல், தங்களுடைய பிரதிக்கையையும் இச்சமயம் ஸபலமாகச் (பயனுடையதாக) செய்யுங்கள்” என்றான்.

ரகுநாதன், “முன் தடவை உன்னை, அடையாளம் கண்டு பிடிக்க முடியாததால் நான் வாலியைக் கொல்ல முடியவில்லை, லக்ஷ்மணன் உன் கழுத்தில் போட்டிருக்கும் ஹாரத்தால் இப்பொழுது அந்த ஸந்தேகத்திற்கு இடமில்லை. இந்த மாலை உன் காந்தியையும் அழகையும் அதிகப் படுத்துகிறது, நக்ஷத்திரங்களால் சூழப்பட்ட ஸூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கிறாய். என்கையிலுள்ள இந்தப் பாணத்தால் உனக்கும் வாலிக்குமுள்ள விரோதத்தையும் அவனால் உனக்கு நேரும் பயத்தையும் ஒழிக்கிறேன். அவன் எங்கே? எனக்குக் காட்டு, அவன் என் பாணத்தால் ஹிருதயம் பிளந்து புழுதியில் விழுந்து புரளும்படி செய்யப்படுவதை சீக்கரத்தில் பார்ப்பாய். வாலி என் கண்ணில் பட்டு உயிருடன் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிப் போனால் என்னைத் தோஷ முள்ளவனென்றும் திறமை இல்லாதவனென்றும் நீ வேண்டியவரையில்

தூஷிக்கலாம். உன் எதிரிலேயே அந்த ஏழு ஆச்சா மரங்களையும் நான் துளைக்கவில்லையா? அதே பாணத்தால் வாலியை இன்று கொல்வேன் என்று அறி. எனக்கு எவ்வித ஆபத்து நேர்ந்தாலும் நான் பொய் சொன்னதில்லை. இனி ஒருக்காலும் சொல்லப் போவதுமில்லை. எப்பொழுதாவது தர்மத்தைக் கைவிட விரும்புவேனா? என் பிரதிக்கையை நிறைவேற்றுகிறேன். கவலைப்படாதே. உத்தமமான நிலத்தில் தகுந்த காலத்தில் விதைத்த விதையை நல்ல மழை மூலம் இந்திரன் பலிக்கச் செய்வதுபோல், நான் சொன்ன பிரதிக்கையைப் பயனுடையதாகச் செய்கிறேன். ஆகையால் வாலி உன்னுடன் யுத்தம் செய்வதற்கு வரும்படி ஸிம்ஹநாதம் செய். ஜயசீலனான வாலி உன்னால் முன்னொரு தடவை சண்டைக்கு அழைக்கப் பட்டிருக்கிறான். தான் பலசாலி என்று கர்வம் கொண்டிருப்பதாலும் யுத்தத்தில் எப்பொழுதும் ஆசையுள்ளவனானதாலும் உடனே வெளியில் வருவான். சத்துருக்கள் தங்களைச் சண்டைக்கு அழைப்பதை சூரர்கள் பொறுக்க மாட்டார்கள். வாலி தன் வீரியத்தை நன்றாக அறிந்தவன்; மேலும் ஸ்த்ரீகளுக்கு எதிரில் சண்டைக்குப் பின்வாங்க மாட்டான்” என்றார்.

ஸ்கர்வன் பிறகு ஆகாசம் பிளக்கும்படி கர்ஜித்தான். ராஜ் யத்தில் அரசனின்றிக் குழப்பமாக இருக்கையில் குலஸ்த்ரீகள் புருஷர்களால் பலவந்தம் செய்து இழுக்கப்பட்டு மிரண்டு தவிப்பது போல் அந்த சப்தத்தைக் கேட்டு, பசுக்கள் பயந்து முகம் வெளுத்து ஓடிப்போயின. யுத்தத்தில் அடிபட்ட குதிரைகளைப்போல் மான்கள் நான்கு மூலைகளிலும் ஓடி ஒளிந்தன. புண்ணியமிழந்து ஆகாசத்திலிருந்து தலைகீழாக விழும் நகைத்திரங்களைப் போல் பறவைகள் பிரக்ஞை தப்பி விழுந்தன.

பிறகு ஸ்கர்வன் செளரியத்தால் தேஜஸ் அதிகரிக்க, பெருங் காற்றால் மோதும் அலைகளையுடைய ஸமுத்திரத்தைப் போலும் மழைக் காலத்தில் இருண்ட மஹா மேகங்களைப் போலும் பயங்கரமாகக் கர்ஜித்தான்.

**தத: ஸ ஜீவத கண ப்ரணாதேதா
நாதம் ஹ்யமுஞ்சத் த்வரயா ப்ரதீத: |
ஸூர்யாத்மஜ: பிஸாஸர்ய விவ்ருத்த தேஜா:
ஸரீ த்பதீர் வாதீஸ சஞ்சலோர்ம்: || (22)**

ஸ-15: தாரை வாலியைத் தடுத்தது

அத தஸ்ய நீநாதம் தம் ஸுக்ரீவஸ்ய மஹாத்மந? |
ஸ்ரீமதாராவாந்த:புர கதோ வாலீ ப்ராகு ரமர்ஜண: || (1)

ஸ கலப் பிராணிகளும் கேட்டு நடுங்கும்படி ஸுக்ரீவன் செய்த கர்ஜனை அந்தப்புரத்தில் ஸ்திரீகளுடனிருந்த வாலியின் காதில் விழுந்தது, உடனே மயக்கம்தெளிந்து, கோபமும் ரோஷமும் பொங்கின. ஸந்தியாகாலத்தில் ஸூரியனைப்போல் தேகம் சிவந்து, ராகுவால் பீடிக்கப்பட்ட ஸூரியனைப்போல் திடீரென்று காந்தியை இழந்தான். பயங்கரமான பற்களுடன் நெருப்புக்கொழுந்தைப் போல் கோபத்தால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு, சிவந்து தண்ணீருக்குமேல் வளர்ந்துள்ள செந்தாமரை மலர்களையுடைய மடுவைப்போல் காணப்பட்டான். பிறகு ஸுக்ரீவனுடைய கர்ஜனையைக் கேட்டுப் பொறுக்காமல் அதிவேகமாக வெளியில் ஓடிவந்தான். அவன் நடக்கும்போது பூமி பிளந்தது; தாரை அதைக் கண்டு பயந்து திகைத்து, அவனிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்தால் இறுகத் தழுவி ஹிதத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். “ஆற்று வெள்ளத்தைப்போல் பொங்கும் தங்கள் கோபத்தை, தூங்கியெழுந்தவன் ராத்திரியில் அணிந்த மாலையைக் கழற்றி எறிவதுபோல் விலக்குங்கள். இப்பொழுது ராத்திரி நெருங்கினதால் சத்துருக்களின் பலாபலத்தைக் கண்டு பிடிப்பது கஷ்டம். விடியற்காலையில் ஸுக்ரீவனுடன் சண்டை செய்யலாம். தாங்கள் இப்படித் திடீரென்று புறப்பட்டுப் போவது எனக்கு இஷ்டமில்லை, நான் தங்களைத் தடுப்பதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லக் கேளுங்கள்.

இவன் முன்னொரு தடவை தங்களைச் சண்டைக்கழைத்தான். அப்பொழுது தாங்கள் கடுங்கோபத்துடன் புறப்பட்டுப் போய் அவனை அடித்துத் துரத்தினீர்கள். மறுபடியும் இவ்வளவு சீக்கரமாக அவன் தங்களை யுத்தத்திற்கழைப்பதைப் பார்த்தால் ஸந்தேகப்படுகிறேன். அவனுடைய கர்ஜனையால் வெளிப்படும் கர்வத்தையும் தைரியத்தையும் உற்சாகத்தையும் யோசித்தால் இதற்கு ஏதோ பெரிய காரணமிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. பிறருடைய உதவியின்றி அவன் இங்கே வரமாட்டானென்று எண்ணுகிறேன். எந்த வீரனையோ அண்டி அவனுடைய உதவியால் தங்களை இப்படி யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறான். ஸுக்ரீவன் இயற்கையாகவே நிபுணன், புத்திமான்; ஒருவனுடைய வீரியத்தையும் நன்றாகப் பரிசீலிக்காமல் அழைத்து வரமாட்டான்.

“நமது குழந்தை அங்கதன் வனத்தில் திரியும்பொழுது தூதர்களால் இதை அறிந்தான். அயோத்யாதிபதியின் புத்திரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸ்கர்வனுக்கு உதவியாகச் சேர்ந்திருக்கிறார்களாம். அவர்கள் சூரர்கள்; யுத்தத்தில் தோற்காதவர்கள்; இஷ்வாகு குலத்தினர் மஹா கீர்த்திசாலிகள், ராமனோ யுத்தத்தில் நிபுணன்; பிரளய காலாக்கினியைப்போல் தன் தேஜஸால் சத்ருக்களை எரிப்பவன். ஸ்கர்வனுக்கு உதவுவதைப்போல் எனக்கும் ஏன் உதவக்கூடாது என்றால் ஒரு பெரிய மரம் தன் நிழலை அண்டினவனுடைய தாபத்தைப் போக்கி, மலர்களாலும் பழங்களாலும் ஸகல இந்திரியங்களைத் திருப்தி செய்வதுபோல், ராமன் தன்னை அண்டின ஸாதுக்களின் தாபத்திரயங்களைப் போக்க, ஸகல மங்களங்களையும் அருளுகிறான். ஸ்கர்வனுக்கு நாம் துரோகம் செய்ததால் ராமன் நம்மை ஸாதுவென்று ஒப்புக்கொள்ளவும் மாட்டான்; ரக்ஷிக்கவும் மாட்டான். தன்னை அண்டினவர்களுடைய யோக்கேஷமங்கள் யாவையும் தானே வகித்து, உபாயம் முதல் பலன் அடையும் வரையிலுள்ள காரியங்கள் யாவையும் தானே செய்கிறவன். அவர்களில் துக்கத்தால் பீடிக்கப்படுகிறவர்களுக்கு இவனைத் தவிர வேறு துணையில்லை. எனக்கும் இப்படி வேறொருவன் கிடைக்க மாட்டானோ என்றால் இப்படிப்பட்ட ரஷகன் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் வேறொருவரும் இல்லை. அண்டினவர்களைக் காப்பாற்றுவதாலுண்டான கீர்த்தியில் அவன் நிகரற்றவன். தன்னைச் சரணடைந்தவர்களுக்கு ஸகல கேஷமங்களையும் கொடுக்கவேண்டிய லௌகிக ஞானத்தையும் சாஸ்திர ஞானத்தையும் உடையவன். ஸகல தர்மங்களையும் பூர்ணமாக அனுஷ்டிப்பவனென்று பிதிருவாக்கிய பரிபாலனத்தால் தெரிகிறது. அடியார்க்கு எளியவன். பெரிய மலை ஸகல தாதுக்களாலும் நிறைந்திருப்பது போல் அனந்த கல்யாண குணங்களால் நிறைந்தவன். அவைகளால் விளங்கும் அந்த மஹாபுருஷனுடைய மஹிமை அவைகளைவிட மேலானது. அவருடைய ஸ்வரூபத்தால் அவைகளுக்கு விசேஷ மேன்மை ஏற்படுகிறது. எந்த ஸமயத்திலும் கலங்காத மனத்தையுடையவன். நீ அந்த மஹாத்மாவைப் பகைப்பது உசிதமல்ல. அளவற்ற பராக்கிரமமுடையவன். யுத்தத்தில் ஜயிக்க முடியாதவன்; ஆனால், 'தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள முடியாதவன் பிறரை எப்படிக் காப்பாற்றுவான்? தனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டவன் ஸ்கர்வனுக்கு ராஜ்யத்தை எப்படி ஸம்பாதித்துக் கொடுப்பான்? மேலும் பலவானான என்னுடன் ஸ்நேகம் செய்யாமல் பலஹீனனான ஸ்கர்வனுடன் ஸ்நேகம் செய்வானா?' என்று நினைத்து அலக்ஷ்யம் செய்யக்கூடாது. தாங்கள் மஹாகுரரென்று எனக்குச் தெரியும். தங்களிடத்தில் தோஷத்தைத் கற்பிப்பதாக எண்ணக்கூடாது. தங்கள் ஹிதத்தையே உத்தேசித்து, நான் சொல்லும் யோசனையைக் கேட்டு அப்படியே

செய்யவேண்டும் ஸுக்ரீவனை வருவித்து அவனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் செய்வியுங்கள். பலவானான தாங்கள் ஸகோதரனுடன் பகைக்கவேண்டாம். ராமனுடன் ஸ்நேஹம் செய்வது தங்களுக்கு நலமென்று தோன்றுகிறது. ஸுக்ரீவனிடத்தில் பிரீதி வையுங்கள். அவனிடத்திலுள்ள விரோத புத்தியை நீக்குங்கள். உங்களுடைய தம்பியை நீங்களே போஷித்து ஸௌக்கியமாக ரக்ஷிக்க வேண்டாமா? காட்டிலிருந்தாலும் நகரத்திலிருந்தாலும் அவன் தங்களுடைய பந்துவல்லவா? அவனைப்போன்ற பந்து தங்களுக்கு வேறொருவன் இருப்பானென்று எண்ணவில்லை. அவனைக் கௌரவித்து அவனுக்கு வேண்டிய வெகுமதிகளைக் கொடுத்து ஆதரித்து எப்பொழுதும் தங்களுடைய ஸமீபத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். எல்லாவற்றையும் மறந்து தங்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வான். நீங்கள் எப்படியிருந்தாலும் அவன் உங்களுடைய பந்துவென்றே ஜனங்கள் சொல்வார்கள். அவனுடன் ஸ்நேஹம் செய்வதைத் தவிர உங்களுக்கு வேறு வழியில்லை. நான் தங்களுடைய ஹிதத்தைத் தேடுகிறவளென்று தங்களுக்குத் தோன்றினால், எனக்குப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்யத் தங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால், என் பிரார்த்தனையை அங்கீகரித்து அப்படியே நடக்க வேண்டும். என்னிடத்தில் கிருபை செய்து என் வார்த்தையை தங்களுக்கு ஹிதமாக மதிக்கவேண்டும். என்னிடத்தில் கோபிக்கக் கூடாது. மஹேந்திரனுக்கு ஸமமான பராக்கிரமமுள்ள ராமனுடன் தாங்கள் விரோதிப்பது எனக்கு இஷ்டமில்லை” என்று தாரை சொன்ன ஹிதோபதேசம் வாலிக்கு மிகவும் வெறுப்பாக இருந்தது. காலபாசத்தால் கட்டப்பட்டு மரணம் ஸமீபித்தவனுக்கு விபரீத புத்தி தோன்றுவது ஆச்சரியமா?

**ததா ஹி தாரா ஹி தமேவ வாக்யம்
தம் வால்நம் பத்ய மீதம் பபாஷே |
ந ரோசதே தத் வசநம் ஹி தஸ்ய
காலாப் பந்நஸ்ய வீநாபரகாலே || (31).**

ஸ-16: வாலி வதம்

தாமோஷம் ப்ருவதீம் தாராம் தாராதீப நீபாநநாம் |
வாஸீ நீர்பர்த்ஸயாமாஸ வசநம் சேத மப்ரஸீத் (1)

புண்ண சந்திரனைப்போல் அழகான முகத்தையுடைய தாரை இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு, வாலி அவளை அடட்டி, “பிரிய நாயகி! இந்த ஸ்கர்வன் என் தம்பி; இப்பொழுது எனக்குச் சத்துரு; மிக்க கர்வத்துடன் அவன் கர்ஜிப்பதை நான் எப்படிப் பொறுப்பேன்? யுத்தத்தில் பின்வாங்காத சூரர்களைச் சத்துரு வீரவாதம் செய்து யுத்தத்திற்கழைத்தால், அதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பதை விட உயிரை இழக்கலாம், நீ ஸ்த்ரீயானதால் பயந்தவள். உனக்கு இந்த விஷயம் தெரியாது. ஸ்கர்வன் என்னுடன் யுத்தம் செய்ய விரும்பி, என்னை யுத்தத்திற்கழைக்க கர்ஜிப்பதை நான் பொறுக்க மாட்டேன். அவனுக்கு ஸ்கர்வனென்ற பெயரே தவிர வாஸ்தவமாய் கழுத்தே இல்லாதவன்,

“என்னை ராகவன் என்ன செய்வாரோ என்று நீ துக்கப்பட வேண்டாம். ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவனை ரக்ஷிப்பதென்ற தர்மத்தை அறிந்தவர். பரம அயோக்கியனான ஸ்கர்வன் அவருடைய கிருபைக்குப் பாத்திரமல்ல. ஒருவன் செய்த குற்றத்தை அறிந்து, தக்கபடி சிக்ஷிப்பவர்; அப்படி நான் யாதொரு குற்றமும் செய்யவில்லை. அவருக்கு யாதொரு அபராதமும் செய்யாத என்னைக் கொண்டு அதனால் வரும் பாபத்தை ஸம்பாதித்துக்கொள்வாரா? இங்கிருக்கும் ஸ்த்ரீகளை அழைத்துக்கொண்டு நீ திரும்பிப் போ. நான் இவ்வளவு தைரியம் சொல்லியும் என்னைப் பின்தொடர்கிறாயே. பரம மித்திரர்கள் இந்த ஸமயங்களில் செய்யவேண்டிய ஹிதோபதேசத்தைச் செய்தாய். என்னிடத்தில் நீ வைத்திருக்கும் பக்தியையும் வெளியிட்டாய். ஸ்கர்வனிடம் யுத்தம் செய்யப் போகிறேன். கவலைப்படாதே. அவனுடைய கொழுப்பை மாத்திரம் அடக்குவேனெனயொழிய அவனைக் கொல்லமாட்டேன். அவனுக்குப் போதுமான வரையில் யுத்தம் செய்கிறேன். விருக்ஷங்களாலும் கைக்குத்துகளாலும் பிடிக்கப்பட்டு அதிச்சீக்கிரத்தில் ஓடிப் போவான். என் கர்வத்தையும் முயற்சியையும் அவன் தாங்க மாட்டான். உன் புத்திசாலித்தனத்தால் எனக்கு உதவி செய்ததைப் பற்றியும் என்னிடத்தில் வைத்த அன்பைப்பற்றியும் ஸந்தோஷித்தேன். என்னுடைய பிராணன்மேல் ஆணையிட்டு உன்னைத் தடுக்கிறேன். நான் ஜயமடைய வேண்டுமென்று

பிரார்த்தனை செய்துவிட்டுத் திரும்பிப் போ; நானும் ஸ்கர்வனை யுத்தத்தில் ஜயித்துத் திரும்பி வருவேன்” என்றான்.

அப்பொழுது தாரை அவனைப் பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்து, துக்கத்தைத் தாங்கமுடியாமல் அழுதுகொண்டு, வாலியை மெள்ள பிரதக்ஷிணம் செய்தாள். பிறகு அவனுக்கு ஜயம் கிடைக்க வேண்டியதற்காக மந்திரங்களால் ஸ்வஸ்த்யயனம் முதலியவைகளைச் செய்துவிட்டு, சோகத்தால் மயங்கி ஸ்தர்களுடன் அந்தப்புரத்திற்குள் சென்றாள்.

அப்பொழுது வாலியும் மஹா ஸர்ப்பத்தைப் போல் கோபத்தால் சீறிக்கொண்டு நகரத்திலிருந்து வெளியில் கிளம்பி, சத்துருவைத் தேடி நான்கு புறங்களிலும் பார்த்தான். தங்க நிறமுள்ள ஸ்கர்வன் வஸ்திரத்தை இறுகக் கட்டிக்கொண்டு ஜ்வலிக்கும் அக்னியைப் போல் வந்து நிற்பதைக் கண்டு வாலி அடங்காக் கோபம்கொண்டு, தானும் வஸ்திரத்தை இறுகக் கட்டிக்கொண்டு விரல்களை மடக்கிக் கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு ஸ்கர்வன்மேல் பாய்ந்தான். அதைக் கண்டு ஸ்கர்வனும் விரல்களை மடக்கிக்கொண்டு மஹாகோபத்துடன் வாலியை நோக்கி ஓடிவந்தான். உடனே வாலி அவனைப் பார்த்து கண்கள் சிவந்து, “இதோ பார், என் விரல்களை இறுக மடக்கிக்கொண்டு என் முஷ்டியால் உன்னைக் குத்துவேன். அது உன் உயிரை வாங்கும்” என்றான். அதற்கு ஸ்கர்வனும், “இந்தக் குத்து உன் தலையில் விழுந்து உன் உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளும்” என்றான். பிறகு வாலி மஹா ரோஷத்துடன் ஸ்கர்வனைக் குத்தினான். அதனால் ஸ்கர்வனுடைய தேகத்திலிருந்து ரத்த பிரவாஹம் மலையருவிகளைப்போல் பெருகிற்று, உடனே அவன் ஒரு ஆச்சாமரத்தை வேருடன் பிடுங்கி வாலியை அடிக்க, அவனும் வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்ட மஹா பர்வதத்தைப் போல் அந்த அடியைப் பொறுக்கமாட்டாமல், அதிக பாரத்தை ஏற்றின கப்பல் ஸமுத்திரத்தில் அலைகளால் மோதப் படுவதுபோல் தத்தளித்தான். அவர்கள் பயங்கரமான பலத்தையும். பராக்கிரமத்தையும் உடையவர்கள். பூர்ணிமையில் விளங்கும் சந்திர ஸூரியர்களைப் போன்றவர்கள்; கோரமான சரீரத்தையுடையவர்கள்; கருடனுக்கு ஸமமான வேகத்தையுடையவர்கள்; பரம சத்துருக்கள்; ஒவ்வொரு வரும் எதிரி அஜாக்கிரதையாக இருக்கும் சமயத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள். அப்பொழுது வாலியின் பலமும் வீரியமும் அதிகரித்தன. ஸ்கர்வனுடைய வீரியமும் பலமும் குறைந்தன. வாலியால் தன் கொழுப்பழிந்து பராக்கிரமம் குறைவதைக் கண்டு, ஸ்கர்வன் கோபமடைந்து, வாலியிடத்தில் தன் ஸாமர்த்தியத்தையும் சாதுரியத்தையும் பலவிதமாகக் காட்டினான். விருக்ஷங்களாலும் கற்பாறைகளாலும் வஜ்ராயுதத்தைப் போன்ற நகங்களாலும் பர்வத சிகரங்களாலும் முஷ்டிகளாலும் முழங்கால்களாலும்

ஒருவர்க்கொருவர் சளைக்காமல் யுத்தம் செய்தார்கள். இந்திரனும் விருத்ராஸுரனும் எதிர்த்ததுபோல் அது பார்க்கப் பயங்கரமாக இருந்தது. இரண்டு மஹா மேகங்கள் ஒன்றையொன்று தாக்கிக் கர்ஜிப்பதைப்போல் வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் அந்த வானர வீரர்கள் தேகமெங்கும் ரத்தம் பெருக ஒருவரையொருவர் அடித்துக் கிழித்து அதட்டினார்கள்.

ஸ்க்ரீவன் வரவர பலம் குறைந்து, அடிக்கடி திக்குகளை ஆவலுடன் பார்ப்பதை ராகவன் கவனித்து, அவன் துக்கப்படுவதை ஸஹிக்காமல், வாலியை வதம் செய்து, அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று, அதற்கேற்ற பாணத்தைத் தேடினார். அதை எடுத்து நாணில் வைத்துக் காதுவரையில் இழுத்து, யமனுடைய கால சக்கரம் போல் கோதண்டத்தை மண்டலமாய் வளைத்தார். பிரளய காலத்தில் காள மேகங்கள் கர்ஜித்து அண்டங்கள் பிளப்பது போன்ற அந்த நானோசையால் அங்கிருந்த பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் நடுங்கிப் பயந்து ஓடின. ராகவனால் விடப்பட்ட பாணமானது வஜ்ராயுதம் போல் சப்தித்துக்கொண்டு மின்னலைப்போல் அதிவேகமாய் வாலியின் மார்பில் பாய்ந்தது. வாலியோ மஹா தேஜஸ்வி; மஹா வீரன்; மட்டில்லாத கர்வம் கொண்டவன்; அனாலும் காந்தியற்று பிரக்ஞை இழந்து, ஐப்பசி மாதத்தில் பூர்ணிமா திதியில் தூக்கிக் கட்டப்பட்ட இந்திரத்வஜம் சாய்ந்ததுபோல் தரையில் விழுந்தான். இப்படிப் புருஷ சிரேஷ்டனான ராமன் தங்கச் சுட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அக்னிக் கொழுந்துபோல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு சத்துருக்களின் உயிரை வாங்கும் சிரேஷ்டமான பாணத்தைப் பிரயோகித்தார். பிரளய காலத்தில் வெளிப்படும் யமனைப் போலும், பரமசிவனுடைய முகத்திலிருந்து புகையுடன் கிளம்பிய அக்னியைப் போலும் அது இந்திர குமாரனான வாலியின் மார்பில் விழுந்தது. மலர்ந்த அசோக விருக்ஷம் நெருப்பால் எரிக்கப்பட்டது போலவும், இந்திரத்வஜம் சாய்க்கப்பட்டதுபோலவும், வாலி ரத்தம் பெருக பிரக்ஞையற்று தரையில் விழுந்தான்.

அதேதாஹீத: ப்ரோஹீத தேராய விஸ்ரவைய:
ஸுபுஷ்ப் தாப்ராக இவாநுஸாத்தத: |
விசேதநா வாஸவ ஸூரு ராஜஸே
விப்ரம்ஸீதேந்த்ர த்வஜவத் ஹீதீம் தத: || (38)

ஸ-17: வாலி ராமனைக் குற்றம்

சாட்டியது

தத: பரமேஸ்வர ஹேதா ராமண ரணகர்கப: |
பரத ஸஹஸா வாலீ நிக்ருத்த இவ பரதப: || ௩

யுத்தத்தில் நிபுணனான வாலி, ராம பாணத்தால் அடிபட்டு, உத்தமமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸகல அவயவங்களும் பூமியில் படும்படி, வெட்டின மரம்போலும், கயிறு தளர்ந்த இந்திர த்வஜம்போலும் விழுந்து கிடந்தான். சந்திரனில்லாத ஆகாசத்தைப்போல் அவனில்லாமல் பூலோகம் பிரகாசிக்க வில்லை. அவன் அடிபட்டுத் தரையில் வீழ்ந்திருக்கையிலும் அந்த மஹாத்மாவின் காந்தியாவது பல பராக்கிரமங்களாவது, பிரதாபமாவது குறையவில்லை; உயிரும் போகவில்லை. தேவேந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட ரத்தினங்களிழைத்த தங்க மாலையானது அவனுடைய பிராணன்களையும் பிரதாபத்தையும் காந்தியையும் காப்பாற்றிற்று. ஸந்தியா காலத்தில் ஓரங்களில் சிவப்பு வர்ணத்தால் சூழப்பட்ட மேகத்தைப்போல் அந்த ஹாரத்தால் வாலி விளங்கினான். அவனுடைய காந்தி அந்த மாலையிலும் தேகத்திலும் அவன் உயிரை வாங்க பாணத்திலும் மூன்று வகையாகப் பிரிந்ததுபோல் பிரகாசித்தது. ராமனுடைய கோதண்டத்திலிருந்து பிரயோகிக்கப்பட்ட அந்த பாணம் அவனுக்கு வீரஸ்வர்க்கத்தையும் முடிவில் உத்தமமான முக்தியையும் அவனுக்கு அளித்தது. “இந்தப் பாணத்தை பிரயோகித்த வனல்லவோ மஹாவீரன்” என்று சத்துருவை மெச்சி, தேகத்திலுள்ள வேதனையால் மெள்ள மெள்ள அவன் எங்கே இருக்கிறானென்று ஸகல திக்குகளிலும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஜ்வாலை அடங்கிய நெருப்புப்போலும், தன் புண்ணியம் க்ஷீணித்தபொழுது தேவலோகத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்த யயாதி சக்கரவர்த்தியைப் போலும், பிரளய காலத்தில் தெய்வகதியால் ஆகாசத்திலிருந்து பூமியில் தள்ளப்பட்ட ஸூரியனைப் போலும் ஒருவராலும் எதிர்க்க முடியாத மஹேந்திரனைப் போலும், மஹேந்திர புத்திரனான வாலி தங்க ஹாரத்தோடு அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஸிம்ஹத்தைப் போன்ற மாம்பையும் நீண்டு பருத்த புஜங்களையும் தங்க நிறமுள்ள தேகங்களையும் காந்தியால் ஜ்வலிக்கும் முகத்தையும் உடையவனாய்த் தரையில் கிடப்பதை ராமலக்ஷ்மணர்கள் பார்த்து ஸம்பீதத்தில் வந்தார்கள். அப்பொழுது வாலி, ராகவனையும் மஹாபலவானான

லக்ஷ்மணனையும் பார்த்து, மதுரமாகவும் கடுமையாகவும் தர்மத்தை அனுஸரித்திருக்கும் வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“நீ தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்திரன்; மஹா கீர்த்திசாலி; தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் பிரியமுள்ளவன்; உத்தம குலத்தில் பிறந்தவன். ஸத்வ குணத்தை பிரதானமாக உடையவன்; மஹா தேஜஸ்வி; விரதங்களை அனுஷ்டித்தவன்; நான் வேறொருவருடன் யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தேன்; நீ இருப்பதை அறிய வில்லை; என்னைக் கொன்றதால் நீ என்ன பெருமை அடைந்தாய்? ஸுக்ரீவனுடன் நான் யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது உன் பாணத்தால் என்னை மார்பில் அடித்தாயே, ராமன் கருணையின் ஸ்வரூபத்தை முற்றிலும் அறிந்தவனென்றும், ஸகல பூதங்களுக்கும் ஹிதத்தையே செய்கிறவனென்றும், தயாமூர்த்தி யென்றும், தன்னை மீறி வரும் உத்ஸாஹத்தை ஜயித்தவனென்றும், பெரியோர்களின் ஆசாரத்தை அறிந்தவனென்றும், செய்த பிரதிக்கையைத் தவருதவனென்றும், ஸகலப் பிராணிகளும் உன் கீர்த்தியைக் கொண்டாடுகின்றன. இந்திரியங்களை அடக்குவது, சாந்தி, பொறுமை, தர்மபுத்தி, மனஉறுதி, ஸத்தியம், பராக்கிரமம், அபராதம் செய்தவர்களைத் தண்டிப்பது, இவை அரசர்களுக்குரிய உத்தமகுணங்களென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. நீ அரசனானதால் உனக்கு நன்றாகத் தெரியும். மேற்சொன்ன குணங்களையும் தர்மாத்மாக்களான இஷ்வாகு வம்சத்தில் நீ பிறந்தவனென்பதையும் ஆலோசித்து உன்னை நம்பினேன். தாரை எவ்வளவு தடுத்துப் பிடித்தால் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் ஸுக்ரீவனுடன் யுத்தம் செய்ய வந்தேன். வந்து பார்க்கையில் உன்னைக் காணவில்லை. நான் வேறொருவனுடன் யுத்தம் செய்துகொண்டு பரவசமாக இருக்கும்பொழுது நீ என்னுடன் யுத்தம் செய்ய மாட்டாயென்று நிச்சயித்தேன். ஆனால் இவ்வளவு துர்புத்தியுடையவனென்றும் தர்மாத்மாவைப் போல் வேஷம் தரித்தவனென்றும், அதற்கு முற்றிலும் விரோதமான ஸ்வபாவத்தை யுடையவனென்றும். பாபமான ஆசாரத்தை உடையவனென்றும், ஸாதுக்களின் வேஷத்தைத் தரித்த பாபி என்றும், நீறு பூத்த நெருப்பைப் போன்றவனென்றும், தர்மத்தைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு பிழைப்பவனென்றும் அறியாமற் போனேனே.

“உன் தேசத்திலாவது நகரத்திலாவது நான் வந்து செய்த அபகாரமென்ன? உனக்காவது செய்த அவமானமென்ன? குற்றமில்லாத என்னை ஏன் கொன்றாய்? நானோ காய் கிழங்கு பழங்களைத் தின்று வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் குரங்கு; உன்னுடன் யுத்தம் செய்ய வந்தேனா? வேறொருவனுடன் சண்டைபோட்டுக் கொண்டிருக்கையில் என்னை அடித்தாய். அதர்மத்தின் அடையாளங்கள் உன்னிடத்தில் காணப்படுகின்றன. நன்றாக விளங்குகின்றன. கூத்திரிய குலத்தில் பிறந்து, பெரியோர்களிடத்தில் சாஸ்திரங்கள் யாவையும்

கற்று, ஸந்தேகமின்றி தர்மவானுக்குரிய அடையாளங்களைத் தரித்து இவ்விதமான கொடிய காரியத்தை எவனாவது செய்வானா? ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் அளவற்ற ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கின்றவனென்ற பெயரை, (ராம) உனக்கு வைத்தவன் யார்? நீதிசாலியான அரசர்களின் வம்சத்தில் பிறந்து, தர்மவானென்று பிரஸித்திபெற்று, மஹா குரூர ஸ்வபாவமுடைய நீ அழகான ரூபத்துடன் பூமியில் ஏன் நடமாடுகிறாய்? பிறரை மதுரமான வார்த்தைகளால் ஸமாதானம் செய்வது; கேட்பவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லாமல் கொடுப்பது, பிறர்செய்யும் அபராதங்களைப் பொறுப்பது, அண்டினவர்களைக் காப்பாற்றுவது, எந்த ஆபத்திலும் ஸத்தியத்தைக் கைவிடாதது, எந்தக் கஷ்டங்கள் நேர்ந்தாலும் மனம் கலங்காமலிருப்பது, தன்னை எதிர்த்தவர்களை நாசம் செய்யும் பராக்கிரமம், தர்மத்திற்கு விரோதமாய் நடப்பவர்களைத் தண்டிப்பது என்ற இவை அரசர்களின் ஸ்வபாவ குணங்களல்லவா? அப்படி நான் என்ன அபராதம் செய்தேன்? நானோ காட்டிலிருப்பவன்; நீயோ நாட்டிலிருப்பவன். நானோ வானரன்; நீயோ நரன். நானோ கிழங்கு காய் பழம் முதலியவைகளைத் தின்பவன்; நீயோ அரசர்களுக்குரிய பக்குவமான உணவு முதலியவைகளைப் புசிப்பவன். நீயோ சக்கரவர்த்தியின் புத்திரன்; நானோ பிறப்பால் உனக்கு ஸமனல்ல, உனக்கும் எனக்கும் விரோதத்திற்குக் காரணமென்ன?

“பூமி தங்கம் வெள்ளி முதலிய ஐசுவரியங்களே பகைக்குக் காரண மென்று சொல்வார்கள். இக்காட்டிலும் என்னிடத்தில் உள்ள காய் பழம் முதலிய வஸ்துக்களிலும் நீ ஆசை வைத்து இப்படிச் செய்தாயா? நீதியும் அனுக்கரஹமும் உத்தம அரசர்களின் தர்மம்; அநியாயமும் ஹிம்ஸிப்பதும் அல்ப அரசர்களின் தர்மம், இவ்விரண்டிற்கும் ஸம்பந்தமில்லை. அரசர்கள் இந்தத் தர்மங்களை மனம் போனபடி அனுஷ்டிக்கக்கூடாது, நீ காமத்தையே முக்கியமாக உடையவன்; மஹா கோபி; கட்டுப்பாடில்லாதவன்; மேற் சொன்ன இருவித தர்மங்களையும் கலந்து நடத்துகிறவன். ஒருவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று உனக்குத் தோன்றிய உடனேயே யோசிக்காமல் அவனைக் கொல்கிறவன், தர்மத்தில் உனக்கு சிரத்தை இல்லை. பிறருடைய பொருளைக் கைப்பற்றுவதில் ஆசையுள்ளவன். இந்திரியங்களை அடக்காமல்அவை போறவழியிலேயே விடுகிறவன். யாதொரு அபராதமும் செய்யாத என்னைக் கொன்று லோகத்தார் வெறுக்கும் காரியத்தைச் செய்து, ஸாதுக்களின் நடுவில் என்ன சொல்வாய்? அரசனைக் கொல்கிறவன், பிராம்மணனைக் கொல்லுகிறவன், பசுவைக் கொல்லுகிறவன், திருடன், பிராணிகளைக் காரணமில்லாமல் கொல்வதில் பிரீதியுள்ளவன், ஈசுவரனே இல்லை என்று எண்ணுகிறவன், தமயனுக்கு விவாகமாகாதபொழுது தான்

விவாஹம் செய்துகொள்ளுகிறவன், கோள் சொல்லுகிறவன், செல்வமிருந்தும் கொடுக்காத லோபி, மித்திரர்களுக்கு துரோகம் செய்கிறவன், குருவின் பார்வையைக் கெடுப்பவன் இவர்கள் மஹா பாபிகள் அடையும் நரகங்களுக்குப் போகிறார்கள்; இதில் ஸந்தேகம் இல்லை.

'க்ஷத்திரியர்களுக்கு வேட்டையாடுவது தர்மமல்லவா? காட்டு மிருகங்களில் ஒன்றான உன்னைக் கொல்வதில் தோஷமென்ன' என்கிறாயோ? மான் புலி முதலியவைகளின் தோலைப்போல் என் தோல் ஆஸனத்திற்கு உபயோகமல்ல. பட்டுப் பூச்சியின் நாலைப் போல் என் மயிர் போர்வைகளுக்கு உபயோகமல்ல. யானையின் தந்தங்களையும் எலும்புகளையும்போல் என் பற்களும் எலும்புகளும் ஒன்றுக்கும் பிரயோஜனப்படாது. உன்னைப்போல் தபஸ்வி தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்கள், என் மாம்ஸத்தைத் தொட மாட்டார்கள். எதற்காக உன்னைக் கொன்றாய்? ஐந்து நகங்களையுடைய பிராணிகளுக்குள் சல்யமென்ற முள்ளம் பன்றியும் நாயைக் கொல்லும் பன்றியும், முயலும் ஆமையும் உடும்பும் பிராம்மண க்ஷத்திரிய வைசியர்கள் புஜிக்கத் தக்கவை. தர்மத்தை அறிந்தவர்கள் என் தோலையாவது எலும்புகளையாவது தொடக்கூட மாட்டார்கள். என் மாம்ஸத்தையும் புஜிக்கமாட்டார்கள். ஒன்றிற்கும் உதவாத ஐந்து நகங்களுள்ள என்னை ஏன் கொன்றாய்?

“ஸகலமும் தெரிந்த தாரை எனக்கு ஹிதத்தையும் நிஜத்தையும் சொன்னாள். புத்தி மயங்கி அவளை மீறி வந்தேன்; உயிரை இழந்தேன். சிரேஷ்டமான நடத்தையுள்ள பதிவிரதைக்குச் சபல சித்தமுள்ள புருஷன் வாய்த்ததுபோல் இந்த பூமிக்குத் தகுந்த நாதன் நீயல்ல. ரகசியமாகப் பிறருக்குக் கெடுதி செய்பவனும் பிறர்க்கு அபகாரம் செய்வதாலேயே பிழைப்பவனும், ஹீனமான காரியங்களைச் செய்கிறவனும், சாந்தத்தையுடையவன் போல் வேஷம் தரிப்பவனும் பாபியுமான நீ, மஹாத்மாவான தசரதருக்குப் புத்திரனாக எப்படிப் பிறந்தாய்? ராமனென்ற மத யானை நன்னடத்தையென்ற கட்டுத்தறியை அறுத்துக்கொண்டு, ஸாதுக் களின் தர்மமென்ற எல்லையைத் தாண்டி, தர்மமென்ற மாவெட்டியை மீறி வந்து உன்னைக் கொன்றது. உனக்குக் கேஷமத்தைக் கொடுக்காததும் தகாததும் ஸாதுக்களால் தூஷிக்கப்பட்டதுமான இந்தக் காரியத்தைச் செய்தால், ஸாதுக்கள் உன்னை நிந்திப்பார்களென்று ஏன் அறியவில்லை? உனக்கு உபகாரமாவது அபகாரமாவது செய்யாமலிருந்த என்னிடத்தில் பயனின்றிக் காட்டிய பராக்கிரமத்தை உன் மனைவியை எடுத்துப்போன ராவணனிடத்தில் காட்டவில்லையே! எனக்கு எதிரில் நின்று என்னிடத்தில் யுத்தம் செய்திருந்தால் உன்னை அப்பொழுதே கொன்று யமனைத் தரிசனம் செய்ய அனுப்பியிருப்பேன். ஒருவன் மதுபானம் செய்து மயங்கித் தூங்கும் பொழுது

பாம்பு கடித்ததுபோல், ஒருவராலும் எதிர்க்க முடியாத என்னை மறைந்திருந்து
கொன்றாயே?

ஸீதையைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கவேண்டுமென்று முன்பே எனக்குச்
சொல்லியிருந்தால் ஒரே நாளில் செய்திருக்க மாட்டேனா? ராவணனைக்
கொல்வதற்கல்லவா ஸ்கர்வனுடன் ஸ்நேகம் செய்து அவன் இஷ்டப்படி
என்னைக் கொன்றாய்? அதே ராவணனை யுத்தத்தில் கொன்று, கழுத்தில்
கயிற்றைக்கட்டி உன்னிடத்தில் இழுத்துவரமாட்டேனா? அவன் ஸீதையை
ஸமுத்திரத்தின் அடியில் வைத்திருந்தாலும் பாதாளத்தில் மறைத்திருந்தாலும்
நீ எனக்கு ஒரு வார்த்தை சொன்னால், முன் காலத்தில் மதுகைடங்களால்
எடுத்துப் போய்ப் பாதாளத்தில் வைக்கப்பட்ட சுவேதாசுவதரி என்ற சுருதியை
ஹயக்ரீவர் அவர்களைக் கொன்று மறுபடியும் பூலோகத்திற்குக் கொண்டு
வந்ததுபோல், அவளை உன்னிடத்தில் கொண்டு வரமாட்டேனா?

ஸ்கர்வன் நான் இறந்த பிறகு ராஜ்யத்தை அடைய வேண்டியது நியாயம். தர்ம
விரோதமாக நீ என்னச் சண்டையில் கொன்றது அநியாயம். பிறந்தவன்
என்றைக்காவது இறக்க வேண்டியது ஸஹஜம். நீ மறைந்திருந்து என்னைக்
கொன்றது நியாயமானால் தகுந்த பதிலை யோசித்துச் சொல்” என்று அந்த
மஹாத்மாவான வாலி, பாணத்தின் வேதனையாலும் நெடுநேரம் பேசினதாலும்
வாய் உலர்ந்து, ஸூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கும் ராமனைப் பார்த்துக்
கொண்டே பேசாமலிருந்தான்.

**இத்யேவ முக்த்வா பரீபரஃ ஷக் த்ர:
பரராபீகாதாத் வ்யதீதோ மஹாத்மா |
ஸமீக்ஷ்ய ராமம் ரவி ஸந்நீகாபரம்
தூஷ்ணம் பூவாமர ராஜ ஸூரு: || (64)**

ஸ-18: ராமனுடைய பதில்

இத்யுக்த: ப்ரஃரீதம் வாக்யம் த மார்த ஸஹீதம் ஹீதம் |
பருஹம் வாலீநா ராஹா நீஹேதந விஹேதஸா || (1)

இப்படி மதுரமாயும் புருஷார்த்தங்களுக்கு ஓத்தும் கடுமை யாகவும் வாலி ராமனை தூஷித்தான். பாணத்தின் வேதனை பொறுக்காமல் பேனானேயொழிய வேறில்லை. காந்தியை இழந்த ஸூரியனைப் போலும், மழை பெய்த மேகத்தைப் போலும், அணைந்த நெருப்பைப்போலும், சக்தியற்றுத் தரையில் கிடக்கும் வாலியைப் பார்த்து, “அக்ஞானத்தால் தர்மம், அர்த்தம், காமம் லோகாசாரம் முதலியவைகளை அறியாமல் இப்படி நிந்திப்பது ஸூரியல்ல. மஹா புத்திமான்களையும் வயது சென்றவர்களையும் பெரியோர்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட வர்களையும் கேட்டுத் தர்மத்தை அறியாமல் வானரர்களுக்கு ஸ்வபாவமான சபல புத்தியால் இப்படிச் சொல்லலாமா? உன் ஸ்வரூபத்திற்கு தகுந்தபடி உனக்குப் புத்தி ஏற்படவில்லையே.

“லோகத்தில் சில அரசர்கள் தங்கள் ஆளுகைக்குட்படாத மாலைகளையும் காடுகளையும் அபகரித்துக்கொண்டு அவைகளிலுள்ள ஜந்துக்களையும் பீடிக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த ஜம்பூ தீவீபமும் அதிலுள்ள பர்வதங்களும் அரண்யங்களும் இஷ்வாகு வம்சத் தரசர்களுக்கு உட்பட்டவை. அவைகளிலுள்ள மிருகங்களையும் பகைகளையும் மனுஷ்யர்களையும் காப்பதும் தண்டிப்பதும் அந்த அரசர்களுக்கே ஏற்பட்டது; இப்பொழுது அந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டுவரும் பரதன் தர்மாத்மா; ஸத்தியம் தவறாதவன்; நேரான நடத்தையுள்ளவன், தர்மார்த்த காம மோக்ஷமென்ற புருஷார்த்தங்களின் உண்மையை அறிந்தவன்; குடிகளை நியாயமாகக் காப்பதிலும் தண்டிப்பதிலும் நோக்கமுள்ளவன். அவனிடத்தில் நீதியும் பெரியோர்களோடு பழகும் தன்மையும் ஸத்தியமும் குடி கொண்டிருக்கின்றன. சாஸ்திர விரோதமில்லாமல் சத்துருக்களிடத்தில் பராக்கிரமத்தை உபயோகிப்பவன்; தேச காலங்களை அறிந்து நடப்பவன். ராஜதர்மத்தை அனுசரித்து அவனுடைய ஆக்ஞைப்படி நாங்களும் மற்ற அரசர்களும் லோகத்தில் தர்மத்தை நிலைநிறுத்த பூமியெங்கும் ஸஞ்சரிக்கிறோம். தர்மத்தில் நாடிய மனத்தையுடைய அந்த ராஜரேஷ்டன் லோகத்தை ஆளும்பொழுது தர்மத்திற்கு விரோதமாக எவன் நடக்கத் துணிவான்? நாங்களும் உத்தம தர்மங்களை அனுஸரித்து, அவனுடைய ஆக்ஞையைக் கைகொண்டு தர்மத்திலிருந்து விலகினவர்களை

விதிப்படி சிஷித்து வருகிறோம். நீயோ அதர்மமாக நடப்பவன். பிறர் நிந்திக்கும் படியான காரியத்தைச் செய்கிறவன் கட்டுப்பாடில்லாதவன்: ராஜ தர்மத்தை அனுஸரிக்காதவன். தர்ம மார்க்கத்தில் நடப்பவனுக்கும் 'தமையனும் தகப்பனும் வித்தையை உபதேசிக்கறவனும் பிதாவிற்கு ஸமம், தன் தம்பியும் புத்திரனும் குணசாலியான சிஷ்யனும் புத்திரனுக்கு ஸமம். இது தர்மம்; இதன் ரஹஸ்யம் சுலபமாக அறியக்கூடாததால், ஸாதுக்களும் அதில் மயங்குகிறார்கள். உன்னைப் போன்றவர்களைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா? ஸுகலப் பிராணிகளின் ஹிருதயத்தில் வஸிக்கும் ஸர்வாந்தர்யாமியான பரமாத்மா விற்கே தர்மாதர்மம் சுபாசுபம் முதலியவைகளின் ரஹஸ்யம் தெரியும். நீயோ சபல புத்தியுள்ள வானரன். நீ உன்னைப்போன்ற. அக்ஞானிகளான வானரர்களுடன் பிறவிக் குருடர்கள் பிறவிக் குருடர்களுடன் பழகுவதைப்போல் காலம் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். அதை அறிவாயா? நான் சொன்ன வார்த்தையின் தாத்பரியத்தைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன். கேவலம் கோபத்தால் புத்தி மயங்கி என்னைக் தூஷிக்காதே.

“பெரியோர்களின் தர்மத்தைக் கைவிட்டு உன் தம்பியான ஸ்கர்வனுடைய பாரியையை அனுபவிக்கிறாய். கேவலம் காலத்திற்கு உட்பட்டு, அவன் பிழைத்திருக்கையில் உனக்கு நாட்டுப் பெண்ணான ருமை என்பவளைக் கைப்பற்றினாய். அது பாவமல்லவா? இப்படித் தர்மத்தைத் துறந்து, காமத்திற்குட்பட்டு, தம்பியின் பாரியையை அனுபவிக்கும் உன்னைத் தண்டிக்கவேண்டியது நியாயம்; தர்ம விரோதியாகவும் லோகாசாரத்திலிருந்து விலகினவனாகவும் இருக்கும் உன்னைத் தண்டிப்பதைவிட வேறு சிஷை எனக்குத் தோன்றவில்லை. நான் ஷத்திரியன்; உத்தம குலத்தில் பிறந்தவன். தன் பெண்ணையும் ஸஹோதரியையும் தம்பியின் மனைவியையும் ஆசையால் சேருகிறவனைக் கொல்வதைத் தவிர வேறு தண்டனை விதிக்கப்படவில்லை.

பரதன் இக்தப்பூமியை ஆண்டுவரும் சக்கரவர்த்தி; நாங்கள் அவனுடைய ஆக்ஞையை நடத்துகிறவர்கள். அவன் துஷ்டர்களையும் கட்டுப் பாடில்லாமல் நடப்பவர்களையும் சிஷித்து, தர்மமாக ராஜ்யத்தை ஆண்டு வருகிறான். நாங்கள் அவனுடைய கட்டளையை ஒட்டி. உன்னைப்போல் எல்லை மீறி நடப்பவர்களைச் சிஷிக்க ஏற்பட்டிருக்குறோம். உன்னையும் நீ செய்த அபராதத்தையும் கவனிக்காமலிருக்கலாமா? “லஷ்மணனுக்கும் எனக்கும் உள்ள உறவைப்போல்

ஸ்கர்வனுக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் அவனுக்கு ராஜ்யமும் பாரியையும் கிடைக்கவேண்டும். அவன் என் கேஷமத்தைக் கோருகிறவன். தவிர, வானரர்கள் முன்னிலையில் செய்த பிரதிக்கையை எவ்வாறு மீறுவேன்?

நான் இதுவரையில் சொல்லிய காரணங்கள் தர்மத்தை அனுஸரித்தவை. பெரியோர்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டவை. அவைகளைக்கொண்டே உன்னைக்கொன்றேன். அது சாஸ்திர விரோதமல்லவென்று நீயும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். எப்படி, யோசித்தாலும் உன்னைக் கொன்றது தர்மமே.

“மேலும், ராஜ தர்மப்படி எனக்குத் தோழனான ஸுகீவனுக்கு நீ சத்துரு; அப்பொழுது எனக்கும் சத்துருவே. நீயும் அந்தத் தர்மத்தை அனுசரித்து யோசித்தால் உன்னைக் கொன்றது நீ செய்த பாபத்திற்குப் பிராயச்சித்தமென்றும் தெரியும். முன் காலத்தில் மனு இரண்டு சுலோகங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார். நாம் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய ஆசாரத்தையே அவை உபதேசிக்கின்றன. தர்ம ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன. அவைகளில் சொன்னபடியே நடந்தேன். “பாபம் செய்தவர்கள் அரசர்களால் சிஷிக்கப்பட்டுப் பாபம் தீர்ந்து, ஸாதுக்களாகப் புண்யாத்மாக்கள் அடையும் உத்தமலோகங்களுக்குப் போகிறார்கள். திருடர்கள் அரசர்களால் தண்டிக்கப்பட்டாலும், திருடன் என்று அறிந்த பின்விடப்பட்டாலும் பாபம் நீங்கி நல்ல கதி அடைகிறார்கள். பாபிகளைத் தண்டிக்காத அரசன் அந்தப் பாபத்தை அடைகிறான். பூர்வத்தில் ஒரு பெளத்த ஸந்யாஸி உன்னைப் போல் கொடிய பாபத்தைச் செய்ய, அதற்காக மாந்தாதா சக்கரவர்த்தியால் கடின தண்டனை விதிக்கப்பட்டான். இப்படி இன்னும் பல அரசர்கள் பாபிகளை அஜாக்கிரதையாக விட்டுவிட்டுப் பிறகு அதைப்பற்றி யோசிக்கையில் பாபிகளுக்கேற்பட்ட பிராயச்சித்தத்தைச் செய்து, அந்தத் தோஷத்திலிருந்து விடுபட்டிருக்கிறார்கள். அனால் நீ வருத்தப்பட நியாயமில்லை. உன்னை வதம் செய்தது தர்மத்தை அனுஸரித்த விஷயமே. நாங்கள் சாஸ்திர நீதிகளுக்குக் கட்டுப் பட்டவர்களேயன்றி இஷ்டப்படி நடக்கமுடியாது.

“மேலும் சில காரணங்களைச் சொல்கிறேன். அவைககக் கேட்டு நீ கோபத்தை விடுவாயென்று நம்புகிறேன். 'என்னுடன் எதிரில் நின்று யுத்தம் செய்தால் உன்னை யமலோகத்திற்கு அனுப்புவேன்?' என்றாய், அதனால் எனக்குக் கோபமில்லை, ஒரு வானரன் சொல்வதை நான் லக்ஷ்யம் செய்வது ஸரியல்ல. வலைகளாலும் கயிறுகளாலும் இன்னும் பல கபட உபாயங்களாலும் மனிதர்கள் மறைந்திருந்தும் நேரிலும் பல மிருகங்களைப் பிடிக்கிறார்கள். அவை ஓடிக்கொண்டிருந்தாலும் பயந்திருந்தாலும் ஓரிடத்தில் நின்று கொண்டிருந்தாலும் பயமற்று நம்பியிருந்தாலும் ஜாக்கிரதையாயிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், வேட்டையாடு கிறவர்களைப் பார்க்காமலிருந்தாலும் அவைகளின் மாம்ஸததிற்காக மிருகங்களைக் கொல்வதுண்டு. அப்படிச் செய்வதால் அவர்களுக்குத் தோஷமில்லை. தர்மத்தை நன்றாக அறிந்த

அநேக ராஜரிஷிகளும் இங்கே வேட்டையாட வருகிறார்கள். ஆகையால் நானும் உன்னை யுத்தம் செய்துகொண்டிருக்கையில் பாணத்தால் அடித்தேன். நீ வானரனானதால் என்னுடன் எதிர்த்துப் போர் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் உன்னைக் கொல்வது குற்றமாகாது. இப்படிப் பிறர்க்கு உபத்திரவத்தை உண்டாக்கும் ராஜதர்மம் பயனற்ற தென்று நீ ஸந்தேகப்படலாம், ஆனால் ரணவைத்தியன் வியாதியால் பீடிக்கப்படுகிறவனுக்கு அக்காலத்தில் ஹிம்ஸையைச் செய்தாலும் முடிவில் ஸௌக்கியத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும் கொடுக்கிறானல்லவா? அப்படியே ராஜாக்களும் ஸாதாரணமாகக் கிடைக்காத தர்மத்தையும் ஸுகமான வாழ்வையும் கேஷமத்தையும் குடிகளுக்குக் கொடுக்கிறார்களென்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ? ஆகையால் அவர்களைப் பீடிப்பதும், அவர்கள் கெடுதி செய்கிறவர்களென்று எண்ணுவதும் நிந்திப்பதும், தடுத்துப் பேசுவதும், பிரியமில்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்வதும் ஸரியல்ல. எட்டு லோகபாலர்கள் தம் அம்சங்களை ஒன்றுசேர்த்து அரசர்களாக மனுஷ்ய சரிரத்தடன் பூலோகத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். நீயோ தர்மத்தை அறியாமல், எப்பொழுதும் தர்மத்தையே நாடும் என்னைக் கேவலம் கோபாவேசத்தால் நிந்திக்கிறாய். நான் அனுஷ்டிக்கும் தர்மம் என் முன்னோர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதே தவிர வேறல்ல” என்றார் ராமர்,

வாலி அதைக் கேட்டு, தர்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் ரஹஸ்யத்தையும் நிச்சயமாக அறிந்து, ராமனிடத்தில் யாதொரு தோஷத்தையும் காணாமல், 'அநியாயமாக இவரை நிந்தித்தோமே' என்று மிகவும் வருத்தமடைந்தான். பிறகு கைகூப்பி வணக்கமாய் ராமனைப். பார்த்து, “தாங்கள் சொன்னது தர்மமே. அதில் யாதொரு ஸந்தேகமுமில்லை. ஸகலமும் தெரிந்த தாங்கள் சொல்லும் காரணங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாத நான் பதில் சொல்ல முடியுமா? நான் அக்ஞானத்தால் அயுத்தமாகவும் கடுமையாகவும் தங்களைத் தூஷித்தேன். தாங்கள் அதைத் தோஷமாக எண்ணாமலிருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன். தாங்கள் புருஷார்த்தங்களையும் தத்துவங்களையும் பூர்ணமாக அறிந்தவர்கள். பிரஜைகளுக்கு கேஷமத்தைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவர்கள். காரணமான பாபங்களையும் அவைகளுக்குப் பயனான தண்டனையையும் பூர்ணமாகவும் தவறில்லாமலும் தெளிவாகவும் அறிந்திருக்கிறீர்கள். நான் தர்மத்தைக் கைவிட்டு அதர்மத்தைக் கைக்கொண்டேன். ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த தாங்கள் என்னிடத்தில் கிருபைசெய்து, 'நீ செய்த அபராதத்தை மன்னித்தேன்' என்று அனுக்ரஹித்து என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

“நான் இறக்கிறேன் என்றாவது, எனக்குப் பிரியமான தாரை என்ன கதி அடைவாளோ என்றாவது என்பந்துக்கள் நானில்லாமல் கஷ்டப்படுவார்களே

என்றாவது எனக்கு விசாரமில்லை. தாங்கள் எனக்கு உத்தம கதியை அருளினீர்கள். ஸுகீவன் தாரையையும் மற்றப் பந்துக்களையும் காப்பாற்றுவான். ஆனால், 'தானே புத்திரனாப்ப் பிறக்கிறான்' என்ற வேதவாக்கியத்தின்படி என்னை விட வேறல்லாத புத்திரனான அங்கதனையும், அவன் எனக்குப் பணிவிடை செய்ததையும், மற்ற உத்தம குணங்களையும் அவனுடைய அழகையும் நினைக்க நினைக்க எனக்குத் துக்கம் தாங்கவில்லை. பிறந்தது முதல் அவனை வெகு செல்வமாக வளர்த்து வந்தேன். ஜலம் வற்றின குளத்தைப்போல் என்னைக் காணாமல் உலர்ந்து வாடுவானே! ஒன்றும் தெரியாத குழந்தை. பெரியோர்களால் நன்றாகப் பழக்கப்பட்ட ஸ்திர புத்தியை அடையாதவன். எனக்கும் வேறு குழந்தையில்லை. அவனிடத்தில் நான் வைத்திருக்கும். பிரிதிக்கோ எல்லையில்லை. என் பாரியைகளுக்குள் எனக்கு மிகவும் பிரியமான தாரைக்குப் பிறந்தவன், அவளுக்கு ஸமமான புத்தியையும் யுக்தியையும் உடையவன். எனக்கு ஸமமான அளவற்ற பலமும் வாய்ந்தவன். தாங்கள் அவனைக் காப்பாற்றவேண்டும். தாங்கள் எல்லோரையும் பாதுகாத்து ஆளுகின்றவர்கள். தர்மா தர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தை நன்றாக அறிந்து நடப்பவர்கள். பரத னிடத்திலும் லக்ஷ்மணனிடத்திலும் ஸுகீவனிடத்திலும் தங்களுக்கு எந்த பிரீதியோ அந்த பிரீதியை அங்கதனிடத்தில் வைக்க வேண்டும். நான் ஸுகீவனுக்குச் செய்த கெடுதிகளைக் தாரையின் போதனையால் செய்தேனென்று அவன் ஒரு வேளை நினைத்து, என்னிடத்திலுள்ள கோபத்தையும் துவேஷத்தையும் அவனிடத்தில் காட்டி, அவளை அவமானம் செய்து, அங்கதனை ராஜ்யத்திலிருந்து. துரத்திவிடாமல் தாங்கள் காப்பாற்றவேண்டும்.

“நான் தங்களுடைய ஆக்ஞைப்படி நடந்து தங்களுடைய கிருபைக்குப் பாத்திரமாக இருந்தால் இந்த ராஜ்யத்தை ஸுகமாக ஆண்டு கொண்டிருக்கலாம், இது மாத்திரமல்ல, இந்தப்பூமண்டலம் முழுவதையும் ஆளலாம். இது மாத்திரமல்ல. ஸ்வர்க்கத்தையும் ஸம்பாதிக்கலாம். ஆனால் அவைகளை அல்பமாக நினைத்து தங்களுடைய கையால் மரணமடைந்து உத்தம கதியைப் பெறவேண்டுமென்ற ஆசையால், தாரை அநேக காரணங்களைச் சொல்லி என்னைத் தடுத்தும் கேளாமல், ஸுகீவனுடன் யுத்தம் செய்யப் புறப்பட்டு வந்தேன்” என்று சொல்லி மௌனமாக இருந்தான்.

அவன் தெளிந்த ஞானத்தை அடைந்ததைக் கண்டு ஸ்ரீராமன், தர்மங்களின் ரஹஸ்யார்த்தத்தைக் காட்டுகின்ற வார்த்தைகளால் அவனை ஸமாதானம் செய்தார். “அங்கதனைப்பற்றிக் கவலப் படாதே, நான் அதர்மத்தைச் செய்தேனென்று எண்ணக்கூடாது, ஸகல பாபமும் தீர்ந்து நீ உத்தம கதியை

அடையப் போகிற படியால் உன்னைப்பற்றியும் விசாரப்பட நியாயமில்லை. நீ செய்து அக்கிரமத்திற்காகப் பிராயச்சித்த ரூபமாக உன்னைக் கால்வதே தர்மமென்று நான் நிச்சயமாக அறிந்தவன். தண்டிக்கத் தகுந்தவனைத் தண்டிக்கிறவனும் அப்படித் தண்டனை அடைகிறவனும் அதனால் மிக்க பிரயோஜனத்தை அடைவார்களே யொழிய தோஷமடையமாட்டார்கள். தர்மசாஸ்திரத்தில் விதித்தபடி என்னால் தண்டிக்கப்பட்டு, நீ பாபமற்று, தர்மானுஷ்டானத்திற்குப் பயனான சுத்த ஸ்வரூபத்தை அடைந்தாய். உன் மனத்திலுள்ள சோகத்தையும் மோஹத்தையும் பயத்தையும் விடு. பிராரப்த தர்மத்தை உன்னால் விலக்கமுடியுமா? உன்னிடத்தில் அங்கதன் எவ்வளவு பிரீதியும் பக்தியும் வைத்திருக்கானோ அப்படியே ஸுகீவனிடத்திலும் என்னிடத்திலும் நடந்து கொள்வானென்பதில் ஸந்தேகப்படாதே” என்று தர்ம மார்க்கத்திற்குத் தீபம் போன்ற மஹாத்மாவான ராமன் மதுரமாகவும் யுக்தமாகவும் சொல்வதைக் கேட்டு, வாலி மனக்கவலை தீர்ந்து ஸந்தோஷமடைந்து, “ஸ்வாமி! நான் ஒன்றும் தெரியாத வானரன்; தங்களுடைய மஹிமையை அளவிடக்கூடாதவன். பாணத்தால் அடிபட்டு புத்தி சிதறி, தாங்கமுடியாத உபத்திரவமடைந்து, தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லி தங்களைத் தூஷித்தேன். என் பிதாவான மஹேந்திரனைப் போன்ற வீரரான தங்களை நான் செய்த அபராதத்தை மன்னிக்கும் படிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். புருஷோத்தம! எல்லையற்ற பராக்கிரமசாலியே! என் பாபத்திற்கு யாதொரு பிராயச்சித்தத்தையும் செய்ய முடியாதவன் நான். தாங்கள் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்றான்.

**பரமரீ துப்தேந விசேதஸா மயா
ப்ரதூஜீதஸ் த்வம் யதஜாநதா ப்ரபோ|
இதம் மஹேந்திரோபம பீம விக்ரம
ப்ரஸாதீதஸ் த்வம் ஹேம மே நுரோஸ்வர || (70).**

ஸ-19: தாரை வாலியைக் கண்டது

ஸ வானர மஜாராஜ: ஸயாந: ஸர விஷை: |
ப்ரத்யுக்தோ ஜேஷுமத்வாக்யை: நோத்தரம் ப்ரத்யபத்யத || (1)

ராமன் யுக்திக்கு ஒத்த வார்த்தைகளைச் சொன்னதால் வாலி அவைகளுக்கு மேலும் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. பாறைகளால் சரீரம் பிளவுபட, மரங்களால் தேகமெங்கும் காயமடைந்து, ராம பாணத்தால் அடிபட்டு, மரணகாலம் நெருங்க மூர்ச்சையடைந்தான்.

ஸுகீவனுடன் யுத்தம் செய்துகொண்டிருக்கையில் ராமனுடைய பாணத்தால் வாலி கொல்லப்பட்டானென்று கேள்விப்பட்டுப் பயந்து, தாரை அங்கதனுடன் குறையிலிருந்து. ஓடிவந்தான். அங்கதனுடைய பரிவாரங்களான வானர வீரர்கள் கோதண்ட பாணியான ராமனைக் கண்டு நடுங்கி, தலைவன் கொல்லப்பட்டுப் பயந்து ஓடும் மான் கூட்டங்களைப்போல், நான்கு திசைகளிலும் ஓடி ஒளிந்துகொண்டார்கள். தாரை அதைப்பார்த்து அவர்கள் ராம பாணங்களால் அடிபட்டவர்களைப் போல் பயந்து துக்கப்படுவதைக் கவனித்துத் தானும் துக்கமடைந்து, “வானரர்களே! ராஜ ஸிம்ஹமான வாலிக்கு முன்னே செல்லும் நீங்கள் அவரைவிட்டுப் பயந்து கதியற்றவர்களைப்போல் ஏன் ஓடுகிறீர்கள்? ஸுகீவன் ராஜ்யத்திற்காக ஆசைப்பட்டு ராமனைக்கொண்டு உங்கள் அரசனைப் பாணத்தால் அடித்துக் கொல்வித்தால் உங்களுக்கு என்ன பயம்? ராமபாணம் குறி தப்பாதென்றும், தடுக்க முடியாததென்றும் எனக்குத் தெரியாதா?” என்றான். அதைக் கேட்டு இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கச் சக்திவாய்ந்த அந்த வானரர்கள் தாரையைப் பார்த்து, “யமன் ராமன் வடிவத்தில் தோன்றி வாலியைக் கொன்றான். புத்திரனில்லாத ஸ்திரீகள் பர்த்தாவுடன் மரணமடைய வேண்டும். நீயோ அப்படிச் செய்ய நியாயமில்லை, அங்கதனுக்காகப் பிழைத்திருந்து அவனைப் பாதுகாக்கவேண்டும். ஸுகிரிவனால் எறியப்பட்ட பாறைகளையும் மரங்களையும் வாலி தடுத்து முடிவில் வஜ்ராயுதம் போன்ற ராமபாணத்தால் அடிபட்டு இறந்தார். கிஷ்கிந்தையிலிருந்து வாலியுடன் வந்த வீரர்கள் இந்திரனுக்கு ஸமமான பராக்கிரமமுள்ள தங்கள் அரசன் அடிபட்டதைக் கண்டு, நான்கு மூலைகளிலும் சிதறிக் கிஷ்கிந்தையை நோக்கி ஓடுகிறார்கள். கோட்டை வாசல்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். அங்கதனுக்கும் அபிஷேகம் செய்யவேண்டும். எல்லா வானரர்களும் அவனையே பின் தொடர்வார்கள். தாங்களும் இங்கேயே இருப்பது எங்களுக்கு இஷ்டமில்லை. நமது

சத்துருக்களான வானார்கள் கிஷ்கிந்தையிலுள்ள மற்றக் கோட்டைகளையும் பிடித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அவைகளில்: பாரியைகளை விட்டுப் பிரிந்தவர் பலர்; ஸாதாரணமான பாரியைகளை உடையவர் பலர். அவர்கள் இதுவரையில் காடுகளில் திரிந்து கொண்டு எல்லாக் கஷ்டங்களையும் அனுபவித்து வந்தார்கள். இப்பொழுது அவர்களும் ஸுகீவன் முதலிய தங்கள் பந்துக்களும் நமக்கு மிகுந்த கெடுதியைச் செய்வார்கள்.” என்றார்கள். தாரையோ பெருந்தன்மையும் கூர்மையான புத்தியும் வாய்ந்தவள், “புருஷ ஸிம்ஹமான அந்த மஹானுபாவன் இறந்த பிறகு புத்திரனும் ராஜ்யமும் உயிரும் எனக்கு ஒருபொருட்டா? ராமபாணத்தால் அடிபட்ட அந்த மஹாத்மாவின் காலடியில் அல்லவா நானிருக்க வேண்டும்” என்று சோகம் தாங்காமல் வாய்விட்டலறி தலையிலும் மார்பிலும் அடித்துக்கொண்டு யுத்த பூமிக்கு ஓடிவந்தாள்.

அங்கே தன் பர்த்தா அடிபட்டுப் பூமியில் கிடப்பதைக் கண்ட பின், மாயாவி முதலிய அஸுர வீரர்களை அவன் அலக்ஷ்யமாகக் கொன்றவன்; இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப் போன்ற பெரிய மலைகளைப் பெயர்த்தெறிந்தவன்; பெருங்காற்றால் அடிக்கப் பட்ட பெரிய மேகங்களைப்போல் கர்ஜிப்பவன்; பராக்கிரமத்தில் இந்திரனைப் போன்றவன். ரோஷத்தால் கர்ஜிக்கும் சத்துருக்களுக்கு நடுவில் பயங்கரமாகக் கர்ஜிப்பவன். ஒரு புலி மாம்ஸத்திற்காக ஆசைப்பட்டு, சிங்கத்தைக் கொன்றதுபோல் மஹாகுரனான ராமனால் கொல்லப்பட்டு, மழைபெய்து ஓய்ந்த மேகத்தைப் போலும், அழகிய கொடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு இளைப்பாறுவதற்காகப் போடப்பட்ட மேடைகளையுடைய தோரண வாசல், அதிலிருந்த நாகத்தைப் பிடிக்க வந்த கருடனால் இடித்துத் தள்ளப் பட்டதுபோலும், அவன் உயிரிழந்து கிடப்பதையும் ஸமீபத்தில் ராமன் கோதண்டத்தின்மேல் சாய்ந்துகொண்டு நிற்பதையும் பக்கத்தில் லக்ஷ்மணனும் ஸுகீவனும் நிற்பதையும் கண்டாள். (ரகுவீரனிடத்தில் சத்துருவென்ற புத்தியை விலக்கி, 'இந்த விஷயத்தில் ராமனிடத்தில் யாதொரு குற்றமும்இல்லை; வாலியே குற்றவாளி; ஸகலப் பிராணிகளும் தாகம் தீர்த்துக்கொள்வதற்காக ஒருவன் குளத்தை வெட்டியிருக்க, அதில். ஒரு மூடன் கழுத்தில் ஒரு பெரிய பாறையைக் கட்டிக்கொண்டு விழுந்து இறந்தால் அது யாருடைய தோஷம்? இவனும் ராமனுக்கு அனுகூலமாக நடந்திருந்தால், இவனை ரகுநாதன் ரக்ஷிக்காமலிருப்பாரா? தன் பிராணனுக்கு ஸமமான ஸுகீவன் தன்னை வந்தடைந்தான்; அவனுக்குக் கெடுதி செய்வதைப் பொறுப்பாரா? வாலி ஸுகீவர்கள் முதல்தடவை யுத்தம் செய்த பொழுது ராமன் வாலியைக் கொல்லவில்லையே. வாலி தன் பக்தனை ஹிம்ஸித்ததை நேரில் பார்த்தபிறகே

கொன்றார்' என்று நினைத்தாள்). அவர்களைத் தாண்டி வாலியிருக்குமிடத்திற்கு வந்து, துக்கத்தால் மூர்ச்சையடைந்தாள். பிறகு தூங்கி எழுந்தவளைப்போல் பிரக்ஞை தெளிந்து, “ஹா நாதா!” என்று கதறி, கால பாசத்தால் கட்டி இழுக்கப்பட்ட தன் பிரிய நாயகனைப் பார்த்து வாய்விட்டலறினாள். தாரை இப்படி அன்றில்போல் தீனமாய்ப், புலம்புவதையும் அங்கதன் அங்கே வந்ததையும் பார்த்து, ஸுகீவன் சொல்லமுடியாத துக்கத்தை அடைந்தான்.

**தாமஸவக்ஷ்ய து ஸுகீவ: க்ரோபாநந்திம் ருரீமீவ |
வீஜாத மகமத்கஜ்டம் த்ருஜ்ட்வா சாங்கத மாகதம் || (௨9)**

ஸ-20: தாரையின் பிரலாபம்

ராமசாஸ வீஸ்ருஷ்டேந மரணாந்த கரண தம் |
த்ருஷ்ட்வா வீந்ஷுதம் யு மிமன தாரா தாராதிபாநநா|| (1)

இப்படி ராமனுடைய கோதண்டத்திலிருந்து விடப்பட்ட பாணம் வாலியின் உயிரை வாங்க அவனைப் பூமியில் தள்ளிற்று. மதம் பிடித்த உத்தம கஜத்தைப்போலும், மஹேந்திர பர்வதத்தைப் போலும், அந்த வானர ராஜன் பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைத் தாரை பார்த்து ஸமீபத்தில் ஓடிவந்து, அவனை இறுகத் தழுவி அவனுடைய குணங்களை நினைத்து நினைத்து அடங்காத்துயரம் கொண்டு வாய்விட்டுக் கதறினாள். யுத்தத்தில் பயங்கரமானவரே! மஹாவீரரே! வானர சிகாமணியே! தங்களுக்கு யாதொரு அபராதமும் செய்யாத நான் இப்படித் தீனமாகத் தவிப்பதைப் பார்த்தும் என்னுடன் பேசக்கூடாதா? எழுந்திருங்கள். தங்களைப்போன்ற ராஜ சிரேஷ்டர்கள் இப்படி வெறும் தரையில் படுத்தல் தகுமா? உத்தமமான படுக்கை தங்களுக்கு இல்லையா? என்னைச் காட்டிலும் பூமி என்றவளிடத்தில் தங்களுக்கு மிகுந்த பிரீதியென்று இப்பொழுதுதான் அறிந்தேன். உயிரிழந்து பிரக்ஞை போனபிறகும் அவளைப் பிரியமாக ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு படுத்திருக்கிறீர்களல்லவா? என்னைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்க வில்லையே. தாங்கள் தம்ம யுத்தத்தாலடையும் வீர ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும் வழியில், தங்களுக்கு மிகுந்த பிரீதியைக் கொடுக்கும் இந்தக் கிஷ்கிந்தையைப் போல் வேறொரு நகரத்தைக் கட்டி வைத்திருக்கிறீர்களென்று எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. இல்லாவிட்டால் இந்த யுத்த பூமியில் ஏன் படுத்திருக்க வேண்டும்?

“தங்களுடைய பிரியமான பார்வையாளன் எங்களுடன் தேன் மணமுள்ள வனங்களில் தாங்கள் ஆனந்தமாக விளையாடின விளையாட்டுக்கள் எல்லாம் இன்று அழிக்கப்பட்டன. எனக்கு இனி அனந்தமேது? எப்பொழுதாவது அனந்தமடையலாம் என்ற ஆசையும் இல்லை. வானராதிபதியான தாங்களோ மரணமடைந்த பிறகு சோகஸமுத்திரத்தில் ஆழ்ந்து பிரக்ஞையற்றேன். என் உயிருக்குயிரான பிரியநாயகன் பாணத்தால் அடிபட்டுக் கிடப்பதைக் கண்டு என் ஹிருதயம் துக்கம் தாங்காமல் துள் துளாக வெடிக்க வேண்டியதல்லவா? அப்படிக்க காணவில்லையே.

“ஸுக்ரீவனுடைய பாரியையை அபஹரித்து அவனை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தினீர்கள். அந்த அநியாயத்தின் பலன் இதோ கைமேல் கிடைத்தது. தங்களுடைய ஹிதத்தையும் கீர்த்தியையும் எப்பொழுதும் நாடும் நான்,

எவ்வளவோ சொல்லித் தடுத்தேன். தாங்கள் புத்தி மயங்கி என் சொல்லை அலக்ஷ்யம் செய்தீர்கள்.

“ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள அபஸ்ரஸ்கள் அழிவற்ற யௌவனத்தையுடையவர்கள். அழகில் நிகரற்றவர்கள். காமசாஸ்திரங்களில் மஹா நிபுணர்கள். அவர்களும் தங்களைக் கண்டு மயங்குவார்கள்.

“இது வரையிலும் ஒருவர்க்கும் கட்டுப்படாத தாங்கள், எவ் விதத்திலும் தங்களுக்கு தாழ்ந்தவனான ஸ்கர்வனுடைய வசத்தில் அகப்பட்டதைப் பார்த்தால், யமனே வேண்டுமென்று தங்களுடைய ஆயுளைக் குறுக்கினான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இது வரையில் யாதொரு துக்கத்தையும் அறியேன். இப்பொழுது பர்த்தாவை இழந்து திக்கற்றவளைப் போல் எப்பொழுதும் துக்கத்தை அனுபவித்துக் கொண்டே காலத்தைக் கழிக்கலாயிற்று.

“என் விஷயமிருக்கட்டும். இதோ வந்து நிற்கும் தங்கள் அருமைக் குழந்தை அங்கதனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக் கூடாதா? நிகரற்ற ரூபலாவண்யத்தை உடையவன்; ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவன்; பிறந்தது முதல் செல்வமாக வளர்க்கப் பட்டவன். சிறிய தகப்பனுடைய வசத்தில் அகப்பட்டு இவன் என்ன கதியடைவானோ? தாங்கள் அவனுக்குச் செய்த தீங்குகளை யெல்லாம் நினைத்து நினைத்து ஸ்கர்வன் அந்தக் கோபத்தை அங்கதனிடத்தில் தாக்குவானே. அங்கதா! தர்மாத்மாவான உன் பிதாவை நன்றாகப் பார். இனி அவரை ஒருநாளும் பார்க்க முடியாது. நாதா! தாங்கள் எப்பொழுது வெளியில் போனாலும் குழந்தையை அணைத்து உச்சி மோந்து ஸமாதானம் செய்யாமல் போவதில்லையே. இப்பொழுது தாங்கள் போகிற பிரயாணத்திலிருந்து ஒரு நாளும் திரும்பி வரமாட்டீர்களே. குழந்தையை அழைத்துத் தேற்றி நல்ல புத்திமதிகளைச் சொல்லக்கூடாதா? ராமன் தங்களைக் கொன்று ஒருவராலும் அடையமுடியாத கீர்த்தியைப் பெற்றார். ஸ்கர்வனுக்குச் செய்த பிரதிக்கூயை நிறைவேற்றிக் கடன் தீர்த்தார்.

“ஸ்கர்வ! உன் எண்ணங்கள் நிறைவேறினவா? பெருமையை அடையப் போகிறாயல்லவா? யாதொரு உபத்திரவமுமில்லாமல் இந்த ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கலாம். உனக்கு விரோதியும் தமையனுமான வாலி இறந்து விட்டாரல்லவா? மஹாராஜரே, தங்களிடத்திலுள்ள பிரேமையால் இப்படிப் புலம்பும் என்னைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை பதில் சொல்லக் கூடாதா? தங்களுக்கு அருமையான பாரியைகள் எல்லோரும் இதோ வந்து நிற்கிறார்களே! அவர்களையாவது கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக் கூடாதா” என்று தாரை தீனமாகக் கதறுவதைக் கேட்டு அந்த வானர ஸ்திரீகள் அங்கதனைக்

கட்டிக் கொண்டு பரிதாபமாகப் புலம்ப ஆரம்பித்தார்கள். பிறகு தாரை, “நாதா! வீரசிகாமணியே! ஸகல உத்தம குணங்களும் பொருந்திய அங்கதனிடத்தில் தங்களுக்கு எல்லையற்ற பிரீதியல்லவா? அவனை அநாதையாக விட்டு, திரும்பி வராத பிரயாணம் போக நிச்சயிக்கலாமா? நானாவது குழந்தையாவது தங்களுக்கு யாதொரு அபராதமும் செய்யவில்லையே. ஒருவேளை அக்ஞானத்தால் தான் செய்திருந்தாலும் அதை மன்னிக்கவேண்டும். அப்படித் தங்களுடைய பாதங்களில் என் தலையை வைத்து பிரார்த்திக்கிறேன்” என்று மற்ற வானர ஸ்த்ரீகளுடன் தீனமாகப் புலம்பி வாலி விழுந்து கிடக்குமிடத்தில் பட்டினி கிடந்து உயிரை விட நிச்சயித்தாள்.

**ததாது தாரா கருணம் ருதந்தீ |
பாந்து: ஸமீபே ஸஹ வானரீபி: |
வ்யவஸ்யத ப்ராய முபேய லேஷ்டம்
அநிந்த்யே வர்கா புவி யத்ர வாலீ || (26).**

ஸ-21: ஹனுமான் தாரையைத் தேற்றியது

தமீதா நீபத்தாம் தாராம் ச்யுதாம் தாரா மீவாம்பராத் |
பாதை ராபர்வாஸ்யாமாஸ ஹனுமாந் ஹர் யுதப: || (1)

ஆகாசத்திலிருந்து நட்சத்திரம் விழுந்து கிடப்பதைப்போல் தாரை பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டு, மாருதி அவளைப் பல விதமாக ஸமாதானம் செய்தார். “ஓவ்வொரு ஜந்துவும் தெரிந்தும் தெரியாமலும் செய்யும் பாப புண்ணியங்களின் பயனை இங்கிருந்து மற்ற லோகங்களுக்கு போனபின் ஸுகமாகவோ துக்கமாகவோ அனுபவிக்கின்றது. ஸுகீவனால் பிறர் உதவியாலே வாலி கொல்லப்பட்டானென்று எண்ணுவது பிசகு. ஸுகீவன் வெளிப்படையான காரணமே யொழிய வாலியின் பூர்வ கர்மமே உண்மையான காரணம். தன் கர்மத்தின் பயனை அனுபவித்த வாலியைப் பற்றி இப்படி வருந்துகிறாயல்லவா? சற்று யோசித்துப் பார்த்தால் 'நான் செய்த கர்மங்களுக்கு என்ன கிடைக்குமோ' என்று உன்னைப் பற்றியல்லவா நீ துக்கப்பட வேண்டும். வாலியைப் பார்த்து நீ இரக்கப்படுகறாயே, உன்னைப் பற்றியல்லவா இரக்கப்பட வேண்டும். நீர் மேல் குமிழிபோன்ற தேகம் அறித்தியம்; நித்தியமான தேகத்தை யுடையவர்களல்லவா அப்படியில்லாதவர்களைப் பற்றிக் கலைப்பட வேண்டும், ஜீவ கோடிகளில் ஒருவன் மற்றொருவனைப் பற்றித் துக்கப்படக் காரணமென்ன? அங்கதனென்ற உத்தமமான புத்திரன் உனக்கு கிடைத்திருக்க அவனைப் பாதுகாத்து இனி அவன் கேஷமம் அடைவதற்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்களை ஆலோசிக்க வேண்டியது உன் கடமையல்லவா? பிராணிகளின் பிறப்பும் இறப்பும் நிலையற்றவை என்று உனக்குத் தெரியாதா? ஆகையால் இறந்த வாலியைக் குறித்து லோக வழக்கப்படி நீ பிரலாபிக்கக் கூடாது. அவர் நல்ல கதி அடையும் பொருட்டு உத்திரக்கிரியைகளை ஜாக்கிரதையாக நடத்த வேண்டும். நீ விவேகியல்லவா? மஹாராஜா உயிரோடிருக்கையில் எண்ணிறந்த வானரர்களுக்கு ஸகல ஸௌக்கியங்களையும் அருளி, இப்பொழுது அவருக்கேற்பட்ட நல்ல கதியை அடைந்து தன் புண்ணிய பலனை அனுபவிக்கப் போகிறார். அவருக்காக எவனாவது துக்கிப்பானா? இவர் ராஜ தர்மப்படி, நான்கு உபாயங்களையும் நன்றாக அனுஷ்டித்து நியாயமாகப் பிரஜைகளைக் காப்பாற்றி சாஸ்திரப் பயிற்சியால் தத்துவங்களை பூரணமாக அறிந்திருந்ததால் தர்மாத்மாக்கள் அடையும் உத்தம லோகங்களை அடைவார்.

அதைப் பற்றி நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? உன் புத்திரனான அங்கதனுக்கும் இந்த ராஜ்யத்திற்கும் இதிலுள்ள வானார்களுக்கும் நீயே கதி. ஆகையால் சோகத்தையும் அதனாலுண்டாகும் தாபத்தையும் நீ வர வர ஒழிக்க வேண்டும். அங்கதன் உன்னால் காக்கப்பட்டு இந்த ராஜ்யத்தை ஆளட்டும். எந்த பிரயோஜனத்திற்காக புத்திரர்களைப் பெறுகிறார்களோ, எந்தக் காரியம் இப்பொழுது செய்யப்பட வேண்டுமோ, அதற்கு இதுவே ஸமயம். வாலிக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தரக்கிரியைகளை அங்கதனால் நடத்து. முதலில் வாலிக்குத் தஹன ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து பிறகு, அங்கதனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய். உன் புத்திரன் ஸிம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்து ராஜ்யபாலனம் செய்வதைப் பார்த்தால் நீ துக்கத்தை மறந்து ஸந்தோஷிப்பாய்” என்று ஆஞ்சநேயர் தேற்றினார்.

அதைக் கேட்டும் தாரை துக்கம் தீராமல் மாருதியைப் பார்த்து, அங்கதனைப்போல் எண்ணிறந்த புத்திரர்களை ஒரே காலத்தில் பார்ப்பதை விட வீரசிகாமணியான என் பிராண நாயகனுடைய தேகத்தை ஒரு தடவை தழுவுவதே எனக்கு மிகுந்த ஆனந்தத்தையும் பெருமையையும் கொடுக்கும். என் பர்த்தாவுக்கு உத்திரக்கிரியைகளை செய்யவாவது அங்கதனுக்கு அபிஷேகம் செய்யவாவது எனக்குச் சக்தியில்லை. அவனுடைய சிறிய தகப்பனான ஸுகீவனே இனிமேல் நடக்கவேண்டிய யாவற்றையும் கவனிப்பான். தகப்பனில்லாத குழந்தைக்குச் சிறிய தகப்பனே ஆதரவு. தாய் என்ன செய்ய முடியும்? ஆகையால் அங்கதனைப் பற்றி இப்படி ஆலோசிக்கத் தகாது. என் பிராண நாதனுடன் சேர்ந்திருப்பதைக் காட்டிலும் இவ்வுலகத்திலாவது வேறு உலகத்திலாவது எனக்கு வேரொன்று மில்லை. ஆகையால் சத்துருக்களை எதிர்த்து பின்வாங்காமல் யுத்தம் செய்து வீர ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்த அந்த மஹானுபாவன் படுத்திருக்குமிடத்திலேயே நானும் உயிரை விடுவது நலம்” என்றாள்.

**ந ஹி மம ஹர்ரஹ ஸம்ஸ்ரயாத்
காமதர மஸ்தி பரதர ஸேஷ வர |
அபிமுக ஹதவீர ஸேவீ தம்
பரயநமீ தம் மம ஸேவீதும் காமம் || (16)**

ஸ-22: வாலி தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு நல்வார்த்தை கூறியது

வீணைமாணஸ்து மந்தாஸு: ஸர்வதேக மந்த முச்ச்வஸந் |
ஆதாஹேவ து ஸுகீவம் ததர்ஸாநுஜ மக்ரத: ||

ராம பாணத்தால் அடிபட்டு பிரக்ஞையற்ற வாலியை இறந்தானென்று நிச்சயித்து, ஹனுமான் அவனுக்கு உத்தரக்கிரியைகளைச் சீக்கிரம் நடத்த வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் தெய்வ வசத்தால் அந்த வானரராஜன் மூர்ச்சை தெளிந்து, குற்றயிருடன் மெதுவாய் மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு நான்கு புறங்களிலும் மெள்ள மெள்ளப் பார்த்து, தனக்கு ஸம்பத்தில் ஸுகீவனும் அவனுக்குப் பின் அங்கதனும் நிற்பதைக் கண்டு, ஜயசாலியான ஸுகீவனை அழைத்து அதிக பிரியத்துடன் தெளிவாக பின் வருமாறு உபதேசித்தான். “தம்பி, ஸுகீவ! நான் உன்னை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தி உன் பாரியையையும் அபகரித்தேன். என் கர்மவசத்தால் புத்தி மயங்கி அப்படிச் செய்யும் படியாயிற்று. தலை விதி எவனையும் தன் வழியில் இழுக்குமல்லவா? ஆகையால் என்னைப் பாபியென்றும் கெட்டவனென்றும் எண்ணாதே, நாமிருவரும் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து இந்த ராஜ்யத்தை ஆள வேண்டுமென்று தெய்வத்தால் விதிக்கப்படவில்லை. அது மாறுமா? நான் அதி சீக்கிரத்தில் இறப்பேன். நீ ஸகல வானரர்களுக்கும் அரசனாய் இந்த ராஜ்யத்தை ஆளக்கடவாய். உயிரையும் ராஜ்யத்தையும் எல்லையற்ற ஐசுவரியத்தையும், வாலி ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவன் என்ற களங்கமற்ற கீர்த்தியையும் ஒரு க்ஷணத்தில் விட்டுப் போகிறேன். வானராதிபதியே! இந்த ஸமயத்தில் நான் உனக்குச் சொல்லும் வார்த்தைகளை நன்றாய்க் கவனித்து எப்படியாவது நிறைவேற்ற வேண்டும். இதோ பார்; என் குழந்தை ஸகல சுகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவன்; ஸுகமாய் வளர்க்கப் பட்டவன்; பாலன்; ஆனாலும் பெரியோர்களுக்குரிய புத்தியையும் யோசனையையும் முடையவன்; என் பிராணனைக் காட்டிலும் எனக்குப் பிரியமானவன். கண்ணும் கண்ணீருமாய்ப் பூமியில் கிடந்து தவிக் கிறதைப் பார்த்தாயா? நான் இல்லை என்ற குறையைக் காட்டாமல் ஸகல விதத்திலும் அவனைக் காப்பாற்றி, உன் புத்திரனைப்போல் பாவித்து, அவனுடைய இஷ்டங்களைப் பூர்த்தி செய். அவனுக்கு வேண்டிய ஸகல பதார்த்தங்களையும் கொடுக்க வேண்டியவன்

நீயே. சத்துருக்களிடத்திலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டியவனும் நீயே. 'நான் சத்துருவின் புத்திரனாகையால் என்னைக் கொன்று விடுவானோ' என்று அவன் பயப்படுவதற்குக் காரணமில்லாமல் நீ நடந்து கொள்ள வேண்டியது. நான் அவனிடத்தில் வைத்திருந்த பிரீதியை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு, நான் இல்லாத காரணத்தால் அதைவிட ஆயிரம் மடங்கு பிரீதியுடன் அவனை நடத்த வேண்டும். இவன் தாரைக்குப் பிறந்தவன்; ஸகல ஐசுவரியங்களும் பொருந்தினவன்; பராக்கிரமத்தில் உனக்கு ஸமமானவன்; நீ ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்கையில் உனக்கு முன்னின்று அவர்களை வதம் செய்வான். என் புத்ரன் என்பதற்குத் தகுந்தபடி இவன் யுத்தகளத்தில் ஆச்சரியகரமான வீரகாரியங்களைச் செய்வான்.

'இதோ இருக்கும் ஸுஷேண புத்திரியான தாரை, ஸுக்ஷ்மமான விஷயங்களை அறிந்து நிச்சயிப்பதில் மிகுந்த திறமையுள்ளவள். வரும் காரியங்களை அறியக்கூடிய சகுன சாஸ்திரத்தில் நன்றாகத் தேர்ந்தவள். இவள் ஆலோசித்து, 'செய்யலாம்' என்று சொன்னதை ஸந்தேகப்படாமல் உடனே செய்ய வேண்டும். தாரையின் வார்த்தை ஒருநாளும் பழுதாகாது. ராகவனுக்கு நீ பிரதிக்கை செய்தபடி அவருடைய காரியத்தைச் சீக்கிரமாக வஞ்சனை இல்லாமல் செய்து முடிக்க வேண்டியது. செய்யாவிட்டால் தர்மத்திற்கு ஆளாவாய். ராமன் உன்னை அழித்து விடுவார். இதோ என் கழுத்திலிருக்கும் தங்க ஹார்த்தைப் பெற்றுக் கொள். தேவேந்திரனுடைய அருளால் இதில் அடங்கியிருக்கும் காந்தியும் சக்தியும் நான் இறந்து விட்டால் இதிலிருந்து விலகிவிடும். ஆகையால் நான் உயிருடனிருக்கும் பொழுதே இதைப் பெற்றுக் கொள்" என்று வாலி மஹா பிரீதியுடன் சொன்னதைக் கேட்டு, ஸுகீவன் ஸந்தோஷமற்று, ராகுவால் பீடிக்கப்பட்ட சந்திரனைப் போல் மறுபடியும் துக்கத்திற்கு ஆளானான். சோக ஸாகரத்தில் மூழ்கினான். வாலியின் உபதேசத்தை மனத்தில் வாங்கிக் கொண்டு யுக்தமென்று நிச்சயித்துக் கோபம் தணிந்து, அவன் கொடுத்த தங்க ஹார்த்தைப் பெற்றுக் கொண்டான். வாலியும் அதைப் பார்த்து ஸந்தோஷித்தான்.

பிறகு தான் தேகத்தை விட்டுப்போவதற்கு ஸித்தமாக, அங்கதன் ஸமீபத்தில் நிற்பதைப் பார்த்து, அவனை அழைத்து பிரியத்துடன், "நான் இறந்த பிறகு எக்காலத்தில் எவ்விடத்தில் எது செய்ய வேண்டியதோ எது செய்யத் தகாததோ அதை நன்றாக அறி. யஜமானன் பிரீதியுடன் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸந்தோஷிப்பது போல் கடுமையான வார்த்தைகளையும் பொறுத்துக் கொள். ஸுகதுக்கங்கள் நேரும் பொழுது மனம் கலங்காமல் அவைகளை அனுபவி, எப்பொழுதும் சுகீவனுக்கு உட்பட்டு நட. நான் உன்னை மிகவும் செல்வமாக வளர்த்து வந்தேன். நீயும்

இதுவரையில் நடந்தபடி. இனிமேலும் நடந்து வந்தால் சுகீவன் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டான். அவனுடைய சத்ருக்களோடும் அவர்களுடைய மித்திரர்களோடும் சேராதே. இந்திரியங்களை அடக்கிக் கொண்டு யஜமானனுடைய கேஷமத்தையே நாடனவனாக, சுகீவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டு நட. எவனுடனும் அதிகமாகப் பழகுவதும் தவறு. பழகாமல் தனித்திருப்பதும் தவறு; ஆகையால் இரண்டிலும் மிதமாக இரு” என்று ஹிதத்தை உபதேசித்து, பாணத்தின் வேதனை பொறுக்க முடியாமல் கண்கள் சுழல, பற்கள் பயங்கரமாக வெளியில் புலப்பட, வாலி அந்த தேகத்தை விட்டு உத்தம அகதி அடைந்தான்.

அதைக் கண்டு வானரர்களும் வானரத் தலைவர்களும் வாய் விட்டலறினார்கள். “வானர சிரேஷ்டரான வாலி இன்று ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனதால் கிஷ்கிந்தையும் அதைச் சுற்றியிருக்கும் தோட் டங்களும் மலைகளும் சூன்யமாயின; ஸகல வானரர்களும் காந்தியற்றார்கள். அவருடைய பராக்கிரமத்திற்குப் பயந்து காடுகளும் ஓடைகளும் எப்பொழுதும் புஷ்பித்துக் கொண்டிருந்தன. இனி அப்படி எவன் செய்யப் போகிறான்? முன்னொரு காலத்தில் கோலபனென்ற கந்தர்வன் இங்கே வந்து வாலியை யுத்தத்திற்கு அழைத்தான். அந்த மஹா வீரனுடன் இரவு பகல் ஒரு நிமிஷம் கூட ஓயாமல் வாலி பதினைந்து வருஷங்கள் வரையில் கோர யுத்தம் செய்து பதினாராவது வருஷத்தில் அந்தத் துஷ்டனைக் கொன்றார். எங்களுக்கு ஒருவரிடத்திலிருந்தும் பயமில்லாமல் காப்பாற்றி வந்த மஹா வீரன் ஐயோ, எப்படிக் கொல்லப்பட்டார்?” என்று கதறிக்கொண்டு காட்டிலுள்ள பசுக்கள் தங்கள் தலைவன் ஸிம்ஹத்தால் கொல்லப் பட்டால் எப்படித் தவிக்குமோ அப்படிச் சக்தியற்றுத் தவித்தார்கள். உயிரிழந்த கணவனுடைய முகத்தைத் தாரை நெடுநேரம் உற்றுப் பார்த்து, துக்க ஸமுத்திரத்தில் ஆழ்ந்து வனத்திலுள்ள பெரிய மரத்தைத் தழுவிய இளங்கொடி விழுவது போல் வாலியை அணைத்துக் கொண்டு பூமியில் சாய்ந்தாள்.

**ததஸ்து தாரா வ்யஸநார்ணவாப்ஸுதா
ம்ரு தஸ்ய பார்துவர் வதநம் ஸமீக்ஷ்ய ஸா |
ஐகாம பூமீம் பரீரப்ய வாலீநம்
மஹாத்ருமம் சீந்த மீவாபரீதா ஸதா || (31)**

ஸ-23: தாரையின் பிரலாபம்

தத: ஸ்ரபஜீக்ரந்தீ கப்ரா ஜஸ்ய தந்ருகம் |
பதீம் லோகாத் ச்யுதம் தாரா ம்ருதம் வசந மப்ரஸீத் || (1)

மரணமடைந்த தன் பர்த்தாவின் முகத்தை முத்தமிட்டுத் தாரை. மிக்கப் பிரேமையுடன் அவனைப்பார்த்து, “நாதா! என் வார்த்தையைக் கேளாமல் தாங்கள் கல்லும் புழுதியும் நிறைந்த இந்த வெறுந்தரையில் விழுந்து கிடக்கும்படி நேர்ந்ததே. என்னை விட இந்தப் பூமியே தங்களுக்கு பிரிய நாயகி என்று தெரிகிறது: எனக்கு எதிரில் அவளை அணைத்துக் கொண்டு என்னுடன் பேசாமலிருப்பது நியாயமா? மஹாவீர! பிறர் நினைப்பதற்கரிய காரியங்களைச் செய்யத் துணியும் பராக்கிரமசாலியே! தங்களால் பல தடவை அடித்துத் துரத்தப்பட்டு உயிர் தப்புவதற்குப் பயந்தோடிய சுகர்வனுடைய கையால் தாங்கள் அபஜயமடைய வேண்டுமென்று விதித்திருந்ததோ? அந்த சுகர்வனே இப்பொழுது மஹா பராக்கிரமசாலியென்று கொண்டாடப்படுகிறான். என்ன ஆச்சரியம்! மஹா பலசாலிகளான வானர வீரர்கள் எல்லோரும் தங்களைச் சூழ்ந்து நிற்கிறார்கள்.

அவர்களும், தங்களுடைய அருமைக்குழந்தையான அங்கதனும் நானும் தீனமாகக் கதறுவது தங்களுடைய காதில் விழவில்லையோ? இது வரையில் தங்களை எதிர்த்து வந்த ஸகல சத்ருக்களையும் ஜயித்த இதே இடத்திலேயே தாங்கள் அபஜயமடைந்து இறக்க வேண்டுமென்று தங்களுக்கு விதி இருந்ததோ? யுத்தத்தில் பிரிய முள்ள தங்களுக்கு யுத்தத்தாலேயே மரணம் நேர்ந்தது. தர்ம யுத்தம் செய்யும் மஹானுபாவர! உத்தம குலத்தில் பிறந்தவரே! யுத்தத்தில் விசேஷப் பிரீதியுள்ளவரே! என் உயிரைவிட எனக்குப் பிரியமானவரே! தாங்களும் இதுவரையில் என்னைப் பெருமையாக வைத்துக் காப்பாற்றி இப்பொழுது அனாதையாக விட்டுப்போக மனம் வந்ததோ? விவேகியானவன் தன் பெண்ணைச் சூரனுக்கு மனைவியாகக் கொடுக்கக்கூடாது. சூரனான தங்களுக்கு நான் மனைவியாக இந்தக் கதியை அடைந்து விதவை யாக, ஸகல விதத்திலும் கேடுற்றதைப் பார்த்தால் இது தெரியாதா? என் மானமும் அழிந்தது; நல்ல கதியும் ஸுகமும் நாசமாயின; துக்க ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கினேன். என் கணவன் மரணமடைந்து கிடப்பதைக் கண்டும் என் ஹிருதயம் வெடிக்க வில்லையே! அது பாறையால் செய்யப்பட்டதோ என்று தோன்றுகிறது. தாங்கள் என்னைக் கைப்பிடித்த கணவன், ரக்ஷகர், மித்திரர், என் அன்பிற் குரியவர், சூரர், யுத்தத்தில்

புகழ்பெற்றவர். தாங்கள் இறந்தும் நான் உயிரோடிருப்பது என்ன கொடுமை! ஒரு ஸ்திரீ பல புத்திரர்களைப் பெற்றாலும், தனதான்யம் முதலிய ஸகல. ஸௌகரியங்கள் வாய்த்திருந் தாலும் கணவனை இழந்தால் விதவை என்று ஜனங்களால் நிந்திக்கப்படுவாளல்லவா? இந்திரகோபத்தைப் போல் சிவந்த பட்டால் மூடப்பட்ட சயனத்தில் ஸுகமாகப் படுத்திருப்பதைப்போல், தங்கள் தேகத் திலிருந்து பெருகும் ரத்தத்தில் கிடந்து புரளுகிறீர்களே! தங்களுடைய சரீரம் முழுவதும் ரத்தத்தாலும் புழுதியாலும் பூசப்பட்டிருப்பதால் என் இஷ்டப்படித் தங்களை ஆலிங்கனம்செய்ய முடியவில்லையே. ராமன் ஒரே பாணத்தால் ஸுகரீவனுடைய பயத்தை நீக்கினான். அவனுக்கும் தங்களுக்கு முள்ள கொடிய பகை தீர்ந்து, அவனுடைய மனோரதம் நிறைவேற்றில்லவா? தாங்கள் இறந்தபின் தங்களைப்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர, அணைத்துக்கொள்ள முடியாதபடி தங்கள் ஹிருதயத்தில் பாய்ந்திருக்கும் ராமபாணம் என்னைத் தடுக்கிறதே” என்று புலம்பினாள்.

அதைக் கேட்டு நீலன் மலைக் குகையிலிருக்கும் மஹா ஸர்பத்தை வெளியில் இழுப்பதுபோல், வாலியின் மார்பைத் தைத்த ராமபாணத்தைப் பிடுங்கி எடுத்தான். அஸ்த்தகிரியில் ஸாயங் காலத்தில் ஸூரியன் பிரகாசிப்பதுபோல், அந்தப் பாணம் தேஜஸால் ஜ்வலித்தது, மலையிலிருந்து காவிபடிந்த நீர்த்தாரைகள் பெருகுவதுபோல் வாலியின் தேகத்திலிருந்த காயங்களிலிருந்து ரத்த வெள்ளம் தாரை தாரையாக விழுந்தது. பிறகு தாரை வாலியின் தேகத்தில் படிந்திருந்த புழுதியையும் ரத்தத்தையும் தன் கண்ணீர் வெள்ளத்தால் நனைத்துக் கழுவினாள். ஸகலப் பிராணிகளும் நடுங்கும் பராக்கிரமமுள்ள தன் பர்த்தா தேகமெங்கும் காயம் பட்டு ரத்தம் பெருகக் கிடப்பதைக் கண்டு தாரை, ஸமீபத்தில் நின்ற அங்கதனைப் பார்த்து, “குழந்தாய்! உன் பிதா அனுபவிக்கும் கோரமான மரணாவஸ்தையைக் கவனித்துப் பார். அவருக்கும் ஸுகரீவனுக்கு முள்ள தீராப் பகை என்ற பாபம் இப்பொழுது பயனைக் கொடுத்தது. பால ஸூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கும் தேகத்தையுடைய உன் பிதா இதுவரையில் இந்த ராஜ்யத்தில் மிகுந்த கீர்த்தியுடன் ஆண்டு வந்து, நம்மெல்லோரையும் குறைவின்றி ரக்ஷித்து இப்பொழுது யமலோகத்திற்குப் போகிறார். அவரை நமஸ்காரம் செய்” என்றாள்.

உடனே அங்கதன் எழுந்து தன் அழகான கைகளால் வாலியின் பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்து, “நான் அங்கதன். அபிவாதனம் செய்கிறேன்” என்றான். அப்பொழுது தாரை வாலியைப் பார்த்து, “பிராண நாயகா! தங்கள் குழந்தை அபிவாதனம் செய்வதைப் பார்க்கவில்லையா? தீர்க்காயுளை யுடையவனாக இரு: என்று எப்பொழுதும் போல் அவனை ஆசிர்வதிக்கக் கூடாதா? காட்டில் சிங்கத்தால் அடிபட்ட காளையைச் சார்ந்த பசுவும் கன்றும் கதறுவது போல்

நானும் அங்கதனும் தங்களைச் சேர்ந்து கதறுகிறோம். யுத்த பூமி என்ற யாக சாலையில் யுத்தமென்ற யாகத்தைச் செய்து முடித்து, ராமபாணமென்ற தீர்த்தத்தில் அவபிருத ஸ்நானம் செய்கின்றீரே. யாகம் செய்பவர்கள் பத்தினியை விட்டுத் தனியாக அப்படி ஸ்நானம் செய்ய எந்த சாஸ்திரத்தில் விதித்திருக்கிறது? யுத்தத்தில் தங்களுடைய பராக்கிரமத்தை மெச்சத் தேவேந்திரன் தங்களுக்குக் கொடுத்த தங்க ஹாரத்தை கழுத்தில் காணவில்லையே, ஸூரியன் மறைந்துவிட்டாலும் அவருடைய பிரகாசம் மேரு மலையைவிட்டு விலகாததுபோல் தாங்கள் உயிரை இழந்தும் ராஜ லக்ஷ்மி தங்களைவிட்டு விலகவில்லையே. நான் தங்களுக்குச் செய்த ஹிதோபதேசத்தைத் தாங்கள் கைக்கொள்ளாமற் போனீர்கள், தங்களைச் தடுக்க என்னால் முடியவில்லையே, தாங்கள் யுத்தத்தில் இறந்தவுடன் நானும் என் புத்திரனும் தங்களுடன் இறந்தோம். என் அழகும் காந்தியும் ஒழிந்து நிற்கின்றேன்” என்று கதறினாள்.

ந மம வச: பத்ய மீதம் த்வயா க்ருதம்
ந சாஸ்யம் பரக்தா விந்வாரணே தவ |
ஐதா ஸயுத்ராஸ்யம் ஐதேந ஸம்யுகே
ஸஹ த்வயா பரீர் விஜஹாத் மாமஹ || (30)

ஸ-24: ஸுக்ரீவன் துக்கித்தது (ராம தாரா ஸம்வாதம்)

தாம் சாஸ்த்ருவேகேந து ராஸதே ந
த்வய்ப்ஷதாம் மேராக மஹார்ணவேந |
யம்யம்ஸ ததா வால்யநுஜஸ் தரஸ்ஸீ
ப்ராகுர் வதேநாப்ரதீமேந தேபே || 11

இப்படிக்கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக, தாரை சோக ஸமுத்திரத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதை ஸுக்ரீவன் கண்டு, தன் தமயன் மரண மடைந்ததைப் பற்றிச் சொல்லமுடியாத துக்கத்தை அடைந்தான். கண்ணீர் பெருகத் தன் மந்திரிகளுடன் ராமனுடைய ஸமீபத்தில் சென்று, அவர் கோதண்டத்தின் மேல் சாய்ந்திருப்பதையும், மஹா ஸ்ப்பங்கள் போன்ற பாணங்கள் அவருடைய முதுகில் கட்டியிருக்கும் அம்பறையிவிருந்து ஜ்வலிப்பதையும், ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களாலும் கீர்த்தியாலும் அவர் விளங்குவதையும் கண்டு, “ஸ்வாமி! தங்களுடைய பிரதிக்கையை நிறைவேற்றினீர்கள். தங்களுடைய மஹிமையால் எனக்கு ராஜ்யம் கிடைத்தது. எனக்கு உயிரோடிருப்பதிலும் போகங்களை அனுபவிப்பதிலும் சொல்ல முடியாத வெறுப்புண்டாகி இருக்கிறது, ராஜ மஹிஷியான தாரை துக்கத்தால் தவிக்கிறாள்; நகரத்து ஜனங்கள் வாய்விட்டு அலறுகிறார்கள்; அங்கதன் பிழைப்பானோ மரணமடைவானோ என்று தெரியவில்லை. என் உடன் பிறந்தவனும் இறந்தான். இனி இந்த ராஜ்யத்தால் எனக்கென்ன பிரயோஜனம்? என்னைக் காரணமில்லாமல் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தினதாலுண்டான கோபத்தாலும், அவனுடைய கடுமையான வரர்த்தைகளைப் பொறுக்காததாலும், அவன் என் பாரியையை அபகரித்ததாலும் அவனைக் கொல்லும்படி தங்களை பிரார்த்தித்தேன். அவன் கொல்லப்பட்டபிறகு என் மனம் தீவிரமான துக்கத்தை அடைகிறது. இவனைக் கொன்று மூன்று லோகங்களையும் அடைவதைக் காட்டிலும் ரிசியமுகப் பருவத்தில் கஷ்டங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு வசிப்பது சிரேஷ்டமென்று தோன்றுகிறது. இந்த மஹாத்மாவான வாலி ஸகல காரியங்களையும் யோசித்துச் செய்வதில் விவேகியானதால், 'ஸுக்ரீவ! உன்னைக் கொல்ல இஷ்டமில்லை. உன்னை உயிருடன் விட்டேன். உன் கொழுப்பை மாத்திரம் அடக்கினேன். உனக்கு இஷ்டமான இடத்திற்குப் போ' என்று கூறிய வார்த்தைகள் அவனுடைய புத்திக்கும் நடத்தைக்கும் தகும். அப்படிப்பட்டவனை நான் இரக்கமில்லாமல் கொன்றது என் குரங்கு

ஸ்வபாவத்திற்குத் தகும். இவனைக் கொன்றதால் அடையும் ராஜ்யத்திற்கும் அதனாலுண்டாகும் பச்சாத் தாபத்திற்கும் உள்ள வித்தியாஸத்தை ஆலோசிக்காமல், காமத்திற்குட்பட்டு, மஹா குணவானான ஸஹோதரனை எவன் கொல்லத் துணிவான்? இவன் மஹாத்மாவானதால் அதற்குத் தகுந்தபடி என்னைக் கொல்ல இஷ்டப்படவில்லை; நான் துராத்மாவானதால் இவனைக் கொல்ல உடன்பட்டேன். யுத்தத்தில் மிருகங்களாலும் பாறைகளாலும் நான் அடிபட்டுக் கதறுகையில் என்னை ஸமாதானம் செய்து, 'இனிமேல் என்னை எதிர்க்காதே' என்று சொல்லிப் போகவிட்டான். அவனுக்குள்ள ஸஹோதர விசுவாஸத்தையும் உத்தம ஸ்வபாவத்தையும் ராஜ தர்மத்தையும் காப்பாற்றிக் கொண்டான். நான் அவனைக் கொன்று எனக்குள்ள கோபத்தையும் பேராசையையும் குரங்கின் ஸ்வபாவத்தையும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டேன். முன்காலத்தில் த்வஷ்டாவின் புத்திரனான விசுவருபனை இந்திரன் கொண்டு மஹாபாபத்தை ஸம்பாதித்ததுபோல், நானும் என் ஸஹோதரனைக் கொண்டு மஹாபாபத்தை ஸம்பாதித்தேன். இதற்கு எல்லையில்லை. ஸாதுக்கள் இதை மனத்தாலும் நினைக்கமாட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட செய்கையில் எவனுக்காவது விருப்பமுண்டாகுமா? இதை வெறுக்காதவனுண்டா? மஹா பாபிகள்கூட இப்படிச் செய்ய நினையார்கள்; பயந்து விலகுவார்கள்; இதனால் வரும் லாபத்தையடைய விரும்பார்கள். இந்திரன் தான் செய்த பாபத்தை நான்கு பாகங்களாகப் பிரித்துப் பூமி, ஜலம், விருக்ஷங்கள், ஸ்த்ரீகளுக்கு முறையே கொடுத்தான். அவர்களும் தங்களுக்கு வேண்டிய வரங்களை அவனிடத்திலிருந்து பெற்றுக் கொண்டு அதை ஒப்புக்கொண்டார்கள். கேவலம் குரங்கான என் பாபத்தை யார் ஒப்புக்கொள்வார்கள்? நான் யாருக்கு எந்த வரங்களைக் கொடுக்கமுடியும்? வாலி இறந்தபின் தாரை அங்கதன் முதலியவர்கள் பிழைத்திருக்க மாட்டார்கள். இப்படிக் குலத்தை அழித்த மஹா பாபியான எனக்கு இந்தப் பிரஜைகள் செய்யும் மரியாதை முற்றிலும் தகாது; யுவராஜாவாக இருப்பதற்குக்கூட யோக்கியதையில்லை; இந்த ராஜ்யத்திற்கு அரசனாயிருப்பதைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? நான் செய்த பாபம் எல்லோரும் நிந்திக்கத் தக்கது; மிக்க கேவலமானது; ஸகல ஜனங்களாலும் விலக்கப்பட்டது. இந்தக் கோர கிருத்தியத்தைச் செய்தபிறகு, பெரு மழையால் ஜலம் பள்ளத் தாக்கில் தங்கிப் பெருகுவதுபோல், சோகம் வரவரப் பெருகி என்னை அழுத்துகின்றது. ஸஹோதரக் கொலை என்ற வாலையும், துக்கம் என்ற துதிக்கை, கண், தலை, தந்தங்களையுமுடைய பாபமென்ற மதயானை, ஆற்றங்கரையை யானை இடித்துத் தள்ளுவதைப்போல், என்னை இடித்துத் தள்ளுது, அக்னியில் உருக்கப்பட்ட தங்கத்தைக் களிம்பு விட்டு அகல்வதுபோல், என் மனத்திலுள்ள விவேகம் நான் செய்த பாபத்தைப் பொறுக்காமல் என்னை விட்டு அகலுகின்றது. என்னுடைய குரூர

கிருத்தியத்தாலும் அங்கதன் படும் துக்கத்தாலும் வானார்களெல்லோரும் உயிரிழந்தவர்களைப் போல் காணப்படுகிறார்கள். உத்தம குணங்களையும் ஆசாரத்தையு முடைய புத்திரர்கள் உலகத்தில் கிடைப்பது ஸுலபமாயிருக்கலாம். ஆனால் இந்த அங்கதனைப் போன்ற புத்திரன் கிடைப்பதரிது. அருமையான ஸஹோதரன் கிடைக்கும் தேசமுண்டோ? அங்கதன் பிழைத்திருந்தால் அவனைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தாரையும் பிழைத்திருப்பாள்; அவன் இறந்தால் தாரையும் துக்கத்தால் இறப்பாள். இது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும், ஆகையால் நான் நெருப்பில் விழுந்து என் தமயனையும் புத்திரனையும் சேருவேன். இந்த வானர வீரர்கள் தங்களுடைய ஆக்ஞைப்படி ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு வருவார்கள். நான் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் தங்களுடைய காரியம் நிறைவேறும். நானோ மஹாபாபி; குலத்தை அழித்தவன்; பிழைத்திருக்கத் தகுந்தவனல்ல. ஆகையால் நான் நெருப்பில் விழும்படி அனுமதி கொடுக்கவேண்டும்” என்று தீனமாகப் பிரார்த்தித்தான் ஸ்கீவன்.

தன்னை அண்டினவர்களின் காரியத்தைத் தவிர ராமனுக்கு வேறு காரியமுண்டா? “வாலி எனக்கு சத்துரு” என்று ஸ்கீவன் சொன்னவுடன் வாலியைத் தன் சத்துருவாக எண்ணி உடனே கொன்றார். அப்படியே அவன் துக்கம் தாங்காமல் கண்ணும் கண்ணீருமாகத் தவிப்பதைக் கண்டு, தான் இஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்த ராஜசிரேஷ்டனானாலும் அவன் கேவலம் குரங்கானாலும், தானும் கண்ணீர்விட்டுச் சற்று நேரம் மனம் கலங்கினார். அப்பொழுது தாரை துக்கம் மிகுந்து அழுதுகொண்டு தன்னை அடிக்கடி பார்ப்பதைக் கண்டு, பொறுமையில் பூமிதேவிக்கு ஸமானரும் ஸகல லோக ரக்ஷகருமான ரகுகாதன் அவளுடைய சோகத்தை நீக்க அவளருகில் போனார். அவர் வருவதைக் கண்டு பிரதான மந்திரிகள், வாலியை அணைத்துக்கொண்டு படுத்திருக்கும் தாரையை வானர ஸ்த்ரீகளால் எழுந்திருக்கச் செய்தார்கள். அவள் திரும்பிப் பார்த்து ராகவன் கோதண்டபாணியாகக் கோடி ஸூரியனைப்போல் தன் தேஜஸால் ஜ்வலிப்பதையும், ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களால் நிறைந்து விளங்குவதையும் கண்டாள். மிரண்ட மான் குட்டியைப் போல் கண்களையுடைய தாரை, செந்தாமரைக் கண்ணனான அந்தப் புருஷோத்தமனை அதுவரையிலும் பார்த்திரா விட்டாலும் இஷ்வாகு குலதிலகரான ராமன் இவரே என்றும், அங்கதனால் வர்ணிக்கப்பட்ட மஹா புருஷன் இவரே என்றும், ஸகல கல்யாண குணங்களும் பொருந்தின மஹானுபாவனென்று எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டவர் இவரேயென்றும் அறிந்தாள். வித்வானே வித்வானை அறிவான். அதுபோல் அழகிய கண்களையுடைய தாரை ராமனுடைய கண்களை முதலில் கவனித்தாள்.

சோகத்தால் தேகம் நடுங்க, மிகவும் வருந்தி அவள், பாக்கிரமத்தில் மஹேந்திரனை ஓத்தவரும், ஒருவராலும் நெருங்க முடியாதவரும் மஹானுபாவருமான ராமனுடைய ஸமீபத்தில் போனாள். ஒரே பாணத்தால் தன் பர்த்தாவைக் கொன்ற ரணதீரனை வாயார வையவேண்டுமென்று தேக முழுவதும் கோபத்தால் துடித்தது. ஆனால் அவருடைய எதிரில் நிற்கும் மஹிமையால் கோபமும் வரவர நீங்கிற்று. சுத்த ஸ்வபாவம் மேலிட்டது. நிந்திக்கப் புகுந்த வாயால் ஸ்தோத்திரம் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

“நான் மேலே சொல்லும் கல்யாண குணங்களுக்குத் தகுந்த இருப்பிடம் நீயே. இந்த மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்” என்று சொல்லத் தொடங்கின வேதம், 'யார் அறிவார்' என்று முடித்தபடி, நீ வேத புருஷனாலும் அளவிடக்கூடாதவன், 'நீயே உன்னை அறியலாம்; ஒருவேளை நீயும் அறியாமலிருக்கலாம்' என்ற வேதவாக்கியத்தின்படி உன்னாலும் அறியக்கூடாத ஸ்வபாவத்தையுடையவன். நாங்கள் பிரத்யக்ஷமாக உன்னைப் பார்த்தாலும் உன் சக்தியும் மஹிமையும் மனதால் அளவிடக்கூடாதவை. வில்லும் கையுமாக இப்பொழுது காணப்பட்டாலும் நீ சங்கு சக்கரங்களைக் தரித்தவன்; ஜீவகோடிகளால் ஸுலபமாக அடையப்படும் நிலைமையிலும் உன் ஸ்வரூபத்தை அளவிட முடியாது. தனியாக இருந்தும் ஸகல ஸாதனங்களும் ஸகல பரிவாரங்களும் கூடியிருப்பதுபோல், மனத்திற் கெட்டாத ஆச்சரியச் செயல்களைச் செய்கிறாய். உன் குணங்களோ எல்லையற்றவை; எண்ண முடியாதவை. அவையெல்லாம் உன் சிறிய திருமேனியில் அடங்கியிருக்கும் ஆச்சரியத்தை என்ன சொல்வேன்! பரம ஸாதுவாக, சாந்தமூர்த்தியாக, ஒன்றும் அறியாதவனைப்போல் நிற்கும் உன்னைப்பார்த்து, ராவணன் துந்துபி மாயாவி கோலபன் முதலிய வீரர்களை மடித்த வாலியை ஒரே பாணத்தால் கொன்ற மஹாவீரன் நீயே என்று சொல்ல முடியுமா? ப்ரமைக்கு விஷயம் பிரமேயம்; நீயோ அப்பிரமேயன். எப்படியென்றால் பிரத்யக்ஷம் அனுமானம் ஆகமம் முதலியவைகளால் நன்றாக அனுபவித்துக் கிடைத்த ஞானமே பிரமை. நீயோ இம் மூன்றிற்கும் விஷயமாகாதவன். நித்தியனகையால் உன்னைல் காலத்தால் அளக்க முடியாது. எல்லா வஸ்துக்களும் உனக்குச் சரீரமாகையால் வஸ்துவால் அளவிட முடியாது. உன் நித்ய விபூதியில் வைகுண்டத்தில் உன்னை அடைய முடியவில்லையென்று ஜீவ கோடிகள் பிரார்த்தித்தார்கள். நீ அவதாரம் செய்து லீலாவிபூதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பொழுதும் உன் ஸௌலப்யம் அளவிடக் கூடாததாயிருக்கிறது. (அடியார்க்கெனியவன் என்றபடி). பிதிரு வாக்கிய பரிபாலனம் செய்யத் தபஸ்வி வேஷம் பூண்டு வனத்திற்கு வந்தாய். வந்த இடத்தில். விராதன், கபந்தன், வாலி முதலியவர்களைக் கொன்றாய். உன் எண்ணமும் செய்கையும் ஒருவராலும் அறியக் கூடாதவை.

“இது போகட்டும். மனத்திற்கும் புத்திக்கும் எட்டாமலிருந்தாலும் இந்திரியங்களால் அணுக முடியுமோவெனில், அதுவும் முடியாது. மனத்திற்கெட்டாதது தேகத்திற்கு எட்டுமா? ஸன்மார்க்கத்தில் நடக்காமல் துன்மார்க்கத்தில் நடப்பவர்களால் நீ அடைய முடியாதவன். வாலியைக் கொன்றதால் உன்னைச் சிஷிக்கவேண்டு மென்று வந்தவர்களாலும் உன்னை அணுக முடியவில்லை. குயுத்திகளாலும் கேவல தர்க்கங்களாலும் உன் மஹிமையை அசைக்கவும் முடியுமோ”

“அளவிட முடியாமை, அணுக முடியாமை என்னும் இவ்விரண்டு உத்தம குணங்களால் கர்வமடைந்து, வாலியின் ராஜ்யத்தையும் ஸ்த்ரீகளையும் அடைய விரும்பி அவனைக் கொன்றாய் என்று எண்ணினேன். ஆனால் ஸுக்ரீவனுக்கு இந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தபடியால் நீ ஆசையற்றவன்; இந்திரியங்களை ஜயித்தவனென்று அறிந்தேன். லோகத்தில் ஒரு புருஷன் ஒரு ஸ்த்ரீயை ஸந்தித்தால் அவளைப் பார்க்காமலிருக்க மாட்டான். இவ்வளவு நேரம் இங்கிருந்து உன்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தும் என்னைக் கண்ணெடுத்தும் பாராத விரக்தன் நீயே. இந்திரியங்களைக் கண்டபடி சிதறவிடாமல் தனக்குப் பரம மங்களத்தைக் கொடுக்கும் வழியிலேயே போகும்படி, பழக்கினவன் நீயே. 'கண்ணில்லாமல் பார்க்கிறான், காதில்லாமல் கேட்கிறான், காலில்லாமல் அதிவேகமாக நடக்கிறான், கையில்லாமல் பிடிக்கிறான்' என்ற வேதத்தின்படி இந்திரியங்களின் உதவியின்றியே எங்கும் எக்காலத்திலும் நீ எட்ட முடியாதவன். உன்னைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டவர்கள். இந்திரியங்களை வசப்படுத்தினவன் நீ ஒருவனே.

“அனால் இப்படி வைராக்கியமடைந்தவன் நமக்குக் கெடுதி செய்தானே. தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பாடாவனோ என்று எண்ணினேன். உன்னை அண்டினவர்களை ரக்ஷிக்க இப்படிச் செய்தாயென்று அறிந்தேன்.

“நீ உத்தமமான தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவன். லோகத்தில் தான் லாபமடையும் பொருட்டு ஒரு காரியத்தைச் செய்வன் தார்மிகர்களில் அதமன்; தனக்கும் பிறர்க்கும் லாபகரமான காரியத்தைச் செய்கிறவன் மத்யமன்; பிறருடைய லாபத்தை உத்தேசித்து காரியங்களைச் செய்கிறவன் உத்தம தார்மிகன். வர்ணாசிரம தர்மங்களை ஸரியாய் நடத்துவதால் பிரீதியடைகிறவன் தார்மிகன்; பக்தி மார்க்கத்தால் அடையக்கூடியவன் உத்தம தார்மிகன், தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களை ரக்ஷிக்கும் அந்த மஹானுபாவன் நீயே. “குருவே. உபாயம்; அவரால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டு பிரஹ்ம லோகத்தை அடைகிறான்” என்ற தர்மத்தையுடையவன் நீயே. பிறர்க்கு ஹிம்ஸை செய்யாமலிருப்பதே

மேலான தர்மமென்ற குணம் பொருந்தினவன் தார்மிகன். ஆனால் தன்னை அண்டினவர்களுக்கு ஆபத்துகள் நேரும்பொழுது, தான் முன்னின்று காப்பாற்றும் உத்தம தார்மிகன் நீயே. ஸ்கர்வனை ரக்ஷித்ததால் நீ தார்மிகன்; பாபத்தைச் செய்த வாலியைக் கொன்று அவனைப் பரிசுத்தனாகச் செய்து உத்தமகதி அடைவித்ததால் நீ உத்தம தார்மிகன்,

உனக்கு யாதொரு அபராதமும் செய்யாத வாலியை நீ மறைந்து கொன்றதால் நீ உத்தம தார்மிகனென்று சொல்லத் தகுமா என்று ஸந்தேகித்தேன். ஆனால் வாலி உன் பக்தனான ஸ்கர்வனுக்குக் கெடுதி செய்தான். மேலும்_ குரங்கானதால் வேட்டையாடுவதில் மறைந்து கொன்றது தோஷமல்ல. அரசர்கள் மிருகங்களுடன் எதிர்த்துச் சண்டை போடுவது மரியாதைக் குறைவென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் உன் கீர்த்திக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை. தூர திருஷ்டியுள்ளவனாகையால் நீ யுக்தாயுக்தங்களை விசாரித்து எதையும் செய்கிறவன். ஆகையால் உனக்கெதிரில் ஸ்கர்வனுக்கு வாலி யாதொரு அபராதமும் செய்யாததால் ஒரு தடவை வாலியால் ஸ்கர்வன் அபஜெயமடையும்படிச் செய்தாய். அவ்விருவர்க்கும் பேதம் தெரிவதற்கு ஸ்கர்வனுடைய கழுத்தில் புஷ்ப மாலையைப் போட்டாய்.

உனக்குச் சத்ருவான வாலியைக் கொன்ற பிறகு அவனுடைய பிள்ளை மனைவி மந்திரி தலைவர்கள் பந்துக்கள் இன்னும் மற்றவர்களைக் கொல்வாயென்று எண்ணினேன். ஆனால் நீ அங்கதனிடத்தில் காட்டின பொறுமையையும் பிரியத்தையும் பார்த்தால் பூமிதேவியும் உனக்கு ஈடல்லவென்று தோன்றுகிறது. ஐம்பது கோடி யோஜனை விஸ்தாரமுள்ள பூமிக்கு எவ்வளவு பொறுமையிருக்குமோ அவ்வளவும் ஒருவனான உன்னிடத்தில் இருக்கிறது. வாலியிடத்தில் வைத்த கோபத்தால் உன் கண்கள் இன்னும் சிவந்திருக்கின்றன; ஆனாலும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களிடத்தில் நீ காட்டின பொறுமையும் ஆச்சரியகரமாயிருக்கிறது. இந்தச் சிவப்பு நிறம், ஸீதையை விட்டுப்பிரிந்த துக்கத்தாலோ ஸ்கர்வனிடத்திலுள்ள பிரியத்தாலோ தெரியவில்லை.

“நீ துஷ்டர்களை ஸம்ஹரித்து ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற்காகக் கோதண்டத்தையும் பாணங்களையும் தரித்தவன். மஹா பராக்கிரமசாலி; திவ்வியமான ஸௌந்தரியமுள்ள அங்கங்களையுடையவன். விளையாட்டாக மனுஷ்யாவதாரம் செய்திருந்தாலும் அதைவிட்டு நினைத்த மாத்திரத்தில் உன் நித்தியமான சுத்த ஸத்வத்தால் அமைக்கப்பட்ட திவ்விய மங்கள ரூபத்தை எடுக்கக்கூடியவன்.,

“எந்த பாணத்தால் என் பர்த்தாவைக் கொன்றாயோ அதே பாணத்தால் என்னையும் கொல், நானும் வாலியிருக்கு மிடத்திற்குப் போகிறேன். என்னைவிட்டுப் பிரிந்து அவர் தனியாக இருக்க மாட்டார். செந்தாமரைக் கண்ணான என் நாயகன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போய் அங்கே எல்லாவிடத்திலும் என்னைத் தேடிப் பார்ப்பார். என்னைக் காணாமல் விசித்திரமான அலங்காரங்களுடன் விளங்கும் அப்ஸரஸ்களைக் கண்டும் அவர்களிடத்தில் கொஞ்சமாவது பிரியம் வைக்கமாட்டார். உன் பிரியநாகியான ஸீதையைப் பிரிந்து ரிசயமுக பர்வதத்தில் நீ தனியாக இருந்து தவிப்பதுபோல் வாலியும் ஸ்வர்க்கத்தில் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து அனுபவிக்கும் கஷ்டம் உனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகையால் என்னையும் கொல். என்னைக் காணாமல் வாலி துக்கப்படும்படி வைக்காதே.

“என்னைக் கொன்றால் உனக்கு ஸ்திரீஹத்யா தோஷம் நேரு மென்று பயப்படாதே. இவள் வாலியின் ஆத்மா என்றெண்ணி என்னைக் கொல். அப்பொழுது உனக்குத் தோஷமில்லை. 'பர்த்தாவிற்கு பார்யை பாதி ஆத்மா. பர்த்தாவைக் காட்டிலும் பார்யை வேறல்ல' என்ற வேத வாக்கியத்தின்படி யாகம் முதலிய வைதிகக் கிரியைகளில் அனுஷ்டானமும் விளங்குகிறது.

மேலும் இப்படிச் செய்வதால் உனக்கு விசேஷ புண்ணியமும் உண்டு. ஒருவனுக்குப் பாரியாதானம் செய்வதைக் காட்டிலும் மேலான புண்ணியமில்லை என்று ஞானிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்..

“மேலும் நீ உத்தம தார்மிகன். மஹாவீரனான வாலியைக் கொன்றதற்காக ஸுக்ரீவன் படும் வருத்தத்தை நீயும் அனுபவிக்கிறாய். நான் சொல்லும் தானத்தைச் செய்தால் வீரனைக்கொன்ற அதர்மத்திற்குப் பிராயச்சித்தமாகும்; (“என்னை வாலியை விட்டுப் பிரித்த பாபம் தீர மறுபடியும் அவருடன் சேர்த்து வைக்காவிட்டால் உன் பார்யையை நீ மறுபடி அடைந்தாலும் வெகு காலம் அவள் உன்னுடன் இருக்கக்கூடாதென்று சிப்பேன்”- இந்த வாக்யம் சில மூலங்களில் காணப்படுகிறது.) வாலி என்னைக் கொன்று அந்தக் கஷ்டத்தைத் தீர்ப்பது உனக்குத் தர்மமல்லவா? மஹா புத்திமானும் ஒப்பற்ற ஸௌந்தரியத்தையும் ஒருவராலும் எதிர்க்க முடியாத பராக்கிரமத்தையுமுடைய வாலியை விட்டு நான் எப்படிப் பிழைத்திருக்க முடியும்” என்று சொல்லி அநேக விதமாய்ப் புலம்பினாள்.

லோகநாதனான அந்த மஹாபுருஷனும் அதைக் கேட்டுத் தாரையை ஸமாதானம் செய்து அவளுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தார். “வீர சிகாமணியான வாலியின் பாரியையே! நீ இப்படி எண்ணுவது பிசகு. ஸகல லோகங்களும் தெய்வத்தால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டு அதன் ஸங்கல்பப்படி. நடக்கின்றனவல்லவா?

ஸுக துக்கங்கள் சேருவதும் அதன் செயலே என்று லோகத்தார் சொல்லுகிறார்களல்லவா? மூன்று லோகத்திலுள்ள பிராணிகளும் அதில் வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதை மீறி நடப்பவர்கள் ஒருவருமில்லை. வாலியால் உனக்குக் கிடைத்த ஸுகத்திற்கு இனி ஒரு பொழுதும் குறைவு நேராது; உன் புத்திரனும் யுவராஜாவாக அபிஷேகம் செய்யப்படுவான். இதுவரையில் நடந்த விஷயங்கள் தெய்வத்தால் ஏற்பட்டவையே. சூரனுடைய பத்தினியான நீ தெய்வ ஸங்கல்பத்தைப் பற்றி துக்கப்படலாமா?” என்னார்.

அங்கதனுக்கு யுவராஜ்யாபிஷேகம் செய்வித்து, அவனுடைய சத்துருக்களை நாசம் செய்து, அவனுக்கு ஸகல மங்களத்தையும் கொடுக்கக்கூடியவரென்று ராமனை அறிந்து, தாரை அவருடைய வார்த்தைகளால் ஸமாதானமடைந்து துக்கத்தை மறந்தாள்.

**ஆபர்வாஸீதா தேந து ராகவேண
ப்ரபாவ யுக்தேந பரந்தபேந |
ஸா வீரபத்நீ த்வநதா முகேந
ஸுவேஜ்ரூபா வீரராம தாரா || (44)**

ஸ-25: வாலியின் உத்தரஸ்கிரியைகள்

ஸுக்ரீஷம் கைவ தாராம் ஈ ஸாங்கதம் ஸஹஸக்ஷ்மண: |
ஸமாநுபராக: காருத்ஸ்த: ஸாந்த்வயந்தித் மப்ரஸீத் || (1)

பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸுக்ரீவன் முதலிய வானர்கள் படும் சோகத்தால் தாங்களும் வருந்தினார்கள். ராமன், “நீங்கள் இப்படித் துக்கிப்பதால், மரணமடைந்த வாலிக்கு யாதொரு நன்மையும் உண்டாகாது. ஆகையால் மேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களைக் கவனியுங்கள். லோக வழக்கத்தின்படி, நீங்கள் அவனுக்காகக் கண்ணீர் விட்டீர்கள். தெய்வ ஸங்கல்பத்திற்கு விரோதமாக எவரும் எதையும் செய்ய முடியாது. ஸகல லோகங்களுக்கும் அவரே கர்த்தா. லோகத்தில் நடக்கும் ஸகல தர்மங்களுக்கும் ஈசுவரனே காரணமும் ஸாதனமும் ஆகிறார். ஸகல பிராணிகளும் அவருடைய ஸங்கல்பப்படியே கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். எவனும் எந்தக் காரியத்தையும் செய்வதற்கும், மற்றொருவன் அப்படிச் செய்யும்படி. ஏவுவதற்கும் சக்தியற்றவன். எல்லோரும் ஈசுவரனுக்கு வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். யாவற்றிற்கும் ஈசுவரனே கதி. அவர் நம்மைப் போல் பிறர்க்கு உட்பட்டு நடக்கிறதில்லை; தன்னை மீறி நடக்க மாட்டார்; அவரே தான் ஏற்படுத்திய எல்லையை மீறி நடக்காமலிருக்க பரதந்திரனான ஜீவன் அவருக்கு உட்பட்டிருப்பது ஆச்சரியமா? ஈசுவரனுக்கு ஒருவன் பந்து என்பது கிடையாது. பக்ஷபாத மற்றவர். அவருடைய கிருபையைத் தவிர அவரை வசப்படுத்தும் உபாயம் வேறில்லை. பராக்கிரமத்தால் அவரை ஜயிக்கவும் முடியாது. அவருக்கு மித்திரனென்பதும் ஞாதியென்பதும் கிடையாது. ஆகையால் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான ஈசுவரன் ஜீவனுக்கு வசப்படுவாரா? அவனுடைய கர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி ஈசுவரன் ஸகலத்தையும் நடத்துகிறார். இந்த ரஹஸ்யத்தை விவேகி அறிந்து நமக்கு ஈசுவரன் எப்பொழுதும் ஹிதத்தையே செய்கிறானென்று நினைக்க வேண்டும். அவருடைய ஸங்கல்பப்படி ஸகல புருஷார்த்தங்களும் அந்தந்தக் காலத்தில் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. அகையால் அதைப் பற்றிக் கொஞ்சமாவது துக்கப்படக்கூடாது.

வாலியும் தான் செய்த பாவங்களுக்குப் பிராயச்சித்த ரூபமாக என் பாணத்தால் மரணமடைந்து சுத்தமான ஸ்வரூபத்துடன், இதுவரையில் தான் சாஸ்திர விதிப்படி அனுஷ்டித்து வந்த புருஷார்த்தங்களின் பயனாக ஸ்வர்க்கத்தை அனுபவிக்கப் போகிறான். வாலி அடைந்த கதி மிகவும் மேலானது.

அவனைப்பற்றி விசாரப் படுவது பிசகு. இப்பொழுது செய்யவேண்டியதைக் கவனியுங்கள்” என்றார்.

பிறகு லக்ஷ்மணன் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து, “மித்திர! துக்கத்தை விடு; உத்தரக்கிரியைகளைத் தாரை அங்கதர்களைக் கொண்டு செய்வி. சந்தனம் அகில் முதலிய வாஸனைக் கட்டைகள் தயாராகட்டும். மனம் நொந்திருக்கும் அங்கதனைத் தேற்று. புத்தியைக் கலங்கவிடாதே. இந்த ராஜ்யம் முழுவதும் உன்னைப் பொறுத்திருக்கிறதல்லவா? பலவித மாலைகளையும் வஸ்திரங்களையும் நெய் எண்ணெய் வாஸனைத் திரவியங்கள் முதலிய பதார்த்தங்களையும் அங்கதன் கொண்டு வரட்டும். இப்படிப்பட்ட ஸமயத்தில் காரியங்களைச் சீக்கிரமாகச் செய்வது மிகவும் நலம். பல்லக்கைச் சுமப்பதற்கு பலவான்களையும் ஸாமர்த்திய முள்ளவர்களையும் பழக்கப்பட்டவர்களையுமிருக்கும் வானரர்களை வருவிக்க வேண்டும்” என்று ஸுக்ரீவனுக்கு உத்தரவு செய்து ராமனுடைய ஸமீபத்தில் வந்து நின்றார்.

உடனே தாரன் கிஷ்கிந்தைக்கு விரைந்து சென்று, சூரர்களும் தகுந்தவர்களுமான வானரர்களால் பல்லக்கைக் கொண்டு வந்தான். அது, அரசர்களுக்குரிய ஸிம்ஹாஸனம் போடப்பட்டு விசாலமான ரதத்தைப்போல் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அநேக பக்ஷிகளும் விருக்ஷங்களும் சித்திரங்களும் விசித்திரமாகச் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஸித்த கணங்கள் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் திவ்விய விமானங்களைப்போல் ஜன்னல்களும் காற்றுப்போக்கிகளும் அங்கே வைக்கப்பட்டிருந்தன. சிரேஷ்டமான ஹாரங்களாலும் மாலைகளாலும் சிவப்புச் சங்கனத்தாலும் செந்தாமரை முதலிய புஷ்பங்களாலும் விளங்கிற்று. அதில் இந்திரவடிவில் குறைகளும் காடுகளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. விசாலமான மரத்தால் செய்யப்பட்ட கிரீடா பர்வதம் ஓரிடத்தில் பிரகாசித்தது. இப்படி விசுவகர்மாவால் செய்யப்பட்ட அந்தப் பல்லக்கை வானர வீரர்கள் சுமந்து வருவதைக் கண்டு ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, “வாலியை சீக்கிரத்தில் எடுத்து, மேல் நடக்கவேண்டிய பிரேத காரியங்களைக் கவனி” என்றார். உடனே ஸுக்ரீவனும், அங்கதனும் வாய் விட்டலறிக் கொண்டு அந்தப் பிரேதத்தைப் பல்லக்கிலேற்றிப் பலவித மாலைகளாலும் வஸ்திரங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அலங்கரித்தார்கள். பிறகு ஸுக்ரீவன், “என் தமையனுக்கு நடக்க வேண்டிய உத்தரகிரியைகள் வெகு சிறப்பாய் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் நடக்கட்டும். ரத்தினங்கள் பொன் வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களை போகும் வழியில் பல்லக்கிற்கு நான்கு புறங்களிலும் வாரி இறையுங்கள்” என்றான்.

அளவற்ற ஐசுவரியமுள்ள அரசர்களுக்கு நடக்கிறபடி வாலியினுடைய பிரேதக்கிரியைகள் சிறப்பாய் நடந்தன. தாரன் முதலியவர்கள் அங்கதனைப் பிடித்துக்கொண்டு, தங்களுடைய ஸகல பந்துக்களும் இறந்ததுபோல் அழுதுகொண்டு போனார்கள். தாரை முதலிய ராஜபத்தினிகளும் மற்ற ஸ்த்ரீகளும் வாலியின் உத்தம குணங்களை வர்ணித்துப் புலம்பிக்கொண்டே போனார்கள். வனங்களிலும் பர்வதங்களிலும் பிரதி த்வனி உண்டாகி அவைகளும் அழுவது போலிருந்தன. பிறகு காட்டாற்றில் ஒரு விசாலமான மணல்திட்டில் பரிசுத்தமான ஸ்தலத்தில் சிதையை அடுக்கினார்கள். பல்லக்கைச் சுமந்தவர்கள் அதை அவ்விடத்தில் இறக்கித் தனியே நின்றார்கள். தாரை வாலியின் தலையைத் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டு, “வானர சக்கரவர்த்தியே! பிராணநாதா! மஹானுபாவா! ஸகல உத்தம வஸ்துக்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த தாங்கள் அவைகளை விட்டுப் போவதேன்? என்னிடத்தில் தங்களுக்கு அளவற்ற பிரீதியல்லவா? என்னை ஒருதரம் பார்க்கக் கூடாதா? சோகத்தால் தவிக்கும் இவ்வளவு ஜனங்களும் தங்களுக்குக் கண்ணில் படவில்லையா? உயிரிழந்தும் தங்களுடைய முகத்திலுள்ள ஸந்தோஷம் குறையவில்லையே? உயிருடனிருக்கும் பொழுது பிரகாசிப்பதுபோல் அஸ்தகிரியில் விளங்கும் ஸூரியனுக்கு ஸமமாயிருக்கிறதே. யமன் ராமனுடைய ரூபம் கொண்டு தங்களை இழுத்துப் போகிறானோ? எங்கிருந்தோ இந்தப் பாழும் காட்டைத் தேடிவந்து ஒரேபாணத்தால் எங்களெல்லோரையும் ராமன் விதவைகளாகச் செய்தானே. தங்களுக்குப் பிரியமான பாரியைகள் கால் நடையாய் இந்த வனத்தில் இவ்வளவு தூரம் சிரமப்பட்டு வந்திருப்பதைக் கண்டு தங்களுக்கு இரக்கம் பிறந்து, அவர்களைத் தேற்றக்கூடாதா? அவர்களிடத்தில் தங்களுக்குள்ள பிரீதி நிஜமல்லவா? தங்களுடைய தம்பி ஸ்கர்வன் இதோ வந்திருக்கிறான். தாரன் முதலிய மந்திரிகளும் பிரதானிகளும் அதோ வந்திருக்கிறார்கள்; நகரத்து ஜனங்கள் எல்லோரும் தங்களைச் சூழ்ந்து நிற்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி பதில் சொல்லி அனுப்புங்கள். பிறகு நாம் ஆனந்தமாய் இந்த வனங்களில் விளையாடுவோம்” என்று பர்த்தாவை இழந்த துக்கத்தில் பித்துப் பிடித்தவள் போல் புலம்பினாள். அப்பொழுது வானர ஸ்த்ரீகள் அவளை எடுத்துப் பிடித்து வேறிடத்திற்குக் கொண்டு போனார்கள். பிறகு அங்கதன் ஸ்கர்வனுடன் வாலியின் தேகத்தை அழுதுகொண்டே சிதையிலேற்றி, அதில் அக்னியை மூட்டித் திரும்பி வராத மார்க்கத்தில் பிரயாணம் போகும் தன் பிதாவை இடமாக வந்து அப்ரதக்ஷணம் செய்தான். சாஸ்திர விதியை அனுசரித்து வாலிக்குத் தகனஸம்ஸ்காரம் முதலியவைகளைச் செய்து ஆற்றிலிறங்கி, ஸ்கர்வன் தாரை முதலியவர்கள், அங்கதனை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஜலதர்ப்பணம் செய்தார்கள்.

ராம லக்ஷ்மணர்கள் கூடவிருந்து பிரேத காரியங்களை ஸுக்ரீவனைக் கொண்டு குறைவில்லாமல் நடத்தி வைத்தார்கள்.

இப்படி ராமபாணத்தால் அடிபட்டிறந்த மஹாதேஜல்வியும் பராக்கிரமசாலியுமான வாலிக்குச் செய்யவேண்டிய ஸகல கிருத்யங்களையும் செய்து, ஸுக்ரீவன் ராமனுடைய ஸமீபத்தில் வந்து நின்றான். மற்ற வானர்கள் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றார்கள்.

ததஸ்து தம் வாஸீந மக்ர்ய பிபஸருஜம்
ப்ரகாஸ மக்ஷவாகு வரேஜ்ணா ஹதம் |
ப்ரதீப்ய தீப்தாக்நி ஸசிமளஜஸம் ததா
ஸலக்ஷ்மணம் ராம முபேயீவாந்: ஹர்: || (52)

ஸ-26: ஸுக்ரீவ பட்டாபிஷேகம்

தத: ஸ்ரீமாத்ஸ்ரீமதம் ஸுக்ரீவம் க்ஷீந்ந வாஸஸம் |
ஸ்ரீமாத்ஸ்ரீமதம் ஸுக்ரீவம் க்ஷீந்ந வாஸஸம் |

நனைந்த வஸ்திரத்துடன் சோகத்தால் வாடி நிற்கும் ஸுக்ரீவனை வானர மந்திரிகளும் பிரதானிகளும் சூழ்ந்து நின்றார்கள். பிறகு அவர்களெல்லோரும் மஹா பராக்கிரமசாலியும் ஸகல பிராணிகளுக்கும் மங்களங்களைச் செய்கிறவருமான ராமனிடத்தில் வந்து, மஹரிஷிகள் பிரஹ்மாவை நமஸ்கரிப்பதுபோல், கைகூப்பி வணக்கமாய் வந்தனம் செய்தார்கள். அப்பொழுது பாலகுரியனைப் போன்ற முகத்தையும் தங்க மலையைப்போன்ற தேக காந்தியையும் உடைய ஹனுமான் ராமனைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! தங்களுடைய அனுக்கிரஹத்தால் ஸுக்ரீவன் தன் முன்னோர்களுடைய ராஜ்யத்தை அடைந்தார். தாங்கள் உத்தரவு செய்தால் இவர் கிஷ்கிந்தையில் பிரவேசித்து மித்திரர்களுடன் மேலே நடக்கவேண்டிய காரியங்களைச் செய்வார். மங்கள ஸ்நானம் செய்து, நானா கந்தங்களாலும் ஒளவதங்களாலும் ரத்தினங்களாலும் மாலைகளாலும் விதிப்படி தங்களைப் பூஜிப்பார். தாங்கள் இங்கிருந்து ரம்யமான கிஷ்கிந்தைக்கு எழுந்தருளி, அவரை வானரர்களுக்கு அரசனாகச் செய்து அவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டும்” என்றார்.

அந்த விஞ்ஞாபனத்தைக் கேட்டு, மஹா புத்திமானான ராகவன், “குழந்தாய்! நான் பிதிருவாக்கிய பரிபாலனம் செய்வதற்காகப் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் வனத்தில் வசிக்கவேண்டியது. கிராமத்திலாவது நகரத்திலாவது பிரவேசிக்கக் கூடாது. ஸுக்ரீவன் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று அபிஷேக மஹோத்ஸவத்தை அனுபவிக்கட்டும்” என்று ஆக்ஞாபித்தார்.

பிறகு ஸகல ஆசாரங்களையும் அறிந்த ரகுவீரன், உதாரபுத்தி பலம் பராக்கிரமம் சீலம் முதலிய உத்தம குணங்களால் விளங்கும் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து, “மித்திர! அங்கதன் உன் தமயனுடைய புத்திரன்; உத்தம குணசாலி; பராக்கிரமத்தில் உனக்கு ஸமமானவன்; யுவராஜாவாக இருக்கத் தகுந்தவன். ஆகையால் அவனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் செய்விக்க வேண்டியது. வர்ஷ ருதுவிற்கு முந்தின ஆஷாட மாஸம் இப்பொழுது நடக்கின்றது. இது முதல் நான்கு மாதங்கள் வரையில் மழையின் உபத்திரவத்தால் ஸீதையைத் தேடி ராவணனுடன் யுத்தம் செய்வதற்கு ஸௌகரியப்படாது. ஆகையால் நீ அதுவரையில் கிஷ்கிந்தையில் இரு. நானும் லக்ஷ்மணனும் இந்த மலைக்

குகையில் வஸிக்கிறோம். இது அழகாகவும் விசாலமாகவும் போதுமான காற்றுள்ளதாகவும் ஜல ஸௌக்கியமுள்ளதாகவும் நேர்த்தியான புஷ்பங்களால் சூழப்பட்டதாகவும் இருக்கிறது. கார்த்திகை மாதம் பிறந்தவுடன் உன் ஸைன்யங்களைச் சேர்த்து ஸீதையைத் தேட முயற்சி செய். நாமிருவரும் இப்படி ஏற்பாடு செய்து கொள்வோம். நீயும் கிஷ்கிந்தைக்குப் போய் அபிஷேகம் செய்துகொண்டு, உன் நண்பர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தையும் அருளக் கடவாய்” என்றார்.

ஸுக்ரீவனும் அவருடைய ஆக்ஞையைத் தலையால் தாங்கிக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போக, அங்குள்ள வானர்கள் அவனைக் கை கூப்பி நமஸ்கரித்து உபசரித்தார்கள். மந்திரிகளும் பிரதானிகளும் அடி பணிந்து பாதங்களைத் தொட்டுக் கைகட்டி வாய் பொத்தி அவனுடைய ஆக்ஞையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸுக்ரீவன் அவர்களை எழுந்திருக்கச் சொல்லி, பிரியமாகப் பேச, தகுந்த படி மரியாதை செய்து, வாலியின் அந்தப்புரத்தில் புகுந்தான். அங்கே தாரை முதலிய ஸ்திரீகளைப் பலவகையாக ஸமாதானம் செய்தான். பிறகு தேவதைகள் இந்திரனுக்குத் தேவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்து வைப்பதுபோல், ஸுக்ரீவனுடைய நண்பர்கள் அவனுக்கு அபிஷேகம் செய்வித்தார்கள். தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெள்ளைக் குடையை அவனுக்குமேல் பிடித்து, தங்கப்பிடிகளுள்ள வெண்சாமரங்களை இருபுறத்திலும் வீசினார்கள். பிறகு பலவகை ரத்தினங்கள் விதைகள், ஓளஷதிகள், பாலுள்ள மரங்களின் முளைகள், மலர்கள், வெள்ளை வஸ்திரங்கள், கற்பூரம், வாசனையுள்ள மாலைகள், நிலத்தாமரை, நேர்த்தியான சந்தனங்கள், அகில் முதலிய வாஸனைத் திரவியங்கள், மஞ்சள் கலந்த அக்ஷதை, ஸ்வர்ணம், யவமென்ற தான்யம், தேன், நெய், தயிர், புலித்தோல், பன்றித் தோலால் செய்யப்பட்ட பாதரக்ஷைகள், பூக்கள், கோரோசனை, மனச்சிலை முதலிய பதார்த்தங்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். உத்தமமான பதினாறு கன்யைகளும் ஸித்தமாயிருந்தார்கள். பிறகு பிராம்மணர்களுக்கு ரத்தினங்கள் வஸ்திரங்கள் பக்ஷ்யங்கள் இவைகளைக் கொடுத்துத் திருப்தி செய்தார்கள். தர்ப்பைகளைப் பரப்பி அக்னிகளை வளர்த்து விதிப்படி அதில் ஹோமம் செய்தார்கள். அரண்மனையின் மேல்மாடியில் விசித்திரமான மாலைகளால் அலங்கரித்து, தங்கத்தால் கால்களுள்ள ஸிம்ஹாஸனத்தைக் கிழக்கு முகமாக விதிப்படி மந்திரங்களைச் சொல்லி அமைத்து, உத்தமமான விரிப்புகளால் அலங்கரித்தார்கள். புண்ணிய நதிகள், புண்ணிய தீர்த்தங்கள், ஸமுத்திரங்கள், இவைகளிலிருந்து ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்து தங்கக் குடங்களில் வைத்து, கஜன், கவாக்ஷகன், கவயன், சரபன், கந்தமாதன், மைந்தன், தவிவிதன், ஹனுமான், ஜாம்பவான், நளன் முதலிய

வானர சிரேஷ்டர்கள், மஹரிஷிகள் ஏற்படுத்திய ராஜ்யாபிஷேக கல்பத்தின்படி, லக்ஷணங்கள் பொருந்திய மாட்டுக் கொம்புகளாலும் தங்கப் பாத்திரங்களாலும் ஸ்கர்வனுக்கு அபிஷேகம் செய்தார்கள். தேவேந்திரனுக்கு தேவகணங்கள் பட்டாபிஷேகம் செய்வதுபோல் சிறப்பாக உத்ஸவம் கொண்டாடி, வானர்கள் அனைவரும் ஆனந்தத்தால் ஆரவாரம் செய்தார்கள். ராமனுடைய உத்திரவுப்படி ஸ்கர்வன் அங்கதனை பிரீதியடன் ஆலிங்கனம் செய்து, யுவராஜாவாக அபிஷேகம் செய்தான். அதைப் பார்த்து ஸகல வானர்களும் அங்கதனிடத்தில் இரக்கம் கொண்டு ஸ்கர்வனை மிகவும் கொண்டாடி உபசரித்து, மஹாத்மாவான ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் அடிக்கடி புகழ்ந்தார்கள். கிஷ்கிந்தை எங்கும் கொடிகளாலும் தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஸந்தோஷத்தால் பரவசமடைந்த வானர்களால் நிறைந்து விளங்கிற்று. அபிஷேக மஹோத்ஸவம் நடந்த விதத்தை ஸ்கர்வன் ராமனுக்குத் தெரிவித்து, தேவேந்திரனைப் போல், தான் இழந்த ராஜ்யத்தையும் ருமை என்ற பாரியையையும் மறுபடியும் அடைந்தான்.

**நீலேத்ய ராமாய ததா மஹாத்மஜேந
மஹாபீஷேகம் கப் வாஷி நீபதி: |
ருமாம் ச பார்யாம் ப்ரதீஸ்ய வீர்யவாந்
அவாப ராஜ்யம் தரீ துபராதீபா யதா || ௫௩**

ஸ-27: ராமன் ஸீதைக்காக துக்கித்தது

அபீஜித்தே து ஸ்கர்வே ப்ரவீஜ்டே வாந்ரே குஜாம் |
ஆஜகாம ஸஹப்ராத்ரா ராம: ப்ரஸ்ரவணம் கீர்ம் || (1)

ஸ்கர்வன் வானர ஸைன்யங்களுடன் கிஷ்கிந்தைக்குப் போனபிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் பிரஸ்ரவணுரிக்கு வந்தார்கள். மான், புலி, கரடி, ஸிம்ஹம், குரங்கு, பூனை முதலிய மிருகங்களால் குழப்பட்டும், மரம் செடி புதர்கள் காடுகள் அடர்ந்தும், எப்பொழுதும் ஸ்படிகம்போல் தெளிந்த ஜலத்தால் அது நிறைந்தும் இருந்தது. மேகக்கூட்டங்கள் போன்ற அந்த மலையின் சிகரத்தில் விஸ்தாரமான ஒரு குகையைப் பார்த்து, மழைக்காலத்தில் அங்கே வளிக்க நிச்சயித்தார்கள். ஸ்கர்வனுடன் ஒருவிதமான ஏற்பாடு செய்துகொண்டு, ராமன் தனக்கு எப்பொழுதும் பிரியனாகவும் மஹா புத்திமானாகவும் இருக்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, அந்த ஸமயத்தற்குத் தகுந்தபடி சொல்ல ஆரம்பித்தார், “இந்தக் குகை அழகாகவும் வீசாலமாகவும் போதுமான காற்றுள்ளதாகவும் இருக்கிறது. மழைக் காலத்தை இங்கே கழிப்போம். உன்னதமான இந்த மலைச் சிகரம் நானா வர்ணங்களுள்ள கற்பாறைகளாலும் பலவித தாதுக்களாலும், குகைகளாலும், புதர்களாலும், சோலைகளாலும், கொடிகளாலும், மயில் முதலிய பக்சிகளின் சப்தங்களாலும் பல பூஞ்செடிகளாலும் விளங்குகிறது. இதற்குப் பக்கத்தில் ஒரு அழகிய தாமரை ஓடை காணப்படுகிறது. இந்தக் குகை, மலையின் வட கிழக்குப் புறத்தில் தென்மேற்கு முகமாக வாசலையுடையதாகவும் பின்புறத்தில் உயர்ந்தும் இருப்பதால் அதிகக் காற்றடிக்காமல் ஸுகமாக இருக்கும்; குகை வாசலில் ஓர் விஸ்தாரமான கற்பாறை வழவழப்பாக மைக் குவியலைப் போல் அமைந்திருக்கிறது. இதற்கு வடக்கில் தோன்றும் சிகரம் மைக் குவியலைப் போலும் நீருண்ட மேகம் போலும் கருத்து உயர்ந்திருக்கிறது. தெற்கிலுள்ள சிகரம் கைலாஸ மலையைப் போல் வெண்மையாகப் பல தாதுக்களால் விளங்குவதைப் பார். சித்திரகூடத்திலிருந்து மந்தாகினி ஓடுவதுபோல் கிழக்கில் ஒரு நதி கிழக்கு முகமாக ஓடுவதைப் பார். வஸந்தகாலத்தில் அழகாக அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்கும் யௌவன ஸ்த்ரீயைப் போல் இந்த நதி, கரைகளில் பலவித மரங்களுடன் விளங்குகிறது. அவைகளில் பலவித பக்சிகள் இனிமையாகக் கூவுகின்றன. மணல் திட்டுகளில் சக்ரவாகம் முதலிய பறவைகள் ஆனந்தமாக விளையாடுவதைப் பார்த்தால் இந்த நதி ஸந்தோஷம் மேலிட்டுச் சிரிப்பது போல் காணப்படுகிறது. சிலவிடங்களில்

கருநெய்தலாலும், சில விடங்களில் செங்கழுநீராலும் சிலவிடங்களில் வெண்தாமரை குமுதங்களாலும் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது, அநேக ரிஷிகள் மனத்தைக் கவரும் இந்த நதியில் ஸ்நானம் செய்ய வருகிறார்கள். சந்தன மரங்களும் மருத மரங்களும் மனத்தால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டது போல் வரிசை வரிசையாக அமைந்திருப்பதைப் பார். இவ்விடம் மிகவும் அழகாக இருக்கிறது, இங்கே வஸித்தால் நமக்கு அளவற்ற ஸந்தோஷமும் திருப்தியும் உண்டாகும், இதற்கு ஸமீபத்தில் விசித்திரமான காடுகளின் நடுவில் ஸுகீவன் வஸிக்கும் கிஷ்கிந்தையும் இருக்கிறது, அங்கே வானர்கள் ஸந்தோஷத்துடன் உத்ஸவம் கொண்டாடுகிறார்கள். பாட்டும், ஆட்டமும், வாத்யங்களின் சப்தமும், வானர்களின் ஆரவாரமும் மதுரமாகக் கேட்கப் படுகின்றன; பாரியையையும் ராஜ்யத்தையும் அளவற்ற ஐசுவரியத்தையும் ஸுகீவன் அடைந்து, மித்திரர்களால் சூழப்பட்டு ஸந்தோஷத்தை அனுபவிக்கிறான் என்பது நீச்சயம்” என்று சொல்லி அந்தக் குகையில் லக்ஷ்மணனுடன் வஸித்தார்.

ஆனால் அவருக்குக் கொஞ்சமாவது ஸந்தோஷ முண்டாகவில்லை. அந்த மலையின் அழகும் காந்தியும் அவருடைய சோகத்தைப் பெருக்க, பிராணனைக் காட்டிலும் தனக்குப் பிரியமான ஸீதை ராவணனால் கொண்டு போகப்பட்டதை நினைத்து, இரவில் அவருக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. சந்திரன் உதிக்கும் பொழுதெல்லாம் அவருடைய தாபம் அதிகமாயிற்று. இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் கண்ணும் கண்ணிருமாக மனம் குன்றிப் புத்தி மயங்கிப் பரிதவிப்பதை லக்ஷ்மணன் பார்த்து, தானும் அதைவிட துக்கத்தை அடைந்து, கூடியவரையில் ஸமாதானம் செய்தார். “வீரசரஷேட! தாங்கள் இப்படி மனம் நொந்து வருத்தப்படலாமா? எப்பொழுதும் வருத்தப்படுகிறவனுக்கு எந்தக் காரியமும் கைகூடாதென்று தங்களுக்குத் தெரியாதா? இந்த லோகத்தில் காரியம் ஸித்திப்பதற்குக் காரணமான ஸாதனங்கள் உடையவர்கள் தாங்களே. தெய்வ பலமும் அதற்கு உதவிபுரிய வேண்டுமென்றும், ஈசுவரன் பரலோகம் முதலியவை உண்டென்றும் தங்களைவிட யாருக்குத் தெரியும்? தர்மானுஷ்டானமும் விடாமுயற்சியும் தங்களை அண்டியிருக்கின்றன வல்லவா? நமது சத்துருவோ ராக்ஷஸன்; கபடயுத்தம் செய்பவன். தாங்கள் இந்த அதேரியத்தை வேரறுத்து, விடா முயற்சியை ஸ்திரமாகக் கைக்கொள்ளுங்கள். அடுத்த நிமிஷத்தில் இந்தப் பூமியை மலைகளோடும் ஸமுத்திரங்களோடும் தலை கீழாக மாற்றுவீர்கள். ராவணனையும் அவனைச் சேர்ந்த அல்ப ராக்ஷஸர்களையும் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? இந்த மழைக்காலம் போய் சரத்காலம் வரட்டும், அப்பொழுது அந்த ராவணனையும் அவனுடைய பரிவாரங்களையும் ராஜ்யத்தையும் ஒரு நொடியில் அழிப்பீர்கள். நீறுபூத்த நெருப்பைத் தகுந்த ஸமயத்தில் ஆஹூதிகளால் ஜ்வலிக்கச்

செய்வதுபோல் சோகத்தால் அடங்கியிருக்கும் தங்கள் வீரியத்தை என் வார்த்தைகளால் பிரகாசிக்கச் செய்கிறேனே தவிர வேறல்ல” என்று தனக்குப் பரம மித்திரனான லக்ஷ்மணன் ஹிதமாகவும் சுபமாகவும் சொன்ன வாக்கியங்களை ராமன் கேட்டு மகிழ்ந்து கொண்டாடி, “லக்ஷ்மணா! என்னிடத்தில் எல்லையற்ற பிரீதியும் பக்தியும் ஸத்தியமும் பராக்கிரமமுள்ள மித்திரனான நீ என் ஹிதத்தை நாடிச் சொல்லவேண்டிய வார்த்தைகளைச் சொன்னதால் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தேன், எந்தக் காரியத்தையும் கெடுக்கும் சோகத்தை ஒழித்தேன். தடையற்ற சக்தியுள்ள தேஜஹஸை மேற் கொண்டேன். உன் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு, ஸுகீவனும் ஆறுகளும் நமக்கு அனுகூலம் செய்யும் ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு, சரத்காலம் வரும்வரையில் பொறுத்திருக்கிறேன். வீரனுக்கு நாம் உபகாரம் செய்தால் அவன் பதில் உபகாரம் செய்வானென்பது நிச்சயம், நன்றியற்று அப்படிச் செய்யத் தவறுகிறவனை ஸாதுக்கள் நிந்திப்பார்கள். அதற்காகப் பயந்து ஸுகீவன் நமக்கு பிரத்யுபகாரம் செய்வான்” என்றார்.

அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் துக்கம் தீர்ந்து, கைகூப்பிக் கொண் டாடி, மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தை யோசித்து, “அண்ணா! தாங்கள் சொன்னபடி. ஸுகீவன் சீக்கிரத்தில் நடந்து கொள்வான். ஸீதையைப் பிரிந்த தாபத்தைத் தாங்கள் எப்படியாவது பொறுத்துக்கொண்டு சத்ருவை நாசம் செய்யும் தைரியத்தை விடாமல் இந்த மழைக் காலத்தைக் கழித்துச் சரத்காலத்தை எதிர்பார்த்திருங்கள். ஸுகீவன் உபகாரம் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் இப்பொழுதே சத்துருவைக் கொல்வேனென்று தாங்கள் கோபிப்பது தகாது. கோபத்தையும் துக்கத்தையும் நான்கு மாதங்கள் வரையில், அடக்கிக் கொண்டிருங்கள். ஸகல ஸௌகரியங்களும் நிறைந்த இந்த மலைக் குகையில் வஸிப்போம். நானும் கூடியவரையில் தங்கள் துக்கத்தைத் தணிக்க முயலுகிறேன். சத்துருவைக் கொல்வதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனங்களைச் செய்து கொண்டிருப்போம்” என்று தெரிவித்துத் தன் ஸ்வபாவமான நல்ல புத்தியை வெளிப் படுத்தினார்.

**நியம்ய கோபம் ப்ரதி பால்யதாம் பரதத்
கைமஸ்ய மாஸாம்ஸ் சகூரோ மயா ஸஹ |
வஸாசஸைஸ்மிந் ம்ருகராஜ ஸைவீதே
ஸம்வர்தயந் பரத்ருவதே* ஸமுத்யமம் ௫ (47)**

ஸ-28: மழைக் காலம்

ஸ ததா வாஸ்தம் ஐத்வா ஸ்க்ரீவ மயீஜீச்ய ச|
வஸந் மால்யவத: ப்ருஜீடே ராஹா ஸக்ஷ்மண மப்ரஸீத் || (1)

வாலியைக் கொண்டு, ஸ்க்ரீவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து, பிரஸ்ரவணகிரியில் ராமன் வஸித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் மழைக் காலத்தின் அழகை வர்ணிக்க ஆரம்பித்தார். “குழந்தாய்! ஸ்க்ரீவனால் சொல்லப்பட்ட மழைக்காலம் இப்பொழுது ஆரம்பித்திருக்கிறது. பெரிய மலைகளைப் போன்ற மேகங்கள் ஆகாசத்தை மறைக்கின்றன. ' ஸூரியனுடைய கிரணங்களால் ஆகாசம் ஸமுத்திர ஜலத்தைக் குடித்து, கார்த்திகை மாதம் முதல் ஆடி மாதம் வரையில் பலவித ரஸங்களுக்குக் காரணமான ஜலமென்ற கர்ப்பத்தைத் தரித்து இப்பொழுது பிரஸவிக்கிறது. படிக்கட்டு களைப்போன்ற மேகங்களின் வழியாக ஏறி, புஷ்ப மலைகளால் ஸூரியனை அலங்கரிக்க முடியுமென்று எண்ணுகிறேன். ஓரங்களில் மிகவும் வெளுத்தும் நடுவில் ஸந்தியாவர்ணத்தால் சிவந்தும் ஜலம் நிறைந்தும் இருக்கிற மேகங்களால், ஆகாசம், தேகமெங்கும் காயம் பட்டு அதை ஆற்றுவதற்கு மருந்துடன் வெள்ளை வஸ்திரங்களால் கட்டப்பட்டிருப்பது போலும், அவைகளின் நடுவில் ரத்தம் கசிந்திருப்பது போலும் காணப்படுகிறது. தன் விரஹ தாபத்தைப் போக்க ஆகாசம் ஸந்தியாகால வர்ண மென்ற சிவப்புச் சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டு, துக்கம் தாங்காமல் தென்றல் என்ற பெரு மூச்சை விட்டுக்கொண்டு, கொஞ்சம் வெளுத்த மேகங்களால் வெளுத்த தேகத்துடனிருக்கும் ஆசை மிகுந்து புருஷனைப் போல் காணப்படுகிறது. ஸீதை என்னைப் பிரிந்த துக்கத்தால் கண்ணீர் விடுவதுபோல், அவளைப் பெற்ற இந்தப் பூமிதேவியும் கோடை வெய்யிலால் தவித்து, மழைத்தாரைகள் விழுந்தவுடன் நீராவியை விடுகிறாள். இப்பொழுது அடிக்கும் காற்றுகள் மேகங்களின் நடுவிலிருந்து புறப்படுவதால் மெதுவாகவும், செங்கழுநீர்களின் ஸம்பந்தத்தால் ஸுகமான குளிர்ச்சியோடும், தாழைப் புஷ்பங்களின் வழியாக வருவதால் பரிமளமுள்ளதாகவும் வீசுகின்றது. இதைக் கைகளால் வாரிக் குடிக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

இந்த மலை கோடை காலத்தின் உஷ்ணம் நீங்கி, தாழை முதலிய புஷ்பங்களின் மணம் வீச, மலர்ந்த புஷ்பங்களால் ஏங்கும் நிறைந்து மழைத்தாரைகளால் நனைக்கப்படுவதைப் பார்த்தால், தன் சத்துருவான வாலி அழிந்து சந்தனம் முதலிய பரிமளத்திரவியங்களைப் பூசிக்கொண்டு,

மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு புண்ய ஜலங்களால் அபிஷேகம் செய்யப்படும் ஸுக்ரீவனைப்போல் தோன்றுகிறது. கறுத்த மேகங்களென்ற கறுப்பு மான்தோகையும் சுத்தமான மழைத் தாரைகளென்ற வெளுத்த பூணூலையும் இந்த மலைகள் அணிந்துகொண்டு, காற்றால் நிறைந்து சப்திக்கும் குகைகளால் வேதமோதும் பிரம்மசாரிகளைப்போல் இருக்கின்றன. தங்கச் சவுக்குகள் போன்ற மின்னல்களால் தாக்கப்பட்டு ஒலியுடன் இருக்கும் ஆகாசம், சாட்டையால் அடிக்கப்பட்டு சத்தமிடுவதும் வலியுடனிருப்பதுமான மிருகம்போல் காணப்படுகிறது. கருத்த மேகங்களிலிருந்து பிரகாசிக்கும் மின்னல் ராவணனுடைய மடியில் பலாத்காரமாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஸீதையைப்போல் காணப் படுகிறது. ஸகல திக்குகளும் கருத்த மேகங்களால் பூசப்பட்டு, சந்திரன் முதலிய கிரஹங்களும் நக்ஷத்திரங்களும் மறைந்து, கிழக்கு மேற்குத் தெரியாமலிருக்கிறது. பிரிய நாயகிகளுடன் கூடியிருப்பவர்களுக்கு இது மிகவும் அனுசூலமான காலமாக இருக்கிறது. அவர்களை விட்டுப் பிரிந்தவர்களுக்கு மிகுந்த துக்கத்தை உண்டாக்கும். இந்த மலைச்சாரல்களில் குடைமல்லிகைப் புஷ்பங்கள் மழைத் துளிகளால் நனைக்கப்பட்டு மழைகாலத்தின் வரவினால் ஸந்தோஷமடைந்து புஷ்பித்திருப்பதைப் பார். தங்களுடைய பிரிய நாயகியைப் பிரிந்து, மழைக்காலத்தில் அவர்களைச் சேருவோமென்று எதிர்பார்த்திருந்து, அவர்களைக் கண்டவுடன் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டு, ஸந்தோஷத்தால் சிரிக்கும் காமிகளைப் போலிருக்க வில்லையா? இதைப் பார்க்கையில் எனக்கு விரஹதாபம் அதிகரிக்கிறது.

“இப்பொழுது புழுதி அடங்கிற்று; குளிர்காற்று வீசுகிறது. கோடைக்குரிய உஷ்ணம் வியர்வை முதலிய அசௌக்கியங்கள் ஒழிந்தன; அரசர்கள் சத்துருக்களின் மேல் படை எடுத்துப். போவதை நிறுத்திவிட்டார்கள்; தூரதேசங்களுக்குப் போன பிரயாணிகள் திரும்பி வருகிறார்கள். அன்னங்கள் மழைக்குப் பயந்து மானஸம் என்ற ஏரியை நோக்கிப் பறந்து போகின்றன. சக்கரவாகங்கள் ஆசை மிகத் தங்கள் பேடுகளுடன் சேருகின்றன. எப்பொழுதும் மழை பொழிவதால் வழிகளில் வாஹனங்கள் போக முடியவில்லை. ஆகாசத்தில் மேகங்கள் பரவி, சிலவிடங்களில் பிரகாசமாகவும் சிலவிடங்களில் பிரகாசமற்றும் இருப்பதைப் பார். மலைகளால் தடுக்கப்பட்டுச் சிலவிடங்களில் அலையற்ற ஸமுத்திரத்தைப் போலிருக்கிறது. மலையருவிகளின் ஜலம் புஷ்பங்களால் மறைந்தும் பல தாதுக்கள் கலந்தும் மயில்களின் ஸந்தோஷக் கூச்சல்களுடன் வெகு வேகமாக ஓடுகிறது. வண்டுகளைப்போல் கறுத்த மதுரமான நாவல் பழங்களைப் பறவைகளும் பிறவும் வேண்டிய வரையில் சாப்பிடுகின்றன. பல வர்ணமுள்ள மாம்பழங்கள் காற்றாலடிக்கப்பட்டுத் தரையில் விழுகின்றன. யுத்த பூமியில், நிற்கும்

மதயானைகளைப் போல் மேகங்கள், மின்னலென்ற கொடிகளையும் நாரைகளின் வரிசைகளென்ற மாலைகளையும், மலைச்சிகரங்களைப் போன்ற தேகங்களையும் உடையவைகளாகக் காஜிக்கின்றன. மழை ஜலத்தால் செழிக்கும் இளம்புல்லுகளாலும் தோகைகளை விரித்தாடும் மயில்களாலும், மழையைப் பொழிந்த மேகங்களாலும் இந்த வனங்கள் பின்பகலில் அதிக அழகுடன் விளங்குகின்றன. அளவற்ற ஜலத்தைச் சுமந்துகொண்டு மேகங்கள் மலைச் சிகரங்களில் தங்கித் தங்கி உறுமிக்கொண்டு போவதைப் பார். நாரைக் கூட்டங்கள் காப்பம் தரிப்பதற்கு ஸந்தோஷத்துடன் மேகத்தை நோக்கிப் பறந்து போகும்பொழுது, காற்றால் அசைக்கப்படும் வெண்தாமரை மாலை தொங்கி இருக்கும்படி ஆகாயத்தில் அமைக்கப்பட்டது போலிருக்கிறது. செம்பஞ்சு ரஸத்தின் புள்ளிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கிளியின் நிறமுள்ள போர்வையைத் தரித்திருக்கும் சிறு பெண்ணைப்போல் பூமி, இளம்புல்லுகளுக்கு நடுவில் பிரகாசிக்கும் இந்திரகோபப் பூச்சிகளால் விளங்குகிறது.

ஸ்ரீம் நாராயணன் ஆடி மாதத்தில் யோக நித்திரை செய்ய ஆரம்பித்து ஆவணி மாதத்தில் ஆழ்ந்து தூங்குகிறார்; ஆறுகள் விரைவாக ஸமுத்திரத்தில் விழுகின்றன; நாரைகள் ஸந்தோஷமாக மேகத்தை நோக்கிப் போகின்றன; ஸ்த்ரீகளும் ஆசைகொண்டு நாயகர்களை அடைகிறார்கள்; மயில்கள் வனங்களில் ஆடுகின்றன; கடம்ப மரங்கள் புஷ்பங்களால் விளங்குகின்றன; காளைகள் ஆசை கொண்ட பசுக்களுடன் கூடுகின்றன; பூரியெங்கும் பயிரால் செழித்து விளங்குகிறது; ஆறுகளில் ஜலம் பெருகுகிறது; மேகங்கள் பொழிகின்றன; மதங்கொண்ட யானைகள் வீறிடுகின்றன; காடுகள் செழித்து விளங்குகின்றன; பிரிய நாயகிகளை விட்டுப் பிரிந்தவர்கள் ஏங்குகிறார்கள்; மயில்கள் ஆடுகின்றன; குரங்குகள் ஓரே இடத்தில் ஆஹாரம் கிடைப்பதால் மகிழ்கின்றன. உத்தம கஜங்கள் தாழை மடலின் வாசனையை நுகர்ந்து ஸந்தோஷித்து, மலையருவிகள் தாழ்வரைகளில் விழுகின்ற த்வனியைக் கேட்டு மிரண்டு மயில்களுடன் கத்துகின்றன; வண்டுகள் மழைத் தாரைகளால் மடங்கின தாமரைத் தாதுக்களை விட்டு மரக்களைகளில் தொங்கிக் கொண்டு, தேனைக் குடித்த மயக்கம் நீங்கித் தெளிகின்றன. கரிப்பொடிகளால் செய்யப்பட்டவை போன்ற பழங்களையுடைய நாவல் மரம் வண்டுகளால் மொய்க்கப்பட்டது போல் காண்கிறது. மலைக் காடுகளில் தன் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் மதயானை மேகத்வனியைக் கேட்டு, அதனைத் தனக்குச் சத்துருவான யானை என்று எண்ணி அதனுடன் யுத்தம் செய்யப் போகிறது. காடுகள் சில இடங்கள் வண்டுகளின் சப்தத்தால் பாடுவதுபோலும், மயில்களின் ஆட்டத்தால் சிலவிடங்களில் ஆடுவதுபோலும், உத்தம

கஜங்களால் சில விடங்களில் மதங்கொண்டதுபோலும் விளங்குகின்றன. வனமெங்கும் புஷ்பங்களும் தளிர்களும் நிறைந்து, புதிதாகப் பெய்த மழைகள் அங்கங்கே தேங்க, மதங்கொண்ட மயில்கள் ஆட, புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார். இவ்வனம் மதுபானங்கள் நிறைந்த பாத்திரங்களாலும், ஸந்தோஷக் கூத்தாடும் ஜணங்களாலும் விளங்கும் மதுபானம் செய்யும் இடம் போலிருக்கிறது.

நானாவர்ணமுள்ள சாதக பக்டிகள் இலைகளில் விழுந்து முத்துக்களைப் போல் பிரகாசிக்கும் நீர்த்துளிகளைக் குடித்து ஸந்தோஷிக்கின்றன. வண்டுகள் மதரமாக ரீங்காரம் செய்வது வீணைமுதலிய வாத்தியங்களைப் போலும், தவளைகள் கத்துவது தாளத்தின் சொல் கட்டுகளை வாயால் தொனிப்பதுபோலும், மேகங்களின் ஓசை மிருதங்க நாதம்போலும் : இருந்துகொண்டு, காடுகளில் பாட்டுக் கச்சேரி நடப்பதுபோல் காண்கிறது. அப்பொழுது சில மயில்கள் ஆடுன்றன, சில பாடுகின்றன, சில மரங்களில் உட்கார்ந்து தோகையை விரித்துக்கொண்டு அனுபவிக்கின்றன. வெகு காலமாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த தவளைகள் மேக கர்ஜனையால் விழித்துக்கொண்டு மழைத் தாரைகளால். அடிக்கப்பட்டுப் பல விதமாகக் கத்துகின்றன. ஆற்றுஜலம் இடிந்து விழும் கரைகளில் மோதிக்கொண்டு, பலவிதப் பூக்களையும் பழங்களையும், வெள்ளத்தையும் அடித்துக் கொண்டு, சக்கரவாகப் பக்டிளுடன் கடலை நோக்கி விரைவாக ஓடுகின்றது பார். நேர்த்தியான பூக்களையும் பழங்களையும், பக்யங்களையும் வாஸனைத் திரவியங்களையும் தாம்பூலங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, தங்கள் நாயகனைச் சேருவதற்கு வேகமாகப் போகையில் வஸ்திரம் நழுவிப்போவதையும் கவனிக்காத ஸ்திரீகளைப்போல் நதிகள் காணப்படுகின்றன. காட்டுத் தீயால் எரிக்கப்பட்ட கறுத்த மலைகளின்மேல் அவ்விதமான வேறு மலைகள் வளர்ந்திருப்பதுபோல், கறுத்த நீருண்ட மேகங்களின் மேல் அவ்வகையான வேறு மேகங்கள் தங்கியிருப்பதைப் பார். ஸந்தோஷத்தால் கூவும் மயில்களாலும் இந்திரகோபப் பூச்சிகளுடன் கூடின இளம்புற்களாலும், மலர்களின் வாசனைகளாலும் விளங்கும் காடுகளில் மதயானைகள் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கின்றன.

தாமரை மலர்களில் உட்கார்ந்து, தேனைக்குடித்துக் கொண்டிருந்த வண்டுகள், மழைத் தாரைகளால் அங்கிருந்து ஓடி, அப்பொழுதே மலர்ந்த கபம்ப மலர்களில் போய்த் தங்குகின்றன. யானைகள் மதங்கொண்டன; காளைகள் மகிழ்கின்றன; காடுகளில் சிங்கங்கள் இளைப்பாறுகின்றன; மலர்ந்தப் பூக்களாலும் தளிர்களாலும் மலைகள் அழகுபெறுகின்றன. அரசர்கள் யுத்தச்செயலை ஒழித்திருக்கிறார்கள்; இந்திரன் மேகங்களுடன்

விளையாடுகிறான். மேகங்கள் நீருண்டு ஆகாசத்தில் தங்கி, ஸமுத்திரத்தைப்போல் கர்ஜித்து, ஆறு, குளம், ஏரி, கிணறு முதலியவைகளை நிரப்பிப் பெருகச்செய்கின்றன; மழைத் தாரைகள் யானைத் துதிக்கைகளைப் போல் ஓயாமல் விழுகின்றன; காற்று பெரும் சப்தத்துடன் அடிக்கிறது; ஆறுகள் கரைகளை இடித்துக்கொண்டு வேகமாக வழிகடந்து ஓடுகின்றன.

ஜனங்கள் கூடி. அரசனுக்கு அபிஷேகம் செய்யும்பொழுது அவனுக்கு ஸந்தோஷமும் அழகும் காந்தியும் வளர்வதுபோல் இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட புண்ணிய தீர்த்தத்தைக் காற்றுகள் மேகங்களென்ற குடங்களில் எடுத்துவந்து மலைகளுக்கு அபிஷேகம் செய்ய, அவை புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் காந்தி மிகுந்து விளங்குகின்றன. நகரத்திரங்களுடன் கூடின ஆகாசம் மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸூரியன் காணப்படவில்லை. புது ஜலத்தால் பூமி திருப்தியடைந்திருக்கிறது. திக்குகள் இருள் மூடி பிரகாசமற்றிருக்கின்றன. மலைகளில் மேகங்கள் இடை விடாமல் பொழிந்து தாழ்வரைகளில் அருவிகள் வெள்ளம் கொண்டு ஓட, நீண்ட முத்து மாலைகள் கழுத்திலிருந்து தொங்குவது போலிருக்கிறது. மலைப்பாறைகளில் மழைத் தாரைகள் விழுந்து சிதறி மயில்களின் ஓசையால் நிறைந்த குகைகளில் தேங்கும் பொழுது ஹாரத்திலிருந்து மலர்கள் நான்கு புறத்திலும் உதிர்வது போலிருக்கிறது. மழைத் தாரைகள் காற்றாலடிபட்டு எங்கும் விழுவதைப் பார்த்தால், தேவஸ்தரீகளின் ரதிகேளியில் ஹாரங்கள் அறுந்து அவைகளிலுள்ள முத்துக்கள் சிதறுவது போலிருக்கின்றன. பக்ஷிகள் கூடுகளில் போய்த் தங்குவதாலும், தாமரைகள் மூடுவதாலும், மல்லிகை புஷ்பங்கள் மலர்வதாலும், ஸூரியன் அஸ்தமித்தானென்று தெரிகிறது. அரசர்கள் யுத்தங்களை ஓழித் திருப்பதால் வெளியில் போன ஸைன்யங்கள் திரும்பி வருகின்றன.

“மழை ஜலத்தால் வழிகளில் நடக்கமுடியவில்லை; அரசர்களின் பகை அடங்கிற்று; ஸாமவேதிகளுக்கு அத்யயன காலமான புரட்டாசி மாதம் வந்திருக்கிறது; பரதன் இப்பொழுது ராஜ்ய காரியங்கள் யாவற்றையும் நிறுத்திவிட்டு வேண்டிய பொருள்களை ஸம்பாதித்து வைத்துக்கொண்டு, சாதூர்மாஸ்ய விரதத்தை அனுஷ்டிக்க ஆரம்பிப்பான். (ஆடிமாதம் சுக்லபக்ஷ ஏகாதசியில் உபவாஸ மிருந்து சாதூர்மாஸ்ய விரதத்தை அனுஷ்டிக்க ஸங்கல்பம் செய்ய வேண்டியது; மழைக்காலத்து நான்கு மாதங்களுக்குள் ஏதாவது ஒரு விரதத்தை அனுஷ்டித்து முடிக்கவேண்டும்). நான் அயோத்யையிலிருந்து காட்டிற்கு வரும்பொழுது நகரத்து ஜனங்கள் பிரலாபிக்கும் ஓசையைப்போல், இப்பொழுது ஸரயூ நதியில் பெருகும் வெள்ளமும் சப்திக்கும். ஸுகீர்வன் சத்துருவில்லாத விசாலமான

ராஜ்யத்தையும் பாரியையையும் அடைந்து இந்த மழைக் காலத்தில் ஸுகமாக வளிக்கிறான். நானோ ராஜ்யத்தையும் இழந்து பாரியையும் பறிகொடுத்து சத்துருவை ஐயிக்காமல், ஆற்றின் கரையைப் போல் கரைந்து கரைந்து வருந்துகிறேன். இந்த மழைக்காலம் வளர்கிறது. ராவணனோ ஸாமான்ய சத்துருவல்ல. என் துக்கத்திற்கோ எல்லையில்லை. வழிகள் ஜலத்தால் நடக்க முடியாமலிருப்பதாலும், அரசர்கள் இந்த மாதங்களில் படையெடுப்பது வழக்கமில்லாததாலும் ஸுகீவன் ஸீதையைத் தேடப் புறப்படுகிறேனென்று வேண்டியபொழுதும் நான் ஒப்பவில்லை. அவன் இது வரையில் வெகு நாளாகப் பல கஷ்டங்களை அனுபவித்தவன்; பாரியைகளை விட்டுப் பிரிந்து நெடுங்காலமாயிற்று. அவர்களைப் பார்க்கும்படி இப்பொழுதே நேர்ந்துள்ளது. என்காரியமோ அதிசீக்கிரத்தில் ஸ்வல்ப பிரயத்தனத்தால் முடியக்கூடியதல்ல. அதைப் பெரிதாக எண்ணி, அவனை இப்பொழுதே கஷ்டப்படுத்த எனக்கு மனமில்லை. கொஞ்சம் இளைப்பாறிவிட்டு, சரத்காலம் வந்தவுடன் தன் பிரதிக்கொருவைய நிறைவேற்றுவானென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆகையால் ஆறுகளில் ஜலமும் வற்றி, ஸுகீவனுக்கும் மனம் வரும் காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். வீரனுக்கு உபகாரம் செய்தால் அவன் அதற்குப் பதில் செய்யாமலிருக்கமாட்டான். நன்றி மறந்து அப்படிச் செய்யாவிட்டால் ஸாதுக்களால் நிந்திக்கப்படுவான்” என்று ராமன் சொல்ல, லக்ஷ்மணன் அதைக் கொண்டாடிக் கைகூப்பி, “ஸ்வாமி! ஸுகீவன் தங்கள் இஷ்டப்படி நடந்துகொள்வான். சத்துருவை நாசம் செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டு, மழை ஓய்ந்து சரத் காலம் வருவதை எதிர்பார்த்திருக்கும்படி வேண்டுகிறேன்” என்று தன் சுபமான கருத்தை வெளியிட்டான்.

**யதேதாஶ்ஞ்ஞேதத் தவ ஸர்வ மீப்ஸீதம்
நரேந்த்ர கர்தா ந சீராத்தரீபர்வர: |
பராரத் ப்ரதீக்ஷ: க்ஷமதா மீமம் பவாந்
ஜஸ்ப்ரபாதம் ரீபுநீக்ரக்ஷே த்ருத: || (66)**

ஸ-29: ஸுக்ரீவன் ஸைன்யங்களைச் சேர்த்தது

ஸமீக்ஷ்ய விமலம் வ்யோம கதவீத்யுத் வஸாஹுதம் |
ஸாரஸாரவ ஸங்கு ஜடம் ரம்யஜ்யோத்ஸநா நுஸேபநம் || (1)

ஆகாசம் மேகங்களும் மின்னலுமில்லாமல் சுத்தமாயிற்று. அன்னங்கள் ஓசை செய்ய ஆரம்பித்தன. அழகான நிலவு சந்தனப் பூச்சைப்போல் விளங்கிற்று. ஸுக்ரீவனும் சத்துருவழிந்து, தான் விரும்பிய ராஜ்யத்தையும் ஸகல போகங்களையும் அடைந்தான். தன் எண்ணங்கள் நிறைவேறின. தன் காரியம் முடிந்தது. கவலை ஒழிந்தது. மந்திரிகளிடத்தில் ராஜ்ய காரியங்களை ஒப்புவித்து, அவர்களை விசாரிக்காமல், ராஜ்ய விருத்தார்த்தங்ககா ஒன்றுமறியாமல், ஆசைக்கு வசப்பட்டு, மதுபானம் செய்து, மெய்மறந்து, ருமை தாரை முதலிய ஸ்த்ரீகளுடன் இரவு பகலாகக் களித்துக் கொண்டு அந்தப்புரத்தை விட்டு வெளியில் வராமலிருந்தான், ராமனுக்கு பிரதிக்கை செய்த சரத்காலம் கிட்டினதையும், ஸுக்ரீவன் அந்த ஞாபகமே இல்லாமல் இருப்பதையும் ஆஞ்ஜநேயர் பார்த்து, வெகு வருத்தமடைந்தார். ராமபக்தர்களில் முதன்மை வாய்ந்தவர் ஆயினும் அரசனுடைய உத்தரவில்லாமல் ராமனுக்குக் கைங்கரியம் செய்ய முடியவில்லை. தான் இருந்த இடத்திலேயே அவரை தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் புருஷார்த்தங்களின் ரஹஸ்யத்தையும், காலங்களில் செய்யவேண்டிய தர்மங்களையும், ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி, பேசவேண்டிய வார்த்தைகளையும் நன்றாக அறிந்தவராகையால், அப்பொழுது செய்ய வேண்டிய காரியத்தை நிச்சயித்துக்கொண்டு ஸுக்ரீவனிடத்தில் போய், ஹிதமாகவும், உண்மையாகவும், பிரியமாகவும் ஸாமம், தர்மம், அர்த்தம் நீதி முதலிய குணங்கள் பொருந்தின வார்த்தைகளைச் சொன்னார். ஸுக்ரீவனுக்கு அவரிடத்தில் பிரீதி அதிகம். அவன் இவரை அந்தரங்க மித்திரனாக நினைத்து இவருடைய வார்த்தைகளில் எல்லையற்ற நம்பிக்கை வைத்திருந்தான்.

“தாங்கள் முன்னோர்களின் ராஜ்யத்தையும் எல்லையற்ற கீர்த்தியையும் அடைந்தீர்கள். குலக்கிரமமாக வந்த ஐசுவரியம் விருத்தியாயிற்று. தங்கள் மித்திரர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்து அவர்களை வசப்படுத்துவதே பாக்கி. எவன் மித்திரர்களிடத்தில் காலத்தை அறிந்து, அதற்குத் தகுந்தபடி நடந்து கொள்கிறானோ, அவனுக்கே ராஜ்யமும் கீர்த்தியும் பராக்கிரமமும் விருத்தியாக, அவன் க்ஷேமமடைவான். அப்படி நடக்கத்

தவறினால், ஸகல அனர்த்தங்களையும் அடைவான். எவனுக்குப் பொக்கிஷம், சேனை மித்திரர்கள் அதிகாரம் குறையவில்லையோ அவனே எல்லையற்ற ராஜ்யத்தை ஆள்வான். தாங்களும் ஸாதுக்களின் ஆசாரத்தைப் பின்பற்றி, உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கிறீர்கள். ஆகையால் தாங்கள் பிரதிக்கை செய்தபடி மித்திரர்களின் காரியத்தை முடித்துக்கொடுக்கவேண்டும். எவன் தன் காரியங்களையும் சௌக்யத்தையும் கவனிக்காமல், மித்திரர்களுடைய காரியங்களை முடித்துக் கொடுப்பதில் ஆதரவையும் உத்ஸாஹத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறானோ, அவனுக்கு ஒருபோதும் கஷ்டங்கள் நேராது. காலம் தப்பின பிறகு மித்திரர்களின் காரியங்களை முடிப்பதில் முயல்கிறவன் ஸகல காரியங்களையும் ஸாதித்துக் கொடுத்தாலும் உதவி செய்தவனென்று சொல்லமுடியாது. தங்களுடைய மித்திரனான ரகுவீரனுக்கு ஆகவேண்டிய காரியத்தை முடித்துக் கொடுப்பதாக பிரதிக்கை செய்து கொடுத்திருக்கிறீர்கள். ஆகையால் இப்பொழுது ஸீதையைத் தேட ஆரம்பிக்க வேண்டும். அதிசீக்கிரமாக இந்தக் காரியத்தை நடத்த வேண்டுமென்று ராமனுக்கு கவலையிருப்பினும், மஹாபுத்திமானும் தங்கள் ஸஹாயத்தை எதிர்பார்ப்பவருமானதால் குறிப்பிட்ட காலத்தை அறிந்தும் அது சென்றுவிட்டதென்று தங்களுக்குத் தெரிவிக்கமாட்டார்; தங்களுடைய குலம் செழிப்பதற்குக் காரணம் அவரே. தங்களிடத்தில் மாறாத பிரீதியுடையவர்; எல்லையற்ற சக்தியுடையவர், தாங்களும் நிகரற்ற உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள். தங்களுடைய காரியத்தை அவர் முடித்துக் கொடுத்திருக்கிறார். தாங்களும் அவருடைய காரியத்தை முடிக்கவேண்டும். வானர ஸேனைகளை வரும்படி உத்திரவிடவேண்டும். தாங்கள் ஏற்படுத்தின காலம் செல்லும் வரையில் அவர் தங்களை ஏவமாட்டார்; ஏவினால் குறிப்பிட்ட காலம் தாண்டிவிட்டதென்பது நிச்சயம். தங்களுக்கு உபகாரம் செய்யாதவர்களுக்கும் தாங்கள் உபகாரம் செய்கிறவர்கள். ராஜ்யத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் தங்களுக்குக் கொடுத்த ராமனைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? எண்ண முடியாத வானர சைன்யங்களுக்கு அதிபதியான தாங்கள் ராமனுடைய காரியத்தை முடித்துக் கொடுக்கக்கூடிய சக்தியும் பராக்கிரமமும் வாய்க்கிருந்தும், அப்படி உத்திரவு செய்ய ஏன் தாமதிக்கிறீர்கள்? ராமனுக்குத் தன் பாணங்களால் ஸகல லோகங்களிலுள்ள பிராணிகளையும் வசப்படுத்தும் சக்தியிருந்தும் தங்களுடைய உதவியை விரும்புகிறார். தன் உயிரையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் தங்களுடைய காரியத்தையும் முடித்தார். ஸீதையைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்கிறேன் என்று தாங்கள் உறுதி சொன்னதால் தங்களுடைய உதவியை எதிர் பார்க்கிறார். ஆகையால் பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் தேடி ஸீதையைக் கண்டு பிடிப்போம். தேவ யக்ஷ கந்தர்வ அஸூர கணங்களால் அவருக்குப் பயமுண்டோ? ராக்ஷஸர்களைப் பற்றிச் சொல்ல

வேண்டியதென்ன? தங்களுடைய ஒத்தாசை இல்லாமலேயே ஸகல காரியங்களையும் முடிக்கக்கூடியவர், பிறர் செய்ய முடியாத உபகாரத்தைத் தங்களுக்கு முதலில் செய்தவர். ஆகையால் அவருடைய காரியத்தை எப்படியாவது முடித்துக் கொடுக்கவேண்டும். தாங்கள் உத்தர விட்டால் எங்களில் எவனுக்கும் பாதாளம், பூமி, ஐலம்,மேல் லோகங்கள் என்கும் போகமுடியாத இடரில்லை. கோடானு கோடி வானர வீரர்கள் தங்களுடைய கட்டளையை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் எவன் எந்த வேலை செய்யவேண்டும்? உத்தர விடுங்கள்” என்று வணக்கமாகத் தெரிவித்தார். அதைக் கேட்டு ஸுக்ரீவன் மனம் தெளிந்து, மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தை நிச்சயித்துக் கொண்டு, “தகுந்த காலத்தில் தகுந்தபடி தெரிவித்தாய்” என்று ஆஞ்ஜநேயரைக் கொண்டாடினான். பிறகு தனக்குப் பிரிய மந்திரியான நீலனை அழைத்து, “ஸகலவிடங்களிலுள்ள வானரர்களெல்லோரும். இங்கே வந்து சேரவேண்டும். ஸேனைக் காவலர்களும் அதிவேகமாய்ச் சென்று என் உத்தரவைத் தெரிவித்து ஸகல ஸைன்யங்களையும் இங்கே அழைத்து வரவேண்டும். பிறகு நீயே அவர்களைப் பரிசோதித்து எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். பதினைந்து நாட்களுக்குள் இங்கே வராதவனைக் கொல்வேன். சிறிதும் ஸந்தேகமில்லை. ஆகையால் நீயும் அங்கதனும் ஜாம்பவான் முதலிய தலைவர்களுக்கு என் கட்டளையைத் தெரிவியுங்கள்” என்று ஏற்பாடு செய்துவிட்டு அந்தப்புரத்திற்குப் போனான்.

**ஹரீம்பர்ச வ்ருத்தா நுபயாது ஸாங்க்கேதா
பவாந் மமாஜ்ஞா மதீக்ருத்ய நீபர்சீதாம் |
இதீ வ்யவஸ்தாம் ஹரீ புங்கலேபர்வரோ
வீதாய லேபர்ம ப்ரவீலேபா வீர்யவாந் || (34)**

ஸ-30: ராமன் ஸுகர்வனைக் கோபித்தது

குஷாம் ப்ரவீஜீடே ஸுகர்வே விமுக்ஷே ககேந கதை : |
வர்ஜ ராத்ரேரஜீதே ராம: காமபராகாப் பீடித: || (1)

மழைக் காலத்தில் ஆசையாலும் சோகத்தாலும் ராமன் பீடிக்கப்பட்டு அந்த நான்கு மாதங்களையும் எப்படியோ கழித்தார். ஸுகர்வன் கிஷ்கிந்தையிலிருந்து வெளிக் கிளம்பவில்லை. மேகங்கள் மறைந்து ஆகாசம் வெளுத்தது; சந்திர மண்டலம் களங்கமற்று விளங்கிற்று. சரத்காலத்து ராத்திரியும் நிலவு என்ற வெள்ளைச் சந்தனத்தால் பூசப்பட்டது போலிருந்தது. ஸுகர்வன் காம பரவசனாக முயற்சி செய்யாமலிருந்தான். ஸீதையோ ராவணனால் கொண்டு போகப்பட்டு எங்கே இருக்கிறாளென்று தெரியவில்லை. ஸுகர்வன் சொன்ன காலம் தாண்டிவிட்டது. அந்த நம்பிக்கையால் இதுவரையில் எப்படியோ கஷ்டப்பட்டுப் பொறுத்து வந்த ராமன், இப்பொழுது அந்த ஆசையும் இல்லாமல் துக்கம் மேலிட்டு மூர்ச்சை அடைந்தார். ஆனாலும் மஹாபுத்திமானாகையால் கொஞ்ச நேரத்தில் பிரக்ஞை தெளிந்து, எப்பொழுதும் தன் மனத்தை விட்டு அகலாத ஸீதையைக் குறித்து பிரலாபிக்க ஆரம்பித்தார். ஸகல தாதுக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ப்ரஸ்ரவண பர்வதத்தில் உட்கார்ந்து, சரத்காலத்துச் சந்திரனால் விளங்கும் ஆகாசத்தைப் பார்க்கையில் ஸீதையின் ஞாபகம் வந்தது. மேகங்களும் மின்னலும் இல்லாமல் நிர்மலமானதும் அன்னங்களின் ஓசை நிரம்பியதுமான ஆகாயத்தைக் கண்டு விரஹ தாபம் மேலிட்டு, தீனமாக பிரலாபித்தார்.

“ஆசிரமத்தில் ஸாரஸபகஷிகளின் ஓசையைக் கேட்டு அவைகளைப் போல் சப்திக்கும் என் ஸீதை இப்பொழுது ராக்ஷஸர்களின் கையில் அகப்பட்டு என்ன துக்கப்படுகிறாளோ? தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட பூக்களை யுடையவைப் போல விளங்கும் வேங்கை மரங்களை என்னுடன் பார்த்து ஸந்தோஷித்த ஸீதை, இப்பொழுது அவை களப் பார்த்து என்னைக் காணாமல் எப்படித் தவிக்கிறாளோ? கல ஹம்ஸங்கள் கூவுவதால், தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பப்பட்ட ஸீதை இப்பொழுது எங்கே தூங்கி எப்படி விழித்துக் கொள்ளுகிறாளோ? தன்னுடன் விளையாடும் சக்கரவாக பக்ஷிகளின் சப்தத்தைக் கேட்டு விரஹம் தாங்காமல் நான் வரும் வழியை ஆவலுடன். எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஸீதை இப்பொழுது என்னை விட்டுப் பிரிந்து, எப்படிப் பிழைத்திருப்பாள்? ஆறுகள், ஏரிகள், ஓடைகள், காடுகள், சோலைகள், மலைகள் முதலியவைகளில் நான் எவ்வளவு காலம் ஸஞ்சரித்தாலும் அவளில்லாமல்

எனக்கு ஸுகமுண்டாகவில்லை. சரத்காலத்துக் குணங்களால். நிறைந்த மன்மதன் என்னைப் பிரிந்து வருந்தும் ஸீதையை உயிரோடு வைப்பானா?” என்று ராமன், சாதகபக்ஷி தாகம் மேலிட்டு நீரை விரும்பி இந்திரனை நோக்கிக் கூறுவது போல் புலம்பி வருந்தினார்.

அப்பொழுது காய்கனிகள் கொண்டு வர மலைத் தாழ்வரைக்குப் போயிருந்த லக்ஷ்மணன் அங்கே வந்தார். ரகுவீரன் தனியாக உட்கார்ந்து தீராக் கவலை கொண்டு மனம் நொந்து, பிரக்ஞை தப்பி இருப்பதைப் பார்த்து, தானும் சொல்ல முடியாத கிலேசத்தை அடைந்து, “ஸ்வாமி! தாங்கள் இப்பொழுது ஆசைக்கு வசப்பட்டுத் தங்களுக்குரிய ஆண்மையை இழந்து ஸீதையைத் தேடும் விஷயத்தில் முயற்சி செய்யாமலிருப்பதால் என்ன பிரயோஜனம்? மனத்தைச் சிதறவிடாமல் தைரியத்தை மேற்கொண்டு எல்லா முயற்சிகளையும் செய்யவேண்டிய காலம் இதல்லவா? காரியத்தில் முயற்சியையும், தெளிந்த மனத்தையும், தைரியமும், உபாயமும் கைகூடும் காலம் வந்ததையும், தங்களுக்கு உதவி செய்வதில் ஸுகீவனுக்குள்ள சக்தியையும், தங்களுடைய தேவதோபாஸனை முதலிய புண்ணிய கர்மத்தால் கிடைத்த பிரயோஜனத்தையும், இப்பொழுது தங்களுடைய காரியத்தை முடித்துக் கொள்வதில் ஸாதனமாக உபயோகிக்க வேண்டும். எப்பொழுதும் தங்களுடன் கூடியிருக்கும் ஸீதையை வேறொருவன் மனத்தாலும் நினைக்க முடியுமா? அக்னி ஜ்வாலையை ஒருவன் தழுவ முயன்றால் எரிக்கப்படாமலிருப்பானா?” என்று ஹிதமாயும் மதுரமாயும் உண்மையாயும் லக்ஷ்மணன் தெரிவித்தார்.

ரகுநாதன் அதைக் கேட்டு மனம் தேறி, “நீ சொன்னபடி ஸீதையைத் தேடுவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்ய வேண்டும். சத்துருவுடன் யுத்தம் செய்து ஜயிப்பதற்கு வேண்டிய உத்ஸாஹம் சக்தி முதலிய ஸாதனங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். செய்யவேண்டிய காரியமோ மிகவும் கஷ்டமானது. அடையும் பயனோ எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது. ஆகையால் நமது எண்ணம் கூடும்படியான உபாயங்களை ஆலோசிக்க வேண்டும்” என்று கூறி, ஸீதையின் ஞாபகம் வந்து முகம் வாடிச் சரத்காலத்தை மறுபடியும் வர்ணிக்க ஆரம்பித்தார். “தேவேந்திரன் மேகங்களால் பூமியெங்கும் வர்ஷித்துப் பயிர்களை விருத்தி செய்து தன் வேலையை முடித்து விட்டான். நீலோத்பலங்களின் இதழ்களைப் போலக் கருத்துத் திக்குத் திசை தெரியாமல் பரவின மேகங்கள், மலைகளின் மரங்களுக்கு மேலும் சென்று மழை பொழிந்த பின், மதம் நீங்கி வேகம் அடங்கிய யானைகளைப்போல் களைத்திருக்கின்றன. மழைக்காற்று காட்டு மலர்களின் பரிமளத்தை வாங்கிக்கொண்டு ஜலத் துளிகளால் குளிர்ந்து வேகமாக அடித்த பின் இப்பொழுது ஓய்ந்தது. மேகங்களும் யானைகளும் மயில்களும் மலையருவிகளும் சப்தமற்றிருக்கின்றன.

“மலைகள் பெரிய மேகங்களின் மழையால் சுத்தமாகி, தாதுக்களின் காந்தியால் விசித்திரமான சந்தனப் பூச்சுகளுடன் விளங்குவது போலிருக்கின்றன. யௌவன ஸ்தரீகள் தங்கள் பிரிய நாயகர்களுடன் புதிதாகச் சேரும்பொழுது வெட்கத்தால் அங்கங்களை சிறிதே புலப்படுத்துவது போல் மணல் திட்டுகளை சரத்கால நதிகள், ஜலம் வற்றியபின், சிறிது சிறிதாகப் புலப்படுத்துகின்றன. இப்பொழுது சரத்காலம் தன் அழகை எழிலைப் பாலை மரங்களிலும் சந்திர ஸூரிய நக்சத்திரங்களின் காந்தியிலும், உத்தம கஜங்களின் விளையாட்டிலும் பிரித்துக் காட்டுகிறது. இப்படி அநேக பதார்த் தங்களில் விளங்கும் சரத்காலத்தின் அழகு, இப்பொழுது ஸூரிய கிரணங்களால் எழுப்பப்பட்டு மலர்ந்த தாமரை ஓடைகளில் அதிகமாக விளங்குகிறது.

ஏழிலைப் பாலைமலர்களின் மணத்தை வாங்கிக்கொண்டு வண்டுக் கூட்டங்களின் ஓசையுடன் கலந்து வீசும் காற்று, யானைகளின் மதத்தை வளர்க்கின்றது, அன்னங்களும் சக்ரவாகங்களும் மழைக்காலத்தில் பல இடங்களுக்குப் போய் இப்பொழுது திரும்பி வந்து, ஸந்தோஷத்தால் இறக்கைகளை விரித்துக்கொண்டு தாமரைக் துளிகள் படிந்து ஆற்றின் மணல் திட்டுகளில் விளையாடுகின்றன. மதங்கொண்ட யானை களிதத்திலும் கொழுப்படைந்த காளைகளிடத்திலும் தெளிந்த ஜலமுள்ள ஆறுகளிடத்திலும் சரத்கால அழகு நன்கு காணப்படுகிறது. மயில்கள் மேகங்களற்ற ஆசாசத்தைப் பார்த்து, தங்களுக்கு ஆபரணமான தோகைகளை உதிர்த்து, அழகற்று பெண் மயில்களிடத்தில் ஆசையொழித்து கவலை கொண்டிருக்கின்றன. இனிய வாஸனையுடன் புஷ்பங்களின் பாரத்தால் தலைவணங்கிய தங்கவர்ணமுள்ள வேங்கை மரங்களால் வனமெங்கும் பிரகாசிக்கிறது. தாமரைகளில் ஆசை வைத்து எழிலைப் பாலை மலர்களின் வாஸனையால் மதங்கொண்டு பெண் யானைகளுடன் காடுகளில் ஆனந்தமாக ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த யானைகளின் நடை மெதுவாக இருக்கிறது, ஆகாசம் 'மேகங்களற்றுத் தீட்டின ஆயுதம்போல் பிரகாசிக்கிறது. ஆறுகளில் ஜலம் வற்றி மெதுவாக ஓடுகிறது. செங்கழுநீர் மலர்களின் வழியாகக் காற்று குளிர்ச்சியுடன் அடிக்கிறது. திக்குகள் இருள் நீங்கி விளங்குகின்றன. பூரியிலுள்ள சேறுகள் ஸூரிய கிரணங்களால் உலர்ந்து புழுதி கிளம்புகிறது. அரசர்கள் பகையும் பொறுமையும் மேலிட்டு யுத்தம் தொடங்குகிறார்கள். சரத்கால குணங்களால் தேககாந்தி மிகுந்து, மகிழ்ந்து புழுதிபடிந்த தேகங்களுடன் காளைகள் கொழுப்படைந்து, ஒன்றிற்கொன்று சண்டையிட விரும்பிப் பசுக்களுக்கு நடுவில் கத்துகின்றன. ஆசை மேலிட்டு மெள்ள மெள்ளக் காடுகளில் ஸஞ்சரிக்கும் மதயானையைப் பெண் யானைகள் ஆசையுடன் குழ்ந்து செல்லுகின்றன. மயில்கள் தங்களுக்கு ஆபரணமான தோகைகளை உதிர்த்துவிட்டு ஆற்றங்கரைக்குப் போய்

அன்னங்களால் துரத்தப் பட்டவைபோல் கொழுப்பு அடங்கி தீனமாக நடக்கின்றன. நீர்ப் பறவைகள் பயந்தோடும்படி யானைகள் கர்ஜித்துக்கொண்டு தாமரைகளால் விளங்கும் ஓடைகளின் ஜலத்தைக் கலகிக் கலக்கிக் குடிக்கின்றன.

ஆறுகளில் ஜலம் சேறில்லாமல் தெளிவாக ஓடுகிறது. மணல். திட்டிகள் நடுவில் தெரிகின்றன. பசுக்கூட்டங்கள் கரைகளில். மேய்கின்றன; ஸாரஸ பக்டிகள் மதுரமாக ஒலிக்கின்றன. அன்னங்கள் ஆசையுடன் இங்கே வந்து தங்குகின்றன. ஆறுகளிலும் மேகங்களிலும் மலையருவிகளிலும் பெருங் காற்றிலும், மயில் கூட்டங்களும் தவளைகளும் இருக்குமிடங்களிலும் இப்பொழுது சத்தம் ஓய்ந்து விட்டது. பலவர்ணமுள்ள ஸர்ப்பங்கள் மழைக் காலத்தில் புற்றில் ஆகாரமின்றி படுத்திருந்தன. இப்பொழுது தேகம் மெலிந்து பசி மிகுந்து கோபத்தால் சீறிக்கொண்டு கோரமான விஷத்துடன் புற்றிலிருந்து கிளம்பி இரை தேடுகின்றன. ஸந்தியை என்ற ஸ்த்ரீ தன் நாயகனான சந்திரனுடைய கிரணங்களாகிய கைகள் தன் தேகத்தில் பட்டவுடன் ஆனந்தம் மேலிட்டு நகைத்திரங்களென்ற கண்கள் மலர்ந்து, ஆசை மிகுந்து தானே அம்பரத்தை (ஆகாசத்தை அல்லது வஸ்திரத்தை) விடுகிறாள். ராத்திரி என்ற ஸ்த்ரீ சந்திரனென்ற அழகிய முகத்தையும் நகைத்திரங்களென்ற நேத்திரங்களையும் நிலவு என்ற வெண்பட்டையும் உடையவளாகி விளங்குகிறாள். முதிர்ந்த நெல் கதிர்களை அன்னங்கள் மூக்கில் எடுத்துக்கொண்டு அதிவேகமாக ஆகாசத்தில் பறந்து போகும் பொழுது, கரற்றால் அசைக்கப்பட்ட பூமாலையைப் போல் விளங்குகின்றன. மேகங்களற்று நகைத்திரங்கள் நிறைந்து பூரண சந்திரனுடன் விளங்கும் ஆகாயத்தைப் போல் பெரிய மடுவிலுள்ள ஜலம், தூங்குகின்ற ஒரு அன்னத்தினாலும் மலர்ந்த குமுத புஷ்பங்களாலும் விளங்குகிறது. ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட யௌவன ஸ்த்ரீகளைப் போல், ஓடைகள் அன்னங்களென்ற அரை நூல் மாலையாலும் மலர்ந்த தாமரை குமுதம் கல்ஹாரம் முதலிய புஷ்பங்களாலும் சோபிக்கின்றன. தயிர் கடையும் சத்தம், கன்றுகளுக்காகப் பசுக்கள் செய்யும் ஒலி, ஆசை மிகுந்த காளைகளின் கர்ஜனை, விடியற் காலையில் இடையர்களின் புல்லாங்குழல் ஓசைஎன்ற இவையாவும் காலைக் காற்றினால் ஒன்று சேர்ந்து ஒலிக்கின்றன. ஆற்றங்கரைகளில் வெளுத்த நாணல் புஷ்பங்கள் காற்றால் மெதுவாக அசைக்கப்படும்பொழுது, அவை வெண்பட்டு அணிந்த ஸ்த்ரீகளின் உடல்போல் விளங்குகின்றன. வனங்களிலுள்ள வண்டுகள் தேனைக் குடித்து மகிழ்ந்து மதங்கொண்டு, தம் மனைவியருடன், காற்றைப் பின்தொடர்ந்து, தாமரை வேங்கை இம்மலர்களின் தூளிகள் படிந்து பறந்து போகின்றன. ஜலம்

தெளிந்திருக்கிறது; ஆம்பல்கள் மலர்ந்தன: நெற்பயிர்கள் கதிர் பழுத்திருக்கின்றன? கிரௌஞ்ச பக்ஷிகள் கூவுகின்றன; காற்று மிருதுவாக அடிக்கிறது. சந்திரன் நிர்மலமாக இருக்கிறான். இந்த அடையாளங்களால்

மழைக்காலம் சென்று சரக்காலம் ஆரம்பித்து விட்டதென்று தெரிகிறது. நாயகர்களுடன் கூடிக் கலந்து விடியற்காலையில் களைப்பால் மெதுவாக நடந்துபோகும் வேச்யா ஸ்தரீகளைப் போல், நதிகள் என்ற பெண்கள் மீன்களென்ற அரை நூல் மாலைகளுடன் மெதுவாக ஓடுகின்றன.

“நதிகளின் முகங்கள் சக்கரவாகங்களென்ற கோரோசனைக் திலகத்தாலும் வேலம்பாசி என்ற மகரிகா பத்திரத்தாலும், நாணல் புஷ்பங்களென்ற வெண்பட்டாலும், அலங்காரம் செய்து கொண்ட ஸ்தரீகளைப் போலிருக்கின்றன. (ஸ்தரீகள் முகத்தில் மீனைப் போலும் இலைகளைப் போலும் வரிகளை எழுதி அலங்கரித்துக் கொள்வது வழக்கம். இதனை மகரிகா பத்ரம் என்பர்). மலர்ந்த புஷ்பங்களாலும் வண்டுகளின் சப்தத்தாலும் விளங்கும் காட்டில் மன்மதன் வில்லையும் பாணங்களையும் தரித்துக்கொண்டு வெகு உக்கிரமாக ஸஞ்சரிக்கிறான். மேகங்கள் மழையால் பூமியை ஸந்தோஷப்படுத்தி ஆறுகளையும் ஏரிகளையும் நிரப்பி, பயிர்களைச் செழிக்கச்செய்து வானத்திலிருந்து மறைந்தன. தெளிந்த நதியின் ஜலம் சக்கரவாகங்கள் நிறைந்து அன்றில் பக்ஷிகளின் கூட்டங்களால் சப்திக்கிறது. மலைத் தாழ்வரைகளில் எழிலைப் பாலை, வேங்கை முதலிய மரங்களும் செம்பருத்தி முதலிய செடிகளும் மலர்ந்த புஷ்பங்களால் விளங்குகின்றன; ஆற்றில் மணல் திட்டுகள் அன்னம் சக்கரவாகம் முதலிய பக்ஷிகளால் மறைந்திருக்கின்றன. அரசர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் பகை மேலிட்டுப் படையெடுத்துச் செல்லும் காலம் வந்துவிட்டது.

“இப்படியிருக்க, ஸுகீவனும் வரவில்லை; எனக்காக அவன் செய்த முயற்சியும் தெரியவில்லை. சக்கரவாகப் பக்ஷி தன் நாயகனை பிரியத்துடன் பின் தொடர்வதைப் போல், கோரமான தண்ட காரண்யத்தைப் பூந்தோட்டம் போல் நினைத்து நான் எவ்வளவு தடுத்துக் கேட்காமல் என்னுடன் வந்த ஸீதையைக் காணாமல் சோகத்தால் தவிக்கும் எனக்கு, இந்த நான்கு மழைக்காலத்து மாதங்களும் பல நாறு வருஷங்களைப்போல் கழிந்தன. ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு பிரிய நாயகியை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் வாடும் என்னிடத்தில் ஸுகீவ மஹாராஜாவுக்கு தயவு பிறக்கவில்லை. 'இவன் ராஜ்யத்தை இழந்தவன்; கதியற்றவன்; தீனன்; ஸீதையிடத்தில் மிகுந்த ஆசை வைத்திருந்தவன்; ராவணனுடன் பகைத்திருக்கிறான்; அயோத்யையை விட்டு வெகு தூரத்தில் இருக்கிறான்; என்னையே சரணமடைந்திருக்கறான்' என்று

நினைத்துத் துராத்மாவான இந்த வானரராஜன் என்னை அவமானம் செய்கிறான். 'ஸீதையைத் தேடிச் கண்டுபிடிக்கறேன்' என்று என்னிடத்தில் பிரதிக்கை செய்து, தன் காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு குறிப்பிட்ட ஸமயம் கடந்ததை அறியாமலிருக்கிறான். நீ கிஷ்கிந்தைக்குப் போய், அல்ப ஸுகங்களில் மூழ்கியிருக்கும் 195 அந்த மூடனிடத்தில் நான் இப்படிச் சொன்னதாகத் தெரிவி. முன்பு உபகாரம் செய்தவர்கள் ஆபத்திற்குள்ளாகி ஒத்தாசை செய் என்று பிரார்த்திக்கும் பொழுது அப்படியே செய்கிறேன் என்று அவர்களுக்குப் பிரதிக்கை செய்து ஆசைகாட்டி, பிறகு அப்படிச் செய்யாமல் அவர்களுடைய மனத்தை வருத்தப் படுத்துகிறவன் மிக இழிந்தவனாவான். பாபமோ புண்ணியமோ தான் சொன்ன வார்த்தையை நிறைவேற்றுகிறவன் மனிதர்களில் சிறந்தவன். தங்களுக்கு உபகாரம் செய்த மித்திரர்களுக்கு பிரதி உபகாரம் செய்யாத நன்றியற்றவர்களை, இறந்தபிறகு கழுகு நரி முதலிய அசுத்த ஜந்துக்களும் தொடாது” என்று சொல். யுத்தத்தில் கோபங்கொண்டு தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோதண்டத்தை வளைத்துப் பேரிடிபோல் நான் நாணோசை செய்வதை மறுபடியும் பார்க்க அவனுக்கு ஆசையுண்டோ? என் பராக்கிரமம் நன்றாக அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கும், நீ எனக்கு உதவி செய்பவன் என்பதையும் மறந்து, கொஞ்சமாவது அவன் விசாரமற்றிருப்பது என்ன ஆச்சரியம்! நான் அவனுடன் ஸ்நேஹம் செய்ததும் வாலியைக் கொன்றதும் ஸீதையைத் தேடுவதில் அவன் ஒத்தாசை செய்வதற்கே என்பதை இப்பொழுது முற்றிலும் மறந்துவிட்டான். அவனுடைய காரியம் முடிந்து விட்டதல்லவா? மழைக்காலம் முடிந்தவுடன் ஸீதையைத் தேடுகிறேனென்று பிரதிக்கை செய்து, இப்பொழுது காம போகங்களில் மூழ்கி, அந்த நான்கு மாதங்களும் சென்றதை அறியவில்லையல்லவா? மந்திரிகளோடும் பந்துக்களோடும் ஆனந்தமாக மதுபானம் செய்துகொண்டிருக்கிறான், சோகத்தால் வாடும் நம்மிடத்தில் அவனுக்குத் தயை பிறக்கவில்லை.

“குழந்தாய்! ஸுகீவனிடத்திற்குப் போய் என் கோபத்தையும் ஸ்வரூபத்தையும் பிரயோஜனத்தையும் நன்றாய் தெரிவித்து, என் பாணத்தால் அடிபட்டு யமலோகத்திற்கு வாலி போன வழி இன்னும் திறந்தே இருக்கிறது. ஸுகீவ! செய்த பிரதிக்கையை நிறைவேற்று, வாலிபோன வழியில் நீயும் போகாதே, முன்பு வாலி ஒருவனையே ஒரு பாணத்தால் கொன்றேன். நீ செய்த பிரதிக்கையைத் தவறினால் உன்னையும் உன் பந்துக்களையும் வேரறுப்பேன்” என்று சொல். மேலும் இந்த ஸமயத்தில் எது ஹிதமோ அதையும் சொல். காலம் செல்கிறது. சீக்கிரமாகப் போ, 'வானராதிபதியே! அழியாத தர்மத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு எனக்குச் செய்த பிரதிக்கையை நிறைவேற்று.

என் பாணங்களுக்கு இரையாகி யமலோகத்திற்குப் போய் வாலியைப் பார்க்காதே' என்று அந்த மூடனுக்கு நான் சொன்னதாகச் சொல்” என்றார்,

இப்படித் தன் அண்ணன் வர வரக் கோபம் மிகுந்து தீனமாகப் பிரலாபிப்பதைக் கேட்டு, பயங்கரமான தேஜஸையுடைய லக்ஷ்மணன் ஸுகீர்வனைக் கடுமையாகச் சிஷிக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்தார்.

**ஸ பூர்வஜம் தீவ்ர விவ்ருத்த கோபம்
ஸாஸப்யமாநம் ப்ரஸமீக்ஷ்ய தீநம் |
சுகார தீவ்ராம் மதி முக்ரதேஜா:
ஹ்ரீபர்வரே மாநவ வம்ஸநாத: || (௭௪)**

ஸ-31: லக்ஷ்மணன் வருவதை ஸுகர்வன் அறிந்தது

ஸ காமீநம் தீந மதீநஸத்வம்
ஸோகாபீபந்நம் ஸமுதீர்ண கோபம் |
நரேந்த்ர ஸூநூர் நரதேவ புத்ரம்
ராமாநுஜ: பூர்வஜ மீத்யுவாச || ௩ ||

இப்படி ராமன் விரஹதாபத்தால் மெலித்து கோபங்கொண்டு. உத்தரவு செய்ததைக் கேட்டு, லக்ஷ்மணன், “ஸ்வாமி, ஸுகர்வனோ குரங்கு. ஸன்மார்கத்தில் நடக்கவேண்டுமென்ற ஸ்திர புத்தியற்றவன். இதைச் செய்தால் இது விளையுமென்று அறிய முடியாதவன். அக்னி ஸாக்ஷியாக உம்முடன் செய்துகொண்ட ஸ்நேகத்தால் பாரியையும் வானர ராஜ்யமும் கிடைத்தன என்று அறியாதவன். இந்த ஐசுவரியத்தை நெடுங்காலம் அனுபவிக்க மாட்டான். நமது காரியத்தில் இவனுக்கு எப்பொழுதாவது கவலையுண்டாக வில்லையல்லவா? புத்தியில்லாத வனாகையால் அல்ப ஸுகங்களில் முழுகியிருக்கிறான். தங்களுடைய கிருபையால் ராஜ்யமும் ஸுக ஐசுவரியங்களும் தனக்குக் கிடைத்ததென்றும், தான் அதற்குப் பதில் உபகாரம் செய்ய வேண்டுமென்றும் இவனுக்கு இன்னும் தெரியவில்லையே: ஆகையால் இவனைக் கொன்று வாலியைச் சேரும்படி. அனுப்புங்கள். இந்தத் துராத்மாவிற்கு ராஜ்யம் கொடுத்தது பிசகு. எனக்குக் கோபம் பொங்குகிறது, அடக்கமுடியவில்லை. ஸத்தியம் தவறின அந்தப் பாபியை இப்பொழுதே கொல்வேன். தாரையும் அந்ததனும் வானரர்களைக் கொண்டு ஸீதையைத் தேட்டும்” என்று கூறி ஆயுதபாணியாக மஹா கோபத்துடன் லக்ஷ்மணன் புறப்பட்டதைப் பார்த்து ராமன், ஐயோ! என் வார்த்தைகளை உண்மையென்று எண்ணி, இவன் ஸுகர்வனை இப்பொழுதே கொன்றுவிடுவானே என்று பயந்து வருத்தப்பட்டு தன் எண்ணத்தைத் தெளிவாகவும் சாந்தமாகவும் தெரிவித்தார். (தன் பக்தர்களுக்கு விரோதிகளை அழிக்கப் பகவான் அவதாரம் செய்தாரே அல்லது தன்னை அண்டியவர்களைக் கொல்லவா?) “லக்ஷ்மணா! இந்த லோகத்தில் உன்னைப்போல் இப்படிக் கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்து கோரமான பாபத்தைச் செய்யத் துணிகிறவன் உண்டோ? மித்திரனைக் கொல்வதென்ற பாபத்திலிருந்து எவன் தெளிவான விவேகத்தால் விலகுகிறானோ அவனே புருஷோத்தமன். அவனே நிஜமான வீரன், ஸுகர்வனைக் கொல்வது நன்மை என்று எண்ணாதே. முன்பு அவனிடத்தில்

நாம் செய்த ஸ்நேஹத்தையும் விசுவாஸத்தையும் நினைத்து பிரிதியுடன் நடக்கவேண்டும். கடுமையான வார்த்தைகளை விட்டு மிருதுவாக 'ஸ்க்ரீவா! நீ குறிப்பிட்ட காலம் சென்றுவிட்டதல்லவா' என்று ஸமாதானமாகச் சொல்" என்று சொல்லி, போக உத்தரவு கொடுத்தார். லக்ஷ்மணனும் சொல்ல வேண்டிய விஷயங்களை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு கிஷ்கிந்தையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். மஹாபுத்திமான்; சுபமான யோசனையை யுடையவர். அண்ணனுடைய ஷேமத்தையே எப்பொழுதும் கோரினவர்; ராமனுடைய ஆக்ஞையைத் தவறாமல் நடத்துகிறவர். அவருடைய கோபத்தால் தானும் கோபமடைந்து, இந்திர தனுஸைப் போன்றும் மலைச் சிகரம் போன்றும் இருந்த கோதண்டத்தைக் கையில் பிடித்துக் காலாந்தகனைப் போலும் உன்னதமான சிகரங்களுள்ள மந்தரகிரியைப் போலும் விளங்கினார். தான் சொல்லவேண்டிய வார்த்தைகளையும், ஸ்க்ரீவன் சொல்லும் ஸமாதானத்தையும், தான் அதற்குச் சொல்லவேண்டிய பதிலையும் யோசித்துக் கொண்டே போனார். புத்தியில் பிருஹஸ்பதியைப் போன்றவரல்லவா? வழியிலிருக்கும் மஹாவிருக்ஷங்களைப் பெருங் காற்றைப்போல் முறித்தும், மலைச் சிகரங்களைப் பெயர்த்தும் கற்பாறைகளைப் பொடி செய்துகொண்டும் கடும் வேகமாக மத யானையைப்போல் நடந்து போனார்.

கொஞ்ச நேரத்திற்குள் மலைகளுக்கு நடுவில் வானர சேனைகளால் காக்கப்பட்டு சத்துருக்கள் நெருங்க முடியாத கிஷ்கிந்தையைக் கண்டார். ஸ்க்ரீவனிடத்திலுள்ள கோபத்தால் உதடுகள் துடி துடிக்க, பயங்கரமான வானரர்கள் கிஷ்கிந்தைக்கு வெளியில் நடமாடுவதை இளையபெருமாள் பார்த்தார். அவர்கள் கடுமையான கோபத்துடன் லக்ஷ்மணன் வருவதைக் கண்டு ஸ்க்ரீவனுடன் அவர் யுத்தம் செய்ய வருகிறாரென்று நினைத்து, மலைச் சிகரங்களையும் பெரிய மரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு யுத்தம் செய்யப் புறப்பட்டார்கள். அதைப் பார்த்து உலர்ந்த விறகுகளால் வளர்க்கப் பட்ட அக்னியைப் போல் லக்ஷ்மணனுக்குக் கோபம் அதிகரித்தது. கால மிருத்யுவைப் போல் கோபத்தால் ஜ்வலிக்கும் அந்த மஹா வீரனைப் பார்க்க முடியாமல் அந்தக் குரங்குகள் பயந்து நடுங்கி மூலைக்கு மூலை ஓடி ஒளிந்து கொண்டன. சிலர் அதிவேகமாக ஸ்க்ரீவனுடைய அரண்மனைக்குப் போய் லக்ஷ்மணன் மஹாகோபத்துடன் வருவதைத் தெரிவித்தார்கள். ஆனால் அந்த வானரராஜன் தாரையுடன் தனிமையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததால் அவர்கள் சொன்ன வார்த்தையைக் கவனிக்கவில்லை. பிறகு மந்திரிகள் வானர வீரர்களை நகரத்திற்கு வெளியில் அனுப்பிக் கோட்டையைக் காக்கும்படி உத்தரவு செய்தார்கள், அவர்கள் பார்க்கப் பயங்கரமானவர்கள்; மதயானையையும் மஹா மேகங்களையும் பெரிய மலைகளையும்

போன்றவர்கள்; நகங்களாலும் பற்களாலும் யுத்தம் செய்கிறவர்கள்; குருரமான பார்வையை உடையவர்கள்; ஸிம்ஹம் புலி முதலிய துவட்ட மிருகங்களின் கொழுப்பையுடையவர்கள்; பத்து நூறு ஆயிரம் யானைகளின் பலத்தை முறையே உடையவர்கள், இப்படி மஹாபலசாலிகளான வானரர்கள் பெரிய மரங்களுடன் நகரத்தைச் சூழ்ந்து நிற்பதையும் ஸ்கர்வன் அலக்ஷ்யமாக இருப்பதையும் ராமன் சோகப்படுவதையும் நினைத்து, லக்ஷ்மணன் கோபத்தால் மெய் மறந்து கண்கள் சிவக்க உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, புகையும் நெருப்பைப் போல் பார்க்கப் பயங்கரமானார். பர்ணங்களின் முனைகளை நாக்காகவும் கோதண்டத்தை உடலாகவும், தேஜஸைக் கொடிய விஷமாகவும் உடைய ஐந்து தலை நாகம்போல் விளங்கி, அதிவேகமாக நகரத்திற்கருகில் வந்தார்.

காலாக்னியைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டும், நாகேந்திரனைப் போல் சீறிக்கொண்டும் வரும் லக்ஷ்மணனை அங்கதன் பார்த்து, “ஐயோ! இவர் வரும் ஸமயத்திலா ஸ்கர்வன் மெய்மறந்து இருக்க வேண்டும்! இப்பொழுது இருக்கும் ஸ்திதியில் இளையபெருமானை இன்னாரென்று அறியாமல் அலக்ஷ்யம் செய்வாரே” என்று மிகுந்த துக்கத்தை அடைந்தான். அப்பொழுது லக்ஷ்மணன் அங்கதனை அழைத்து, “குழந்தாய்! ரகுவீரனுடைய தம்பி லக்ஷ்மணன் உன்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறான். தமயன் படும் வருத்தத்தால் தவித்துக் கொண்டு கோட்டை வாசலில் நிற்கிறான். அவருடைய வார்த்தையில். உனக்கு ஏதாவது சிரத்தையிருந்தால் நீ அவரையாவது இங்கே அழைத்து வா, அல்லது நீயாவது அங்கே போ, என்று ஸ்கர்வனிடம் சொல்: சொல்லிய பின் இங்கே வா” என்று கூறினான். அதைக் கேட்டு அங்கதனும் சோகமடைந்து விரைவாக அந்தப்புரத்தில் புகுந்து, ஸ்கர்வனையும் தாரையையும் ருமையையும் நமஸ்கரித்து முகம் வாடிப் பரபரப்புடன் நடந்ததைத் தெரிவித்தான். ஸ்கர்வனோ மதுபானத்தாலும் ஆசையாலும் தூக்கத்தாலும் மெய்மறந்து அங்கதன் சொல்வதை அறிய முடியவில்லை. அங்கதன் சீக்கிரமாகத் திரும்பி வராததால் லக்ஷ்மணன் கடுங் கோபங் கொண்டு கோட்டைக்குள் நுழையப் போவதைக் கண்டு, அங்குள்ள வானரர்கள் பயந்து நடுங்க, நல்ல வார்த்தைகளைச் சொல்லி ஸமாதானம் செய்தார்கள். என்ன செய்வாரோ என்று சிலர் கூச்சலிட்டார்கள். இடிபோல் கர்ஜித்துப் பெரும் வெள்ளத்தைப்போல் வேகமாக வரும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துச் சிலர் ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள்.

அந்தப் பெரும் சப்தத்தால் ஸ்கர்வன் விழித்துக்கொண்டு, மாலைகளும் ஹாரங்களும் நழுவ, மயக்கத்தால் கண்கள் சுழலப் படுக்கையைவிட்டு மெள்ள எழுந்தான். அங்கதன் அப்பொழுது ஓடி, அரசனுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ள

மந்திரிகளான ப்லக்ஷன் ப்ரபாவனென்றவர்களை அழைத்து வந்தான். அவர்கள் அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீகளைப் பார்க்கக் கூடியவர்கள். எல்லா விஷயங்களிலும் அரசனுக்கு ஹிதத்தையே உபதேசிக்கிறவர்கள். அவர்கள் உள்ளே போய், “ஏதோ ஒரு விஷயத்தைப் பேச விரும்பி லக்ஷ்மணன் வந்திருக்கிறார்” என்று ஸ்கர்வனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். பிறகு, தேவேந்திர போகங்களை அனுபவிக்கும் அந்த வானர ராஜனைப் பலவிதமாகப் புகழ்ந்து தேற்றி, “ராம லக்ஷ்மணர்களென்ற ராஜகுமாரர்கள் தங்களுடன் ஸ்நேஹம் செய்திருக்கிறார்களென்பது ஞாபகத் திலிருக்கலாமே. அவர்கள் ஸத்தியம் தவறாதவர்கள்; மஹானுபாவர்கள்; இந்த பூமண்டலத்தை ஆளத் தகுந்தவர்கள்; தங்களுக்குச் சத்துருவான வாலியைக் கொன்று, வானர ராஜ்யத்தைத் தங்களுக்குக் கொடுத்தார்கள். அவர்களில் ஒருவரான லக்ஷ்மணன் கோட்டை வாசலில் வந்திருக்கிறார். அவரைக் கண்டு பயந்து நமது வானரர்கள் கூச்சலிடுகிறார்கள். ராமனுடைய உத்தரவால் அவருடைய அபிப்பிராயத்தைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்க அவர் இங்கே வந்திருக்கிறார். அவர் சத்துருக்களை வேரறுத்துத் தன் காரியத்தை முடித்துக்கொள்ளக்கூடியவர். தாரா புத்திரனான அங்கதனைத் தங்களிடத்திற்கு அதிவேகமாய் அனுப்பினவர் அவரே. அந்த மஹாவீரன் கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, வானரர்களைத் தன் பார்வையால் எரித்துக்கொண்டு, கோட்டை வாசலில் நிற்கிறார். ஆகையால் தங்கள் புத்திர மித்திர பந்துக்களுடன் உடனே அவரிடத்திற்குப் போய் ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்து அவருடைய கோபத்தைத் தணியச் செய்யுங்கள். மஹாராஜா! தாங்கள் செய்த பிரதிக்கை தவறலாமா? முன் செய்த ஏற்பாட்டின்படி நடவுங்கள். ராமனுடைய ஆக்கேடுயை எப்படி யாவது ஸாவதானமாக நிறைவேற்ற வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

**யதாஹ ராமோ தர்மாத்மா தத் குருஷ்வ ஸமாஹீத: |
ராஜம்ஸ் தீஷ்ட ஸ்வஸமஸ்ய பவ ஸத்ய ப்ரதீபர்ரவ: || (56)**

ஸ-32: மாருதி ஸுக்ரீவனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தது

அங்கதஸ்ய வச: ப்ருத்வா ஸுக்ரீவ: ஸஃவை: ஸஹ |
லக்ஷ்மணம் ருபீதம் ப்ருத்வா முமாதாஸந மாத்மவாந் || (1)

லக்ஷ்மணன் கோபித்துக் கொண்டிருக்கிறாரென்று அங்கதனும் மந்திரிகளும் சொல்லக் கேட்டு, ஸுக்ரீவன் மிகவும் பயந்து, பரபரப்புடன் ஆஸனத்தை விட்டெழுந்து, ராமானுஜனை எப்படி ஸமாதானம் செய்கிறதென்று யோசித்து, ஆலோசனையில் மிகவும் ஸமர்த்தர்களான மந்திரிகளைப் பார்த்து, “நான் அவர்கள் விஷயத்தில் அயுத்தமாய்ப் பேசுவதில்லை, நடந்து கொள்ளுவதில்லை. அப்படியிருக்க, லக்ஷ்மணன் என்னிடத்தில் கோபம் கொள்வதற்குக் காரணமென்ன என்று கவலைப்படுகிறேன். ஒரு வேளை என் சத்துருக்கள் எனக்குக் கெடுதி செய்ய எண்ணி, என்னிடத்தில் இல்லாத தோஷங்களைக் கல்பித்து, லக்ஷ்மணனுக்குக் கோபமுண்டாகும்படி செய்திருக்கிறார்களோ? இந்த விஷயத்தில் நீங்களெல்லோரும் சிரமப்படி உங்களுடைய புத்திக்கு எட்டியவரையில் அவர் கோபிப்பதற்குக் காரணத்தை அறிந்து சிக்கிரமாகச் சொல்லவேண்டும். ராமனிடத்திலாவது லக்ஷ்மணனிடத்திலாவது நான் பயப்படுவதற்கு யாதொரு காரணமும் இல்லை. ஆனால் எனக்குப் பரம மித்திரனான ராகவன் காரணமில்லாமல் கோபித்ததைப் பற்றிக் கவலையாக இருக்கிறது. மித்திரர்களை ஸம்பாதிப்பது சுலபம்; பிறகு அந்த ஸ்நேஹம் அழியாமல் காப்பாற்றுவது ஸுலபமல்ல. மனிதர்களின் சித்தம் அடிக்கடி மாறும்; அல்ப விஷயத்திலும் ஸ்நேஹம் அழியும். ராமன் எனக்குச் செய்த ஒப்பற்ற உபகாரத்திற்குப் பதில் செய்ய முடியவில்லையே என்பதற்கு வருந்துகிறேன்” என்று தன் எண்ணத்தை வெளியிட்டான்.

அப்பொழுது ஹனுமான் அவன் சொன்ன விஷயத்தை நன்றாக ஆலோசித்து, “ஸ்வாமி! மித்திரன் செய்க உபகாரத்தைத் தாங்கள் மறக்காதிருப்பது ஆச்சரியமல்ல. அது தங்களுக்கு ஸ்வபாவமே. மஹா வீரரான ராமன் தங்களுடைய பிரார்த்தனைக்கிணங்கி இந்திரனுடைய பராக்கிரமத்தையுடைய வாலியைப் பயமில்லாமல் கொன்றார். எப்படி யோசித்தாலும் அவர் தங்களிடத்தில் வைத்த ஸ்நேஹத்தால் கோபிக்கிறாரே அல்லாது துவேஷத்தால் அல்ல என்று தெரிகிறது. இப்பொழுது மழைக்காலம் சென்று சரத்காலம் நடக்கிறது. எழிலைப்பாலை மரங்கள் மலர்ந்த புஷ்பங்களால்

விளங்குகின்றன. ஆகாசத்தில் மேகங்கள் மறைந்து கிரஹங்களும் நக்சத்திரங்களும் தெளிவாக விளங்குகின்றன. திக்குகளும் ஆறுகளும் ஏரிகளும் நிர்மலமாக இருக்கின்றன. சத்ருக்களின்மேல் படையெடுத்துச் செல்லவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டதைத் தாங்கள் அறியவில்லை. இப்படி அஜாக்கிரதையாய் இருப்பதைத் தெரிவிக்க லக்ஷ்மணன் வந்ததாக எண்ணுகிறேன். அந்த மஹாத்மாவான ராமன், ராஜ்யத்தை இழந்து பாரியையை விட்டுப் பிரிந்த சோகத்தால் வாடியிருக்கிறார். லக்ஷ்மணனும் அவரைப் பார்த்து வருந்தி, அவர் சொன்ன கடுமையான வார்த்தைகளை இன்னும் கடுமையாகக் கோபத்துடன், தங்களுக்குச் சொல்வார். தாங்கள் அதைப் பொறுக்க வேண்டும். தாங்கள் ராமனுக்கு அபராதம் செய்திருக்கிறீர்கள்; ராமானுஜனைக் கைசுப்பி பிரார்த்திப்பதைத் தவிர வேறு தகுந்த பரிஹாரம் எனக்குத் தெரியவில்லை. 'என்னைப் பார்த்து இப்படிக் கௌரவக் குறைவான ஆலோசனையைச் சொல்லத் துணிந்தா யல்லவா' என்று தாங்கள் என்னிடத்தில் கோபிக்கக்கூடாது. மந்திரிகள் அரசனுக்கு எப்பொழுதும் ஹிதத்தையே உபதேசிக்க வேண்டும். ஆகையால் பயமில்லாமல் தங்களிடத்தில் இப்படித் தெரிவித்தேன். ராகவன் கோபம் கொண்டு கோதண்டத்தை எடுத்து நின்றால், ஜகம் முழுவதையும் வசப்படுத்தக் கூடியவரல்லவா? இப்பொழுது அவருக்குக் கோபம் உண்டாக்குவது தகாது. மறுபடியும் அவரை ஸமாதானம் செய்ய வேண்டியிருக்கும். அவர் தங்களுக்குச் செய்த உபகாரத்தை மறவாமல், நன்றியுள்ள தாங்கள் அப்படிச் செய்வது இன்னும் அவசியம். ஆகையால் தாங்கள் புத்திர மித்திர பந்துக்களுடன் அவரை ஸாஷ்டங்கமாக நமஸ்கரித்து, பாரியை பர்த்தாவுக்கு வசப்பட்டு நடப்பதுபோல் ராமனுக்குச் செய்த பிரதிக்கேடுயை நிறைவேற்றுங்கள். மஹேந்திரனுக்கு நிகரான பல பராக்கிரமமுள்ள ரகுவீரனுடைய ஸ்வபாவமான சக்தியே எல்லையற்ற தென்று தங்களுடைய மனத்திற்குத் தெரியுமே; லக்ஷ்மணனும் அவருக்கு உதவி செய்கிறார். ஆகையால் அவர்களுடைய கட்டளையைத் தாங்கள் கனவிலும் மீறுவது தவறு” என்று வணக்கமாகத் தெரிவித்தார்.

**ந ராம ராமாநுஜ ஸாஸநம் த்வயா
கபீந்த்ர யுக்தம் மநஸாப்யரோஹீதும் |
மநோ ஹி தே ஜ்ஞாஸ்யதி மாநுஜம் பலம்
ஸ ராகவஸ்யாஸ்ய ஸரேந்த்ர வர்சஸ: || (௨௨).**

ஸ-33: தரரை லக்ஷ்மணனை ஸமாதானம் செய்தது

அத ப்ரதீ ஸமாதிஜ்டோ லக்ஷ்மண: பரவீரஹா |
ப்ரவீலேபா பஸ்பாம் கோராம் கீஜ்நீந்தாம் ராமபாஸநாத் || ௩ ||

பிறகு ஸுக்ரீவன் லக்ஷ்மணனை அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்து வரும்படி அங்கதனுக்கு உத்தரவிட, அவர் ராமனுடைய ஆக்ஞைப்படி கிஷ்கிந்தைக்குள் வந்தார். கோட்டை வாசலில் காவலாக இருந்த வானர்கள் பருத்த தேகமும் எல்லையற்ற பலமும் உள்ளவர்கள்; கால ஸர்ப்பத்தைப் போல் கோபத்தால் சீறிக்கொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து பயந்து, கைகூப்பி, அவரைத் தடுக்கவில்லை. மலர்ந்த காடுகளாலும், சோலைகளாலும், மாடமாளிகை கோபுரங்களாலும், ஸகலப் பொருள்களும் நிறைந்த கடைகளாலும் தேவையான பழங்கள் நிறைந்து விளங்கும் மரங்களாலும் கிஷ்கிந்தை பிரகாசிப்பதையும், தேவ கந்தர்வ அப்ஸரஸ் முதலியவர்களின் அம்சங்களுக்குப் பிறந்த வானர்கள் நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் கூடியவர்களாக திவ்வியமான மாலைகளாலும் ஆடையாபரணங் களாலும் பிரகாசிப்பதையும், சந்தனம், அகில் முதலிய வஸ்த்துக்களின் பரிமளம் எங்கும் வீசுவதையும், உத்தமமான பானங்களினால் ராஜவீதிகள் மணப்பதையும், தெளிந்த மலையருவிகளையும் பார்த்துக் கொண்டே போனார்.

பிறகு அங்கதன், மைந்தன், த்விவிதன், கவயன், கவாக்ஷன் கஜன், சரபன், வித்யுன்மாலி, ஸம்பாதி, ஸூர்யாக்ஷன், ஹனுமான், வீரபாஹு, நளன், குமுதன், ஸுஷேணன், தாரன், ஜாம்பவான், ததிவக்த்ரன், நீலன், ஸுபாடலன், ஸுநேத்ரன் முதலிய வானர சிரேஷ்டர்களின் வீடுகள் ராஜவீதியில் வெளுத்த மேகங்களைப்போல் உறுதியாக அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார். அவை அழகான மாலைகளாலும் தன தான்யங்களாலும் உத்தம ஸ்த்ரீகளாலும் நிறைந்து வெகு ரமணியமாக இருந்தன. பிறகு வானர சக்ரவர்த்தியான ஸுக்ரீவனுடைய அரண்மனைக்கு வந்தார். அது வெளுத்த மதிலால் சூழப்பட்டிருந்தது. உப்பரிகைகள் கைலாஸத்தின் சிகரங்களைப் போல் வெளுத்து ஆகாசத்தை அளாவி இருந்தன. எக்காலத்திலும் வேண்டிய பழங்களையும் புஷ்பங்களையும் கொடுக்கும் பூலோகத்து மரங்களாலும், மேகங்களைப் போல் விசாலமாக, புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்து குளிர்ந்த நிழலுள்ள மந்தாரம் முதலிய, தேவேந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட தேவலோகத்து மரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பலமுள்ள வானர

வீரர்கள் ஆயுதபாணிகளாக கோட்டை வாசல்களில் காவலிருந்தார்கள். சிரேஷ்டமான மாலைகள் எங்கும் கட்டப்பட்டிருந்தன. வாசற்படிகள் உருக்கியோடவிட்ட தங்கத்தால் அமைக்கப்பட்டு விசித்திரமாக வேலை செய்யப்பட்டிருந்தன. லக்ஷ்மணன் இப்படிப் பட்ட ஸ்கர்வனுடைய அரண்மனைக்குள், பெரிய மேகத்தில் ஸூரியன் புகுவதுபோல் சென்றார். பல ஜனங்களால் நிறைந்த ஏழு கட்டுகளை யாராலும் தடுக்கப்படாமல் தாண்டி, மஹாராஜாவின் அந்தப்புரத்திற்கு வந்தார். அங்கே தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்ட பல கட்டில்களும் விசித்திரமான ஆஸனங்களும், விலையற்ற விரிப்புகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தன. வீணை முதலிய வாத்தியங்களுக்கு ஒத்து, சிலர் மதுரமாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். ரூபம், யௌவனம், உத்தமகுலம் முதலியவைகளால் பெருமை கொண்ட பல ஸ்த்ரீகள் விசித்திரமான மாலைகளாலும் ஆடையாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டுப் புஷ்ப ஹாரங்களைத் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கிருந்து வேலைக்காரர்களில் திருப்தி இல்லாதவனாவது ஜாக்கிரதை இல்லாதவனாவது உத்தமமான வஸ்திராபரணங்கள் இல்லாதவனாவது கிடையாது. பாதச் சிலம்புகளும் அரைநூல் மாலைகளும் சப்திப்பதைக் கேட்டு, அங்குள்ளவர்கள் ஆனந்தமாக விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்களென்று அறிந்து, லக்ஷ்மணன் வெட்கமடைந்து, கோபம் கொண்டு, தான் அங்கிருப்பதை ஸ்கர்வனுக்குத் தெரிவிக்கவும் அந்தப் பெண்கள் அங்கிருந்து போகவும் திக்குகள் நடுங்கும்படி. நாணோசை செய்தார். நல்லொழுக்க முள்ளவராகையால் பரஸ்த்ரீகளைப் பார்த்ததாலும் அவர்களுடைய ஆபரண சப்தங்களைக் கேட்டதாலும் கொஞ்ச மேனும் கலங்காமல் அலக்ஷ்யமாக ஓரிடத்தில் தனியாக உட்கார்ந்து ராமன் படும் துக்கத்தை நினைத்து வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார், ஸ்கர்வன் அந்த நாணோசையைக் கேட்டு, லக்ஷ்மணன் அந்தப்புரத்திற்கு வந்துவிட்டார் என்றறிந்து பயந்து ஒன்றும் தோன்றாமல் ஆஸனத்தை விட்டு எழுந்து, அங்கதன் கூறியபடி லக்ஷ்மணன் வந்திருக்கிறார் என்பதை அறிந்து மனம் வாடி ஸமீபத்திலிருந்த தாரையைப் பார்த்து, “இயற்கையாகச் சாந்த குணமுள்ள லக்ஷ்மணன் இப்பொழுது கோபம் கொண்டவரைப்போல் வந்திருப்பதேன்? காரணமில்லாமல் ஒரு நாளும் கோபிக்கமாட்டாரே. ஆகையால் நாம் இவருக்கு ஏதாவது அபராதம் செய்திருக்கிறோமா என்று நன்றாக யோசித்துச் சொல், அல்லது நீயே அவருடன் பேசி எப்படியாவது ஸமாதானம் செய். உன்னைப் பார்த்தவுடன் அவருடைய கோபம் தணிந்துவிடும். பெருந்தன்மையுள்ளவர்கள் ஸ்த்ரீகளிடத்தில் கோபம் கொண்டு குரூரமாக ஒரு பொழுதும் நடக்கமாட்டார்கள். உன்னுடன் பேசிக் கோபம் தணிந்து தெளிந்திருக்கும் பொழுது நான் அவரைத் தரிசனம் செய்கிறேன்?” என்றான்.

“அப்படியே செய்கிறேன்” என்று தாரை சொல்லி, ஸம்போக சுகத்தை விருத்தி செய்யக் குடித்த மதுவின் மயக்கத்தால் கண்கள் சுழல, சிரமத்தால் தள்ளாடி அடிமேல் அடிவைத்து நடந்துகொண்டு வஸ்திரங்கள் தளர்ந்து அரை நூல் மாலை அவிழ்ந்து தொங்க, படுக்கையிலிருந்த வேஷத்துடன் ஸம்போகக் குறிகள் ஸ்பஷ்டமாக விளங்க, ஸ்தனபாரத்தால் சற்று வளைந்த தேகத்துடன் லக்ஷ்மணன் இருக்குமிடத்திற்கு வந்தான். லக்ஷ்மணன் அவளைப் பார்த்து, பரஸ்தீ தரிசனம் தர்ம விரோதமென்று தலை குனிந்தார். அவளுடைய அழகும் விலாஸங்களும் அவருடைய மனத்தில் யாதொரு விகாரத்தையும் உண்டாக்கவில்லை. ஆனால் ஸ்திரிகள் இருக்கும் பொழுது கோபிப்பது உசிதமல்லவென்று அலக்ஷ்யமாக இருந்தார். அவருடைய கோபம் தணிந்ததென்று பார்வையால் அறிந்த தாரை, மதுபானத்தால் வெட்கத்தை மறந்து ஸ்நேகத்தை முன்னிட்டுக் தைரியமடைந்து அவரை ஸமாதானம் செய்தாள்.

“ராஜகுமார! நீ ஏன் கோபம் கொண்டிருக்கிறாய்? எவனாவது உன் கட்டளையை மீறி நடந்தானோ? உலர்ந்த விருகங்களால் பற்றி எரியும் காட்டுத் தீயில் எவனாவது பயமில்லாமல் போய் விழுவானா?” என்று மிருதுவாகவும் மதுரமாகவும் கேட்டாள்.

அதனால் லக்ஷ்மணன் கோபம் தணிந்து ஸ்நேஹத்தை முன்னிட்டு, “கணவனுடைய ஹிதத்தையே நாடும் நீ, ஸ்கர்வன் ஆசைக்கு அடிமையாகத் தர்மத்தைவிட்டு ராஜ்ய காரியங்களை மறந்து, ராமனுக்குச் செய்த பிரதிக்கொரு நனைக்கவில்லை என்று அறியாயோ? அனுபவிக்கும் ராஜ்யம் ராகவனால் கிடைத்தது; அவர் சோகத்தால் வாடியிருக்கிறார், அவனையே நம்பியிருக்கிறாரென்பது. அவனுக்குக் கொஞ்சமேனும் ஞாபகமிருக்கிறதா? மந்திரி, மித்திர பந்து கணங்களுடன் எப்பொழுதும் மதுபானம் செய்து மயங்கியிருக்கிறான். நான்கு மாதங்கள் ஆன பிறகு ஸீதையைத் தேடும் விஷயத்தில் வேண்டிய முயற்சி செய்கிறேனென்று ரகுவீரனுக்கு வாக்களித்து, அந்தக் காலம் கடந்துவிட்டது என்பதைக் கவனியாமல் மதுபானத்திலும் ஸ்திரீகளிடத்திலும் காலம் போக்குகின்றான். புருஷார்த்தங்களை அடைய விரும்புகிறவனுக்கு மதுபானம் முக்கிய ஸாதனமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ? அந்த உத்தம பிரயோஜனங்களை ஒரு க்ஷணத்தில் அழிக்க இது ஒன்றே போதாதோ? தனக்கு உபகாரம் செய்தவனுக்குப் பதில் செய்யாமலிருப்பது மிக அதர்மமல்லவா? உத்தம குணவானான மித்திரனுடைய ஸ்நேஹத்தை இழப்பதால் ஐசுவரியமும் அழியும். ஸத்தியத்திற்கும் தர்மத்திற்கும் இருப்பிடமான மித்திரன், அர்த்தம் காமம் என்ற இவ்விரண்டு புருஷார்த்தங்களுக்குக் காரணமல்லவா? ஸ்கர்வன் மித்திரனை மறந்ததால்

அவைகளை இழந்தான். இந்த நிலைமையில் நாங்கள் செய்யவேண்டியதைக் கூர்மையான புத்தியுள்ள நீயே நன்றாக யோசித்துச் சொல்” என்றார்.

தாரை அதைக் கேட்டு, தர்மத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் அது ஒத்திருப்பதைக் கவனித்து, ராமனுடைய காரியம் முடிவதில் லக்ஷ்மணனுக்கு நம்பிக்கை உண்டாவதற்காக, “ராஜபுத்திர! ஸ்கர்வன் காம பரவசனாய் இருக்கிறான். நீ கோபிப்பது தகாது. ஸாதுக்கள் தங்களை அண்டினவர்களைக் கடுமையாகக் கோபிப்பார்களோ? உங்கள் க்ஷேமத்தையே கோரும் ஸ்கர்வன் அபராதம் செய்தால் பொறுக்க வேண்டாமா? உத்தம வீரியமென்ற குணத்தால் விளங்கும் ராஜபுத்திரனான நீ, அல்ப வீரியமுள்ள ஸ்கர்வனிடத்தில் கோபிக்கலாமா? விடாமுயற்சியுள்ளவனும் சாந்தரூபமான தபஸுக்கு உத்பத்தி ஸ்தானமுமான நீ கோபத்திற்கு ஆளாகலாமா? ஸ்கர்வனுக்குப் பரம மித்திரனான ராமன் கோபம் கொண்டிருப்பதும் எனக்குத் தெரியும், அது வீண் போகாது. சத்துருவின்மேல் படையெடுத்துச் செல்லும் காலம் கடந்து விட்டதென்பதும் எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் எங்களுக்குச் செய்த பரம உபகாரமும் எனக்குத் தெரியும். இந்த விஷயத்தில் நாங்கள் செய்யவேண்டியதும் எனக்குத் தெரியும். காமத்தின் பலம் தடுக்க முடியாதென்பதும் எனக்குத் தெரியும், ஸ்கர்வன் எவனிடத்தில் ஆசை கொண்டு யாவற்றையும் மறந்திருக்கிறானோ அவளையும் எனக்குத் தெரியும்.

“நீ இப்பொழுது கோபத்திற்கு உட்பட்டிருப்பதால் உன்புத்தி காம விஷயங்களில் செல்லாது. காமத்தைப் பற்றி நீ அறிந்திருப்பின் காம பரவசனானவன் தேசகால தர்மார்த்தங்களை அறியமாட்டானென்று நீயே ஒப்புக் கொள்வாய். அவனிடத்தில் கோபிக்கமாட்டாய். ஸ்கர்வன் என்னை விட்டுப் பிரியாமல் ஆசைக்கு அடிமையாகி வெட்கமற்றிருக்கிறார். ராமனுக்குத் தோழன்; உனக்கும் மித்திரன்; அவருடைய பிழையை நீ பொறுக்க வேண்டும். இது ஒரு ஆச்சரியமா? உதிர்ந்த இலைகளையும் நீரையும் காற்றையும் புஜித்து இந்திரியங்களை அடக்கி, ஸுக துக்கங்களைப் பொறுத்து, தர்மத்திலும் தவத்திலும் மனத்தைச் செலுத்தின மஹரிஷிகளும் காமத்திற்கு அடிமையாய், ஸ்த்ரீ மோஹத்தால் மயங்குகிறார்கள். ஸ்கர்வனோ வானரன்; சாபல்யமென்பது அவனுக்கு இயற்கை; ஸுகல ஐசுவரியங்களும் பொருந்திய மஹாராஜா; இவன் ஆசைக்கு அடிமையாக இருப்பது ஆச்சரியமல்ல” என்று மதத்தால் மிருதுவாகவும் வேடிக்கையாகவும் ஸ்கர்வனுக்கு ஹிதமான வார்த்தைகளைச் சொன்னான்.

“ராஜகுமார! ஸ்கர்வன் காமபரவசனாக இருந்தும் உங்கள் காரியத்தை முடிப்பதில் சிரத்தையுள்ளவனாக ஸேனைகளைச் சேர்க்கும்படி முன்பே உத்திரவு செய்திருக்கிறான். பல மலைகளில் வஸிக்கும் வானரவீரர்களும்

கோடி, கோடியாக வந்திருக்கிறார்கள். அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீகளைப் பார்க்கக் கூடாதென்று நீ வெளியிலிருந்ததால் உன் நன்னடத்தை விளங்கிற்று. ஸாதுக்கள் தங்களுடைய மித்திரர்களின் பார்வையகளைப் பார்ப்பதில் தோஷமில்லை. ஆகையால் உள்ளே வரலாம்” என்றாள்.

தாரையின் பிரார்த்தனையாலும், சீக்கிரத்தில் தன் காரியம் முடியவேண்டுமென்ற கவலையாலும், லக்ஷ்மணன் அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்தார். அங்கே ஸுக்ரீவன், சிறந்த விரிப்புகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸிம்ஹாஸனத்தில் உத்தமமான ஆபரணங்களாலும், மாலைகளாலும், வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஸூரியனைப் போல் காந்தி பெற்று, உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார். ரூபலாவண்யமுள்ள அநேக ஸ்த்ரீகள் மஹா கீர்த்திசாலியான அந்த வீரசிரேஷ்டனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். அதைக் கண்டு லக்ஷ்மணன் கண்கள் சிவந்து காலாந்தகனைப்போல் கோபம் கொண்டார். ஸுக்ரீவனும் ருமையைத் தழுவிக்கொண்டு அளவற்ற பராக்ரமசாலியான லக்ஷ்மணன் ரோஷத்தால் விசாலமான நேத்திரங்களுடன் வருவதை ஆச்சரியத்தாலும் பயத்தாலும் அகன்ற தன் நேத்திரங்களால் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

**ருமாம் து வீர: பரீரய காதம்
வராஸநஸ்தோ வரஹுமவரண: |
ததர்பா ஸஸமீத்ரீ மதீநஸத்வம்
விபரஸ தேநத்ர: ஸவிபரஸ தேநத்ரம் (66)**

ஸ-34: ஸுக்ரீவன் ராமனுடைய

கட்டளையை அறிந்தது

தமப்ரதீஞ்ஜத்ம் க்ருத்தம் ரவீஜ்டம் புருஷர்ஜ்பம் |
ஸுக்ரீவோ லக்ஷ்மணம் த்ருஷ்ட்வா பபூவ வ்யதீதேந்த்ரிய: || (1).

இப்படிக் கோப் பரவசரா, ஒருவராலும் தடுக்கப்படாமல், லக்ஷ்மணன் அந்தப்புரத்திற்கு வருவதைப்பார்த்து, “நாம் இவரை ஸமாதானம் செய்யத் தாரையைப் அனுப்பினோமே, அப்படியும் கோபம் அடங்காமல் இவர் இங்கே வருவதற்குக் காரணமென்ன?” என்று ஸுக்ரீவன் கவலை கொண்டான். ரோஷத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, ராமன் படும் துக்கத்தை நினைத்து நினைத்துத் தன் தேஜஸால் ஸகல வஸ்துக்களையும் எரிப்பவர்போல், ராமானுஜன் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்டு, புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்திரத்வஜத்தைப் போல வானர ராஜன் ஸிம்ஹாஸனத்திலிருந்து திடீரென்று எழுந்திருந்தான். உடனே ருமை முதலிய அந்தப்புர ஸ்த்ரீகளும் சந்திரனைத் தொடரும் நகூத்திரங்களைப் போல் எழுந்து நின்றார்கள். மயக்கத்தால் கண்கள் சிவந்து கை கூப்பித் தள்ளாடிக்கொண்டு, கல்பக விருகூத்தைப்போல் லக்ஷ்மணனை வந்தனம் செய்தான்.

இப்படி ருமை முதலிய ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்டு நிற்கும் வானரபதியைப் பார்த்து இளையபெருமாள், “ஸுக்ரீவ! ஸத்வ குணத்தை பிரதானமாக உடையவனும், உத்தம குலத்தில் பிறந்தவனும், கருணையுள்ளவனும், இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும், நன்றி மறவாதவனும், ஸத்தியம் தவறாதவனுமான அரசனே லோகத்தில் கொண்டாடப் படுகிறான். அதர்மத்தையை கைக்கொண்டு தனக்கு உபகாரம் செய்த மித்திரர்களிடத்தில் எவன் பொய் பிரதிக்கை செய்கிறானோ அவனைக் காட்டிலும் குருமானவன் லோகத்தில் உண்டோ? குதிரையைப் பற்றிப் பொய் சொன்னவன் நாறு குதிரைகளைக் கொன்ற பாவமடைகிறான்; பசுவைப்பற்றிப் பொய் சொன்னவன் ஆயிரம் பசுக்களைக் கொன்ற பாபம் அடைகின்றான். மஹாபுருஷன் விஷயத்தில் பொய் சொல்கிறவன் தன்னையும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் கொன்ற பாபத்தை அடைகிறான். மித்திரர்களிடத்தில் உபகாரத்தைப் பெற்றுப் பதில் செய்யாத நன்றியற்றவனை எல்லோரும் கொல்லவேண்டும். ஸகல லோகங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட ஸ்வாயம்புவ மனு ஒரு ஸமயதில் நன்றியற்றவனைப் பார்த்துக் கோபம்

கொண்டு, “பிரம்மஹத்ய செய்தவனுக்கும், ஸுராபானம், திருட்டு, விரதங்களை அனுஷ்டிப்பதில் தவறு, இவைகளைச் செய்தவனுக்கும் ஸாதுக்கள் பிராயச்சித்தங்களை விதித்திருக்கிறார்கள். நன்றியற்றவனுக்கோ விதிக்கக்கூடிய பிராயச்சித்தம் ஒன்றுமில்லை என்று சொன்னார். நீ நல்லொழுக்கம் இல்லாதவன். நன்றி மறந்தவன். ஸத்தியம் தவறினவன்; ராமனால் உபகாரத்தை அடைந்து அவருக்குப் பதில் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணமே உனக்கில்லை. நீ நன்றி உள்ளவனாக அவர் செய்த உபகாரத்தை நினைத்தால் இதுவரையிலேயே ஸீதையைத் தேட முயற்சி செய்யமாட்டாயா? அல்பமான விஷய ஸுகங்களில் ஆசை கொண்ட வனென்றும் பொய் பிரதிக்கை செய்கிறவனென்றும், தவளையைப் பிடிக்க அதைப்போல் கத்தும் பாம்பைப் போன்றவனென்றும் ராமன் உன்னை அறியவில்லையே. அந்த மஹாத்மா உன்னிடத்தில் இரக்கம் வைத்து, நீ துஷ்டனென்றும் பாபியென்றும் அறியாமல் வானர ராஜ்யத்தை உனக்குக் கொடுத்தார். அவர் ஸகல பிராணிகளுக்கும் க்ஷேமத்தையே செய்கிறவர். ஆனால்,இனிமேலும் நீ நன்றி மறந்திருந்தால் சூர்மையான பாணங்கள் உன்னைக் கொன்று வாலியைச் சேர அனுப்புவார். வாலி ராமபாணத்தால் கொல்லப்பட்டு யமலோகத்திற்குப் போன வழி இன்னும் அடைபடவில்லை. ஸுகீவ! செய்த பிரதிக்கையை நிறைவேற்று, வாலி போன வழியில் போக ஆசைப்படாதே, ரகு வீரனுடைய பிரசண்ட கோதண்டத்திலிருந்து வஜ்ரங்களைப் போல் பாணங்கள் ஓயாமல் கிளம்பியதை நீ இதுவரை கண்டதில்லை. அதனால்தான் (அச்சமின்றி) இப்படி. அல்ப விஷய ஸுகங்களில் இரவு பகலாக முழுகி, ராமகாரியத்தை மனத்தாலும் நினைக்காமல் இருக்கிறாய்” என்றார்.

**நநூந மீக்ஷவாகு வரஸ்ய கார்புக
ச்யுதாந் பரராந் பரயஸீ வஜ்ர ஸந்நிபாந் |
தத: ஸுகம் நாம நீக்ஷவஸே ஸுகீ
ந ராமகார்யம் மநஸாப்யக்ஷேஸே || (19).**

ஸ-35: தாரை லக்ஷ்மணனை ஸமாதானம் செய்தது

ததா ப்ருவாணம் ஸிஸுமீத்ரீம் ப்ரதீப்தமீவ தேஜஸா |
அப்ரவீத் லக்ஷ்மணம் தாரா தாராதீப நீபாநநா || (1)

இப்படி லக்ஷ்மணன் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு சொன்ன கடும் சொற்களைக் கேட்டு, சந்திரனைப் போல் அழகான முக காந்தியுள்ள தாரை, மறுபடியும் அவருடைய கோபத்தைத் தணிக்க விரும்பிப் பேசினாள்.

“லக்ஷ்மண! நீ இப்படி சொல்லக்கூடாது. இந்த வானராதிபதி இவ்விதமான கடும் சொற்களைக் கேட்கத் தகுந்தவரல்ல. மேலும் இவைகளை நீ சொல்வதும் அவர் கேட்பதும் முற்றிலும் தகாது. இவர் நன்றியற்றவர், ரஹஸ்யமாய்க் கெடுதி செய்பவர், குரூர், பொய் சொல்லுவறெவர், கபடமுள்ளவரென்று நீ எண்ணுவது தவறு. பிறரால் செய்ய முடியாத காரியத்தை ராமன் செய்தார். வாலியைக் கொன்றார், தனக்குப் பரம உபகாரத்தைச் செய்தாரென்பதை இவர் மறக்கவில்லை, கீர்த்தியையும், வானர ராஜ்யத்தையும், ருமையையும், என்னையும் ராமனுடைய கிருபையால் இவர் அடைந்தார், இதுவரையில் ஸுகமான ஆஹாரமும் தூக்கமுமின்றி கஷ்டப்பட்டு வந்த இவர் இப்பொழுது ராஜ்ய போகங்களை அடைந்தவுடன் தன்னை மறந்து காரியங்களைச் செய்யும் காலத்தை அறியவில்லை. அபார சக்தியுள்ள விசுவாமித்திர மஹரிஷி மேனகையுடன் பத்து வருஷங்கள் வரையில் ஆனந்தமாகக் காலங்கழித்து அவைகளை ஒரு பகலென்று எண்ணவில்லையா? அந்த மஹா ஞானியே காரியங்களையும் அவைகளைச் செய்யவேண்டிய காலங்களையும் மறந்திருக்க, மற்றவர்களைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? இவர் மிகவும் களைத்தவர்; ஆஹாரம் நித்திரை முதலிய தேக தர்மங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டாரே தவிர மனத்தில் விகாரம் யாதுமில்லை. போகங்களை அனுபவித்துத் திருப்தியடையவும் இல்லை. ஆகையால் இவருடைய பிழையைப் பொறுப்பது நியாயமே.

“லோக தர்மத்தை ஆராய்ந்து அறியாமல் ஸாதாரண மனுஷ்யனைப் போல் நீ கோபத்திற்கு இடம் கொடுக்கத் தகுமா? உன்னைப் போன்ற ஸத்வகுணமுள்ள ஸாதுக்கள், விஷயங்களைப் பரீக்ஷித்துப் பார்க்காமல் சீக்கிரமாகக் கோபத்திற்கு இடம் கொடுக்கமாட்டார்கள். ஸுக்ரிவனுக்காக நான் உன்னை வேண்டிக் கொள்கிறேன். இந்தக் கடுங் கோபத்தை விடு. ராமன் உத்தரவு

செய்தால் ருமை, நான், வானர ராஜ்யம், தனதான்யம், ஐசுவரியம் யாவற்றையும் ஸுகீவன் விடத் தயாராயிருக்கிறானென்று எனக்குத் தெரியும். சந்திரனை ரோஹிணியுடன் சேர்த்து வைப்பது போல் ராவணனைக் கொண்டு ராமனை ஸீதையுடன் சேர்த்து வைப்பார். இப்பொழுதே அவனைக் கொல்லக் கூடாதா என்றால், லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்குக் கணக்கில்லை. காம ரூபிகளும் மஹா பல பராக்கிரமசாலிகளுமான அவர்களைக் கொல்லாமல் ராவணனைக் கொல்ல முடியாது. அவனைக் கொல்லாமல் ஸீதையைக் கொண்டு வர முடியாது. பிறருடைய உதவியின்றி ஸுகீவன் அந்தத் துஷ்டனை ஜயிக்க முடியாது. ஸுகீவனுடன் வாலி யுத்தம் செய்யப் புறப்படும் பொழுது, 'தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்திரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸுகீவனுக்கு உதவியாக வந்திருக்கிறார்கள். அந்த மஹாவீரர்களால் தங்களுக்குக் கெடுதி நேரும், போகவேண்டாம் என்று தடுத்தேன்'. அப்பொழுது ராவணனுடைய பலபராக்கிரமத்தையும் ஸைன்யங்களையும் வாலி எடுத்துச் சொல்லி, பலஹீனனான ஸுகீவனால் ராவணனை ஜயிக்க முடியாது. ராமன் அவனுடைய உதவியை விரும்பமாட்டார் என்றார். ராவணனுடைய வரலாற்றை அவர் சொல்லிக் கேட்டதே தவிர நான் நேரில் பார்த்ததில்லை. ஸகல வானரர்களையும் அழைத்து வரும்படி பல நாட்களுக்கு முன்பே துரதர்கள் அனுப்பப் பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் வரவை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால் ராம காரியத்திற்காக மஹாராஜா வெளியில் புறப்படவில்லை, பதினைந்து நாட்களுக்குள் எல்லோரும் வந்து சேரவேண்டுமென்று உத்தரவு செய்திருக்கிறார். அந்தக் கெடு இன்றுடன் முடிகிறது. வானரர்களும் கரடிகளும் இன்று வருவார்கள். கோபத்தை விடு, இங்குள்ளவரையில் ஸ்த்ரீகள் உன் முகம் கோபத்தால் ஜ்வலித்துக் கண்கள் சிவந்திருப்பதைப் பார்த்து, முன்பு ராமன் வாலியைக் கொன்றதை நினைத்து, இப்பொழுது ஸுகீவனுக்கும் அபாயம் நேருமோ என்று பயப்படுகிறார்கள்” என்றாள்.

**தவ ஹி முகம் தம் நீர்க்ஷய கோபாத்
க்ஷேதஜநீபே! நயநீந நீர்க்ஷமாணா: |
ஹர்வர வந்தா ந யாந்தி பராந்தம்
ப்ரதம பயஸ்ய ஹி பரங்கீதா: ஸ்ய ஸர்வா: || (23)**

ஸ-36: ஸுகரீவன் லக்ஷ்மணனை

ஸமாதானம் செய்தது

இத்யுக்தஸ்தா தாரயா வாக்யம் ப்ரம்ரீதம் தர்ம ஸம்ஷீதம் |
ம்ருது ஸ்வபாவ: ஸிஸனமீத்ர: ப்ரதீஜக்ரஹ தத்வச: || (1)

தாரையின் வார்த்தைகள் விநயமாகவும் தர்மத்திற்கு ஒத்தும் இருந்தன. லக்ஷ்மணன் அவற்றைக் கேட்டு ஆலோசித்தார். இயற்கையாகவே இரக்க முள்ளவர். அவைகளை அவர் ஏற்றுக்கொண்டவுடன், நனைந்த ஆடையை அவிழ்த்து எறிவதுபோல் லக்ஷ்மணனிடத்திலுண்டான பயத்தை ஸுகரீவன் விட்டான். பிறகு மது பானத்தாலுண்டான மயக்கம் தீர்ந்து மாலைகளையும் ஹாரங்களையும் அறுத்தெறிந்து, “ஐசுவரியத்தையும் கீர்த்தியையும் வானர ராஜ்யத்தையும் முன்பு இழந்தேன்; ராமனுடைய கிருபையால் இப்பொழுது அவைகளை மறுபடியும் அடைந்தேன். ஸகல லோகங்களிலும் கீர்த்தி பெற்ற அந்த ரகுவீரனுக்குப் பதில் செய்ய முடியாதவனாக இருக்கிறேன். அவர் என்னைப் பெயருக்கு மாத்திரம் உதவியாக வைத்துக்கொண்டு ராவணனைக் கொன்று சீதையை அழைத்து வருவார். ஏழு ஸால மரங்களையும் மலையையும் பூமியையும் ஒரே பாணத்தால் துளைத்த அந்த மஹா வீரனுக்குப் பிறருடைய உதவியும் வேண்டுமா? நாணோசையால் மலைகளையும் பூமியையும் நடுங்கச் செய்கிறவனுக்குப் பிறரால் ஆக வேண்டியதென்ன? ரகுவீரன் ராவணனைக் கொல்வதற்காகப் பரிவாரத்துடன் போகும்போது நானும் போவேன். விசுவாஸத்தாலும், ஸ்நேஹத்தாலும் ஏதாவது நான் தவறியிருந்தால் ஸேவகனான என்னிடத்தில் கிருபைசெய்து மன்னிக்க வேண்டும். லோகத்தில் அபராதமே செய்யாதவன் எவனுமில்லை” என்று ஸுகரீவன் விநயமாக லக்ஷ்மணனிடம் கூறினான்.

அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணனுக்கு ஸந்தோஷமும் அவனிடத்தில் பிரியமும் உண்டாகி, நீ இப்படி வணக்கமாகவும் விசுவாஸத்துடனும் இருக்கிறபடியால் ரகுநாதனுக்கு எவ்விதத்திலும் உதவிக்குக் குறைவில்லை. நேர்மை நன்னடத்தை பராக்கிரமம் இவைகளால் வானர ராஜ்யத்தை அடைந்து உத்தம ஸுகங்களை அனுபவிக்க நீ தகுந்தவன். உன் ஸஹாயத்தால் ராகவன் ஸகல சத்துருக்களையும் நாசம் செய்து விசேஷ கீர்த்தி அடைவார். மனுஷ்யர்களின் செயல்களையும் அதற்குச் தகுந்தபடி, நடக்க வேண்டிய தர்மத்தையும் நீ நன்றாக அறிந்தவன்; யுத்தத்தில் பின் வாங்காதவன். நீ இப்படிச் சொல்வது

தகுந்ததே. தங்களிடத்தில் தோஷத்தை ஏற்படுத்து கிறவர்களை நாசம் செய்யும் திறமையுள்ளவர்கள் தங்களுடைய தோஷங்களை மறைப்பார்களேயொழிய வெளிப்படுத்த மாட்டார்கள். நீயோ எல்லையற்ற சக்தியுள்ளவனானாலும் உன் தோஷத்தை ஒப்புக்கொண்டு அதை மன்னிக்கும்படி, என்னை வேண்டுகிறாய். உன்னையும் என் அண்ணனையும் தவிர இவ்விதமானவர்கள் வேறு உண்டோ? பலத்தாலும், பராக்கிரமத்தாலும் ராமனுக்குத் தகுந்த மித்திரனாக நீ ஏற்பட்டது தெய்வ ஸங்கல்பத்தால் அல்லவா? ஆனால் நீ என்னுடன் பிரஸ்ரவணத்திற்கு வந்து பாரியையை விட்டுப் பிரிந்து வருந்தும் ராமசந்திரனைத் தேற்று. சோகம் மேலிட்டு அவர் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு நான் கோபப்பட்டுக் கடும் வார்த்தைகளைச் சொன்னேன். அதை மன்னிக்க வேண்டும்” என்றார்.

**யச்ச ஸோகாப் பூதஸ்ய ப்ருத்வா ராமஸ்ய பாஜீதம் |
மயா த்வம் ப்ருஜாண்யுக்தஸ் தச்ச த்வம் ஜைந்து மர்ஹஸி || (20)**

ஸ-37: வானர ஸேனைகளை

வருவித்தது

ஏவமுத்தஸ்து ஸ்கர்வேலா ஸக்ஷ்மணேந மஹாத்மநா |
ஹ்ருமந்தம் ஸ்தீதம் பார்ப்வே ஸசீவம் த்வீத மப்ரஸீத் || (1)

அதைக் கேட்டு அந்த வானரசுவரன், பக்கத்தில் நின்ற ஆஞ்சனேயரைப் பார்த்து, “மஹேந்திரம், ஹிமாலயம், விந்தியம், கைலாஸம், மந்தரம் முதலிய பர்வத சிகரங்களிலும், மேற்கு ஸமுத்திரக் கரையில் பால ஸூரியர்களைப் போல் பிரகாசிக்கும் பர்வதங்களிலும், கிழக்கில் உதய பர்வதத்தில் அடர்ந்த காடுகளிலும், அஞ்ஜன பர்வதத்தையும் மேகத்தையும் யானைகளையும் போன்ற ரூபங்களுடன் அஞ்ஜனகிரியிலும், மனச்சிலை குறைகளிலும், மேரு, தூம்ரகிரி, மஹாருணம் என்ற பர்வதங்களிலும், அழகான வனங்களிலும், முனிகளின் ஆசிரமங்களிலும் வஸிப்பவர்களையும், இன்னும் இந்தப் பூமியிலுள்ள ஸகல வானரர்களையும் ஸாமம் தானம் முதலிய உபாயங்களால் இப்பொழுதே அழைத்து வர வேண்டும். இதற்கு முன்பே அவர்களை அழைப்பதற்கு அனுப்பிய தூதர்களை துரிதப்படுத்துவதற்காக மற்றும் சிலரை அனுப்பு. காம போகங்களில் மயங்கியவர்களையும் தாமதிப்பவர்களையும் சீக்கிரம் என்னிடத்தில் கொண்டு வா. என் கட்டளையின்படி பத்துத் தினங்களுக்குள் இங்கே வந்து சேராதவர்கள், ராஜாக்களையே மீறின குற்றத்திற்காக உடனே கொல்லப்படவேண்டும். ஆகையால் இங்கிருந்து வானரர்கள் கோடிக்கணக்காகக் கிளம்பி, ஆகாசமார்க்கமாய் இந்தப் பூமி முழுவதிலும் ஸஞ்சரித்து, ஸகல வானரர்களையும் இப்பொழுதே அழைத்து வரட்டும்” என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

ஹனுமானும் அப்படியே செய்ய, அந்த வானர வீரர்களும் ஆகாசத்தில் பறவைகள் செல்லும் வழியிலும் நகுத்திர மார்க்கங்களிலும் சென்று, ஸமுத்திரங்களிலும் பர்வதங்களிலும் வனங்களிலும் ஏரிகளிலுமுள்ள வானரர்களை ராமகாரியத்திற்காகச் சீக்கிரமாய் அழைத்து வந்தார்கள். ஸ்கர்வேலுடைய ஆக்ஷேபையை யமதண்டனைக்கு ஸமமாய் நினைத்து, ஸகல வானரர்களும் பயந்து, அதிவேகமாய் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களில் அஞ்ஜனகிரியில் மைமலைகளைப் போல ஸஞ்சரிப்பவர்கள் மூன்று கோடி; அஸ்தகிரியில் வஸிக்கும் தங்க நிறமுள்ளவர்கள் பத்து கோடி; கைலாஸ பர்வதத்தில் ஸிம்ஹத்தின் பிடரி மயிர் போன்ற தேக காந்தியுடன்

ஸஞ்சரிப்பவர்கள் அநேகமாயிரம் கோடிகள்; ஹிமய மலைத் தாழ்வரைகளில் காய், கிழங்கு, பழங்களைத் தின்றுகொண்டு வஸிப்பவர்கள் அநேகம் கோடிகள்; அங்காரகனைப்போல் பயங்கர மான ரூபத்தையும் குரூர கிருத்யங்களையும் உடையவர்களாய் விந்திய பர்வதத்திலிருந்து வந்தவர்கள் அநேகம் கோடிகள்; கூர் ஸமுத்திரத்தின் கரையிலுள்ள பச்சிலைக் காடுகளில் வஸித்துக் கொண்டு தேங்காய்களைப் புஜிப்பவர்களுக்கோ கணக்கில்லை.

இப்படி வனங்களிலிருந்தும், குகைகளிலிருந்தும், ஆறுகளிலிருந்தும் மஹாவேகத்துடன் வானரஸேனை ஆகாசத்தை மறைத்துக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தது. அப்பொழுது முன்பு நீலனால் அனுப்பப்பட்ட தூதர்கள் ஹிமயமலைக்கு வந்து, அங்கே ஒரு பெரிய மரத்தைக் கண்டார்கள். முன்னொரு காலத்தில் ஸகல தேவதேகனும் மகிழும்படி அங்கே ஒரு மஹேசுவர யக்ஞம் நடந்தது. அதில் சிந்தின ஹோமத் திரவியங்களால் உண்டான அம்ருதம் போன்ற கிழங்குகளும், பழங்களும், அவற்றைச் சாப்பிடுகிறவர்களுக்கு ஒரு மாத காலம் வரையில் பசி, தாகம், இளைப்பு, துக்கம் முதலியவை இல்லாமல் செய்யும். வானர தூதர்கள் அவைகளைப் புஜித்து, அங்குள்ள அபூர்வ மருந்துகளையும், வேர்களையும், பழங்களையும் புஷ்பங்களையும் ஸுகீர்வனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்கள் பூமியிலுள்ள ஸகல வானரர்களையும் வெகு சீக்கிரமாக வந்து சேரும்படி எச்சரித்து, அவர்களுக்கு முன்பே ஸுகீர்வனிடத்தில் வந்து காணிக்கைகளை ஸமர்ப்பித்து வணங்க, “ஸ்வாமி! பூமியிலுள்ள எல்லா மலைகளுக்கும், ஸமுத்திரங்களுக்கும், காடுகளுக்கும் போய் மஹாராஜாவின் உத்தரவை அங்குள்ள வானரர்களுக்குத் தெரிவித்தோம். அவர்கள் அதிவேகமாக வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்டு ஸுகீர்வன் மனம் மகிழ்ந்து, அவர்கள் கொண்டு வந்த பொருள்களைப் பெற்றுக்கொண்டான்.

**ஏவம் ப்ரருத்வா ததேதா ஹ்ருஷ்ட: ஸுகீர்வ: ப்ஸவகாதீப: |
ப்ரதீஜக்ராஹ தத் ப்ரீத: தேஜாம் ஸர்வ ரூபாயநம் || (37)**

ஸ-38: ஸுக்ரீவன் ராமனைப் பார்த்தது

ப்ரதீக்ருஷ்ய து தத் ஸர்வ முபாயந முபாஷ்ருதம் |
வாநராந் ஸாந்த்வயீத்வா ச ஸர்வாஹ்நவ வ்யஸர்ஜயத் || (1)

பிறகு ஸுக்ரீவன் வந்த வானரர்களைப் பிரியமான வார்த்தைகளால் ஸந்தோஷப்படுத்தி உத்தரவு கொடுத்தனுப்பி, தன் எண்ணங்களும் ராமனுடைய காரியமும் முடியுமென்ற நம்பிக்கை உண்டாகி ஸந்தோஷித்தான். அப்போது லக்ஷ்மணன், “ஸுக்ரீவ! இங்கிருந்து இப்பொழுது புறப்பட்டுப் போவது உசிதமென்று உனக்குத் தோன்றினால் அப்படியே செய்வோம்” என்றார். வானர ராஜன், “தங்கள் உத்தரவுப்படியே செய்கிறேன்” என்று தாரை முதலிய வானர ஸ்த்ரீகளை அனுப்பிவிட்டு, அந்தப்புரத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் வானரர்களை அழைத்து “என் பல்லக்கைச் சீக்கிரமாகக் கொண்டு வரச் சொல்லுங்கள்” என்றான். அவர்கள் அப்படிச் செய்ய, தானும் லக்ஷ்மணனும் அதில் ஏறி வெண்குடை, வெண் சாமரம், சங்கம், பேரி முதலிய ஸகல உபசாரங்களுடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

இப்படி வானர ஸைன்யங்கள் ஆயுத பாணிகளாகச் சூழ்ந்துவர, ராமன் இருக்குமிடத்திற்கு வந்து, ஸுக்ரீவனும் லக்ஷ்மணனும் பல்லக்கை விட்டிறங்கி, ராமனுக்கருகில் வந்து கைசுப்பி நின்றார்கள். வானர ஸைன்யங்களும் அடிபணிந்து கைசுப்பி நின்றன. தாமரை மொட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தடாகத்தைப்போல் விளங்கும் அந்த வானரப் படையை ராமன் பார்த்து ஸுக்ரீவனிடத்தில் பிரீதியடைந்தார். தன் பாதங்களில் நமஸ்கரித்த அந்த வானராதிபதியைத் தூக்கியெடுத்து, பிரீதியடன் அணைத்து, பக்கத்தில் உட்காரவைத்து, “ஸுக்ரீவ! எவன் தர்மார்த்த காமங்களைக் காலத்திற்குத் தகுந்தபடி பிரித்து அனுபவிக்கிறானோ அவனே அரசன். இப்படிச் செய்யாமல் எவன் காமத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டாடுகிறானோ அவன், மரத்து நுனியில் உட்கார்ந்து தூங்கி யவன் கீழே விழுந்தபின் விழித்துக் கொள்வதைப்போல், தன் நிலைமையிலிருந்து தவறியபின்தான் தன் நிலையை அறிவான். சத்துருக்களை ஜயித்து, மித்திரர்களைச் சேர்ப்பதில் நோக்கம் கொண்டு, தர்மார்த்த காமங்களை விதிப்படி அனுபவிப்பவனே தர்மவான். நாம் சத்துருவின்மேல் படையெடுத்துச் செல்லும் காலம் வந்துவிட்டது. ஆகையால் உன் மந்திரிகளுடன் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை ஆலோசித்துச் செய்” என்றார்.

ஸுக்ரீவன், “பூர்வத்தில் ஐசுவரியத்தையும், கீர்த்தியையும், வானர ராஜ்யத்தையும் இழந்தேன். பிறகு அவைகளைத் தங்களுடைய அருளால் அடைந்தேன். தனக்கு உபகாரம் செய்தவனுக்குப் பதில் செய்யாதவன் எல்லா ஜந்துக்களாலும் நிந்திக்கப் படுவான். இந்த வானரர்கள் பூமியெங்கும் திரிந்து என் ஸைன்யங்கள் யாவற்றையும் அழைத்து வந்தார்கள். மலை, காடு, ஏரி, ஆறு, கடல் முதலியவைகளிலிருந்து குரங்குகளும், கரடிகளும், தலைவர்களுடன் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நூறு, ஆயிரம் பதினாயிரம், லக்ஷம், பத்து லக்ஷம், கோடி, அற்புதம், பிருந்தம், கர்வம், நிகர்வம், மஹா கர்வம், ஸரோஜம், சங்கு, ஸமுத்திரம், அந்தம், மத்யம், பரார்த்தமென்று ஒன்றிற்கொன்று பத்து மடங்கு அதிகமுடைய கணக்கிற்கும் எட்டாதவர்கள். மேரு, மந்தரம் முதலிய மலைகளைப்போன்ற தேகமுடையவர்கள். இந்திரனுக்கு ஸமமான பராக்கிரமமுடையவர்கள். விந்தியம் மேரு முதலிய மலைகளில் வஸிப்பவர்கள். இந்த வானரர்கள் ராவணனையும், அவனுடைய படைகளையும் அலக்ஷ்யமாகக் கொண்டு ஸீதையைக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பார்கள்” என்றான்.

ஸுக்ரீவன் தன் ஆக்கைக்கு உட்பட்டுப் படையெடுத்துச் செல்வதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்து வருவதைப் பார்த்து, ராமன் ஸந்தோஷப்பட்டு, மலர்ந்த நீலோத்பலங்களைப் போன்ற தேக காந்தியுடன் விளங்கினார்.

**ததஸ்துருத்யாக மலக்ஷ்ய புத்திமாந்
ஹர்ப்ரவீரஸ்ய நீதே பரவர்திந: |
பயுவ ஹர்ஜா த் வஸுதாதி பாத்மஜ:
ப்ரபுத்த நீலோத்பல துஸ்ய தர்பாந: || (32)**

ஸ-39: வானர ஸைன்யம்

இத் ப்ருவாணம் ஸுக்ரீஷம் ராமோ தர்மப்ருதாம் வர: |
பாஷுப்யாம் ஸம்பரீஷ்வஜ்ய ப்ரத்யுவாச க்ருதாஞ்ஜலீம் || (1)

இப்படிச் சொன்ன ஸுக்ரிவனை ராமன் பிரியத்துடன் வணைத்து, “இந்திரன் மழை பெய்யச் செய்வதும், ஸூரியன் இருட்டைப் போக்குவதும் சந்திரன் கிரணங்களாலே பிராணிகளை ஸந்தோஷப்படுத்துவதும் ஆச்சரியமா? உன்னைப் போன்ற ஸாதுக்கள் மித்திரர்களுக்குப் பதில் உபகாரம் செய்வதும் ஆச்சரியமில்லை. நீ எப்பொழுதும் பிரியமாகப் பேசுகிறவனென்று அறிவேன். உன் உதவியால் சத்துருக்கள் அனைவரையும் ஜயிப்பேன். நீயே எனக்கு நண்பன், நீயே எனக்குத் தோழன், நீயே எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டியவன், முன்பு புலோமனென்ற அஸுரனுடைய பெண்ணான பௌலோமியை அனுஹ்லாதனென்ற தைத்தியனும், இந்திரனும் மணம் புரிய விரும்பினார்கள். அனுஹ்லாதன் அவளை வஞ்சகமாக எடுத்துப் போகும்படி, புலோமன் ஸம்மதித்தான். அதைக் கண்டு இந்திரன் அந்தத் துரோகியைக் கொன்று, அவளை மீட்டுவந்து மனைவியாகக் கொண்டான். அப்படி ராவணனும் ஸீதையை எடுத்துப் போனான். உன் உதவியால் அவனைக் கால்வது நிச்சயம். புலோமன் இந்திரனால் அடைந்த கதியை இவனும் என் பாணங்களால் அடையட்டும்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், உக்கிரமாக ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்த ஸூரியனுடைய கிரணங்களை மறைத்துக்கொண்டு, ஆகாசத்தில் புழுதி கிளம்பிற்று. திக்குகள் தெரியவில்லை; காடுகளும், மலைகளும், பூமியும் நடுங்கின. பிறகு வானர வீரர்கள் பெரிய மலைகளைப் போன்ற ரூபத்தடன் கூர்மையான பற்களையே ஆயுதங்களாகக் கொண்டு, எண்ணிற்கடங்காமல் வந்து, பூமி மறையும்படி நின்றார்கள். கண்மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் வானர ஸேனைத் தலைவர்கள் பலகோடி. வானரர்களால் சூழப்பட்டு வந்து நின்றார்கள். சிலர் நதிகளிலும், சிலர் மலைகளிலும், சிலர் கடல்களிலும், சிலர் காடுகளிலும் வசிப்பவர்கள். சிலர் பாலஸூரியனைப் போன்றவர்கள்; சிலர் சந்திரனை ஒத்தவர்கள்; சிலர் தாமரைத் தாதுகளுக்கு ஸமானர்கள்; சிலர் வெண்மை வர்ணமுள்ளவர்கள்: சிலர் மேருமலையில் வசிப்பவர்கள்.

அவர்களுக்குள் சுதபலி என்ற ஸேனாபதி பதினாயிரம் கோடி, குரங்குகளுடனும், தாரையின் தகப்பனான ஸுஷேணன் பல பதினாயிரம் கோடியுடனும்; ருமையின் பிதாவான தாரன் ஆயிரம் கோடியுடனும்; தாமரைத் தாதுவைப் போன்ற தேகத்தையும், பாலஸூரியனைப் போன்ற

முகத்தையுடையவனும், எல்லா வானரர்களுக்கும் மேலானவனுமான கேஸரி பல்லாயிரம் வானரர்களுடனும், கவாக்ஷன் ஆயிரங் கோடி வானரர்களுடனும் தூம்ரன் இரண்டாயிரம் கோடி கரடிகளுடனும், பனஸன் மூன்று கோடி பயங்கரமான குரங்குகளுடனும், நீலன் பத்துக்கோடி ஸைன்யங்களுடனும், தங்கமலையைப்போன்ற கவயன் ஐந்துகோடி, ஸேனைகளுடனும், தரீமுகன் ஆயிரம் கோடி, குரங்குகளுடனும், அச்வினி புத்திரர்களான மைந்தனும் த்விவிதனும் ஆயிரம்கோடி ஸைன்யங்களுடனும்; கஜன் மூன்று கோடியுடனும் கரடிக்களுக்கரசனான ஜாம்பவான் பத்து கோடியுடனும் ருமண் வான் நாறு கோடியுடனும்; கந்தமாதனன் பத்து லக்ஷம் கோடியுடனும்; யுவராஜாவான அங்கதன் பதினாயிரம் லக்ஷம் கோடியுடனும்; தாரன் ஐந்து கோடியுடனும், இந்திரஜானு பதினோரு கோடியுடனும், ரம்பன் பதினோராயிரத்தறுநாறு கோடியுடனும்; துர்முகன் இரண்டு கோடியுடனும், ஹனுமான் ஆயிரம் கோடியுடனும், நளன் நூராயிரம், கோடியுடனும், ததிமுகன் (ஸூக்ரிவனுடைய மாமன்) சரபன், குமுதன், வஹ்னி ரம்ஹன் என்றவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பத்து பத்துக் கோடியுடனும் மற்றும் சேனைத்தலைவர்கள் அநேகமாயிரம் கோடி ஸேனைகளுடனும் வந்தார்கள். அவர்களை எண்ணுவது ஸாத்தியமில்லை.

லோகத்திலுள்ள கைல வானரர்களும் நினைத்த ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டு தாவிக் குதித்துக் கர்ஜித்துக் கொண்டு, மேகங்கள் ஸூரிய மண்டலத்தைச் சூழ்வதுபோல் ஸூக்ரீவனைச் சூழ்ந்து ஆகாசத்தையும் பூமியையும் மறைத்து நின்றார்கள். பிறகு அவர்கள் வஸ்திரங்களை அரையில் கட்டிக்கொண்டு கைகூப்பி வணங்கி ஸூக்ரீவனுக்குத் தங்களுடைய பெயர்களைத் தெரிவித்தார்கள். சிலர் அவனுடைய ஸமீபத்தில் வந்து நின்றார்கள். பிறகு ஸூக்ரீவன் அந்த வானர சிரேஷ்டர்களை ராமனுக்கு வணக்கத்துடன் தெரிவித்து தன் ஸேனாதிபதிகளை நோக்கி, “ஸைன்யங்களை மலைகளிலும் காட்டாறுகளிலும் ஸுகமாக வஸிக்கும்படி செய்யுங்கள். நன்றாகத் தெரிந்தவன் எல்லா ஸைன்யங்களிலும் எவர் வந்திருக்கிறார்களென்றும் எவர் வரவில்லை என்றும் பரிசோதித்து எனக்குத் தெரிவிக்கட்டும்” என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

**யதாஸுகம் பர்வத நிர்ஜரேஜ்
வஜ்நஜ் ஸர்வேஜ் ச வானரேந்த்ரா: |
நிவேராயித்வா வித்வத் பஸாந்
பஸா பஸஜ்ஞ: ப்ரதிபத்து யீஜ்மே || (44)**

ஸ-40: கிழக்கில் தேட அனுப்பினது

அத ராஜா ஸம்ருத்தார்த: ஸ்க்ரீல: ப்லவகேயர்வர: |

உவாச நரபரார் தூஸம் ராமம் பரபலார்த நம் || 1)

பிறகு ஸ்க்ரீவன் தன் எண்ணங்கள் நிறைவேறினதால் ஸந்தோஷமடைந்து, ராமனைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! என் அதிகாரத்திற் குட்பட்ட ஸகல வானரர்களும் வந்துவிட்டார்கள். அவர்களைத் தகுந்த இடங்களில் இறக்கியிருக்கிறேன். அவர்கள் வீரியத்தில் தைத்யர்களுக்கும், தானவர்களுக்கும் ஸமமானவர்கள்; கீர்த்தி பெற்றவர்கள்; சிரமத்தை அறியாதவர்கள்; விடாமுயற்சியுள்ளவர்கள்; பூமி, ஆகாசம், வனங்கள், பர்வதங்கள், ஸமுத்திரங்கள் முதலியவைகளில் தடையில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கக் கூடியவர்கள். எல்லோரும் தங்களுடைய ஆக்ஷயை எதிர்பார்த்து இருப்பவர்கள். எல்லோரும் தங்களுடைய ஹிதத்தையே பிரார்த்திக்கிறவர்கள். தங்களுடைய உத்தேசத்தை நிறைவேற்றக் கூடியவர்கள். இவர்களைக்கொண்டு இந்தக் காலத்தில் எதைச் செய்வது உசிதமென்று தங்களுக்குத் தோன்றுகிறதோ அதை உத்தரவு செய்யப் பிரார்த்திக்கிறேன். இவர்கள் செய்ய வேண்டியது இன்னது என்று எனக்குத் தெரியும், ஆனால் இவர்களெல்லோரும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்கள்; தங்களுடைய ஆக்ஷைக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள்; எங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவான தாங்களே உத்தரவு செய்ய வேண்டும்” என்றான்.

அதைக் கேட்டு ராமன் அவனை அதிகப் பிரீதியுடன் ஆலிங்கனம் செய்து, ஸீதை பிழைத்திருக்கிறாளா இல்லையா என்பதையும் ராவணன் எங்கிருக்கிறான் என்பதையும் இவர்கள் அறிந்து வர வேண்டும். பிறகு நாமிருவரும் ஆலோசித்து மேலே நடக்க வேண்டிய காரியங்களைச் செய்வோம். இந்த விஷயத்தில் நானாவது லக்ஷ்மணனாவது யாதொன்றையும் கட்டளையிட முடியாது. இந்தக் காரியம் உன்னாலேயே நடக்க வேண்டியது, நீயே இதற்குத் தலைவன்; நீயே வானரர்களுக்குப் பிரபு; இந்த விஷயத்தில் செய்ய வேண்டியதை நீயே கட்டளையிடு; அது உனக்கே நன்றாய்த் தெரியும். நீ எனக்குத் தோழன்; பெரியோர்களால் நன்றாய்ப் பழக்கப்பட்டவன்; பராக்கிரமசாலி; புத்திமான்; கால தேசங்களை அறிந்தவன்; எங்களுடைய க்ஷேமத்தைக் கோரினவன்; இதுவரையில் அநேக மூக்கிய காரியங்களைச் செய்து முடித்தவன்; புருஷார்த்தங்களை உன்னைப்போல் அறிந்தவர்கள் ஒருவரும் இல்லை” என்றார்.

பிறகு ஸ்கர்வன் வினதனென்ற ஸேனாபதியை அழைத்து சந்திர ஸூரியர்களுடைய அம்சமான வானர்களுடன் நீ கிழக்கு திக்கில் தேடவேண்டும். கால தேசங்களுக்குத் தகுந்தபடி நடந்து கொண்டு அங்குள்ள பர்வதங்களிலும், வனங்களிலும், நதிகளிலும் ஸீதையையும் ராவணன் இருக்குமிடத்தையும் தேடிக் கண்டுபிடியுங்கள். பாகீரதி, ஸரயு, கௌசிகி, காளிந்தி, யமுனா என்ற நதிகளிலும் யாமுனமென்ற மலையிலும்; ஸரஸ்வதி, சிந்து, சோணா என்ற நதிகளிலும்; மஹீ, காலமஹி பிரஹ்மமாலம், விதேஹம், மாளவம், காசி, கோஸலம், மாகதம், புண்ட்ரம், வங்கம் முதலிய தேசங்களிலும், கோசகாரர்களென்ற அரசர்களின் பட்டணத்திலும், வெள்ளி உண்டாகும் தேசங்களிலும் தேடவேண்டியது.

பிறகு கிழக்கு ஸமுத்திரத்தைச் சேர்ந்து அதிலுள்ள மலைகளிலும், பட்டணங்களிலும், மந்திர பர்வதத்தின் சிகரங்களிலும் தேடுங்கள். அவ்விடங்களில் மூடிய காதுடையவர்களும் உதட்டிலே காதையுடையவர்களும், இரும்பைப்போல் கறுத்துக் கெட்டியான முகத்தையுடையவர்களும், ஒற்றைக் காலுடன் அதிவேகமாகச் செல்லுகிறவர்களும், பலசாலிகளும், அழியாத வம்சத்தையுடையவர்களும், நரமாம்ஸத்தை புஜிக்கிறவர்களுமான கிராதர்களும், தங்க நிறமுள்ள அழகான தேகங்களையும் காதில் நீண்ட மயிர்களையும் உடையவர்களாய் மீனைப் பச்சையாய்ப் புசிக்கும் கிராதர்களும் புலியின் முகத்தையும் மனுஷ்ய சரீரத்தையும் உடையவர்களாய் ஜலத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் கோரமான ஜந்துக்களும் அங்கே உண்டு. இவைகளில் சில தீவுகளுக்கு மலைகளின் வழியாகப் போகவேண்டும். சில தீவுகளுக்கு ஆகாச மார்க்கமாகப் போகவேண்டும். சில இடங்களுக்குத் தெப்பங்களில் போகவேண்டும். எங்கும் ஜாக்கிரதையாகத் தேடுங்கள். அநேக ரத்தினங்கள் நிறைந்த யவமென்ற தவீபம் ஒன்றுண்டு, அது ஏழு ராஜ்யங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அதற்குப் பக்கத்திலுள்ள ஸுவர்ண ரூப்யகமென்ற தீவில் தங்கச் சுரங்கங்களுண்டு, (தற்காலத்தில் ஜாவா ஸுபர்ணரேகா என்று பூகோளப் படங்களில் காணப்படும் தீவுகளுக்கும் இவைகளுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டோ?) யவத்வீபத்திற்கப்பால் சிசிரமென்ற ஒரு மலை ஆகாசத்தை அளாவிக்கொண்டு தேவதானவர்களால் கொண்டாடப்படுகிறது.

“இப்படி ஜம்பூத்வீபத்தையும் அதைச் சூழ்ந்த உப்புக் கடலையும் தாண்டி பிலக்ஷ தவீபத்திற்குப் போகவேண்டும். அங்கே ஸமுத்திரக் கரையில் சோணா என்ற ஒரு ஆறு காணப்படும். அதன் ஜலம் சிவந்து ஆழமாகவும் வெகுவேகமாகவும் ஓடும். அதில் இறங்கும் துறைகளிலும் பக்கத்திலுள்ள காடுகளிலும் ராவணனையும் ஸீதையையும் தேடுங்கள். அங்கே

மலைகளிலிருந்து ஓடும் பல அழகிய ஆறுகளும் கரைகளில் தோட்டங்களும் உண்டு. அங்கே மலப் பிளப்புகளிலும் காடுகளிலும் தாழ்வரைகளிலும் ஜாக்கிரதையாகத் தேடுங்கள்.

“அதற்கப்பால் இஊ ஸமுத்திரத்தில் பல பயங்கரமான தீவுகளுண்டு. அந்தக் கடலில் எப்பொழுதும் பெருங்காற்றால் அலைகள் கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கும். அங்கே பல அஸூர்கள் வெகு காலம் ஆஹாரமின்றிப் பசி மிகுந்து, பிராணிகளை நிழலால் பிடித்துத் தின்கிறார்கள். இது பிரஹ்மாவின் கட்டளை. மஹா காகங்களால் நிறைந்து கருத்த மேகத்தைப் போலிருக்கும் அந்தப் பெருங்கடலை, நிழலைப் பிடிக்கிறவர்களிடத்தில் அகப்படாமல் நீங்கள் உபாயத்தால் தாண்டுங்கள்.

பிறகு “சால்மலி த்வீபத்திற்குச் செல்லுங்கள், அங்கே ஒரு இலவ மரம் ஆகாசத்தை அளாவிக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால் அந்த த்வீபத்திற்குச் சால்மலி என்று பெயர். கைலாஸ சிகரத்தைப் போன்ற ஒரு பெரிய மாளிகை அங்கே விசுவகர்மாவால் கருடனுக்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கப்பால் சிவந்த ஜலத்தையுடைய லோஹிதமென்ற பயங்கரமான கடலுண்டு, இதையே ஸுரா ஸமுத்திரமென்றும் சொல்வதுண்டு. அங்கே மலைகளைப் போன்ற தேகத்துடன் மலைகளிலிருந்து தொங்கிக்கொண்டு, மந்தேஹரென்ற பயங்கரமான ராக்ஷஸர்கள் வஸிக்கிறார்கள். ஸூர்யோதயத்தில் அவர்கள் ஸூரியனுடன் யுத்தம் செய்கிறார்கள்; அப்பொழுது பிரஹ்ம ஞானிகள் காயத்ரீ மந்திரத்தால் ஜபித்துக் கொடுக்கும் அர்க்யங்களால் அவர்கள் அடிபட்டு, ஜலத்தில் விழுந்து ஸூரிய கிரணங்களால் அவர்கள் கொளுத்தப்படுகிறார்கள். அஸ்தமித்த பிறகு வரவரப் பலம் அதிகரித்து மறுபடியும் மலைகளில் ஏறித் தொங்குகிறார்கள்.

“பிறகு நெய் ஸமுத்திரத்தையும், குசத்வீபத்தையும், தயிர் ஸமுத்திரத்தையும், கிரௌஞ்ச த்வீபத்தையும் ஜாக்கிரதையாய்த் தேடி அப்பால் வெளுத்த மேகத்தைப் போன்ற பாற்கடலைக் காண்பீர்கள். அதில் முத்துமலைகளைப் போன்ற அலைகள் பெரும் சப்தத்துடன் ஒருவரையும் போகவொட்டாது. அதன் நடுவில் ரிஷபமென்ற ஒரு மலை திவ்விய பரிமளங்களாலும் வெள்ளியைப் போன்ற புஷ்பங்களாலும் விளங்குகிறது. அதில் ஸுதரிசனமென்று ஓர் ஏரி தங்கத் தாதுக்களுள்ள வெள்ளிக் தாமரைகளுடன் காணப்படும். தேவ, யக்ஷ, கின்னர, சாரண கணங்கள் அப்ஸரஸ்களுடன் விளையாட வருவார்கள்.

“அதற்கப்பாலுள்ள புஷ்கர த்வீபத்தைத் தாண்டி சுத்தஜல ஸமுத்திரத்தைக் காண்பீர்கள். அங்கே ஒளர்வ மஹரிஷியின் கோரமான தேஜஸ், குதிரை முகத்துடன் விளங்குகிறது. அந்தப். படவா முகாக்கினியால் பிரளயத்தால் ஸகல

ஜலமும் எரிக்கப் படுறது. அந்த ஸமுத்திரத்திலுள்ள ஜந்துக்கள் மஹா பல முள்ளவைகளானாலும் அந்த அக்னியைக் கண்டு பயந்து கூச்சலிடுகின்றன.

“அந்த ஸமுத்திரத்திற்கு அக்கரையில் பதின்மூன்று யோஜனைகளுக்கப்பால் ஜாத்ருபசிலமென்ற தங்கமலை உண்டு, அதன்மேல் இந்தப் பூமியைத் தாங்கும் அனந்தனென்ற மஹாகாகம் ஆயிரம் தலைகளுடன் காணப்படுவார். அவர் சந்தரனைப்போன்ற தேக காந்தியையும், தாமரையைப் போன்ற நேத்திரங்களையும் உடையவராய், நீல வஸ்திரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகிறார். ஸகலப் பிராணிகளும் அந்த ஆதிசேஷ பகவானைக் கொண்டாடுகிறார்கள். அந்த மலையின் உச்சியில் அவருடைய தங்கப் பனைமரக் கொடி மூன்று களைகளுடன் அழகிய மேடையில் பிரகாசிக்கிறது. அது கீழ்த் திசைக்கு எல்லையாகத் தேவதைகளால் எற்படுத்தப்பட்டது. அதற்கப்பால் தங்கமயமான உதயகிரி காணப்படும். அதன் சிகரம் நூறு யோஜனை உயரமுள்ளதாக அழகிய மேடைகளுடன் ஸூரியனைப் போல் பிரகாசித்துக்கொண்டு அநேக தங்க மரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தங்கமயமாக விளங்குகிறது. அங்கே ஒரு யோஜனை அகலமும் பத்து யோஜனை உயரமுமுள்ள ஸௌமனஸமென்ற தங்கச் சிகரமுண்டு. முன்பு மஹாவிஷ்ணு த்ரிவிக்ரமாவதார மெடுத்த பொழுது பூமிக்குக் கிழக்கெல்லையாக இந்தச் சிகரத்தில் ஒரு அடியையும் மேற்கெல்லையாக ஸாவர்ணிமேரு என்ற மலைச் சிகரத்தில் ஓர் அடியையும் வைத்தார். ஸூரியன் ஒவ்வொரு நாளும் ஜம்பூ த்வீபத்தின் வடபுறத்தைச் சுற்றி வரும்பொழுது ஸௌமனஸமென்ற சிகரத்தில் தங்கி, அப்பொழுது மேருவிற்குத் தெற்கிலுள்ளவர்களால் காணப்படுகறார், அங்கே வைகானஸரென்றும் வாலகில்யரென்றும் சில மஹரிஷிகள் ஸூரியனைப் போன்ற காந்தியுடன் எப்பொழுதும் தவம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். உதய கிரியின் பக்கத்தில் ஸுதரிசனமென்ற த்வீபமுண்டு. எவனுடைய தேஜஸால் ஸகல பிராணிகளுக்கும் பதார்த்தங்களைப் பார்க்கும் சக்தியுண்டாகிறதோ அந்த ஸூரியனுடைய தேஜஸ் இந்த த்வீபத்தில் விசேஷமாகப் பிரகாசிக்கிறது. அங்குள்ள மலைகளிலும், வனங்களிலும், காடுகளிலும், குகைகளிலும், ஆறுகளிலும், ராவணனையும், ஸீதையையும் தேடுங்கள். ஸூரியகிரணமும் உதய கிரியின் காந்தியும் சேர்ந்து கிழக்கில் சிவப்பாகத் தோன்றுகிறபடியால், காலை ஸந்தியை என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த உதயகிரி பூமிக்கும் பிரபஞ்சத்திற்கும் த்வாரமாகவும், ஸூரியனுடைய ஸஞ்சாரத்திற்கு ஆரம்ப ஸ்தானமாகவும் பிரஹ்மாவால் முன்பு ஏற்படுத்தப்பட்டபடியால் கிழக்குத் திசை என்று பெயருள்ளதாகவும் ஆயிற்று. இதுவரையிலும் சொல்லி வந்த இடங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் ராவணனையும் ஸீதையையும் வெகு

ஐக்கிரதையாகத் தேடுங்கள். வானார்கள் செல்லக்கூடிய எல்லை இதே. இதற்கப்பால் தேவதைகள் ஸஞ்சரிக்குமிடம் ஆரம்பமாகிறது. அங்கே ஸூரிய சந்திரர்களின் பிரகாசமில்லை; கிராமம் நகரம் தேசமென்ற பிரிவுகளின்றி ஒரே இருட்டால் மூடப்பட்டிருக்கும். அதைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நீங்கள் உதயகிரி வரையில் போய் ஸீதையையும் ராவணன் இருக்குமிடத்தையும் தேடிக் கண்டுபிடித்து ஒரு மாதத்திற்குள் இங்கேவந்து சேரவேண்டும். தவறினால் விசாரணை இல்லாமல் கொல்வேன்.

இந்திரனுக்குப் பிரியமான காடுகள் நிறைந்த திசையில் நான் சொன்ன இடங்களிலும் மற்றவைகளிலும் நன்றாகத் தேடிக் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு வந்து சேருங்கள். பிறகு நீங்கள் உள்ளவரையில் ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கலாம்” என்று கட்டளையிட்டான்.

**மஹேந்திர காந்தாம் வநஜண்ட மண்டிதாம்
தீபரம் சரீத்வா ந்யுக்ஷந வநநரா: |
அவாப்ய ஸீதாம் ரகுவம்பஜ ப்ரியாம்
ததேதா நிவ்ருத்தா: ஸுகீநா பவிஜ்யத || (69)**

ஸ-41: தெற்கில் தேட அனுப்பினது

தத: ப்ரஸ்தாப்ய ஸ்க்ரீவ: தந் மஹத் வநநம் பலம் |
தக்ஷிணாம் ப்ரேஜயாமாஸ வநநா நபீஸக்ஷிதாந் || (1)

பிறகு அக்னி குமாரனான நீலனையும் வாயு புத்திரனான ஹனு மானையும் பிரஹ்மபுத்திரனான ஜாம்பவானையும், ஸுஹோத்ரன், சராரி, சரகூல்மன், கஜன், கவாக்ஷன், கவயன், ஸுவேணன், (தாரையின் தகப்பனல்ல) ரிஷபன், மைந்தன், த்விவிதன், விஜயன், கந்தமாதனன், உல்காழுகன், அஸங்கன் (அக்னிபுத்திரர்கள்) அங்கதன் முதலிய வானர வீரர்களையும் பார்த்து ஸ்கர்வன், “நீங்கள் வெகு வேகமாகச் செல்லும் பெரிய ஸைன்யத்துடன் தெற்குத் திசையில் போய்த் தேடுங்கள். பல சிகரங்களுடனும் காடு, செடி. புதர்களுடனும் விளங்கும் விந்தியமலையையும், கொடிய கருநாகங்கள் நிறைந்த நம்மதை என்ற ஆழமான நதியையும், கோதாவரி, கிருஷ்ணவேணி, வரதா, மேகலை, உத்கலையென்ற நதிகளையும், தசார்ண தேசத்திலுள்ள நகரங்களையும், அச்வவந்தி, அவந்தி, விதர்ப்பம், ரிஷிகம், மாஹிஷகம், வங்கம், களிங்கம் கௌசிகம், தண்டகாரண்யம், ஆந்த்ரம், புண்ட்ரம், சோழநாடு பாண்ட்யம், கேரளம் முதலிய தேசங்களையும் வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தேடுங்கள். பிறகு அயோமுகமென்று ஒரு மலை தோன்றும். அது பல தாதுக்களாலும் விசிரித்திரமான சிகரங்களாலும், சந்தனக் காடுகளாலும் விளங்குகிறது. பிறகு தெளிந்த ஜலத்துடன் விளங்கும் காவேரி என்ற புண்ணிய நதி காணப்படும். அங்கே அப்ஸரஸ்கள் எப்பொழுதும் ஸஞ்சரிப்பார்கள். மலய பர்வதத்தின் சிகரத்தில் தேஜஸால் ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் அகஸ்திய மஹரிஷியைக் காண்பீர்கள். பிறகு அவரை நமஸ்கரித்து உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு முதலைகள் நிறைந்த தாமிரபரணி நதியைத் தாண்டவேண்டும். விசித்திரமான பரிமளங்களைப் பூசிக்கொண்டு தன் நாயகனைச் சேரப்போகும் யௌவன ஸ்த்ரீயைப்போல் இந்த நதிக்கரைகளில் சந்தனக் காடுகளால் பரிமளம் நிறைந்து ஸமுத்திர ராஜனைச் சேருகிறது. பிறகு முத்து நவரத்தினங்கள் முதலிய விலையுயர்ந்த பதார்த்தங்களுக்கு இருப்பிடமான பாண்டிய ராஜாக்களின் தங்கமயமான ராஜதானியான கபாடபுரம் தோன்றும். பிறகு ஸமுத்திரக்கரை சேர்ந்து, மஹேந்திர மலையைக் காண்பீர்கள். அகஸ்திய மஹரிஷி பின்வரும் காரியங்களை உத்தேசித்து, அதை ஸமுத்திரத்தில் வைத்தார். அது பல காடுகளுடன் தங்கமயமாகத் தேவ, யக்ஷ, ஸித்த, சாரண, அப்ஸரஸ், ரிஷிகணங்களால் எப்பொழுதும்

நிறைந்திருக்கும். பர்வகாலங்களில் ஸமுத்திர ஸ்நானம் செய்யத் தேவேந்திரன் அந்தப் புண்யத்தீர்த்தத்திற்கு வருவான்.

அதற்கு நூறு யோஜனைக்கப்பால் மனுஷ்யர்கள் போக முடியாத லங்கைத் தீவு காணப்படும், அங்கே ஸீதையை வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தேடவேண்டியது. தூராத்மாவான ராவணனென்ற நமது சத்துருவின் ராஜதானி அதுதான். அவன் தேவேந்திரனுக்கு ஸமமான காந்தியுடன் ராக்ஷஸாதிபதியாய் அங்கே விளங்குகிறான். அந்த தெற்கு ஸமுத்திரத்தில் அங்காரகா என்ற ஒரு ராக்ஷஸியிருக்கிறான். அவள் பிராணிகளின் நிழலைப் பிடித்து அவர்களைக் கொன்று தின்கிறாள். ஆகையால் அங்கே ஜாக்கிரதையாகச் செல்லுங்கள். இவ்விடங்களைப்பற்றி எனக்குள்ள ஸந்தேகங்கள் நீங்கும்படி அவைகளை நன்றாய்த் தேடுங்கள்.

“அதற்குத் தெற்கில் நூறு யோஜனை தூரத்தில் புஷ்பிதகமென்ற ஒரு மலை உண்டு. அது தேவகணங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் இடம். பல சிகரங்களுடன் ஆகாசத்தை அளாவிக்கொண்டு சந்திர ஸூரியர்களைப்போல பிரகாசிக்கிறது. அதில் தங்கமயமான ஒரு சிகரம் ஸூரியனுக்குத் தங்குமிடம். வெள்ளி மயமான மற்றொரு சிகரம் சந்திரனுக்குத் தங்குகிடம். நன்றியற்றவர்களும் கொடியவர்களும் நாஸ்திகர்களும் அதைக் காணமுடியாது. அதை நமஸ்கரித்துப் பூஜித்து உள்ளே ஜாக்கிரதையாகத் தேடுங்கள். அதற்கப்பால் பதினான்கு யோசனை தூரத்தில் ஸூரியவான் என்ற மலை தோன்றும். அங்கே போகும் வழி வெகு கஷ்டமானது. அதற்கப்பால் வைத்யுதமென்ற மலை எக்காலத்திலும் எவ்வித புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் விளங்குகிறது. அங்குள்ள உத்தமமான வேர்களையும் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் தின்று, அமிருதம் போன்ற தேனைக் குடித்து, அப்புறம் போனால் குஞ்சரமென்ற அழகான மலை தோன்றும். அங்கே ஒரு யோசனை அகலமும் பத்துயோசனை நீளமும் உள்ள ஒரு ஆசிரமத்தை அகஸ்திய மஹரிஷிக்கு விசுவகர்மா அமைத்திருக்கிறான். அது தங்கமயமாய்ப் பல ரத்தினங்களால் விளங்குகிறது. இந்த மலையில் மஹா நாகங்களுடைய போகவதி என்ற ராஜதானி விளங்குகிறது. அது விசாலமான அரண்களாலும், கூர்மையான பற்களையும் கொடிய விஷத்தையுமுடைய கோரமான ஸர்ப்பங்களாலும் காக்கப்படுகிறது. அங்கே, வாஸுகி என்ற ஸர்ப்பராஜன் வஸிக்கிறார். அதற்கு ஸம்பத்திலுள்ள பல தேசங்கள் ரஹஸ்யமாக இருக்கின்றன. அங்கே ஜாக்கிரதையுடன் தேடுங்கள்.

“அதற்கப்பால் ரிஷிபமென்ற மலை காளையின் ரூபத்துடன் தோன்றும். அதில் பல ரத்தினங்களும், கோரோசனை, தாமரை இதழ், குங்குமம், பச்சிலை மரத்திலை, அக்னி முதலியவைகளின் நிறத்தையுடைய பலவித சந்தனங்களும்

உண்டாகின்றன. நீங்கள் அவைகளைப் பார்த்து ஆசைகொண்டு தொடக்கூடாது, ரோஹிதர்களுள்ள கோரமான கந்தர்வர்கள் அவைகளுக்குக் காவல், சைலாஷன், க்ராமணி, சிக்கு, சுப்ரன், பப்ரு என்று ஸூரிய தேஜஸுள்ள ஐந்து தலைவர்கள் அவர்களுக்குண்டு. மஹா புண்ணியவான்களும் ஸூரிய சந்திர அக்கினிகளைப் போன்ற தேஜஸுடன் அங்கே வஸிக்கிறார்கள். ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தவர்களும் அங்கே இருப்பதுண்டு.

“அதற்கப்பால் உங்களால் போக முடியாது. பயங்கரமான பிதிருலோகமும் கோரமான இருளால் சூழப்பட்ட யமனுடைய ராஜதானியும் இருக்கின்றன. நீங்கள் அதுவரையில் போய்த் தேட முடியும். இதுவரையில் நான் சொன்ன இடங்களையும் இன்னும் அங்கே காணப்படும் மற்ற இடங்களையும் ஜாக்கிரதையாய்த் தேடி ஜானகியைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். எவன் ஒரு மாதத்திற்குள் ஸீதையைக் கண்டேனென்ற ஸமாசாரத்தை என்னிடத்தில் வந்து சொல்லுகிறானோ அவன் எனக்கு ஸமமான போகங்களையும், ஜசுவரியங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு ஸுகமாகக் காலம் கழிப்பான். அவன் உயிரைக் காட்டிலும் எனக்குப் பிரியமானவன். அவனை விட எனக்குப் பிரியமானவன் இல்லை. அவன் எவ்வளவு குற்றங்களைச் செய்தாலும் அருமையான பந்துவைப்போல் நடத்துவேன். நீங்கள் அளவற்ற பராக்கிரமமுள்ளவர்கள். உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட குலங்களில் பிறந்தவர்கள். ஆகையால் ஜானகியைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்க ஸகலப் பிரயத்தனங்களையும் குறைவில்லாமல் செய்ய வேண்டும்” என்று கட்டளையிட்டான்.

**அமீத பஸபராக்ரமா பவந்தேதா
விபுலகுணேஷு குலேஷு ச ப்ரஸூதா: |
மநுஜபத் ஸூதாம் யதா ஸபத்வம்
ததத் குணம் புருஷார்த மாரபத்வம் || (50)**

ஸ-42: மேற்கில் தேட அனுப்பினது

அத ப்ரஸ்தாப்ய ஸ்கர்வ: தாந் ஹர்ந் தக்ஷணாம் தீபம் |
அப்ரவீந் மேகஸங்காபரம் ஸ்கேணம் நாம யூதம் || ௩

பிறகு தாரையின் தகப்பனும் தன் மாமனுமான ஸுகேணனை வணங்கக் கைகூப்பி, “மர்சி புத்திரரான வானர சிரேஷ்ட! இந்திரனைப்போலும் கருடனைப் போலும் நீர் தேஜஸை உடையவர். உத்தம புத்தியாலும் பராக்கிரமத்தாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர். மற்ற மர்சி புத்திரர்களுடனும் ரிஷி குமாரர்களான வானரர்களுடனும் புறப்பட்டு இரண்டு லக்ஷம் ஸையன்யங்களுடனும் மேற்கில் ஹீதையைத் தேட வேண்டும். ஸுராஷ்ட்ரம், பாஹ்லிகம், சூரம், பீமம் முதலிய தேசங்களையும், ஜனங்கள் நிறைத்த விசாலமான நகரங்களையும், நாட்டுப் புறங்களையும், தாழை முதலிய அபூர்வ புஷ்பங்களால் வாஸனை வீசும் காடுகளையும் பார்ப்பீர்கள். மேலும் மேற்கில் ஓடும் புண்ணிய நதிகளையும்; ஜலம், மரம், செடி கொடிகள் இல்லாத பாலையனத்தையும்; உயர்ந்த தனிப் பாறைகளையும்; மலைகளால் சூழப்பட்டுப் போகமுடியாத பிரதேசங்களையும் நன்றாகப் பரிசோதித்துப் பாருங்கள். அதற்கப்பால் பயங்கரமான ஜந்துக்களாலும் மலைபோன்ற அலைகளாலும் விளங்கும் மேற்குக் கடல் காணப்படும். அங்கே தாழைக் காடுகளிலும் பச்சிலைக் காடுகளிலும் தென்னந் தோப்புகளிலும் ஸந்தோஷமாகத் திரிந்து ஸீதையையும் ராவணனையும் தேடுங்கள், ஸமுத்திரக் கரையிலுள்ள மலைகளிலும் காடுகளிலும், மூரசீப்பட்டணம், ஜட்புரம், அவந்திபுரம், அங்கலோபை என்ற நகரங்களிலும் அடர்ந்த மரங்களுள்ள அலக்ஷிதமென்ற வனத்திலும் இன்னும் பற்பல ராஜ்யங்களிலும் விசாலமான பட்டினங்களிலும் தேடுங்கள். ஸிந்து நதி ஸமுத்திரத்தில் விழும் இடத்தில் ஹேமகிரியென்ற மலை பல சிகரங்களுடன் விளங்குகிறது. இறக்கைகளையுடைய ஸிம்ஹங்கள் அங்கே வஸிக்கின்றன. அவை திமிங்கலம், யானை முதலிய பெரிய ஜந்துக்களையும் எடுத்துக்கொண்டு பெரிய மலைகளிலுள்ள தங்களுடைய கூடுகளுக்குப் போகின்றன. ஜனங்கள் நிறைந்த அந்த விசாலமான தேசத்திலுள்ள யானைகள் மதத்தால் மேகங்களைப்போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு மலைச் சிகரத்திலுள்ள அந்த ஸிம்ஹங்களின் குகைக்கு ஸமீபத்தில் பயமில்லாமல் திரிகின்றன. நீங்கள் ஸுக்ஷ்மமான ரூபங்களுடன் தங்கமயமான அந்த உன்னத சிகரத்தில் ஜாக்கிரதையாகத் தேட வேண்டும். அதற்கப்பால். பாரியாத்ரமென்ற மஹா பர்வதத்தின் தங்கச்சிகரம் நூறு யோசனை விஸ்தீரணமுள்ளதாகக் காணப்படும், அங்கே இருபத்து நான்கு கோடி

கந்தர்வர்கள், நினைத்த ரூபங்களைத் தரிக்கக்கூடியவர்களாக வஸிக்கிறார்கள். அந்த மஹா பலசாலிகள் அவைகளை வெகு ஜாக்கிரதையாகக் காக்கிறபடியால் அங்கிருக்கும் பழங்களையாவது மற்றப் பொருள்களையாவது நீங்கள் தொடக்கூடாது; அவர்கள் விவேகமுள்ளவர்கள். அக்னியின் காந்தியுள்ளவர்கள்; ஆனாலும் நீங்கள் அவர்களைக் கண்டு பயப்படாமல் ஸீதையைத் தேடுங்கள்.

“அதற்கப்பால் வைடூரியமென்ற ஒரு மலை நூறு யோசனை விஸ்தாரத்துடன் தோன்றும். அங்குள்ள குகைகளில் நன்றாகத் தேடவேண்டும். பிறகு ஸமுத்திரத்தின் நான்காவது பாகத்தில் சக்ரவானென்ற மலை தோன்றும். ஆயிரம் முனைகளையுடைய சக்கரத்தை விசுவகர்மா அங்கே ஸிருஷ்டித்து விஷ்ணுவிற்குக் கொடுத்தான். அவர் முன்பு ஒரு காலத்தில் தேவாஸுர யுத்தத்தில் புருஷோத்தமனென்ற பெயருடன் அவதரித்தார். ஹயக்ரீவனென்ற தானவனைக் கொண்டு அவனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட சக்கரத்தையும், பஞ்சஜனன் என்ற அஸுரனைக் கொண்டு அவனுடைய எலும்பால் செய்யப்பட்ட பாஞ்சஜன்யமென்ற சங்கத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு வந்தார், அந்த மலையின் குகைகளிலும் தாழ்வரைகளிலும் ஸீதையையும் ராவணனையும் ஜாக்கிரதையாகத் தேடுங்கள். அதற்கு அறுபதாயிரம் யோசனைகளுக்கப்பால் தங்கச் சிகரங்களுள்ள வராஹபர்வதம் தோன்றும். அங்கே ப்ராக்ஜ்யோதிஷமென்ற நகரத்தில் நகரனென்ற கொடிய, அஸுரன் வஸிக்கிறான். அங்கேயும் நன்றாகத் தேடுங்கள், அதற்கப்பால் தங்கக் குகைகளள்ள மேகவானென்ற மலையுண்டு. அந்தத் தங்கமலையில் வஸிக்கும் கரடி புலி முதலிய மிருகங்கள் தங்கள் கர்ஜனையால் மலைகளிலிருந்து எதிரொலி உண்டாவதைக் கேட்டுக் கொழுப்படைந்து அதிகமாகக் கர்ஜிக்கின்றன. தேவதைகள் இந்திரனைத் தங்களுக்கு அரசனாக அங்கே அபிஷேகம் செய்தார்கள். அதற்கப்பால் அறுபதாயிரம் தங்க மலைகளைக் காண்பீர்கள். அவை பாலஸூரியனைப்போல் தங்க மரங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் பிரகாசிக்கும்.

அந்தச் சிகரங்களுக்கு நடுவில் ஸாவர்ணிமேரு என்ற ஒரு மலை மற்றவைகளுக்கு அரசனைப்போல் விளங்குகின்றது. அது ஸூரியனைக் குறித்து கடுந்தவம் செய்து, “உன்மேல் ஒரு பகலும் இரவும் வஸிக்கும் ஜந்துக்களெல்லாம் தங்கமயமாவார்கள்” என்ற வரத்தை அடைந்தது. மேலும் தேவகணங்களும் மருத்துக்களும் வஸுக்களும் ஸாயங்காலத்தில் அந்த மலைக்கு வந்து, ஸூரியனை உபாஸிக்கிறார்கள். ஆதித்யன் அவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு பிராணிகளுடைய கண்களுக்குத் தெரியாமல் அஸ்தகிரியை அடைகிறார். அஸ்தகிரி அங்கிருந்து பதினாயிரம் யோஜனை

தாரத்திலிருந்தாலும் ஸூரியன் அதை அரை முஹூர்த்தத்தில் தாண்டிச் செல்லுகிறார். அந்த மலையின் சிகரத்தில் உள்ள ஒரு பொன்மயமான பட்டணம், பொன்மயமான பசு, பக்ஷி முதலியவைகளையுடையதாய் நானா விருக்ஷங்களுடன் விசுவகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது பாசத்தைத் தரிக்கும் வருணனென்ற திக்பாலனுடைய ராஜதாணி. ஸாவர்ணி மேருவுக்கும் அஸ்தகிரிக்கும் நடுவில் ஓர் தங்கமயமான பனைமரம், பத்துக் கிளைகளுடன் விசித்திரமான மேடையால் சூழப்பட்டு வெகு உன்னதமாய் விளங்குகிறது அங்குள்ள ஏரிகளிலும், ஆறுகளிலும், குகைகளிலும் ஜாக்கிரதையாகக் தேடுங்கள். அந்த மலையில் மேருஸாவர்ணியென்ற மஹாத்மா வஸிக்கிறார். இனி வரும் மன்வந்தரத்தில் அவர் மனுவாக இருப்பார். பிரஹ்மாவிற்கு ஸமமானவர்; தேஜஸால் ஸூரியனைப்போல் விளங்குகிறார். அவரை ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்க வேண்டும். இதுவரையிலுமே ஸூரியன் ஓவ்வொரு தினமும் தன் கிரணங்களால் இருளைப் போக்கி வெளிச்சத்தைக் கொடுத்து அஸ்தகிரியில் மறைகிறான். இதற்கப்பால் வானரர்கள் செல்ல முடியாது. அங்கே ஸூரியப் பிரகாசமில்லை; நாடு நகரமென்ற பிரிவுகளில்லை. இதுவரையில்தான் எனக்குத் தெரியும்.

நீங்கள் அஸ்தகிரிவரையில் சென்று, ஸீதையையும் ராவணன் இருக்குமிடத்தையும் கண்டுபிடித்து, ஒரு மாதத்திற்குள் வந்து சேர வேண்டியது; தவறினால் கொல்லப்படுவீர்கள். எனக்கு மாமனும் மஹாவீரனுமான ஸுஷேணரை உங்களுடன் அனுப்பியிருக்கிறேன். நீங்கள் அவருடைய ஆக்ஞைப்படி நடக்கவேண்டியது; அவர் என்னால் பூஜிக்கப்படுகிறவர்; மஹா பலவான்; மஹானுபாவர்; நீங்களும் பராக்கிரமசாலிகள். இவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு மேற்குத் திசையில் ஒவ்வோரிடத்திலும் ஜாக்கிரதையாய்த் தேடுங்கள். நீங்கள் ஜானகியைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து வந்தால், ரகுநாதன் நமக்குச் செய்த பரம உபகாரத்திற்கு ஒருவாறு பதில் செய்தவர்களாவோம். அதைவிட நாம் செய்யும் காரியம் வேறில்லை; அதைப்போன்ற பாக்கியம் நமக்குக் கிடைப்பதரிது; பிறகு நாம் செய்ய வேண்டியது ஒன்றுமில்லை. நான் உங்களுக்குச் சொன்ன விஷயங்களைத் தவிர, தேச காலங்களுக்குத் தகுந்தபடி யோசித்து நடக்கவேண்டியது” என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

பிறகு ஸுஷேணனும் அவனைச் சேர்ந்த வானரர்களும் ஸுகீவனுக்கு நமஸ்கரித்து அவனிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு மேற்குத் திசையில் தேடப் புறப்பட்டார்கள்.

தத: ஸுஜேஷா ப்ரமுதா: ப்லவங்கா:
ஸுக்ரீவ வாக்யம் நிபுணம் நிபரம்ய |
ஆமந்த்ர்ய ஸர்வே ப்லவகாதிபம் தே
ஜக்முர் திபரம் தாம் வருணாபி(ருப்தாம் || (66)

ஸ-43: வடக்கில் தேட அனுப்பினது

தத: ஸந்திபர்ய ஸக்ரீவ: ப்ரவஸரம் ப்ரஃமம் தீபம் |
வீரம் ப்ரதபலிம் நாம வ்ரநரம் வ்ரநரர்ஜய: || (1)

பிறகு ஸக்ரீவன் சதபலியென்ற வானரவீரனை அழைத்துத் தனக்கும் ராமனுக்கும் ஹிதமான வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆரம் பித்தான், “நீ உன்னைப் போன்ற அநேகமாயிரம் வானரஸேனைகளுடனும், யமனுடைய குமாரர்களுடனும், மந்திரிகளோடும் இங்கிருந்து புறப்பட்டு ஹிமாலய மலையை அலங்காரமாக உடைய வடக்குத் திசையில் தேடவேண்டும். நாம் இந்தக் காரியத்தை முடித்து ரகுநாதனுக்குத் திருப்தி செய்தால் அவரிடத்தில் நாம் பெற்ற உபகாரமென்ற கடனைத் தீர்த்துப் புண்ணியசாலிகளாவோம். ரகுநாதன் நமக்கு அளவற்ற உபகாரம் செய்திருக்கிறாரல்லவா? நாம் அதற்கு பிரத்யுபகாரம் செய்தால் மாத்திரமே நமது ஜன்மம் கடைத்தேறும். தனக்கு உபகாரம் செய்யாத ஒருவன் தன்னை பிரார்த்தித்தவுடன் அவனுடைய காரியத்தை முடித்துக் கொடுக்கும் புண்ணியாத்மாவின் ஜன்மமே ஜன்மம். நாம் முதலில் உபகாரம் பெற்றதால் அப்படிச் செய்யவேண்டியதைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? நீங்கள் என் ஹிதத்தைக் கோறுகிறவர்களானால் இப்பொழுது நான் சொன்ன விஷயத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஸீதையைக் கண்டுபிடிக்கும் வழியைத் தேடுங்கள். ராமன் ஸகலப் பிராணிகளாலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவர். புருஷோத்தமர், சத்ருக்களை நாசம் செய்யும் அபார சக்தி படைத்தவர், நம்மிடத்தில் விசேஷ பிரீதி வைத்தவர். ஆகையால் நீங்கள் கைல வனங்களிலும், மலைகளிலும், ஆறுகளிலும் வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தேடுங்கள்.

“இங்கிருந்து புறப்பட்டு மிலேச்சம், புனிந்தம், ஆரஸேனம், - ப்ரஸ்தலம், பரதம் ('இந்திரபிரஸ்தம் ஹஸ்தினபுரம் முதலியவை) தக்ஷிண குரு, மத்ரகம், காம்போஜம், யவனம், சகம், ஆரட்டகம், ப்ரஹ்லீகம், ரிஷிகம், பௌரவம், டங்கணம், சீனம், பரமசீனம், நீஹாரம், தரதம் முதலிய தேசங்களையும், ஹிமாலய பர்வதத்தையும், அதிலுள்ள ஏரிகளையும், தேவதாரு வனங்களையும் ஜாக்கிரதையாகத் தேடுங்கள். பிறகு ஸோமனுடைய ஆசிரமத்தைத் தாண்டி, தேவதைகளாலும், கந்தர்வர்களாலும் கொண்டாடப்பட்ட காலம் என்ற பர்வதத்தைக் காண்பீர்கள். அங்கேயும் நன்றாகத் தேட வேண்டியது; அங்கிருந்து ஸுதரிசனம் தேவஸகா என்ற அழகான பர்வதங்களிலும் தேடுங்கள். அதற்கப்பால் நூறு யோசனையில் ஆறு, ஏரி, வனம், பசு, பக்ஷிகள்

ஒன்றுமில்லாத பாலைவனம் தோன்றும். அதி சீக்கிரத்தில் அதை ஆகாசமார்க்கமாகத் தாண்டிக் கைலாஸமென்ற மஹாபர்வதத்தைக் காண்பீர்கள். அதில் வெளுத்த மேகத்தைப் போல் அழகான ஒரு நகரம் விசுவகர்மாவால் குபேரனுக்கு வாஸஸ்தானமாய் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே மானஸமென்ற ஏரி, தாமரைகளாலும், ஹம்ஸம் முதலிய நீர்ப் பறவைகளாலும் நிறைந்து, அப்ஸரஸ்களால் கொண்டாடப்படுகிறது. அங்கே யக்ஷராஜாவான குபேரன், குஹ்யகர்களென்ற தேவகணங்களுடன் ஸகல ஐசுவரியங்களுக்கும் அதிபதியாய் வஸித்துக் கொண்டிருக்கிறான். சந்திரனைப்போல் வெளுத்த அந்தப் பர்வதத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் தேடுங்கள். பிறகு கிரௌஞ்ச பர்வதத்தைச் சேர்ந்து அங்கே ஸ்கந்தருடைய சக்தி ஆயுதத்தால் பிளக்கப்பட்ட ஓர் குகையில் பிரவேசித்துத் தேடுங்கள். அது ஒருவராலும் பிரவேசிக்க முடியாதென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் குகையில் ஸூரியனைப் போல் காந்தியுள்ள சில மஹரிஷிகள் வஸிக்கிறார்கள். அவர்கள் தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்படுகிறவர்கள்; தேவதைகளின் ரூபத்தைத் தரித்தவர்கள். கிரௌஞ்ச கிரியின் குகைகளையும், சிகரங்களையும், தாழ்வரைகளையும், பிளப்பு களையும், அடிவாரங்களையும் நன்றாய்த் தேடுங்கள். பிறகு மன்மதன் தவம் செய்த விருக்ஷங்களற்ற காமசைலம் என்ற மலையையும் மானஸமென்ற மலையையும் பரிசோதிக்க வேண்டியது. அந்த மானஸபர்வதத்தில் தேவ, தானவ, ராக்ஷஸ் முதலியவர்கள் ஸஞ்சரிக்கக் கூடாது. அங்கே ஒவ்வொரிடத்திலும் ஜாக்கிரதையாய்த் தேடவேண்டியது.

“அதற்கப்பால் மைநாக பர்வதத்தில், மயனென்ற அஸுரன் தனக்கு அழகான வாஸஸ்தானத்தை ஸிருஷ்டித்திருக்கிறான். அங்கே கிம்புருஷஸ்தரீகள் வஸிக்கிறார்கள். அதற்கப்பால் ஸித்தர்கள், வைகானஸர்கள் முதலிய மஹா யோகிகளின் ஆசிரமங்கள் காணப்படும். அவர்கள் தவம் ஸித்தி அடைந்து ஸகல பாபங்கள் அற்றவர்களாக ஜ்வலிக்கிறார்கள். அவர்களை நமஸ்கரித்து, ஸீதையின் வரலாற்றையும் வணக்கமாக விசாரியுங்கள். அங்கே வைகானஸமென்ற ஒரு ஏரி தங்கத் தாமரைகளாலும், பால ஸூரியனைப் போன்ற ஹம்ஸங்களாலும் விளங்குகிறது. குபேரனுக்கு வாஹனமான ஸார்வபௌமமென்ற திக்கஜம் பெண்யானைகளுடன் அங்கே ஸஞ்சரிக்கும். அதற்கப்பால் ஸூரிய சந்திர நக்ஷத்திரங்களும் மேகங்களுமில்லாமல் எல்லையற்ற ஓர் தேசம் அங்குள்ள மஹா யோகிகளின் தேஜஸால் எப்பொழுதும் பகல்போல் பிரகாசிக்கிறது. அதற்கப்பால் சைலோதை என்ற நதி தோன்றும். அதன் கரைகளில் அடர்ந்த மூங்கிற் காடுகளுண்டு. அவை ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கொண்டு ரிஷிகள் அந்த நதியை ஸுலபமாகத் தாண்டும் பாலமாக இருக்கின்றன.

அதற்கப்பால் புண்ணியாத்மாக்கள் வஸிக்கும் உத்தர குரு என்ற தேசமுண்டு. அங்கே தங்கத் தாமரைகளுள்ள ஓடைகளும் இந்திரநீல வைடூர்ய மயமான இலைகளையுடைய நானா புஷ்பங்களால் நிறைந்த பல ஆறுகளுமுண்டு. அங்குள்ள ஏரிகள் செங்கழு நீர் முதலிய தங்கமயமான புஷ்பங்களால் விளங்குகின்றன. ரத்தினமயமான இலைகளையும் பொன்மயமான தாதுக்களையுமுடைய கருநெய்தல் புஷ்பங்களும், முத்துக்களால் நிறைந்து நவமணிகள் கலந்த. மணற் குன்றுகளும், எப்பொழுதும் தளிர்ந்துப் பூத்துக் காய்க்கும் ரத்தினமயமான மரங்களும், அபூர்வமான பக்ஷிகளும் காணப்படும். சில மரங்களிலிருந்து திவ்யமான கந்தங்களும் ரஸங்களும், இன்னும் வேண்டியவைகளும் பெருகும். சில விருக்ஷங்கள் விசித்திரமான ஆடைகளையும் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்குத் தகுந்த சிரேஷ்டமான ஆபரணங்களையும் கொடுக்கும். சில மரங்கள் ருசியுள்ள பழங்களையும், பானங்களையும் கொடுக்கும். அங்கே மஹாதேஜஸுள்ள கந்தர்வர்களும், கின்னரர்களும், ஸித்தர்களும் நாகர்களும், வித்யாதரர்களும் தங்கள் நாயகிகளுடன் விளையாடுகிறார்கள். எல்லோரும் புண்ணியசாலிகள்: எப்பொழுதும் ஸுகத்தையே அனுபவிக்கிறவர்கள். ஸகல ஆசைகளையும் பூர்த்தி செய்தவர்கள்; எப்பொழுதும் நாயகிகளை விட்டுப் பிரியாதவர்கள். அங்கே எக்காலத்திலும் பாட்டும், வாத்தியங்களும், சிரிப்பும் கேட்கும். அங்கே ஸந்தோஷமில்லாதவனாவது நாயகி இல்லாதவனாவது கிடையாது. அவ்விடத்தில் வஸிப்பவர்களுடைய ஸுகம் முதலிய உத்தம குணங்கள் நாளுக்கு நாள் வளரும், (ராக்ஷஸர்கள் மேருமலையில் வஸிக்க முடியாததால் அங்கே தேடச் சொல்லவில்லை.)

“அதற்கப்பால் வடக்கு லவண ஸமுத்திரம் தோன்றும். அங்கே ஸோமகிரி என்ற மலையுண்டு. இந்திர லோகத்திற்கும் பிரஹ்ம லோகத்திற்கும் போகிறவர்கள் அந்த வழியாகப் போக வேண்டியதால் அதைப் பார்த்துக்கொண்டே போவார்கள். அங்கே ராத்திரியில் ஸூரிய காந்தி இல்லாவிட்டாலும் அந்த மலையின் காந்தியால் பகல்போல் பிரகாசிக்கும். அங்கே ஸகல பிரபஞ்சத்தையும் சரீரமாக உடையவரும் அனந்த கல்யாண குணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவரும் வாஸுதேவனும் ஏகாதச ருத்திரர்களின் மூர்த்தியான பரமசிவனும் தேவதைகளுக்கு அதிபதியான பிரஹ்மாவும் ரிஷிகளால் சூழப்பட்டு வஸிக்கிறார்கள். அதற்கப்பால் நீங்கள் போக முடியாது. தேவதைகளும் மற்ற யாவரும் ஸோமகிரிக்குப் போவது கஷ்டம். ஆகையால் அந்த மலையைத் தரிசித்துத் திரும்பிவிடுங்கள். அதுவரையில் மனுஷ்யர்கள் போகத் தகும். அதற்கப்பாலுள்ள ஸமுத்திரங்களும், த்வீபங்களும், ஸூரிய கிரணமற்றும், நாடு நதரம் முதலிய பிரிவுகளற்றும் ஒரே இருளாகவிருக்கும்.

அவ்விடங்களை நான் பார்த்ததுமில்லை. அவைகளைப் பற்றிக் கேட்டதுமில்லை, நான் சொன்ன விடங்களையும் மற்ற விடங்களையும் வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தேடி, ஸீதையையும் ராவணன் இருக்குமிடத்தையும் கண்டு பிடித்து வாருங்கள். அப்படிச் செய்தால் எனக்கும் ரகு வீரனுக்கும் அளவற்ற திருப்தியுண்டாகும். பிறகு நீங்களும் உங்கள் மித்திரர்களும் உங்கள் பந்துக்களும், யாதொரு கவலையுமற்று என்னால் மிகுந்த மரியாதை பெற்று ஸகல ஸௌக்கியங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு வாழ்வீர்கள்” என்று கட்டளையிட் டான்.

**தத: க்ருதார்தா: ஸஹீதா: ஸபாந்தவா:
மயார்ச் தா: ஸர்வகுணார் மஹேநாரமை: |
சுரீஹீதாரவீம் ப்ரதீபாந்த பரத்ரவ:
ஸஹுப்ரியா பூததரா: ப்ஸவங்கமா: || (65)**

ஸ-44: ராமன் ஆஞ்ஜநேயரிடத்தில் மோதிரத்தைக் கொடுத்தது

விமோகேஷண து ஸ்கர்வோ ஹநாமத்யர் தமுக்தவாந் |
ஸ ஹி தஸ்மீந் ஹர்ப்ரேஷ்டே நிப்தார்தோர்த ஸாதேந | (1)

பிறகு ஹனுமான் வானர சிரேஷ்டரென்றும் காரியத்தை முடிக்கக் கூடியவரென்றும் மஹா பராக்கிரமசாலி என்றும் ஸ்கர் வன் நிச்சயித்து, அவரைத் தனியாக அழைத்து, “பூமி, ஆகாசம், ஸ்வர்க்கம், புவர்லோகம் முதலிய எவ்விடங்களிலும் உனக்குத் தடையில்லை என்று எனக்குத் தெரியும். அஸுரர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், தேவதைகள், மனுஷ்யர்கள் முதலிய பிராணிகளிலும் எல்லா லோகங்களிலும், ஸமுத்திரங்களிலும், மலைகளிலும், உனக்குத் தெரியாதது யாதொன்றுமில்லை. நடை, வேகம், காந்தி, சுறுசுறுப்பு முதலிய குணங்களில் நீ உன் பிதாவான வாயுவிற்கு ஸமமல்லவா? தேஜஸில் உன்னைப்போன்றவர் வேறு யாருமில்லை. ஆகையால் ஸீதையைக் கண்டுபிடிக்க உன்னையே நம்பியிருக்கிறேன். பலம், புத்தி, பராக்கிரமம், தேச காலங்களுக்குத் தகுந்தபடி நடத்துகொள்வது, உபாயம், முதலிய உத்தம குணங்கள் உன்னிடத்திலேயே விளங்குகின்றன” என்று மெச்சினான்.

ராமனும், “இவன் நமது காரியத்தை முடிப்பதில் ஆவலோடு இருக்கிறான். ஸ்கர்வன் எல்லாப் பொறுப்பையும் இவனிடத்திலேயே வைத்திருக்கிறான். இவன் இந்தக் காரியத்தை முடிக்கக் கூடியவனென்று எனக்கும் தோன்றுகிறது. இதற்கு வேண்டிய உபாயங்களையும், ஸாதனங்களையும், இதில் நேரும் இடையூறுகளையும், அவைகளுக்குப் பரிஹாரங்களையும் நன்றாக அறிக்திருக்கறான். இவன் இதுவரையிலும் செய்த அபூர்வச் செயல்களாலும், யஜமானனுக்கு இவனிடத்திலுள்ள நம்பிக்கையாலும் நமது உத்தேசத்தை இவன் முடிப்பானென்பதில் ஸந்தேகமில்லை” என்று எண்ணி, ஹனுமான் புறப்படத் தயாராக இருப்பதைக் கண்டு தன் எண்ணங்கள் நிறைவேறினது போல் ஆனந்தமடைந்தார். பிறகு தன் பெயரால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முத்திரை மோதிரத்தை ஸீதைக்கு அடையாளமாகக் காட்டும்படி அவரிடத்தில் கொடுத்து, “இந்த அடையாளத்தால் நீ என்னால் அனுப்பப்பட்டவனென்று ஸீதை நிச்சயமடைந்து ஸந்தேகப்படாமல் உன்னிடத்தில் ஸமாசாரத்தைச் சொல்லியனுப்புவாள், உன் முயற்சியையும், பலத்தையும், பராக்கிரமத்தையும், ஸ்கர்வனுக்கு உன்னிடத்திலுள்ள

நம்பிக்கையையும் பார்க்கும்பொழுது, என் காரியம் நிறைவேற்றென்றேமே எண்ணுகிறேன்” என்றார்.

ஆஞ்ஜகேயரும் அதை மஹா பக்தியுடன் பெற்றுக்கொண்டு, தலைமேல் கைகூப்பி ரகுநாதனை வணங்கிப் புறப்பட ஸித்தமானார். மேகங்களற்று நிர்மலமாக பிரகாசிக்கும் ஆகாசத்தில் சந்திரன் நக்சத்திரங்களுடன் விளங்குவதைப் போல், ஹனுமான் அந்த வானர ஸைன்யத்தை அழைத்துக் கொண்டு புறப்படும்பொழுது, ராமன், “ஆஞ்ஜநேய! அளவற்ற பராக்கிரமசாலியே! வாயு புத்திர! நிகரற்ற உன் வீரியத்தையும் பலத்தையுமே நம்பியிருக்கிறேன். எப்படியாவது நான் ஸீதையை அடையும்படி செய்யவேண்டியது உன் பொறுப்பு” என்றார்.

**அதீபஸ பஸமாபரீதஸ் தவாமூம்
ஹர்ஷர விக்ரம விக்ரமை ரநஸ்கை: |
பவநஸூத யதா பீதம்யதே ஸா
ஜநகஸூதா ஹநுமம்ஸ் ததர குருஷ்வ (17)**

ஸ-45: வானரர்கள் புறப்பட்டது

ஸர்வாம்பர் ஈசானாய ஸுக்ரீவ: ப்லவகாந் ப்லவகர்ஜய: |
ஸமஸ்தா நப்ரஸீத் பூயா ராமகார்யார்த ஸீத்தயே || (1)

பிறகு ஸுகீவன் ஸகல வானரர்களையும் பார்த்து, “நான் உங்களுக்கு விஸ்தாரமாகச் சொன்னபடி நீங்கள் இந்த பூமண்டலத்தில் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் அதி ஜாக்கிரதையாகத் தேட வேண்டும்” என்று கட்டளையிட்டான். அவர்கள் மஹாராஜாவின் உத்தரவைத் தலையால் தாங்கி, கொஞ்சமாவது தவறினால் கடும் தண்டனை விதிக்கப் படுமென்று நன்றாக அறிந்து, வெட்டுப்பூச்சிகளைப்போல் ஆகாசத்தையும் பூமியையும் மறைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்கள் பிரஸ்ரவண பர்வதத்தில் வளித்துக் கொண்டு கெடுவைத்த காலத்தின் முடிவை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சதவலி வடக்கிலும், வினதன் கிழக்கிலும், ஹனுமான் அங்கதன் தாரன் இவர்களுடன் தெற்கிலும், அங்கதன் ஸுவேணன் மேற்கிலும் தேடிக்கொண்டு போனார்கள், இப்படி நான்கு திசைகளிலும் முக்யமான ஸேனைத் தலைவர்களை அனுப்பிவிட்டு ஸுகீவன் ஸந்தோஷமடைந்தான். வானரர்கள் ஸுகீவனுடைய வார்த்தைகளை ஞாபகத்தில் நன்றாக வைத்துக்கொண்டு, “எப்படிக் கொண்டு வருவோம். ராவணனை நாசம் செய்வோம்” என்று வீரவாதம் பேசிக்கொண்டும், ஸிம்ஹ நாதம் செய்து கொண்டும், கர்ஜித்துக் கொண்டும், தங்களுடைய பல பராக்கிரமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டும் போனார்கள். “நான், ஒருவனே ராவணனை யுத்தத்தில் மடிப்பேன்.” “அவனை ஒரு நிமிஷத்தில் தேய்த்து ஸீதையைக் கொண்டுவருவேன்.” “நீங்கள் இங்கே இருங்கள். நான் ஒருவனே போய்க் காரியத்தை முடித்து வருகிறேன்.” “ராவணன் சீதையைப் பாதாளத்தில் வைத்திருந்தாலும் நான் ஒருவனே போய்க் கொண்டு வருவேன்.” “மரங்களை ஒடிப்பேன்,” மலைகளைப் பெயர்த்தெறிவேன்.” பூமியைப் பிளப்பேன்.” “நாறு யோஜனை தூரம் தாண்டுவேன்.” “நாறு யோஜனைக்கதிகமாகத் தாண்டுவேன்.” “பூமி, ஸமுத்திரம், மலைகள் வனங்கள், பாதாளத்தின் நடுவு இவைகளில் எங்கேயும் எனக்குத் தடையில்லை” என்று இப்படி வானரர்கள் பலத்தால் கர்வமடைந்து, ஸுகீவனுக்கெதிரில் ஒருவருக்கொருவர் பெருமை பேசிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

இத்யைகைகம் ததா தத்ர வானரா பல தர்ப்தா: |

ஐசுபர்ச வசநம் தஸ்யம் ஸ்ரீரஹஸ்ய ஸந்நிதௌ! || (15)

ஸ-46: ஸுக்ரீவன் பூமண்டலத்தைச் சுற்றினது

கதேஜ் வாநுரந்தத்தேஜ் ராம: ஸுக்ரீவ மப்ரவீத் |
கதீம் பவாந் விஜாநீதே ஸர்வம் வை மண்டலம் புல: (1)

அவர்கள் போன பிறகு ராமன் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து, “இப் பூமண்டலத்தின் வரலாறு உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்றார், ஸுக்ரீவன் “ஸ்வாமி! முன்பு எருமையின் ரூபம் தரித்து வந்த துந்துபி என்ற அஸுரனை வாலி ஐயித்து மலைய பர்வதத்தை நோக்கித் துரத்திக்கொண்டு போகையில் அவன் அந்த மலைக் குகையில் புகுந்தான். உடனே வாலியும் அவனைக் கொல்ல நினைத்துத் தொடர்ந்தான். குகைத் துவாரத்தில் காத்துக்கொண்டிருக்கும் படி வாலி எனக்குக் கட்டளையிட்டான். ஒரு வருஷமாகியும் வரலி வெளியில் வரவில்லை; மேலும் அந்தக் குகையிலிருந்து ரத்தப் பிரவாகம் ஓடி வந்தது. ஆகையால் என் தமையன் இறந்தானென்று நிச்சயித்து மிகவும் துக்கமடைந்தேன். அந்த அஸுரன் வெளியில் வராமல் அங்கேயே மடியவேண்டுமென்று ஒரு பெரிய பாறையால் குகையின் வாசலை மூடினான். பிறகு கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து வானர ராஜ்யத்தையும், தாரையையும், ருமையையும் அடைந்து மித்திரர்களுடன் கவலையற்று வளித்துவந்தேன். இப்படியிருக்க வாலி அந்த அஸுர சிரேஷ்டனைக் கொன்றுவிட்டு கிஷ்கிந்தைக்கு வந்தான். நான் அவனைக்கண்டு பயந்து ராஜ்யத்தை அவனிடத்தில் ஒப்பு வித்தேன், ஆனால் அவன் என்னைக் கொல்ல எண்ணிக் கோப பரவசனாகி என்னையும் என் மந்திரிகளையும் துரத்தினான்.

அப்படி ஓடிக்கொண்டிருக்கையில் பல நதிகளையும் வனங்களையும் நகரங்களையும் பார்த்தேன். அப்பொழுது இந்த பூமி கண்ணாடியில் பார்க்கும் படங்களைப் போலும், வேகமாய்ச் சுழற்றப் பட்ட கொள்ளிக் கட்டையைப் போலும், ஒரு குளப்படியைப் போலும் எனக்குக் காணப்பட்டது. முதலில் கிழக்கே போய், பல மரங்கள், ஏரிகள், ஆறுகள், மலைகள், தாதுக்கள் நிறைந்த உதயகிரி, அப்ஸரசுகளுக்கு பிரியமான பாற்கடல், இவைகளை ஒடும்பொழுதே பார்த்தேன். பிறகு திரும்பி வந்து தெற்கில் ஓடி விந்திய மலையையும் சந்தனம் முதலிய அபூர்வ மரங்களையும் பார்த்துக் கொண்டு அந்தத் திக்கின் எல்லை வரையில் போனேன். அங்கும் வாலியால் துரத்தப்பட்டு மேற்கில் ஓட ஆரம்பித்தேன். அங்கே பல தேசங்களையும் அஸ்தகிரியையும் கண்டு,

அங்கிருந்து வடக்கில் ஓடினேன். அங்கே ஹிமயம், மேரு முதலிய மலைகளையும் வடக்கு ஸமுத்திரத்தையும் கண்டேன். எல்லாவிடங்களிலும் வாலி என்னைத் துரத்தினதால் ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்தேன். அப்பொழுது மஹா புத்திமானான ஹனுமான், “ஸ்வாமி! மதங்க மஹரிஷி தம் ஆசிரமத்தின் எலலைக்குள் வாலி அடிவைத்தால் அவனுடைய தலை ஆயிரம் சுக்கலாக வெடிக்க வேண்டுமென்று சபித்திருக்கிறார். ஆகையால் அங்கே வரத் துணியமாட்டான். நாம் கொஞ்சம் கூடப் பயமில்லாமல் அங்கே வஸிக்கலாம்” என்றான். அதன்படி ரிச்யமுக பர்வதத்தில் நீங்கள் வரும் வரையில் இருந்தோம். மதங்கரிஷியின் சாபத்திற்குப் பயந்து வாலி அங்கே வரவில்லை. இப்படி பூமண்டலம் முழுவதையும் நான் நேரில் பார்த்துவிட்டு இந்தக் குகையில் வந்து வஸிக்க ஆரம்பித்தேன்” என்றான்.

**ஏவம் மயா ததா ராஜந் ப்ரத்யக்ஷ ரூபக்ஷீதம் |
ப்ருதீவீ மண்டலம் க்ருதஸ்நம் குருநா மஸ்யாகதஸ் தத: || (24).**

ஸ-47: மூன்று திக்குகளில் போன வானரர்கள் திரும்பி வந்தது

தர்பரநார்தம் து வைதேதஜ்யா: ஸர்வத: கப்யுதபா: |
வ்யாதீஜடா: கபீராஜேந யதேதாக்தம் ஜக்மு ரஜ்ஜஸா || 11

ஸூகீர்வனுடைய கட்டளைப்படி ஸீதையைத் தேடப் புறப்பட்ட வானரர்கள் ஏரி, ஆறு, புதர், பாலைவனம், நகரம், நதிகளைத் தாண்டிச் செல்லமுடியாத இடங்கள், மலை இவைகளைக் தேடிக் கொண்டு வேகமாகப் போனார்கள். பகல் முழுதும் வனங்களிலும் மலைகளிலும் ஸீதையைக் தேடி இரவில் எல்லோரும் பூமியில் வந்து சேருவார்கள். பகலில் ஆகார நித்திரையில்லாமல் அந்தந்த இடங்களில் ஒரு மாதம் வரையில் தேடிக் களைத்து, ஸீதையைக் காணாமல் ஆசையற்று ஸூகீர்வனிடத்தில் வந்து வரலாற்றைத் தெரிவித்தார்கள். வினதனும் அவனுடன் போன ஸைன்யங் களும் கிழக்கில் ஸீதையைத் தேடிக் காணாமல் திரும்பி வந்தார்கள். சதபலி வடக்கில் ஒவ்வோரிடத்திலும் ஜாக்கிரதையாகத் தேடியும் ஸீதையைக் காணாமல் திரும்பி வந்தான். அப்படியே ஸுஷேணனும் மேற்கில் தேடிப் பார்த்து ஸீதையைக் காணாமல் திரும்பி வந்தான். எல்லோரும் பிரஸ்ரவண கிரியில் ராமனுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் ஸூகீர்வனிடத்திற்கு வந்து, “ஸ்வாமி! மலை, காடு, குகை, ஆறு, கடல், நகரம், புதர் முதலியவைகளையும் தாங்கள் சொன்ன இடங்களிலும் மற்ற இடங்களிலும் வெகு ஜாக்கிரதை யாகத் தேடினோம். மஹா வீரியமுள்ள பல பிராணிகளை ராவணனாக இருக்கலாமென்ற எண்ணத்துடன் கொன்றோம். ஸீதையைக் காண வில்லை. ஸீதை கொண்டு போகப் பட்டதாகத் தெரியும் திக்கலேயே வாயு புத்திரனான ஹனுமானும் தேடப் போயிருக்கிறார். நல்ல தைரியமும், நற்குடிப் பிறப்பும் கொண்ட அவர் நிச்சயமாக ஸீதையைக் காண்பார்” என்று தெரிவித்தார்கள்.

உதார ஸத்வர்பீஜேநா மஜநாத்மா
ஸ மைதீஸீம் த்ரக்ஷயத் வானரேந்தர: |
தீபரம் து யாமேவ கதா து ஸீதா.
தாமாஸ்தீதேதா வாயுஸுதேதா ஹநுமாந் || 12

ஸ-48: தெற்கில் தேடினது

ஸஹ தாராங்கதாப்யாம் சூ கத்வா ஸ ஹநுமாந் கப்: |
ஸூக்ரீவேண யதேதாத்தீஜ்டம் தம் தேபா முபசுக்ரமே || ௩)

ஹனுமான், அங்கதன் தாரன் முதலியவர்களுடன் ஸூக்ரீவன் கட்டளைப்படி வெகு தூரம் சென்று, விந்தியபர்வதத்தின் சிகரங்களையும், குகைகளையும், அனேக வனங்களையும், அவைகளைச் சூழ்ந்த மலைகளையும், ஆறுகளையும், குளங்களையும், மரங்கள் அடர்ந்த காடுகளையும், காடுகளால் மூடப்பட்ட குன்றுகளையும் தேடிக்கொண்டு போகையில், ஸீதையைக் காணாமல் கவலை கொண்டார்கள். அங்கங்கே கிடைக்கும் காய் கனிகளையும், கிழங்குகளையும் புஜித்துக் கொண்டு தேடிச் செல்லும்பொழுது அநேக குகைகளுள்ள ஒரு பிரதேசத்தைக் கண்டார்கள், அது நீர், நிழல், பசு பகி, மிருகம் முதலிய பதார்த்தங்கள் இல்லாமல் பார்க்கப் பயங்கரமாக இருந்தது. அவ்விடத்தைவிட்டு அப்புறம் சென்று, அப்படிப்பட்ட அநேக அரண்யங்களையும் கண்டு, அவைகளில் ஜாக்கிரதையாய்த் தேடிக் களைத்தார்கள்.

பிறகு மற்றொரு தேசத்தைச் சேர்ந்து பார்க்கையில், மரங்களில் பழங்களும், புஷ்பங்களும், இலைகளும் இல்லை; ஆறுகளில் ஜலமில்லை; வேர்கள் கிழங்குகள் கிடைக்கவில்லை; எருமை, மான், யானை, புலி, பகிகள் முதலிய ஜந்துக்களின் ஸஞ்சாரமே கிடையாது; மரங்கள், ஒஷதிகள், கொடிகள், செடிகள் காணப்படவில்லை; தாமரையோடைகள் புஷ்பங்களற்று நீர் வற்றி, வண்டுகளின் சப்தமில்லாமல் பாழடைந்திருந்தன. அந்த வனத்தில் கண்டு என்ற மஹரிஷி வஸித்துக் கொண்டிருக்கார். அவர் ஸத்தியவான்; மஹா தபஸ்வி; நியமங்களைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டித்தவர்; ஒருவராலும் நெருங்கமுடியாத தேஜஸுள்ளவர். அவருக்குப் பதினாறு வயதுள்ள ஒரு புத்திரனுண்டு. அவன் ஒருநாள் அந்தக் காட்டில் வாழி தப்பி உயிரிழந்தான், அதனால் கண்டு மஹரிஷி அந்த அரண்யத்தின் மேல் கோபம் கொண்டு, ஸகல ஜந்துக்களும் அற்றுக் கோரமான வனமாகும்படி அதைச் சபித்தார். அங்குள்ள பர்வதங்களையும், குகைகளையும், நதிகளின் உற்பத்தி ஸ்தானங்களையும் வானர்கள் ஜாக்கிரதையாகத் தேடிப் பார்த்தும் ஸீதையையாவது அவளை அபஹரித்த ராவணனையாவது காணவில்லை.

அதற்கப்பால் தேடிச் செல்லுகையில் கோரரூபமுள்ள ஒரு அஸுரனைக் கண்டார்கள். அவன் மஹாக்ரூரன்; தேவர்களுக்கும் அஞ்சாதவன்;

மஹாபர்வதத்தைப் போல் அவன் வழிமறித்து நிற்பதைக் கண்டு வானர்கள் அவனுடன் யுத்தம் செய்ய ஸித்தமானார்கள். அவனும் வானர ஸைன்யங்களைக் கண்டு, “நீங்களெல்லோரும் என் கையிலகப்பட்டு, இந்தக் க்ஷணத்தில் நாசமடையப் போகிறீர்கள்” என்று கர்ஜித்துக்கொண்டு, வஜ்ரம்போன்ற முஷ்டி க் உயரத் தூக்கிக்கொண்டு, அவர்களை நோக்கி ஓடிவந்தான். அப்பொழுது அங்கதன், அவனை ராவணன் என்றெண்ணி, அவன் மேல் பாய்ந்து கையாலறைந்தான். உடனே பெருங்காற்றில் சாய்க்கப்பட்ட பர்வதத்தைப் போல், அவன் பூமியில் விழுந்து ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு உயிரை விட்டான். வானர்கள் அவனைக் கொன்றதால் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து, அவனே ராவணனென்ற எண்ணத்தால் அங்கிருந்த காடுகளில் ஸீதையை வெகு காலம் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கும் அவளைக் காணாமல் மற்றோர் காட்டிற்குச் சென்று, அங்கேயும் தேடி அலுத்து மனம் குன்றி, ஒரு மரத் தடியில் எல்லோரும் உட்கார்ந்தார்கள்.

**தே விசீத்ய புந: கிந்நா விந்ஷயத்ய ஸமாக தா: |
ஏகாந்தே வருஷமூலே து நிஷேதுர் தீநமாநஸா:॥ (௨௩)**

ஸ-49: வானரர்கள் துக்கித்தது

அதாங்கதஸ் ததா ஸர்வாந் வானரா நிதமப்ரவீத் |
பரீப்ரந்மீதா மஹா ப்ராஜ்ஞ: ஸமாபர்வாஸ்ய பரதநர் வச: || (1)

அப்பொழுது அங்கதன் வெகு சிரமத்துடனிருந்தாலும், மஹா புத்திமானானதால், மற்ற வானரர்களைத் தேற்றி, “நாம் காடுகள், மலைகள், நதிகள், பிளப்புகள், குகைகள், முதலிய எல்லாவிடங்களிலும் தேடிப் பார்த்தோம். ஜானகியையாவது அவளை அபகரித்த ராக்ஷஸனையாவது காணவில்லை. வெகு காலம் சென்றுவிட்டது; மஹாராஜாவின் ஆஞ்ஜையோ மிகவும் கடுமையானது. ஆகையால் நீங்களெல்லோரும் சோம்பலையும், தூக்கத்தையும், சோகத்தையும் விட்டு ஸீதையை மறுபடியும் தேடுங்கள்; ஸீதையைக் காணும்வரையில் தேடிக்கொண்டே இருக்கவேண்டும்; ஒருவனிடத்தில் மனந்தளராமை, உத்ஸாஹம், கலங்காத தைரியமென்ற குணங்கள் பொருந்தியிருந்தால், அவனுக்கு ஸகல காரியங்களும் கைகூடும். ஆகையால் மறுபடியும் இந்த வனத்தை மஹா ஜாக்கிரதையாகத் தேடுங்கள். கவலைப்பட வேண்டாம். நாம் ஒரு காரியத்தை மனப்பூர்வமாய், ஊக்கத்துடன் செய்தால் அது பலனைக் கொடுக்காமல் போகாது. இதுவரையில் வெறுப்படைந்தது போதும். இப்பொழுது கூடக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தால் நமது காரியம் எப்படி முடியும்? ஸுக்ரீவன் அதிசீக்கிரத்தில் கோபிக்கிறவர்; கடும் தண்டனை விதிக்கிறவர். அவரிடத்திலும் ரகுவீரனிடத்திலும் நாம் பயப்பட வேண்டியதல்லவா ? உங்களுடைய ஹிதத்தை உத்தேசித்து இப்படிச் சொன்னேன். பின்பு உங்கள் இஷ்டப்படி செய்யுங்கள். அல்லது நாம் இப்பொழுது செய்ய வேண்டியதையாவது சொல்லுங்கள்” என்றார்.

அதைக் கேட்டு கந்தமாதனன், தாகத்தாலும் சிரமத்தாலும் வார்த்தைகள் குளற, “அங்கதனுடைய வார்த்தைகள் உங்களுக்கு ஹிதமாயும் அனுசூலமாயும் இருக்கும்; அதன்படியே செய்யுங்கள். மலைகளிலும் காடுகளிலும், குகைகளிலும், தாழ்வரைகளிலும் மஹாராஜா சொன்னபடி மறுபடியும் ஜாக்கிரதையாகத் தேடுவோம்” என்றான். அதைக் கேட்டு மற்ற வானரர்கள் தைரியம் கொண்டு விந்திய பர்வதம் முதல் தேடிக்கொண்டே சென்றார்கள். ஓரிடத்தில் சரத்கால மேகம்போன்ற ஒரு வெள்ளி மலையைக் கண்டு, அங்குள்ள குகைகளிலும் சிகரங்களிலும் ஏழிலைப் பாலைக் காடுகளிலும் தேடினார்கள். அங்கும் ஸீதையைக் காணாமல் களைத்து,

அம்மலையின் அடிவாரத்தில் இறங்க ஒரு மரத்தடியில் சற்று நேரம்
இளைப்பாறத் தங்கினார்கள். பிறகு கொஞ்சம் ககதீர்ந்து, விந்தியம்
முதற்கொண்டு தெற்குத் இசை முழுவதையும் தேட முயற்சி செய்தார்கள்.

**ஔநுமத் ப்ரமுதாஸ். தேது ப்ரஸ்தீதா: ப்லவதர்ஔபா: |
வீந்த்யமேவாதீதஸ் தாவத் வீசேருஸ்தே ததஸ் தத: || (௨௨)**

ஸ-50: ரிக்ஷபிலத்தில் புகுந்தது

ஹை தாராங்க தாய்யாம் து ஸங்கம்ய ஹநுமாந் கப்: |
வீசீநாநீஸ்ம வீந்த்யஸ்ய குஹாய்ச கஹநாநீ ச || (1)

ஹனுமானும், தாரனும், அங்கதனும் விந்தியபர்வதத்தின் குகைகளிலும் அதைச் சேர்ந்த காடுகளிலும் ஸிம்ஹம் புலி முதலிய துவட்ட மிருகங்களுள்ள புதர்களிலும், ஆறுகளிலும், மலைகளின் மேடு பள்ளங்களிலும், மலையருவிகளிலும் தேடினார்கள். அதற்குள் ஸுகரீவன் கெடுவாக வைத்த ஒரு மாத காலம் சென்றுவிட்டது. அங்குள்ள குகைகள் முதலிய ஒவ்வொரு இடங்களிலும் ஹனுமான் வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தேடினார். கஜன், கவாக்ஷன், கவயன், சரபன், கந்தமாதனன், மைந்தன், த்விவிதன், ஸுஷேணன், ஜாம்பவான், நளன், அங்கதன், தாரன் முதலியவர்கள் மலைப் பிரதேசங்களை ஒவ்வொன்றாகத் தேடி வருகையில், மயனென்ற தானவனால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட ரிக்ஷபிலமென்ற ஒரு விஸ்தாரமான குகையைக் கண்டார்கள். வானர்கள் பசி தாகம் மேலிட்டுக் களைத்து அங்கே வந்து, கொடிகளாலும் விருக்ஷங்களாலும் அது மூடப்பட்டிருப்பதையும், அங்கிருந்து கிரௌஞ்சம், ஹம்ஸம் முதலிய பக்ஷிகள் ஜலத்தால் நனைந்து தாமரைக் தாதுக்களால் சிவந்து பறந்து வருவதையும், குளிர்ந்த காற்று புஷ்பங்களின் வாஸனையை கிரஹித்துக்கொண்டு அதிலிருந்து வீசுவதையும் கண்டு, அதற்குள் ஒரு தாமரையோடை இருக்க வேண்டுமென்று ஸந்தேகித்து, அதில் பயமில்லாமல் பிரவேசித்தார்கள்.

அது நானா ஜந்துக்களால் நிறைந்து, பார்க்கப் பயங்கரமாய் நுழைவதற்கு முடியாமல், பாதாளத்தைப் போல் ஆழமுற்றிருந்தது. அப்பொழுது பர்வத சிகரத்தைப் போன்ற தேகத்துடன் விளங்கும் ஹனுமான் மற்ற வானர்களைப் பார்த்து, நாமெல்லோரும் மலைப் பிரதேசங்களிலும் காடுகளிலும் ஸீதையை மிகவும் ஜாக்கிரதையாகத் தேடிப் பார்த்தும் காணவில்லை, களைப்பு மேலடுகின்றது. இந்தக் குகையிலிருந்து ஹம்ஸம், கிரௌஞ்சம், சக்ரவாகம் முதலிய நீர்ப் பறவைகள் ஜலத்தால் நனைந்து பறந்து வருகின்றன. ஆகையால் இதில் ஓர் பெரிய கிணறாவது, மடுவாவது இருக்க வேண்டும். இதன் துவாரத்தில் அழகான மரங்கள் செழித்து வளருவதைக் கண்டீர்களா?” என்றார். பிறகு வானர்கள் அதில் நுழைந்து பார்க்கையில், ஸூரிய சந்திரர்களுடைய வெளிச்சமும் இல்லை; எங்கும் இருள் மூடிப் பயங்கரமாக இருந்தது; அதிலிருந்து ஸிம்ஹம் முதலிய மிருகங்களும் வருவதைக்

கண்டார்கள். பிறகு அவர்கள் அடர்ந்த இருட்டுள்ள ஒரு பிரதேசத்தில் நுழைந்து வாயு வேகமாகச் சென்றார்கள். அவர்களுடைய பார்வைக்கும் பிரபாவத்திற்கும் பராக்கிரமத்திற்கும் யாதொரு குறைவும் இல்லை. ஆனால் அங்கிருந்த பதார்த்தங்கள் இருட்டால் கண்ணில் படவில்லை. பிறகு ஒருவர்க்கொருவர் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டும் கட்டிக்கொண்டும் சென்றார்கள். அதற்குள் அவர்கள் சிரமம் மேலிட்டு பிரக்ஞையற்றுக் தாகமெடுத்து, ஜலம் ஜலமென்று கூச்சலிட்டார்கள். இப்படி வெகு தூரம் நடந்து இளைத்து முகம் வாடி, “இனி பிழைக்கமாட்டோம், நிச்சயமாய் இறப்போம்” என்று எண்ணம் கொண்டார்கள்.

பிறகு பிரகாசமுள்ள ஒரு அழகான பிரதேசத்தைச் சேர்ந்து, அங்கே அநேக விருக்ஷங்கள் செழித்து வளர்வதைக் கண்டார்கள். கொழுக்குவிட்டெரியும் அக்னி ஜ்வாலைகளைப் போல் பலவகையான விருக்ஷங்கள், பொன், வெள்ளி, நவமணிகள் முதலியவைகளால் அமைக்கப்பட்ட புஷ்பங்களுடனும், இளந்தளிர்களுடனும் தங்க ஆபரணங்கள் அணிந்தது போல் படர்ந்திருந்த கொடிகளுடனும் விளங்க, தங்கமயமான விருக்ஷங்கள் வைடூரியங்களுடன் பாலஸூரியர்களைப் போல் பிரகாசித்தன. ஓடைகள் இந்திர நீல வைடூரியங்களைப் போல் தெளிந்த ஜலத்தால் நிறைந்து, தங்கமயமான மீன்களும், ஆமைகளும் அதில் ஸஞ்சரிக்க, பால ஸூரியர்களைப் போன்ற தங்கத் தாமரைகளுடனும் அநேக பக்ஷிகளால் சூழப்பட்டுப் பார்ப்பவர்களுடைய ஸகல சிரமத்தையும் போக்க தங்கம், வெள்ளிகளால் செய்த விமானங்களும், முத்து ஹாரங்கள் தொங்கவிட்ட பொன்மயமான ஜன்னல்களும், தங்கம் வெள்ளி ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அநேக மேடைகளுடன் அநேக கிருஹங்களும் காணப்பட்டன. அங்கே பவழத்தைப் போலும் ரத்னங்களைப் போலும் பிரகாசிக்கும் புஷ்பங்களுடனும், பழங்களுட னும் விளங்கும் விருக்ஷங்களிலிருந்து பெருகும் தேனைத் தங்கமயமான வண்டுகள் எப்பொழுதும் குடித்துக் கொண்டிருந்தன. தங்கத்தாலும் ரத்தினங்களாலும் விசித்திரமாக வேலை செய்யப்பட்ட ஆஸனங்களும் படுக்கைகளும் வாஹனங்களும், தங்கம், வெள்ளி, வெண்கலம் முதலிய பதார்த்தங்களால் செய்யப்பட்ட அநேக பாத்திரங்களும், அகில் முதலிய பரிமளத் திரவியங்களும், சுத்தமான பழங்களும் கிழங்குகளும், வேர்களும் உத்தமமான பானங்களும், விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களும், கம்பளங்களும், தோல்களும் அங்கங்கே நெருப்பு மலைகளைப்போல் குவிக்கப்பட்டிருக்கும் தங்கமும் காணப்பட்டன.

பிறகு அங்கங்கே தேடிக்கொண்டு போகையில் ஓரிடத்தில் ஒரு ஸ்த்ரீயைக் கண்டார்கள். அவள் தபஸ்வி வேஷம் தரித்து ஆகார நியமத்துடன் விரதங்களை அனுஷ்டித்து தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வானர்கள் அவளைப் பயத்துடனும் ஆச்சரியத்துடனும் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார்கள். ஆஞ்ஜநேயர் அந்த வயது சென்றவளை நமஸ்கரித்து சைசுப்பி, “அம்மணீ! தாங்கள் யார்? இந்தக் குகையும் இதிலுள்ள ஐசுவரியங்களும் யாருடையது?” என்று கேட்டார்.

**ததேதா ஹநுமாந் கீர் ஸந்நிகாஸ:
க்ருதாஞ்ஜலீஸ் தாமபீவாத்ய வ்ருத்தாம் |
பப்ரச்ச கா த்வம் பவநம் பீலம். ச
ரத்நாந் ஹேமாந் வதஸ்வ கஸ்ய ||**

ஸ-51: ரிக்ஷபிலத்தின் விருந்தாந்தம்

இத்யுக்த்வா ஹநுமாம்ஸ் தத்ர புந: க்ருஷ்ணாஜ்நாம்பாராம் |
அப்ரஸீத் தாம் மஹாபாகாம் தாபஸீம் தர்மசாரீணீம் || (1)

பிறகு ஹனுமார் அவளைப் பார்த்து, “இருள் சூழ்ந்த இந்தக் குகையில் நாங்கள் ஆவலுடன் பிரவேசித்தோம். தாகம் மேலிட்டுக் களைத்திருக்கிறோம். இங்கே ஐலம் கிடைக்குமென்று நம்பி வந்தோம். இங்குள்ள ஆச்சரியங்களைக் கண்டு எங்களுக்குப் பயமும் ஸந்தேகமும் உண்டாகின்றன. பால ஸூரியர்களைப் போன்ற இந்தத் தங்கமயமான விருக்ஷங்களும், சுத்தமான காய் கனிகளும், வேர்களும், கிழங்குகளும், தங்கம், வெள்ளி, ரத்தினங்களால் அமைக்கப்பட்ட விமானங்களும், கிருஹங்களும்; முத்து ஹாரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட காற்றுப் போக்கிகளும், அழகான புஷ்பங்களாலும், பழங்களாலும், பரிமளத்தாலும் விளங்கும் இந்தத் தங்கமயமான விருக்ஷங்களும், ஓடைகளில் சுத்தமான ஐலத்தில் பிரகாசிக்கும் தங்கத் தாமரைகளும், பொன் மீன்களும், யாருடையன? தாங்கள் யார்? தங்களுடைய தபோபலம் எப்படிப் பட்டது? இந்த அத்துமான ஸ்தலம் யாருடைய தபோ மஹிமையால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டது? எங்களுக்கு யாதொன்றும் தெரியாமையால் எங்களுடைய ஸந்தேகத்தைத் தீர்க்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். அப்பொழுது பரம தியாகமூர்த்தியான அந்தத் தாபஸி, ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து, “மஹா தேஜஸ்வியும் மாய வித்தையில் நிகரற்றவனுமான மயனென்ற தானவனைப் பற்றி நீங்கள் கேட்டிருக்கலாம். இந்தத் தங்கமயமான வனத்தை அவன் மாயா சக்தியால் நியமித்தான். பூர்வத்தில் அவன் தானவர்களுக்குச் சிற்பியாக இருந்தான். இந்தக் கிருஹங்களையும் வனங்களையும் ஸிருஷ்டித்தவன் அவனே. அவன் பிரஹ்மாவைக் குறித்து நெடுங்காலம் தவம் செய்து, சுக்கிராசாரியரால் உபதேசிக்கப்பட்ட சிற்ப சாஸ்திர ஞானத்தை ஸம்பூர்ணமாய்ப் பெற்றான். அவன் இங்கே கொஞ்ச கரலம் ஸுகமாய் வஸித்திரும்தான். பிறகு தன் புத்திரியான மந்தோதரியை ராவணலுக்கு விவாஹம் செய்து கொடுத்ததாலும், ஹேமை என்ற அப்ஸரஸிடத்தில், ரஹஸ்யமாய் விசேஷ பிரீதி வைத்திருந்ததாலும் இந்திரன் வஜ்ரத்தால் அவனை அடித்துக் கொன்றான். அவன் இறந்த பிறகு இந்த வனத்தை பிரஹ்மா ஹேமைக்குக் கொடுத்தார். நான் மேருஸாவர்ணியின் புத்திரி. என் பெயர் ஸ்வயம்பிரபை. ஹேமை என் அருமைத் தோழி. கீத நாட்டியங்களில் திறமையுள்ளவள். இப்பொழுது பிரஹ்ம லோகத்திற்குப் போயிருக்கிறாள். இங்கே பிறர் வராமல் அவளுடைய சக்தியால் இதை வெகு

ஜாக்கிரதையாகக் காத்து வருகிறேன், உங்களுக்கு இங்கே என்ன வேலை? யாருக்காக இப்படி வனங்களில் திரிகிறீர்கள்? ஒருவருக்கும் தெரியாத இந்தக் குகை வாசலை எப்படிக் கண்டு பிடித்தீர்கள்? இந்த சிரேஷ்டமான காய்கனியும் கிழங்குகளையும் வேர்களையும் புஜித்து நேர்த்தியான பானங்களைக் குடித்து சிரமந் தீர்ந்த பிறகு உங்களுடைய விருத்தாந்தத்தை சொல்லுங்கள்” என்றாள். (விச்வகர்மா, மயன் என்ற பெயர்கள் கணங்களைக் குறிக்கும். ஆகையால் அந்த வேலையைப் பார்ப்பவர்கள் பலர், அவர்களில் ஒருவனை இந்திரன் கொன்றிருக்கலாம். அந்து வேலை பார்ப்பவனுக்கே அழிவற்றவனென்று சொல்லப் படும்.)

**இமாத் யப்வஹார்யாண் லுலாந் ச பலாந் ச |
புத்த்வா பீ த்வா ச பாநீயம் ஸர்வம் மீம வக்ஷுமர்ஹத ॥ (19)**

ஸ-52: வானரர்களின் வரலாறு

அத தாந்ரலீத் ஸர்வாந் லீக்ரந்தாந் ஹரீபுங்கவாந் |
இதம் வசந மிகாக்ர தாபஸீ தர்ம சாரீணீ || ௩

பிறகு அந்தத் தாபஸி. “வானரர்களே! உங்களுக்குப் பசி, தாகம், களைப்பு முதலியவை தீர்ந்து நான் கேட்ட விஷயத்திற்குப் பதில் சொல்லலாமென்று தோன்றினால் அதைக் கேட்க விரும்புகிறேன்” என்றாள். அப்பொழுது ஹனுமான் நடந்த வரலாற்றைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

“தசரதனென்ற அயோத்யா சக்கரவர்த்திக்கு ராமனென்ற ஓர் புத்திரனுண்டு. அவர் மஹேந்திரனுக்கும் இந்திரனுக்கும் ஸமான். கைல லோகங்களுக்கும் அரசன். சில காரணங்களால் அவரும் அவருடைய மனைவி ஜானகியும் தம்பி லக்ஷ்மணனும் தண்டகாரணியத்தில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது ராக்ஷஸாதி பதியான ராவணன் ஜனஸ் தானத்திலிருந்து ஸீதையைப் பலவந்தமாக எடுத்துப் போனான். ராமனுக்கு ஸுக்ரீவனென்ற ஒரு தோழனுண்டு. அவர் மஹா வீரன்; வானராதிபதி; எங்களை அனுப்பியவர் அவரே. அகஸ்தியருடைய இருப்பிடமாக, யமனால் ரக்ஷிக்கப் படும் தெற்குத் திக்கில் இந்த வானர ஸையத்துடன் போய் ராவணனையும் ஸீதையையும் தேடிக் கண்டுபிடிங்கள்” என்று எங்களுக்கு அவர் உத்திரவு செய்தார். அப்படி நாங்கள் எல்லாவிடங்களிலும் தேடிப் பார்த்துப் பசி தாகம் மேலிட்டு ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்தோம். எல்லோரும் முகம் வாடிக் கவலைகொண்டு ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்தோம். பிறகு நான்கு திக்குகளிலும் பார்க்கும் பொழுது இந்தக் குகையிலிருந்து நீர்ப் பறவைகள் ஜலத்தில் நனைந்து பறந்து வருவதையும், குகையின் வாசலில் மரம் செடி கொடிகள் செழித்திருப்பதையும் பார்த்தோம்.

பிறகு இதில் போய்ப் பார்ப்போம் என்றேன். இவர்கள் இங்கே, ஆறு, குளம், ஏரி ஏதாவது இருக்க வேண்டுமென்று ஊஹித்து, பிரபுவின் காரியத்தைச் சீக்கரம் முடிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலால் ஸம்மதித்தார்கள். பிறகு நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் கைகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, இருள் சூழ்ந்த இந்தக் குகையில் புகுந்தோம். இதே எங்களுடைய விருப்பம், இதற்காகவே இங்கே வந்தோம். பசி தாஹத்தால் பீடிக்கப்பட்டு மெலிந்து தங்களைச் சரணமடைந்தோம். தாங்கள் விசேஷ உபசாரத்துடன் எங்களுக்குக் கொடுத்த பழங்களாலும் கிழங்குகளாலும் திருப்தியடைந்தோம். பசியால் இறக்கும் நிலைமையிலிருந்த எங்களைக் காப்பாற்றி பிராணதானம் செய்த

தங்களுக்கு நாங்கள் என்ன பதில் உபகாரம் செய்ய வேண்டும்?” என்று அவளைப் பிரார்த்தித்தார்.

அதற்கு ஸ்வயம்பிரபை, “நீங்கள், நான் செய்த அதிதிபூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு, எனக்குப் பதில் உபகாரம் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பினதே எனக்கு மிகுந்த திருப்தியைக் கொடுக்கின்றது. உத்தமமான தர்மத்தை அனுஷ்டித்து வரும் எனக்குப் பிறரால் ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை” என்றாள்.

**ஸர்வேஜாம் பரீதுஷ்டாஸ்யி வாநராணாம் தரஸ்வீநாம் |
சுரந்த்யா மம தர்மேண ந கார்யம்ஓ கௌநீத் || (௨௦)**

ஸ-53: வானரர்கள் துக்கித்தது

ஏவமுத்த: ஸ்ரீமத் வாக்யம் தாபஸ்யா தர்மஸம்ஜீதம் |
உவாச ஹ்ருமாந் வாக்யம் தாமநீந்தித சேஷஜதாம் || ௩ ||

அதைக்கேட்டு ஆஞ்ஜநேயர், “ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த தங்களையே சரணமடைந்தோம், ஸுக்ரீவ மஹாராஜா எங்களுக்குக் கெடுவாகத் தந்த ஒரு மாதகாலமும் இந்தப் பிலத்திலேயே சென்று விட்டது. இந்தக் கோரமான ஸ்தானத்திலிருந்து எங்களை வெளியில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க வேண்டியது தங்களுடைய பொறுப்பு. மஹாராஜாவின் ஆக்ஞையை மீறினபடியால் உயிரை இழந்தோம். எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். எங்களால் ஒரு முக்கியமான காரியம் நடக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்தக் குகையில் வழி தவறித் திரிந்துகொண்டு அதையும் செய்யவில்லை” என்று வேண்டினார்.

அதற்கு அந்தத் தாபஸி, “இதில் வந்தவர்கள் இங்கிருந்து உயிருடன் வெளியில் போக முடியாது. ஆனால் நான் செய்த கடும் தவத்தின் மஹிமையால் உங்களை வெளியில் கொண்டுபோய் விடுகிறேன். கண்களை மூடிக் கொள்ளுங்கள். கண்களைத் திறந்து கொண்டு இங்கிருந்து வெளியில் போக முடியாது” என்றாள். அவர்கள் அப்படியே செய்தார்கள். உடனே வெளியில் கொண்டு வரப்பட்டார்கள். பிறகு அந்த யோகினி, கவலைப்பட வேண்டாம். விந்திய பர்வதம் இதோ தெரிகிறது. பிரஸ்ரவணகிரி இதுவே, இதோ தெரிகிறது ஸமுத்திரம், போய் வருகிறேன், உங்களுக்கு ஸகல ஷேமமும் உண்டாகட்டும்” என்று ஆசீர்வதித்துக் குகைக்குள் திரும்பிப் போனாள். (கிஷ்கிந்தைக்கு ஸமீபத்தில் ராமன் வஸித்த மலை இதல்ல.) பிறகு வானரர்கள் கோரமான தெற்கு ஸமுத்திரத்தையும் அதில் எப்பொழுதும் பெருங்காற்றால் அலைகள் கொந்தளித்துக் கொண்டிருப்பதையும் பார்த்து, விந்திய பர்வதத்தின் தென்மேற்கு மூலையின் அடிவாரத்தில் கவலையுடன் உட்கார்ந்தார்கள். அங்கே வஸந்த காலத்திலுண்டாகும் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் பார்த்து ஸுக்ரீவன் குறிப்பிட்ட ஒரு மாதமும் ரிக்ஷபிலத்தில் தேடிக் கொண்டிருக்கையில் தாண்டி விட்டதென்று அறிந்து, அவர்களுக்குப் பயம் அதிகமாயிற்று. (கிஷ்கிந்தைக்கு வடக்கிலிருக்கும் விந்திய மலையின் தொடர்ச்சியே ஸஹ்யம் மலயம் என்ற பெயரில் தெற்கு ஸமுத்திரக்கரை வரையில் எட்டியிருக்கின்றன-பேஷஜகல்பம்) வஸந்த ருது ஸமீபித்து விட்டதென்றும், மஹா ராஜாவின் உத்திரவின்படி திரும்பிப் போகவேண்டிய காலம் தாண்டி விட்டதென்றும் அறிந்து, அவர்கள் பயந்து பூமியில்

விழுந்தார்கள். அப்பொழுது புத்திமானும் மஹா வீரனுமான அங்கதன், வயதாலும் ஆசாரத்தாலும், ஞானத்தாலும் மூத்தவர்களான அந்த வானரர்களைப் பார்த்து மதுரமாக, “வானராதிபதியின் ஆக்ஞையால் இங்கே வந்தோம். நாம் ரிக்ஷிலத்திலிருக்கும் பொழுதே அவர் கெடுவிட்ட ஒரு மாதமும் தாண்டி விட்டதென்று உங்களுக்குத் தெரியாதா? நாம் பதினைந்து தினங்களுக்குள் வரவேண்டிய தென்று ஐப்பசி மாதத்தில் மஹாராஜா ஹனுமானுடைய யோசனையைக் கேட்டு நமக்கு உத்தரவு செய்தார். பிறகு மார்கழி மாதத்தில் லக்ஷ்மணனால் தூண்டப்பட்டுப் பத்து நாள்களுக்குள் வந்து சேர வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார். பிறகு ஸீதையைத் தேடுவதற்குத் தை மாதம் முடிவு வரையில் கெடுவிட்டு அனுப்பினார். இப்படி ஐப்பசி முதல் இந்த விஷயத்தைப் பற்றி காலத்தைக் கவனித்துக் கொண்டு வருகிற நாம் இப்படி மறந்திருப்பது நியாயமா? நீங்களெல்லோரும் மஹாராஜாவிடத்தில் மிகுந்த விசுவாஸமுள்ளவர்கள்; நீதி மார்க்கத்தில் நிபுணர்கள்; பிரபுவின் க்ஷேமத்தையே கோருகிறவர்கள்; எல்லாக் காரியங்களிலும் ஸமர்த்தர்கள்; காரியங்களைச் செய்து முடிப்பதில் ஓப்பற்றவர்கள்: மஹாராஜாவின் கட்டளையின்படி என்னை முன்னிட்டுக் கொண்டு வந்தீர்கள். அவருடைய ஆக்ஞையை மீறி எவன் ஸௌகரியப்படுவான்? நாம் கொல்லப்படுவோமென்பது நிச்சயம். கெடுவிட்ட காலம் தாண்டினபடியால் நாம் இங்கேயே உபவாஸம் செய்து உயிரை விடுவோம்; ஸுகீவன் கடுமையான ஸ்வபாவத்தை உடையவர்; மேலும் இப்பொழுது நமக்கு மஹாராஜா. அபராதிகளான நம்மை மன்னிப்பாரா? ஸீதையின் வரலாற்றைக் தெரிந்துகொண்டு போனாலும் ஒரு வேளை மன்னிப்பார். காலம் சென்று விட்டாலும் பாதகமில்லை, இப்பொழுது நாம் காரியத்தையும் முடிக்காமல் காலம் சென்று. விட்ட பிறகும் போய்ச் சேர்ந்தால் நம்மைக் கொல்வதில் தடையென்ன? ஆகையால் மனைவி, பிள்ளை, தனம், தான்யம் முதலியவைகளை விட்டு இங்கேயே உபவாஸத்தால் பிராணனை விடுவது நலம். திரும்பிப் போனால் எல்லோரும் சாவோம். அங்கே போய் மடிவதைவிட இங்கே உபவாஸத்தால் இறப்பது மேலல்லவா? நாம் அபராதிகளானதால் நாம் செய்த குற்றத்திற்கு வேறு பரிகாரமில்லை. 'உன்னை யுவராஜாவாகச் செய்த ஸுகீவன், இப்பொழுது கொல்வானா?' என்றால், என்னிடத்திலுள்ள பிரீதியால் எனக்குப் பட்டம் கட்டினாரா? மஹா தர்மாத்மாவான ரகுவீரனுடைய ஆக்ஞைக்குக் கட்டுப்பட்டல்லவா அப்படிச் செய்தார். இப்பொழுது நான் செய்த குற்றத்தைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு என்னிடத்தில் அவருக்கு முன்னமே உள்ள பகையை அவர் தீர்த்துக் கொள்வார். இதில் ஸந்தேகமில்லை. என் மித்திரர்களான உங்களுக்கு நான் மரணமடைவதைப் பார்ப்பதில் விசேஷ துக்கத்தைத் தவிர

வேறென்ன? ஆகையால் புண்ய ஸ்தலமான இந்த ஸமுத்திரக் கரையில் படுத்துப் பட்டினியிருந்து உயிரை வீடுவோம்” என்றான்.

அதைச் கேட்டு எல்லோரும், “ஸுக்ரீவன் குரூர ஸ்வபாவ முள்ளவர். ராமனோ ஸீதையிடத்தில் விசேஷ பிரீதி வைத்தவர். ஸீதையின் வரலாற்றை அறியாமல் நாம் அங்கே போனால் ராமனுடைய கோபத்தைத் தணித்து அவரைத் திருப்தி செய்ய விரும்பி, சிறிதும் யோசிக்காமல் ஸுக்ரீவன் நம்மெல்லோரையும் கொல்வார். குற்றம் செய்தவர்கள் யஜமானனுடைய கண்ணில் படலாமா? ஆகையால் இங்கேயிருந்தே ஸீதையைத் தேடிக் கண்டு பிடித்துப் பிறகு. ஸுக்ரீவனிடத்திற்குப் போவோம். முடியாவிட்டால் யமலோகத்திற்குப் போவோம்” என்று பயத்தால் தீனமாகக் கூச்சலிட்டார்கள்.

அப்பொழுது தாரன், “உங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால் நாம் ரிக்ஷபிலத்தில் புகுந்து ஸுகமாக வளிப்போம், நாம் விரும்பக்கூடிய ஸகல பதார்த்தங்களும் அங்கே வேண்டிய வரையில் கிடைக்கும். மாயையால் அது அமைக்கப்பட்டதால் இந்திரனும் ராமனும் ஸுக்ரீவனும் நம்மை என்ன செய்ய முடியும்?” என்றான். வானரர்களெல்லோரும் அங்கதனுடைய யோசனையை விட இது நலமென்று கண்டு, “எப்படியாவது. நாங்கள் யாதொரு உபத்திரவமும் இல்லாமல் ஸுகமாக வளிக்கும் வழியைத் தேடுங்கள்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

ப்ருத்வாங்க தஸ்யாபீ வசோநுகூலம்

ஊசுபர்சு ஸர்வே ஹரய: ப்ரதீதா: |

யதா ந ஹீம்ஸ்யேம ததா வீதாநம்:

அஸக்த மத்யைவ வீதீயதாம் ந: || (42)

ஸ-54: ஹனுமரர் ஆக்ஷேபித்தது

ததா ப்ருவத் தாடர ஸு தாராத்பத் வர்சஸ் |
அத மெனே ஹ்ருதம் ராஜ்யம் ஹனுமாநங்கமேதந தத் || (1)

தாரன் சொன்னதைத் தடுக்காததால் அங்கதன் அதை ஒப்புக் கொண்டதாக ஹனுமான் நினைத்து வானர ராஜ்யத்தை ஆளும் திறமை அவனுக்குப் பூர்ணமாக இருக்கிறதென்று அறிந்தார். அது ஸுக்ரீவனுக்குக் கிடைக்காதென்று நிச்சயித்தார். பிறர் சொல்வதைச் சீக்கிரத்தில் கிரஹிப்பது, அதைப் புத்தியில் நிலை நிறுத்துவது, மறவாதிருப்பது, அதைப் பிறர்க்கு எடுத்துச் சொல்லும் திறமை, யுக்தியாகப் பேசுவது, பிறருடைய யுக்திகளைக் கண்டிப்பது, பிறர் சொல்லும் வார்த்தைகளின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறிவது, விஷயங்களின் உண்மையான அர்த்தத்தைக் கண்டு பிடிப்பதென்ற புத்தியின் எட்டு உத்தம குணங்களும்; தேகபலம், தைரியம், உபாயம், பந்துபலமென்ற நான்குவித பலங்களும்; தேச கால ஞானம், மனவுறுதி, துக்கங்களைப் பொறுப்பது, விஷயங்களை அறிவது, திறமை, பலம், தன் ஆலோசனை வெளிப்படாமல் காப்பது, முன்பின் விரோதமில்லாமல் நடப்பது, உத்ஸாஹம், பிறருடைய திறமையை அறிவது, நன்றி, சரண மடைந்தவர்களிடத்தில் கிருபை, பொறுமை, கோபமின்மை, சபலமற்றிருப்பதென்ற பதினான்கு உத்தம புருஷ லக்ஷணங்களும் அவனிடத்தில் பொருந்தியிருப்பதையும்; சூக்ல பக்ஷத்துச் சந்திரனுடைய தேஜஸும் அழகும் வரவர வளர்வதுபோல் அவனுடைய தேஜஸ், பலம், பராக்கிரமம் முதலியவை வரவர வளர்கின்றனவென்றும்; புத்தியில் தேவ குருவையும், பராக்கிரமத்தில் வாலியையும் போன்றவனென்றும் தெரிந்துகொண்டார். அவன் ஸகல சாஸ்திர நீதிகளை அறிந்தவன்; பிரபுவின் விஷயத்தில் மிகவும் உழைத்தவன்; ஆனாலும் பிரஹஸ்பதியின் ஆலோசனையைத் தேவேந்திரன் சிரத்தையோடும் பக்தி யோடும் கேட்பதுபோல் தாரனுடைய யோசனையை அப்பொழுது அங்கதன் கேட்பதைக் கண்டு ஹனுமான், ஸாம, தான, பேத. தண்ட மென்ற நான்கு உபாயங்களில் மூன்றாவதான பேதோபாயத்தால் வானரர்களுடைய புத்தியைத் திருப்பித் தனக்கு அனுகூலமாகச் செய்ய முயன்றார். அவர்கள் ஒற்றுமையில்லாமல் பல பல யோசனைகளைக் கூறும்படி அவர்களின் புத்தியைக் கலைத்துப் பிறகு அங்கதனுக்குப் பயமுண்டாகும் வார்த்தைகளைச் சொன்னார்.

“யுத்தத்தில் வாலியைக் காட்டிலும் நீ திறமையுள்ளவன். புத்தியில் தாரைக்கு ஸமானன்; வாலியைப்போல் இந்த வானர ராஜ்யத்தைத் திறமையுடன் ஆளக்கூடியவன். ஆனால் நீ கிஷ்கிந்தையிலிருந்தாலும், ரிக்ஷிலத்திலிருந்தாலும் வானரர்கள் உனக்குக் கட்டுப்படுவார்களென்பது நிச்சயமில்லை. குரங்குகள் ஸ்வபாவமாக சபல சித்தமுள்ளவர்களென்பது உனக்குத் தெரியாதா? மேலும் மனைவி மக்களையும் தன தான்யங்களையும் ஸுகீவனுடைய வசத்தில் விட்டு, உன்னுடன் ரிக்ஷிலத்தில் வஸிப்பார்களா? உன்னைக் காட்டிலும் அதிக பலசாலிகளானதால் உன் ஆக்ஞைக்கு உட்படமாட்டார்கள். ஜாம்பவான், நீலன், ஸுஹோத்திரன் முதலியவர்களையும் என்னையும் ஸுகீவனிடத்திலிருந்து எந்த உபாயத்தாலும் இழுக்க முடியாது. இதை எல்லோருடைய முன்னிலையிலேயே சொல்லுகிறேன். 'நீங்களெல்லோரும் போங்கள்; நான் ஒருவனே இங்கிருக்கிறேன்' என்பாயோ? பலசாலி பலஹீனனுடன் பகைத்து ஸௌகரியமடையலாம். பலஹீனன், பலசாலியுடன் பகைப்பது நியாயமல்ல. ஆகையால் பலமில்லாதவன் தன் நன்மையைக் கோரினால் பலவானுடன் ஒருபொழுதும் பகைக்கக் கூடாது. நான் பலஹீனனாக இருந்தாலும் கோட்டையின் பலமிருந்தால் என்னை வெல்லமுடியாதென்பாயோ? ரிக்ஷிலத்தில் ஒருவரும் வரமுடியாதென்பாயோ? லக்ஷ்மணன் இதை ஒரு பாணத்தால் விளையாட்டாகப் பிளந்துவிடுவார். ராமனைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? முன்பு இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் இந்தக் குகைத் துவாரத்தை ஏற்படுத்தினான். லக்ஷ்மணனோ சூர்மையான பாணங்களால் இந்தக் குகையை உலர்ந்த சருகைப் போல் துளைப்பார். இவ்வகையான பாணங்கள் அவரிடத்தில் பல உண்டு. அவை வஜ்ராயுதத்தைப் போல் மலைகளைப் பொடியாக்கும். நீ இந்தக் குகையில் வஸிக்க நிச்சயித்த அடுத்த க்ஷணத்திலேயே இந்த வானரர்கள் உன்னை விட்டு ஓடிப்போவார்கள். இதில் ஸந்தேகமில்லை. பெண்டு பிள்ளைகளை எப்பொழுதும் நினைத்துக் கொண்டு, ராம லக்ஷ்மணர்களிடத்திலும், ஸுகீவனிடத்திலும் எப்பொழுதும் பயந்துகொண்டு ஸகல ஸுகங்களையும் எப்பொழுதும் அனுபவிப்போமென்று ஏக்கம் கொண்டு, உன்னுடனிருந்து அனுபவிக்க வேண்டிய துக்கங்களை நினைத்து, உன்னைவிட்டு ஓடிப்போவார்கள்.

பிறகு நீ மித்திரர்களுமில்லாமல் உன் ஹிதத்தைத் தேடும் பந்துக்களுமில்லாமல், புல் அசைந்தாலும் அதைக்கண்டு சத்துரு வந்துவிட்டானோ என்று ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் நடுங்குவாய். மஹா வேகமுள்ள லக்ஷ்மணனுடைய பாணங்கள் உன்மேல் விழுந்து உன்னைக் கொல்லாதிருக்க வேண்டுமே. ஆனால் நீ எங்களுடைய மஹா ராஜாவிடத்திற்குப் போய் வினயமாக நடந்துகொண்டால் குலக்கிரமமாக

உன்னை ராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்வார். தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் அவர் நோக்கமுள்ளவர். உன் தகப்பனுடன் பிறந்தவர்; உன் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதில் கவலை கொண்டவர். சொன்ன வார்த்தை தவறாதவர்; சுத்தமான நடத்தையுள்ளவர்; கபடமில்லாதவர்; உன் தாய்க்குப் பிரியமான விஷயத்தையே செய்வறவர்; அதற்காகவே பிழைத்திருக்கிறவர்; ஆகையால் உன்னைக் கொல்லமாட்டார். அவருக்கு வேறு புத்திரனுமில்லை. நீ பயமில்லாமல் எங்களுடன் வரலாம்” என்றார்.

**புரியகாமயர்ச ஸீத மாகு: ததர்தம் சாஸ்ய ஜீவீதம் |
தஸ்யாபத்யம் ச நாஸ்த்யந்யத் தஸ்யாதங்கத கம்யதாம் || (௨௨).**

ஸ-55: வானரர்கள் பிராயோபவேசம் செய்தது

பரூத்வா ஹநுமதோ வாக்யம் ப்ரப்ரீதம் தர்மஸம்ஜீதம் |
ஸ்வாயி ஸத்கார ஸம்யுக்தம் சங்கதோ வாக்ய மப்ரவீத் || (1)

இப்படி ஹனுமான் மதுரமாயும் தர்மமாயும் ஸுக்ரீவனைப் புகழ்ந்து சொன்னதைக் கேட்டு அங்கதன், “ஆஞ்ஜநேய! ஸ்திர புத்தி, சுத்தமான மனம், குரூரமில்லாமை, ஆத்ம சுத்தி, கபடரின்மை, பராக்கிரமம், தைரியம் முதலிய குணங்கள் ஸுக்ரீவனிடத்திலில்லை. தமயனுடைய பாரியை தனக்குத் தாயல்லவா? அவன் பிழைத்திருக்கும்பொழுதே அவனுக்குப் பிரியமான பாரியையைக் கைப்பற்றுகிறவனுக்கு ஆத்ம சுத்தியாவது மனச் சுத்தியாவது இருக்குமா? என் பிதா மாயாவியுடன் குகையில் யுத்தம் செய்யும் பொழுது அதன் வாசலை மூடினவன் குரூர ஸ்வபாவமல்லாதவனென்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? அக்னி ஸாக்ஷியாய் ராமனுக்குக் கையடித்துக் கொடுத்து, அவரிடத்தில் ஒப்பில்லாத உபகாரத்தைப் பெற்று, அவர் விஷயமாய்ச் செய்த பிரதிக்கூையை மறந்தவன். செய்த உபகாரத்தை அவன் நினைக்கப் போகிறானா? அவனிடத்தில். கபடமென்ற தோஷம் நன்றாக விளங்கவில்லையா? ஸைன்யங்களை வரவழைத்து ஸீதையைத் தேட அனுப்பினது அதர்மத்திற்குப் பயந்து செய்ததல்லவே! லக்ஷ்மணனுடைய பாணங்களுக்குப் பயந்து செய்ததல்லவா? இது ஒரு தர்மமா?

“அவன் பாபி, நன்றியற்றவன், சஞ்சல ஸ்வபாவமுடையவன், மறதியுள்ளவன்; இப்படிப் பட்டவனிடத்தில் மேன்மையான ஸ்வபாவமுள்ள எவனாவது நம்பிக்கை வைப்பானா? நான் அவனுக்குத் தாயாதி; அவனுக்குப் பிறகு பட்டத்தை அடைய வேண்டியவன். எனக்குப் பிழைக்க ஆசையிருந்தால் அவனை நம்பலாமா? 'உன்னை யுவராஜாவாக அபிஷேகம் செய்யவில்லையா' என்றால், அரசர்கள் தனக்குப் பிறந்த புத்திரனுக்குப் பட்டம் கட்டுவார்கள். அவன் குணசாலியாயிருந்தாலும், குணங்களில்லாதவனாக இருந்தாலும் கவனிக்க மாட்டார்கள். சத்துரு குலத்தில் பிறந்த என்னை உயிரோடு வைப்பானா? நான் அவனுக்கு அபகாரம் செய்தவன், பலஹீனன், அநாதை. அவனுக்கு வீரோதியென்பதைப் பிறர்க்குத் தெரியும்படி சொல்லியும் விட்டேன். உங்களுடன் நான் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து உயிர் தப்புவேனா? ஸுக்ரீவன் குரூரன்; இரக்கமற்றவன்; ரஹஸ்யமாகக் கெடுதி செய்பவன்; ராஜ்யத்தை

ஆளுவதற்கு நான் இடையூறாக இருக்கிறேன் என்று என்னைக் காவலில் போடுவான். அதைக் காட்டிலும் இங்கேயே பிராயோபவேசத்தால் உயிரை விடுவது நலமல்லவா? நீங்களெல்லோரும் திரும்பிப் போங்கள், நான் உங்களுடன் கிஷ்கிந்தைக்கு வருவதில்லை. இது ஸத்தியம்.

“இங்கேயே பிராயோபவேசம் செய்வேன். நான் மரணமடைவதே எனக்குக் கேஷமம். ராமலக்ஷ்மணர்களையும் என் சிறிய தகப்பனான ஸ்கர்வனையும் நான் நமஸ்கரித்துக் கேஷமம் விசாரித்ததாகச் சொல்லுங்கள். என் தாயையும் ருமையையும் நான் ஆரோக்கியத்தையும் கேஷமத்தையும் விசாரித்ததாகச் சொல்லுங்கள். என் தாய் எனக்காக வருந்தாதபடி தேற்றுகள். என்னிடத்தில் விசேஷ பிரீதியுள்ளவள்; இரக்கமுள்ளவள்; பர்த்தாவை இழந்து மிகுந்த கஷ்டங்களை அனுபவித்தவள்; நான் இங்கே மரண மடைந்ததைக் கேட்டு நிச்சயமாக உயிரை விடுவாள் என்று சொல்லி ஜாம்பவான் முதலிய பெரியோர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்து பூமியில் தர்ப்பங்களைப் பரப்பி அழுதுகொண்டே அவைகளின் மேல் படுத்தான்.

அதைக் கண்டு, ஸகல வானரர்களும் கண்ணிர் பெருக, வாய் விட்டலறி, ஸ்கர்வனைத் தூஷித்து, வாலியைப் புகழ்ந்து, அங்கதனைச் சுற்றி, தாங்களும் பிராயோபவேசம் செய்ய யத்தனித்தார்கள். இப்படி அங்கதன் பிராணனை விட நிச்சயித்ததைப் பார்த்து, வானர சிரேஷ்டர்களும் கைகால்களைக் கழுவி ஆசமனம் செய்து, “நமது யஜமானனான் அங்கதன் இறக்கும்பொழுது அவரைவிட்டு நாம் கிஷ்கிந்தைக்குச் செல்வது நியாயமா? நாமும் அவருடன் இறப்பது நலம்” என்று ஸங்கல்பம் செய்து, ஸமுத்திரத்தின் வடகரையில் தெற்கு நுனியாகப் போடப்பட்ட தர்ப்பங்களில் கிழக்கு முகமாய் உட்கார்ந்தார்கள். பிறகு ராமன் தண்ட காரணயத்திற்கு வந்ததையும் தசரதர் மரணமடைந்ததையும்; ஜனஸ்தானத்தில் கரதூஷணர்கள் மடிந்ததையும், ஜடாயு முக்தியடைந்ததையும், ஸீதை அபகரிக்கப்பட்டதையும், வாலி உத்தம கதி பெற்றதையும், ராமன் ஸ்கர்வனிடத்தில் கோபித்ததையும் சொல்லித் துக்கித்தார்கள். மஹா பர்வத சிகரங்களைப் போன்ற அந்த மலையிலுள்ள குகைகளிலிருந்து பயங்கரமாய் பிரதித்வனி உண்டாயிற்று; அது அவர்களுக்கு விசேஷ பயத்தை உண்டாக்குவதற்கு ஒரு காரணமாயிற்று.

**ஸ ஸம்ஷ். பரதர் பஹுர் மஹீ தரோ
மஹாதர் கூட ப்ரதீமை: ப்ஸவங்கமை: |
பயூவ ஸந்நாதீத நீர்தராந்தரோ
ப்ருபரம் நததீர் ஜஸதை ரீவோஸ்பகை: || (23)**

ஸ-56: ஸம்பாதி

உபலிஷ்டாஸ்து தே ஸர்வே யஸ்மிந் ப்ராயம் கீர்ஸ்தஸே |
ஹுரயோ க்ருத்ர ராஜபர்ச தம் தேபா முபசக்ரமே || (1)

வா னார்கள் எந்த மலைச் சாரலில் பிராயோபவேசம் செய்ய உட்கார்ந்தார்களோ அங்கே ஸம்பாதி என்ற ஒரு கழுகு வந்தது. அவன் சிரஞ்சிவி; கழுகுகளுக்கெல்லாம் அரசன்; ஜடாயுவிற்குக் தமயன்; பல பராக்கிரமங்களால் கீர்த்தி பெற்றவன்; அவன் விந்திய பர்வதத்தின் ஒரு குகையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி, வானரக் கூட்டங்கள் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு ஸந்தோஷ மடைந்து, “என்ன ஆச்சரியம்! வெகு நாள் ஆகாரமில்லாமல் வருந்தும் எனக்கு இன்றைக்குப் பூரணமான போஜனம் வலுவில் வந்திருக்கிறது. தெய்வம் ஜீவன்களுடைய யோக க்ஷேமத்தை அவைகளுக்குத் தகுந்தபடி ஸம்பாதித்து வைக்கிறது. இந்த வானர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆகாரத்திற்குத் தகுந்தவர்களே. ஆனாலும், இவர்களுக்குள், சிரேஷ்டமானவர்களை ஒவ்வொரு வராய்க் கொண்டு தின்பேன்” என்றான்.

அதைக் கேட்டு அங்கதன் மிகவும் வருத்தமடைந்து ஹனுமாரைப் பார்த்து, யமன் இந்தக் கழுகின் ரூபத்தைத் தரித்து வானரர்களைக் கால்வதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறான். ராமனுடைய காரியம் முடியவில்லை. ஸுகீவனுடைய ஆக்கையும் நிறைவேற்றவில்லை. நமக்குத் திடீரென்று இந்த ஆபத்து எப்படியோ நேர்ந்ததே. ஸீதையை ராவணனிடத்திலிருந்து தப்பிவிட்பதற்காகக் கழுகுகளுக்கு அரசனான ஜடாயு செய்த காரியத்தை நீங்கள் கேட்டிருக்கலாமே. ராமனிடத்தில் விளங்கும் ஸ்நேஹத்தாலும் கருணையாலும் கட்டுப்பட்டு, ஸகலப் பிராணிகளும் பசு, பக்சிகளாயிருந்தாலும் நம்மைப்போல் பிராணனைக் கொடுத்தாவது ராமனுக்குப் பிரியத்தைச் செய்கின்றன. தர்மங்களை அறிந்த ஜடாயு ராமனுக்கு உபகாரம் செய்வதற்காகத் தன் உயிரைக் கொடுத்து, அவருக்குத் திருப்தி செய்தார்; நாமும் அவருடைய காரியத்தை முடிப்பதற்காக இந்தக் காடுகளிலும் மலைகளிலும் ஸீதையைத் தேடிக் களைத்தோம். ஜானகியைக் காணவில்லை. இப்பொழுது உயிரை விடப்போகிறோம். ராவணனால் மரணமடைந்த ஜடாயு பாக்கியசாலி; அவருக்கு ஸுகீவனால் யாதொரு பயமும் இல்லை, (ஸுகீவன் வனத்தில் வஸிக்கும் பிராணிகளுக்கெல்லாம் அரசன்). அவர் உத்தமமான கதியையும் அடைந்தார். ஜடாயு இறக்காவிட்டால் ஸீதை அபகரிக்கப் படுவாளா? ஒரு முசுபீர்த்தம் ராவணனை நிறுத்தி வைத்திருந்தால் ராமன் வந்திருப்பார். அப்பொழுது

ராவணன் தப்புவானா? தசரதர் அவ்வளவு சீக்கிரமாய் இறக்காமல் இன்னும் சில தினங்கள் பிழைத்திருந்தால் ராமனை வனத்திலிருந்து அழைத்து வந்திருப்பார். ஜடாயு மரணமடைந்ததாலும், தசரதர் இறந்ததாலும், ஸீதை அபகரிக்கப்பட்டதாலும், நாம் பிராணனை இழக்கும்படி நேர்ந்தது, ராமலக்ஷ்மணர்களும், ஸீதையும் வனத்தில் வஸிக்கும்படி நேர்ந்ததும், ராமனுடைய கோபத்தால் கரதூஷணாதி ராக்ஷஸர்கள் நாசமடைந்ததும், கைகேயிக்குத் தசரதர் வரம் கொடுத்ததாலுண்டானதே தவிர வேறல்ல” என்று அங்கதன் சொல்வதைக் கேட்டும், வானரர்கள் பூமியில் படுத்து பிராயோபவேசம் செய்ததைப் பார்த்தும், ஸம்பாதி மனம் நொந்து, தீன ஸ்வரத்துடன். “என் பீராணனைக் காட்டிலும் எனக்குப் பிரியமான தம்பி ஜடாயு இறந்தானென்று சொல்லி, என் மனத்தை நடுங்கச் செய்கிறவன் யார்? ஜனஸ்தானத்தில் ராவணனுக்கும் ஜடாயு விற்கும் யுத்தம் நடந்த காரணமென்ன? என் தம்பியின் பெயரைக் கேட்டு வெகு நாளாயிற்று. என்னை இந்த மலையிலிருந்து இறக்கி விடுங்கள். சிரஞ்ஜீவியான என் தம்பி பல பராக்கிரமத்தால் கீர்த்தி பெற்றவன்; மஹா குணசாலி; இவ்வளவு காலம் கழித்து அவனுடைய விருத்தாந் தத்தைக் கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்தேன். ஜனஸ்தானத்தில் வஸித்து வந்த அவன் மரணமடைந்த விஷயத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன். பெரியோர் களிதத்தில் பக்தியுள்ள ராமன் தசரதருக்கு மூத்த புத்தரனல்லவா? அவர் ஜடாயுவிற்கு எப்படித் தோழரானார்? என் இறக்கைகள் ஸூரிய கிரணங் களால் கொளுத்தப்பட்டதால் நான் பறக்கச் சக்தியற்றவனாக இருக்கிறேன். ஆகையால் என்னை இங்கிருந்து இறக்கிவிடுங்கள்” என்றான்.

**ஸூர்யாம்பர தக்த பக்ஷத்வாத் ந பாக்ஷநாம் யுபஸர்ப்தும் |
இச்சேயம் பர்வதா தஸ்மா தவதர்து மரீந்தமா: || (௨௫)**

ஸ-57: அங்கதன் பதில் சொன்னது

ஸோகாத் ப்ரஜ்டஸ்வரமப் ப்ருத்வா தே ஹர்யுதபா: |
ப்ரத்தூர் நைவ தத்வாக்யம் கர்மணா தஸ்ய ப்ரங்கீதா: || (1)

ஸோகத்தால் தமுகழுத்தக் குரலுடன் ஸம்பாதி இப்படிச் சொல்வதை வானர்கள் கேட்டும், “ஓவ்வொருவராய்க் கொன்று தின்பேன்” என்ற வார்த்தையால் அவனிடத்தில் ஸந்தேகம் கொண்டு, “நம்மெல்லோரையும் இவன் நிச்சயமாகக் கொல்வான். நாம் பிராயோபவேசம் செய்யும்பொழுது இவனால் மரணமடைந்தால் நமக்கு நஷ்டமென்ன? சீக்கிரத்தில் நமது உத்தேசம் நிறைவேறும்” என்று முடிவு செய்தார்கள்.

அப்பொழுது அங்ககன் ஸம்பாதியைப் பர்வத சிகரத்திலிருந்து இறக்கி, “முன்பு ரிக்ஷஜஸென்ற வானராதிபதி ஒருவர் இருந்தார். அவர் மஹாகீர்த்திசாலி; தர்மவான்; எனக்குப் பாட்டனார். அவருக்கு வாலி ஸுகீவன் என்று இரண்டு புத்திரர்கள் அளவற்ற பலசாலிகளாய்ப் பிறந்தார்கள். என் பிதாவான வாலி, பலத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் லோகத்தில் விசேஷ பிரஸித்தியடைந்தார். ஒரு ஸமயத்தில் ஸகல லோகநாதனான ராமன் இஷ்வாகு குலத்தில் தசரத சக்கரவர்த்திக்குக் குமாரனாய்ப் பிறந்து அளவற்ற ஐசுவரியத்தாலும் வீரியத்தாலும் புருஷோத்தமனாய் விளங்கினார். அவர் பெரியோர்களுடைய தர்மத்தை அனுஸரித்துப் பிதிருவாக்ய பரிபாலனம் செய்வதற்காக லக்ஷ்மணனோடும் ஸீதையோடும் தண்டகாரண்யத்தில் ஸஞ்சரித்தார். அவர்கள் ஜனஸ்தானத்தில் வஸித்துக் கொண்டிருக்கையில் ராக்ஷஸேசவரனான ராவணன் ஸீதையைப் பலாத்காரமாய் அபகரித்தான். தசரதருக்குப் பரம மித்திரனான ஐடாயு, அந்த ராக்ஷஸன் அவளை ஆகாச மார்க்கமாய்க் கொண்டு போவதைக் கண்டு, அவனுடன் யுத்தம் செய்து, அவனுடைய ரதத்தையும், கவசத்தையும், ஆயுதங் களையும் ஒடித்து, ஸீதையைத் தப்பிவிக்க முயன்றார். ஆனால் வயது சென்றவரானதாலும் யுத்தம் செய்து களைத்ததாலும் ராவணன் அவரை வெட்டிக் கொன்றான். பிறகு ராமன் அங்கே வந்து அவருக்கு ஸகல ஸம்ஸ்காரங்களையும் செய்து, உத்தம கதியை அனுக்கிரஹித்தார், பிறகு, ராமன் என் சிறிய தகப்பனான ஸுகீவனுடன் ஸ்நேகம் செய்து வாலியைக் கொன்றார். ஸுகீவனும் அவருடைய மந்திரிகளும் என் பிதாவிற்கு விரோதிகள். பிறகு ஸுகீவனை வானர ராஜாவாய் நியமித்தார். அவரும் ஸீதையைத் தேடும்படி ஸகல வானர்களையும் அனுப்பினார். ராமனுடைய ஆக்ஞைப்படி ஸீதையை எங்கே நாங்கள் தேடியும், ராத்திரியில் ஸூரிய பிரகாசத்தைக் காண முடியாததுபோல், அவளைக் கண்டு பிடிக்கவில்லை. தண்டகாரண்யம்

முழுவதையும் வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தேடி, வழி தப்பி, மயனால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஓர் குகையில் பிரவேசித்தோம். அங்கே ஒரு மாதம் வரையில் தேடித் திரிந்ததால் மஹராஜா எங்களுக்குக் கெடுவிட்ட காலம் சென்றுவிட்ட து. இனிமேல் நாங்கள் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றால் ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய கோபத்திற்கும், ஸுகீவனுடைய குருமான தண்டனைக்கும் பாத்திரமாய்க் கொல்லப்படுவோம். ஆகையால் இங்கேயே உயிரை விடுவது நலமென்றெண்ணி பிராயோபவேசம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம்” என்றான்,

**க்ருதீதே தஸ்மீம்ஸ்து காகுதீதே ஸுகீவே ச ஸலக்ஷ்மணே |
கதாநாமீ ஸர்வேஜாம் தத்ர தோ நாஸ்தி ஜீவீதம் || (19).**

ஸ-58: ஸம்பரதி ஸீதை இருக்குமிடத்தைத் தெரிவித்தது

இத்யுக்த: கருணம் வாக்யம் வானுரைஸ் த்யக்த ஜீவீதை: |
ஸபாஜ்ஜீபா வானுராந் க்ருத்ர: ப்ரத்யவாச மஜாஸ்வந: || (1)

இப்படி வானர்கள் உயிரில் ஆசையைவிட்டுத் தீனமாய்ச் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஸம்பாதி கண்ணீர் பெருக்க, அவர்களை நோக்கி, “பலவானான ராவணனால் கொல்லப் பட்டானென்று நீங்கள் சொல்லும் ஐடயு என்பவன் எனக்குத் தம்பி. நானோ வயது சென்றவன்; எனக்கு இறக்கைகள் இல்லை; ஆகையால் ராவணனை இதற்காகப் பழிவாங்க இப்பொழுது எனக்குச் சக்தி இல்லை; பொறுமையோடு கேட்டுக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர வேறு என்ன செய்வேன்? முன் காலத்தில் இந்திரன் விருத்ராஸுரனைக் கொன்றபொழுது நானும் ஐடயுவும் நல்ல யௌவன தசையில் இருந்தோம். ஒரு நாள் எங்களில் யார் உயரமாகப் பறக்கக் கூடுமென்று பந்தயம் போட்டுக் கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் ஜயிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் ஜ்வலிக்கும் ஸூரியனைச் சுற்றி அதிவேகமாகப் பறந்தோம். அவர் ஆகாசத்தின் மத்தியில் வந்த பொழுது, ஐடயு உஷ்ணம் தாங்காமல் தவிப்பதைக் கண்டு, நான் அவனிடத்தில் வைத்த ஸ்நேகத்தால் என் இறக்கைகளைக் கொண்டு அவனை மூடினேன். உடனே ஸூரிய தேஜஸால் அவை கொளுத்தப் பட்டு அங்கிருந்து விந்திய மலையில் விழுந்தேன். அது முதல் இங்கே வளித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பிறகு ஐடயுவின் விருத்தாந்தம் எனக்குத் தெரியாது” என்றான்.

அதைக் கேட்டு அங்கதன், “நீர் ஐடயுவின் தமயனென்பது வாஸ்தவமானால் அவரைக் கொன்ற ராவணனைக் கொல்ல வேண்டாமா? அதற்கு இப்பொழுது சக்தியற்றிருந்தாலும், அவனிருக்குமிடத்தையாவது உமக்குத் தெரிந்தால் சொல்லும். வரும் கெடுதியை அறியாத அந்த மூடன் ஸமீபத்தில் வளிக்கிருனா? அல்லது நெடுந் தூரத்திலிருக்கிறானா?” என்று கேட்டான்.

அதற்கு ஸம்பாதியும், “வானர்களே! இறக்கைகளற்ற நான் வீரியமற்றவன். ஆகையால் ராமனுடைய காரியத்தில் கூடியவரையில் வாக்குஸஹாயம் செய்கிறேன். இந்த பிரஹ்மாண்டத்திலுள்ள பதினான்கு லோகங்களும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். தேவாஸுர யுத்தங்களையும், அமிருதத்திற்காகப் பாற்கடலைக் கடைந்ததையும் பார்த்தேன். ஒருநாள் ராவணன் ஸகல

ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அதிசூபவதியான ஒரு யௌவன ஸ்த்ரீயை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் போவதைக் கண்டேன். அவள் 'ராமா! லக்ஷ்மணா!' என்று கதறிக்கொண்டும் ஆபரணங்களைக் கழற்றி எறிந்து கொண்டும் கால்களை உதறிக் கொண்டும் இருந்தாள். கறுத்தமலையில் அடிக்கும் ஸூரிய சரணங்களைப் போலும், நீருண்ட மேகத்தில் பாயும் மின்னலைப்போலும் அந்த துஷ்டனுடைய கறுத்த சரீரத்தில் அந்த ஸ்த்ரீயின் வெண்பட்டு விளங்கிற்று. அவள் ராமனைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டிருந்ததால் ஸீதையாக இருக்குமென்று எண்ணுகிறேன். அந்த ராக்ஷஸன் இருக்குமிடத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். அவன் விசர் வஸின் புத்திரன்; குபேரனுக்குத் தம்பி; லங்கா தவீபத்திலிருக்கிறான்: அது இங்கிருந்து நாறு யோஜனைக்கப்பால் தெரிகிறது, பாருங்கள். விசுவ கர்மாவால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டது. தங்க வாசற்படிகளும் விசித்திரமாக வேலை செய்யப்பட்ட தங்கமேடைகளும் ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் தங்கப் பிராகாரங்களும் கண்ணைப் பறிக்கின்றன. அங்கே ஸீதை ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் ராக்ஷஸிகளால் காக்கப்பட்டு தீனமாக உட்கார்ந்திருக்கிறாள். நான்கு பக்கங்களிலும் ஸமுத்திரத்தால் நன்றாகக் காக்கப்பட்ட அந்த லங்கைக்குப் போனால் ஜனக புத்திரியான ஸீதையைக் காண்பீர்கள். இங்கிருந்து ஸமுத்திரத்தில் நாறு யோஜனை தூரம் போய் தெற்குக் கரையைச் சேர்ந்தால் ராவணனைக் காணலாம். அதைப்பற்றிய ஸகல யத்தனங்களையும் சீக்கிரமாகச் செய்யுங்கள். நான் தேவகுலத்தில் பிறந்தவன்; நீங்கள் ஸீதையைக் கண்டு திரும்புவீர்களென்று என் திவ்விய ஞானத்தால் நிச்சயமாக அறிகிறேன். தான்யங்களை தின்னும் குலிங்கம், புறா முதலிய பக்ஷிகள் தூரத்திலிருக்கும் பொருள்களைப் பார்ப்பதில் திறமையுள்ளவை. காக்கைகளும் காய் கனிகளைத் தின்னும் கிளி முதலிய பறவைகளும் அதற்கு இரண்டு மடங்கு சக்தி வாய்ந்தவை. கிரௌஞ்சம், அன்றில், நீர்காக்கை முதலியவைகளும் மூன்று மடங்கு; பருந்துகளுக்கு நான்கு மடங்கு; கழுகுகளுக்கு ஐந்து மடங்கு; சூபயௌவன பல வீரியங்களால் விளங்கும் அன்னங்களுக்கு ஆறு மடங்கு; கருடன் அருணனென்ற வினதையின் புத்திரர்களின் சக்தி இவைகளைக் காட்டிலும் மிகவும் மேலானது. நானும் ஜடாயுவும் அருணனுடைய புத்திரர்கள். ஆகையால் ஸகல பக்ஷிகளின் சக்தியைக் காட்டிலும் எங்களுடைய சக்தி மிகவும் மேலானது. இங்கிருந்தே ராவணனையும் ஜானகியையும் நான் பார்க்க முடியும், வினதையின் புத்திரர்களுக்குள்ள திவ்விய ஞானமும் பலமும் எங்களுக்குண்டு. என் ஸ்வபாவத்தாலும் நான் புஜிக்கும் ஆகார பலத்தாலும் நாறு யோஜனைக்கு அப்பாலிருக்கும் லங்கையில் நடப்பவைகளை ஒவ்வொரு நிமிஷமும் பார்க்கிறேன்.

வெகு தாரத்திலுள்ள ஜனங்களைக் கொன்று தின்பது எங்களுக்கு இயற்கையாக ஏற்பட்ட காரியம். காலடியில் இருப்பவைகளையே பார்த்துக் கோழிகள் தின்னும். என் தம்பியை அவன் கொன்றதற்காக அந்த துஷ்ட ராக்ஷஸனை நான் கொல்வது முறை. ஆனால் எனக்கு வயது அதிகமானதால் பலம் குறைந்தது. பிராண வாயுக்கள் தடுமாறுகின்றன. இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட ஏதாவது உபாயத்தைக் கண்டுபிடியுங்கள். லங்கைக்குப் போய் ஸீதையையும் பார்த்து உங்களுடைய காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு வாருங்கள். உத்தம கதியடைந்த ஜடாயுவுக்குத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். என்னை ஸமுத்திரத்திற்குக் கொண்டுபோய் விடுங்கள்” என்றான்.

வானர்கள் அப்படியே செய்து, அங்கிருந்து அது முன் இருந்த இடத்திற்கு மறுபடியும் கொண்டு வந்து விட்டார்கள். ஸீதையைப் பற்றி நிச்சயமான ஸமாசாரம் தெரிந்ததால் அவர்களுக்கு உண்டான ஆனந்தத்திற்கு எல்லையில்லை,

**புந: ப்ரத்யாநயீத்வா ஈ தம் தேபஸம் பதகேஸ்வரம் |
பயூஷர் வானரா ஹ்ருஷ்டா: ப்ரவ்ருத்தி ருபஸ்ய தே || (36)**

ஸ-59: ஸம்பரதி ஸீதையின் வரலாற்றைச் சொன்னது

ததஸ் ததம்ருதாஸ்வாதம் க்ருத்ர ராஜேந பாஜீதம் |
நீஸ்ரம்ய மூத்தா ஹ்ருஷ்டாஸ் தே வச: ப்லவகர்ஜபா: || (1)

அமிருத தாரையைப்போல் மதுரமான ஸம்பாதியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, வானர்கள் ஸந்தோஷத்தால் மயிர்சூச்ச மடைந்தார்கள். அப்பொழுது ஜாம்பவானும் . மற்ற வானர்களும் குதித்தெழுந்து ஸம்பாதியைப் பார்த்து, “ஸீதை எங்கிருக்கிறாள்? அவளை எவன் பார்த்தான்? யார் அவளை அபகரித்துக் கொண்டு போனான்? இதை எங்களுக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்ல வேண்டும். தங்களைவிட வேறு கதி எங்களுக்குண்டோ? வஜ்ராயுதங்களைப் போல் அதிவேகமாய் வந்து விழும் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய பாணங்களின் வீரியத்தை அறியாத மூடன் யார்?” என்று கேட்டார்கள். அதைக்கேட்டு ஸம்பாதி, ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தை அறிந்து கொள்வதில் மிகவும் ஆவலுள்ள அந்த வானர்களைத் தேற்றி, மஹாபிரீதியுடன் அவர்களைப் பார்த்து,

“ஸீதையை அபகரித்ததை நான் கேள்விப்பட்ட விதத்தையும். அவளைப் பார்த்தவனையும் அந்த இடத்தையும் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். நான் லங்கையில் ஸீதையிருப்பதைக் காண்கிறேன் என்று சொன்னதற்கு என்னைத் தவிர வேறு ஸாஷியும் உண்டு, நான் இந்த மலையில் பிரவேசிக்க முடியாத ஓரிடத்தில் இறக்கையற்று விழுந்தேன். வயது சென்றதாலும் பல பராக்கிரமங்கள் குறைந்ததாலும் ஸுபார்க்ஷவனென்ற என் புத்திரன் அந்தந்தக் காலத்தில் எனக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து என்னை ரக்ஷிக்கிறான். 'கந்தர்வர்கள் ஸ்த்ரீகளிடத்தில் ஆசை வைத்தவர்கள்' என்ற சுருதிப்படி, அவர்களுக்குக் காமம் அதிதீவிரமானது. ஸர்ப்பங்களுக்குக் கோபம் அதிகம்; மான்களுக்குப் பயம் அதிகம்; எங்களுக்குப் பசி அதிகம். ஒரு நாள் என் புத்திரன் எனக்கு ஆகாரம் தேடப் போய் அஸ்தமித்த பிறகு ஒன்றும் கிடைக்காமல் வந்தான். அதைக் கண்டு நான் பசி தாகத்தைத் தாங்கமுடியாததாலும் வயது சென்றதாலும் அவனைக் கடுமையாகக் கோபித்தேன். அவனும் அதைப் பொறுத்துக் கொண்டு என்னை இவ்விதம் ஸமாதானம் செய்தான்.

“அப்பா! நான் வழக்கப்படி. ஆகாரம் தேடுவதற்காகப் பறந்து போய் மஹேந்திர பர்வதத்தின் துவாரத்தை மறைத்துக் கொண்டு, ஸமுத்திரத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் அநேக ஜந்துக்களையும் கொல்வதற்காக அவைகள் வரும் வழியையும் தடுத்துக்கொண்டு நின்றேன். அப்பொழுது மைமலையைப் போன்ற தேகத்தையுடைய ஒருவன் பாலஸூரியனைப் போல் காந்தி பெற்ற ஒரு ஸ்திரீயை எடுத்துக் கொண்டு வருவதைக் கண்டேன், அவர்களைக் கொன்று தங்களிடத்தில் கொண்டு வர வேண்டுமென்று நிச்சயித்து நிற்கையில், அவன் விரயமாகவும் மதுரமாகவும் என்னை வழிவிடும்படி. வேண்டினான். நீச குலத்தில் பிறந்த எவனானாலும் அப்படி பிரார்த்திப்பவர்களை உபத்திரவிப்பானா? என்னைப் போன்றவன் அந்தப் பாபத்தை நினைக்கவே மாட்டான். பிறகு, அவன் தேஜஸால் நான்கு திக்குகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு அதிவேகமாகச் சென்றான். உடனே ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ஸித்த சாரணர் முதலிய கணங்கள் என்னைப் பூஜித்து, “குழந்தாய்! இவனும் இவனுடனிருந்த ஸ்திரீயும் உன்னிடத்திலிருந்து அபாயமில்லாமல் சென்றது பெரிய காரியம், நிச்சயமாய் உனக்கு மங்களமுண்டாகும்” என்றார்கள். அவன் ராக்ஷஸேசுவரனான ராவணனென்றும், தசரத புத்திரனான ராமனுடைய பாரியை ஸீதையை அபகரித்துப் போகிறானென்றும் அவர்களால் அறிந்தேன். அவள் தலைமயிர் அவிழ்ந்து, வஸ்திரம் நழுவி ஆபரணங்கள் கழன்று, ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டே போனாள். இப்படிச் சோகத்தால் தவிக்கும் அந்த ஸீதையைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றதால் தாமதமாயிற்று” என்றான்.

“முன்பு நான் ஸாமான்யமாகப் பார்த்ததைக் காட்டிலும் இப்பொழுது ஸுபார்க்ஷவனால் அந்தப் புருஷன் ராவணனென்றும் அபகரிக்கப்பட்ட ஸ்திரீ ராம பத்தினி என்றும் நன்றாக அறிந்தும் அந்த ராக்ஷஸனைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்கு உண்டாகவில்லை. நானோ பக்ஷி; இறக்கைகளற்றுப் பலஹீனனாகுக்கும் பொழுது என்ன செய்ய முடியும்? ஆகையால் புத்தியாலும் வார்த்தையாலும் என்னால் கூடியவரையில் உங்களுக்கு உபகாரம் செய்கிறேன். ராமனுடைய காரியம் என்னுடையதல்லவா? அதனால் எனக்கும் பிரயோஜனமுண்டு. நீங்கள் மஹா புத்திமான்கள்; பலசாலிகள்; பெருந்தன்மையுடையவர்கள்; தேவதைகளும் உங்களைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாது. ஆகையால் வானரேசுவரன் உங்களை இந்தக் காரியத்தில் நியமித்திருக்கிறார். ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய பாணங்கள் கழுகிறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அதிதீவ்ணமானவை; மூன்று லோகங்களையும் காப்பாற்றுவதற்கும் நாசம் செய்வதற்கும் திறமையுள்ளவை; ராவணன் தேஜஸாலும் பலத்தாலும் விசேஷப் பிரஸித்தி பெற்றவன்; ஆனாலும்,

உங்களுக்கு ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய ஸஹாயமிருக்கையில் அஸாத்தியமான விஷயம் ஒன்றுண்டோ? நீங்கள் உங்களுடைய காரியத்தை முடித்து விடுவீர்களென்று நிச்சயமாய் எனக்குத் தெரியுமாயை, தாமதிக்காமல் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள், உங்களைப்போல் புத்திமான்கள் எந்தக் காரியங்களைச் செய்வதிலும் தாமதம் செய்யமாட்டார்கள்!” என்றான்.

**ததஸம் காலஸங்கேதந க்ரியதாம் புத்தி நிபர்சய: |
ந ஹி கர்மஸு ஸஜ்ஜந்தேத புத்திமந்தேதா பவத்விதா: || (௨9)**

ஸ-60: ஸம்பாதியின் விருந்தாந்தம்

தத: க்ருத்ராதகம் ஸ்நாதம் தம் க்ருத்ரம் ஹர்யூதபா: |
உபவிஜ்ஜா கீரண தூர்கீக பர்வார்ய ஸமந்தத: || (1)

பிறகு ஸம்பாதி ஜடாயுவிற்குத் தர்ப்பணம் செய்து, ஸ்நானம் முதலிய காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு பர்வதத்தில் வந்து உட்கார்ந்தான். அப்பொழுது வானார்கள் அவனைச் சூழ்ந்து உட்கார்ந்தார்கள். அவனுக்கு நிசாகர முனி சொல்லியிருக்கபடி ராம தூதர்களான வானார்கள் வந்ததாலும், தனக்கு இறக்கைகள் மறுபடியும் முளைத்ததாலும் அவருடைய வார்த்தையில் நம்பிக்கை பிறந்து, ஸந்தோஷமடைந்து, வானர்களைப் பார்த்து, “மித்திரர்களே! ஒருவரும் சப்தம் செய்யாமல் நான் சொல்வதைக் கவனமாய்க் கேளுங்கள். நான் ஸீதையைப் பார்த்தேனென்ற வார்த்தையை வாஸ்தவமென்று உங்களுக்குப்படும்படி சொல்லுகிறேன். ஸூரிய கிரணங்களால் தேகமெங்கும் வெந்து இறக்கையற்று இந்த மலையில் விழுந்தேனென்று சொன்னேனல்லவா? ஆறு தினங்கள் கழித்து பிரக்ஞை வந்தது. தேக ஸ்வாதீனமில்லாமல் சொல்ல முடியாத உபத்திரவத்தையடைந்து எந்தப் புறத்தில் பார்த்தாலும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. பிறகு ஸமுத்திரம் மலை ஆறுகள் ஓடைகள் வனங்கள் ஸமுத்திரக்கரை முதலியவைகளைப் பார்த்துப் பார்த்து ஞாபகம் வந்தது. தெற்கு ஸமுத்திரக்கரையில் அநேக குகைகளுடனும் பசு பகலிகளுடனும் விளங்கும் விந்திய பர்வதம் இதுதானென்று நிச்சயம் கொண்டேன். இங்கே நிசாகரரென்ற மஹா தேஜஸ்வியான ஒரு மஹரிஷி தவம் செய்த ஆசிரமம் ஒன்றுண்டு. அவர் உத்தம லோகங்களை அடைந்த பிறகும் நான் இவ்விடத்தில் எண்ணாயிரம் வருஷங்களாய் வனித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். துக்கம் தாங்காமல் இந்த மலையின் உச்சியிலிருந்து வெகு கஷ்டத்துடன் இறங்கிக் கூர்மையான தர்ப்பங்களால் நிறைந்த பூமியில் வந்து, அவரைப் பார்க்க வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டு, அவருடைய ஆசிரமத்திற்குச் சென்றேன். நானும் ஜடாயுவும் இவ்விடத்தில் அவரை அநேகம் தடவை தரிசித்திருக்கிறோம், அவருடைய ஆரமத்திற்கு ஸமீபத்தில் காற்று ஸுகமாயும் பரிமளமாயும் வீசும். விருகங்கள் புஷ்பங்களாலும், பழங்களாலும் விளங்கும். நான் இங்கே வந்து அவருடைய வரவை எதிர் பார்த்துக் கொண்டு ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்தேன். கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகு அவர் ஸமுத்திரத்தில் ஸ்நானம் செய்து, தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு திரும்பி வருவதைக் கண்டேன். கரடி, புலி, ஸிம்மம், யானை, ஸர்ப்பம் முதலிய ஜந்துக்களும் தங்களை வளர்ப்பவனைக் கண்டு

ஓடிவருவதுபோல் அவரைக் கண்டவுடன் பிரியத்துடன் பின் தொடரும். அரசன் சபையில் உட்கார்ந்தவுடன் மந்திரிகளும் பரிவாரங்களும் வந்து கூடுவதுபோல், அவரைக் கண்டவுடன் ஸகல ஜந்துக்களும் ஓடிவந்தன. அந்த மஹிஷி என்னைப் பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்து, ஆசிரமத்தில் நுழைந்து ஒரு முகூர்த்த காலம் கழித்து வெளியில் வந்து இவ்விதம் சொன்னார்.

“குழந்தாய்! உன் இறக்கைகள் எரிந்துவிட்டபடியால் உன்னை அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. தேகமெங்கும் புண்ணாகி இருக்கிறது; இறக்கைகள் பொசுங்கிப் போயின! சரீரம் இளைத்து பிராணனும் பல பராக்கிரமங்களும் ஒடுங்கிவிட்டன. முன்பு இரண்டு கழுகுகளை இவ்விடத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். அவை வேகத்தில் வாயுவைப் போன்றவை; கழுகுகளுக்கெல்லாம் தலைவர்கள்; இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக் கூடியவர்கள்; ஸஹோதரர்கள். மூத்தவனான நீயும் உன் தம்பி ஜடாயுவும் மனுஷ்ய ரூபத்துடன் என்னை நமஸ்கரித்துக் கொண்டிருந்தீர்களல்லவா? ஏதாவது வியாதியால் பிடிக்கப்பட்டாயா? இறக்கைகள் உதிர்ந்த காரணமென்ன? அல்லது எவனாவது இப்படி உன்னைத் தண்டித்தானா?” என்று கேட்டார்.

**கீம் தே வ்யாதீஸுருத்தாநம் பக்ஷேயா: பதநம் கதம் |
தண்டோ வாயம் க்ருத: கேந ஸர்வ மாக்யாஜி ப்ருச்சத: (21)**

ஸ-61: ஸம்பாதியின் விருத்தாந்தம் (தொடர்ச்சி)

ததஸ் தத்தாருணம் கர்ம துஷ்கரம் ஸாஹஸாத் க்ருதம் |
ஆசுசுக்ஷே முகேநு: ஸர்வம் ஸூர்யாநுகமநம் ததா || ௩)

யௌ வனத்தாலும் பலக்கொழுப்பாலும் நாங்கள் செய்த பயங்கரமான காரியத்தையும் ஸூரியனைப் பின் தொடர்ந்ததையும் அவருக்குச் சொன்னேன். “ஸ்வாமி! எனக்குத் தேகமெங்கும் புண்ணாயிருக்கின்றது; வெட்கத்தால் புத்தி சிதறியிருக்கின்றது. மிகவும் களைத்திருக்கின்றேன். ஆகையால் தகுந்தபடி தங்களுக்குப் பதில் சொல்லச் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன். நானும் என் தம்பி ஜடாயுவும் விசேஷ பலசாலிகளென்று கர்வத்தால் புத்தி பிசக எங்களில் யார் அதிகமாகப் பறக்க முடியுமென்று அறிவதற்காகப் பந்தயம் வைத்துக்கொண்டு பறந்தோம். கைலாஸ சிகரத்தில் வஸிக்கும் முனிகளுக்கெதிரே, 'ஸூரியோதயம் முதல் அஸ்தமனம் வரையில் அவருடன் செல்வோம்' என்று பிரதிக்கை செய்து ஆகாசத்தில் கிளம்பினோம். அங்கிருந்து பார்க்கையில் பூமியிலுள்ள நகரங்கள் ரத சக்கரங்கள் போல் காணப்பட்டன; சில இடங்களில் வேத கோஷங்களும் சில இடங்களில் ஸ்தூபிகள் சிவப்பு வஸ்திரங்களுடன் பாடிக் கொண்டிருப்பதும் கேட்கப்பட்டன. பிறகு அதி வேகமாகப் பறந்து ஸூரியனுடைய மார்க்கத்தில் சென்று கீழே பார்க்கும் பொழுது, பூமியிலுள்ள காடுகள் இளம் புல்லுகளைப் போலும், உன்னதமான பர்வதங்கள் சிறிய கற்களைப்போலும், மஹா நதிகள் மெல்லிய நால்களைப்போலும், ஹிமாலயம், விந்தியம், மேரு முதலிய மலைகள் மடுவில் நீந்தும் யானையைப்போலும் காணப்பட்டன. இப்படிச் சென்றுகொண்டிருக்கையில் ஸூரியன் ஆகாசத்தின் மத்தியில் வந்தான். அப்பொழுது எங்களுக்கு வியர்வையும் சோகமும் பயமும் அதிகமாயின. புத்தி மயங்கிற்று. மனமும் இந்திரியங்களும் கலங்கின; பிரக்கை தப்பிற்று; கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. லோகம் முழுவதும் பிரளயத்தில் ஸங்கர்ஷணாக்னியால் எரிக்கப்படுவது போல் காணப்பட்டது. அப்பொழுது சிதறின என் மனத்தைக் கண்ணில் நாட்டி, மிக்க பிரயாஸையுடன் தைரியமாய் ஸூரியனை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். எங்களுடைய கண்ணிற்கு அந்த மண்டலம் ஜம்பூ த்வீபத்தைப்போல் அவ்வளவு பெரிதாய்த் தோன்றிற்று. பிறகு ஜடாயு மயக்கம் கொண்டு, என்னிடத்தில் சொல்லாமல் திடீரென்று கீழே விழுந்தான். அதைக் கண்டு நான் ஸூரியனுடைய ஸம்பத்திலிருந்து அதி

வேகமாக இறங்கி, என் இறக்கைகளை விரித்து, ஸூரிய கிரணங்கள் அவன்மேல் தாக்காமல் அவனை மூடினேன். ஆகையால் அவன் எரிக்கப்படவில்லை. நானோ அஜாக்கிரதையாய் ஜடாயுவைக் காப்பாற்றுவதில் புத்தியை நாட்டி, இறகுகளை விரித்துக்கொண்டிருந்ததால் அவை எரிந்து அங்கிருந்து விழுந்தேன். அவன் ஜனஸ்தானத்தில் விழுந்திருக்க வேண்டுமென்று ஊஹித்தேன். நான் பிரக்ஞையற்று மூர்ச்சையடைந்து விந்திய பர்வதத்தில் விழுந்தேன். ராஜ்யத்தையும், உடன் பிறந்தவனையும், இறக்கைகளையும், பலத்தையும் ஒரே காலத்தில் இழந்து, இனி இறப்பதே நலமென்றெண்ணி, இந்தப் பர்வத சிகரத்திலிருந்து விழ நிச்சயித்திருக்கிறேன்” என்றேன்.

**ராஜ்யேந ஹீநா ப்ராத்ரா ச பக்ஷாப்யாம் விக்ரமணா ச |
ஸர்வதா மர்துமேவச்சந் பதீஷ்யே பரிகராத் கீரே: | (71).**

ஸ-62: ஸம்பாதியின் விருத்தாந்தம் (தொடர்ச்சி)

ஓவமுத்தவா முநிஸ்ரேஷ்ட மருதம் துக்கதோ ப்ருபரம் |
அத த்யாத்வா முஷூர்த்தம் து ப்கவா நிதமப்ரஸீத்|| (1)

இப்படி நடந்த விருத்தாந்தத்தை அந்த மஹரிஷியிடத்தில் தெரிவித்துத் துக்கம் தாங்காமல் அழுதேன். அவர் கொஞ்ச நேரம் யோசித்து, “ஸம்பாதே! வருத்தப்படாதே, உன் இறக்கைகளும் நேத்திரங்களும், பிரரணைகளும், வீரியமும், பராக்கிரமம் முன் போல் ஒப்பற்ற தாயிருக்கும். நாரதாதி மஹரிஷிகள் இனி வரும் ராமாவதாரத்தைப் பற்றி சொல்லும் ஸமயத்தில் ஏதோ ஒரு பெரிய காரியம் ஸம்பத்தில் நடக்கப்போகிறதென்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். தபோபலத்தால் அது நிஜமென்றும் கண்டறிந்தேன். இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் தசரதரென்ற ஒரு ராஜா பிறப்பார். அவருக்கு மஹா தேஜஸ்வியான ராமனென்ற ஒரு புத்திரனுண்டாவான். அவனும் அவனுடைய தம்பி லக்ஷ்மணனும் பிதாவின் ஆக்ஞையால் வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பார்கள். அப்பொழுது ராவணனென்ற ஒரு ராக்ஷஸன் ராமனுடைய பத்தினியை ஜனஸ்தானத்திலிருந்து பலாத்காரமாய் எடுத்துக்கொண்டு போவான். அவன் ராக்ஷஸாதிபதி; தேவர்களாலும் தானவர்களாலும் கொல்ல முடியாதவன்; அவன் பக்ஷ்யங்கள், ஆபரணங்கள் இன்னும் அவள் அபேக்ஷிக்கக்கூடிய ஸகல யதார்த்தங்களாலும் ஸீதையை மயக்கித் தன்னிடத்தில் ஆசை கொள்ளும்படி செய்ய யத்தனிப்பான். அவளோ மஹா பதிவிரதை; பர்த்தாவை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் தவித்துக்கொண்டு, கொஞ்சம்கூட இணங்க மாட்டாள். அவள் ஆகாரமில்லாமலிருப்பதை அறிந்து, தேவேந்திரன் ஒரு பரமான்னத்தைத் தன் ஸேவகனிடத்தில் கொடுத்தனுப்புவான்.

தேவதைகளாலும் அடையக்கூடாத அந்த அமிருதத்திற்கு ஸமமான அன்னத்தை ஸீதை பெற்றுக்கொண்டு அதைக் கொண்டு வந்தவன் இமை கொட்டாததாலும் பூமியைத் தொடாததாலும் ராவணனுடைய ஸேவகனல்ல, இந்திரனுடைய ஸேவகனே என்று கண்டுகொள்வாள். மேலும், “ராமமூர்த்தி இங்கே வந்து அந்தத் துஷ்டனைக் கொன்று தங்களை அழைத்துக்கொண்டு போவார். தேவதைகளுடைய காரியம் ஸித்திக்கும் பொருட்டு தாங்கள் மனுஷ்யாவதாரமெடுத்திருக்கிறபடியால், ஆகாரத்தால் தேகத்தில்

பிராணன்களை நிலை நிறுத்தவேண்டும். தேவதைகளும் மனுஷ்ய ரூபமெடுத்தால் ஆகாரமில்லாமல் ஜீவிக்க முடியாது. இந்தப் பரமான்னம் ஒரு வருஷம் வரையில் பசி, தாகம், களைப்புமுதலியவைகளை நீக்குமென்று தேவதாதன் சொல்வதைக் கேட்டு, அதில் ஒரு பாகத்தை எடுத்து, என் பர்த்தாவும் அவருடைய தம்பியும் உயிரோடிருந்தாலும், அல்லது உயிரிழந்து தெய்வத் தன்மையை அடைந்தாலும், இந்த அன்னம் அவர்களுக்குத் திருப்தியை உண்டாக்கக் கடவது' என்று பூமியில் கொஞ்சம் வைத்துவிட்டு மிகுந்ததைப் புஜிப்பாள்.

பிறகு ராமனால் அனுப்பப்பட்ட வானர்கள் ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு இங்கே வருவார்கள். அவர்களுக்கு ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தை நீ விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டியது. நீ இவ் விடத்திலிருந்து ஒருபொழுதும் போகக்கூடாது. பலஹீனமான ஸ்திதியில் எங்கே போவாய்? கொஞ்சகாலம் பொறுத்திரு, மறுபடி உன் இறக்கைகளை முளைக்கச் செய்வேன். இப்பொழுதே உனக்கு அந்த உபகாரத்தைச் செய்யலாம். ஆனால் பகைகளுக்குள்ள சபல ஸ்வபாவத்தால் நீ இங்கே இருக்கமாட்டாய். தேவதைகளுக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும், மஹரிஷிகளுக்கும், தேவேந்திரனுக்கும், ஸகல லோகங்களுக்கும் உன்னால் ஒரு பெரிய காரியம் நிறைவேற வேண்டியிருக்கிறது. நீ தேவ யோனியில் பிறந்தவனாகையால் அது உனக்கும் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கும். அந்த ராஜபுத்திரர்களுக்கும் உபகாரமாயிருக்கும். ஆகையால் ஸீதை இருக்குமிடத்தை ராம தூதர்களுக்கு நீயே தெரிவிக்கவேண்டியது, ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று எனக்கும் மிகுந்த ஆவலுண்டு. ஆனால் வயதால் மெலிந்த சரீரத்தை நெடுங்காலம் தரிக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை, ஆகையால் சீக்கிரத்தில் உத்தம லோகங்களுக்குச் செல்வேன். நீ இங்கே ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டியது” என்று, பதார்த்தங்களின் தத்வ ஸ்வரூபத்தை அறிந்த அந்த மஹரிஷி என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார்” என்றான்.

**சேநச்சே சீரம் தாரயீதும் ப்ராணாம்ஸ் தயகஜ்யே கஸேபரம் |
மஹர்ஜீஸ் த்வப்ரவீதேவம் த்ருஜ்ட தத்வார்த தப்ரநு: || (15)**

ஸ-63: வானரர்கள் ஸமுத்திரக்கரை சேர்ந்தது

ஏதே ரத்யபர்ச பஹுபீர் வாக்யர் வாக்ய விபராத: |
மாம் ப்ரபாஸ்யாய் நுஜ்ஞாய் ப்ரவிஜ்: ஸஸ்வமாபர்மம் || ௩

இப்படிப்பட்ட அநேக வார்த்தைகளால் அந்த மஹரிஷி என்னைப் புகழ்ந்து உத்தரவு கொடுத்து, தன் ஆசிரமத்திற்குள் பிரவேசித்தார். பிறகு நான் அந்தக் குகையிலிருந்து புறப்பட்டு மெள்ள மெள்ள இந்த மலையின் சிகரத்திலேறி, உங்கள் வரவையே எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த மஹரிஷி என்னிடத்தில் இந்த விஷயத்தைச் சொல்லி எண்ணாயிரம் வருஷங்களாகின்றன. அவருடைய வார்த்தைகளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு தேச காலத்தை எதிர் பார்த்தேன். அவர் மஹாப் பிரஸ்தானம் செய்து உத்தம லோகத்தை அடைந்த பிறகு, என் திக்கற்ற நிலைமையையும் கஷ்டங்களையும் நினைத்து நினைத்து நீங்காத்துயரமடைந்தேன். பலதடவை உயிரை விட நிச்சயித்தேன். ஆனால் மஹரிஷியின் வாக்கியம் என்னைத் தடுத்தது. ஜ்வலிக்கும் அக்னி இருளை அழிப்பதுபோல், அவர் போகும்போது எனக்குச் செய்த உபதேசம் என் துக்கத்தை நீக்கி என் உயிரைக் காப்பாற்றிற்று. ராவணன் என் புத்திரனுக்கெதிரே யுத்தத்தில் நிற்க முடியாதென்று எனக்குத் தெரியுமாயினால், 'நீ அந்த ஸ்திரீயை ஏன் அவனிடத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கவில்லை? ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மணா! என்று அவள் கூவினதால் ராமனுடைய பத்தினி என்றும் அவர்கள் இவளில்லாமல் வருத்தப்படுகிறார்களென்றும் உனக்குத் தெரிந்திருக்க நீ ஏன் அவனை விட்டாய்? தசரதருக்கும் எனக்கும் உள்ள ஸ்நேகத்திற்குத் தகுந்தபடி நீ நடந்துகொள்ளவில்லை' என்று அவனைக் கண்டித்தேன்” என்றான்.

ஸம்பாதி இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் முன்பு எரிந்துபோன இறக்கைகள் வானரர்களுக்கெதிரே மறுபடியும் முளைத்தன. ஸம்பாதியும் தன் தேகத்தில் சிவந்த இறகுகள் வளர்வதைக் கண்டு, வானரர்களைப் பார்த்து அளவற்ற ஸந்தோஷத்துடன், “முன்பு ஸூரிய கிரணங்களால் எரிக்கப்பட்ட என் இறக்கைகள் நிசாகர மஹரிஷியின் அனுக்கிரகத்தாலும் தபோ மஹிமையாலும் மறுபடியும் உண்டாவதைப் பாருங்கள். என் யௌவன தசையில் எனக்குள்ள பலம், பராக்கிரமம் ஆண்மை இவையாவும் இப்பொழுது வந்திருக்கின்றன. ஆகையால் ஸகல பிரயத்தனங்களையும் குறைவில்லாமல் செய்யுங்கள்.

ஸீதையைக் கண்டுபிடிப்பீர்கள். எனக்கு இறகுகள் மறுபடியும் முளைத்ததைக் கொண்டு உங்களுடைய காரியமும் ஸித்திக்குமென்பது நிச்சயம்” என்று அந்தப் பக்ஷிராஜன் தனக்குப் புதிதாக உண்டான சக்தியைப் பரீக்ஷிப்பதற்கு அந்த மலைச் சிகரத்திலிருந்து பறந்துபோனான்.

அவனுடைய வார்த்தைகளால் அந்த வானர சிரேஷ்டர்களுக்கு ஸந்தோஷம் மேலிட்டு, ஸீதையைத் தேடுவதில் விசேஷ ஆவலுண்டாயிற்று. ஸ்வபாவமாகவே வாயுவிற்கு ஸமமான பராக்கிரமசாலிகள்; ஸம்பாதி சொன்ன வார்த்தைகளால் அவர்களுடைய ஆண்மை அதிகரித்தது. பிறகு அபிஜித் என்ற முசுபர்த்தத்தில் ஸீதையைத் தேடுவதற்காகப் புறப்பட்டு ஸமுத்திரக் கரைக்குச் சென்றார்கள்.

**அத பவநஸமாந விக்ரமா:
ப்ஸவகவரா: ப்ரதீஸ்யத் லபனருஷா: |
அபீஜீதப்ரமுகா தீபரம் யயு:
ஜநகஸூதா பரீமார்கடீணாந்முதா: || (15)**

ஸ-64: அங்கதன் வானரர்களைப் பரீக்ஷித்தது

ஆக்யாதா க்ருத்ர ராஜேந ஸமுத்பத்ய ப்லவங்கமா: |
ஸங்கம்ய ப்ரீ தீஸம் யுக்தா வீநேநது: ஸீம்ஷூலீக்ரமா: || (1)

ஸம்பாதியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் குதித்து ஆரவாரித்தார்கள். பிறகு ஸீதையைப் பார்க்க ஆசைகொண்டவர்களாய் ராவணனுக்கு இருப்பிடமான லங்கை இருக்கும் ஸமுத்திரக்கரைக்கு வந்தார்கள். அது லோகத்திலுள்ள ஸகல உத்தம பதார்த்தங்களும் நிறைந்து விளங்கிற்று. தெற்கு ஸமுத்திரத்தின் வடக்குக் கரையில் வானர ஸைன்யங்கள் இறங்கி, அநேக கோரமான ஜலஜந்துக்கள் பருத்த ரூபம்கொண்டு பெரும் கூச்சலிட்டு விளையாடுவதையும், சிலவிடங்களில் அலைகள் இடிபோல் மோதுவதையும்; சில விடங்களில் அலைகளேயில்லாமல் ஸமுத்திர ராஜன் தூங்குவது போலிருப்பதையும்; சில விடத்தில் அலைகள் மஹா பர்வதத்தைப் போலிருப்பதையும்; சில விடத்தில் சிறிய அலைகளால் ஸமுத்திரம் விளையாடுவதுபோல் காணப்படுவதையும்; பாதாள லோகவாஸிகளான தானவர்களுக்குப் விளையாடுமிடமாய் விளங்கும் மஹா ஸமுத்திரத்தைக் கண்டு வானரர்களுக்குப் பயம் மேலிட்டு மயிர்க்கூச்சலெடுத்தது, அகாசத்தைப்போல் தாண்டுவதற்கு அஸாத்தியமாயிருப்பதைப் பார்த்து வானரர்கள், “நாம் இதை எப்படி கடந்து செல்வோம்” என்று கவலைகொண்டார்கள். அதைஅறிந்த மஹாபுத்திமானான அங்கதன் சாதுரியமான வார்த்தைகளால் அவர்களுடைய பயத்தைப் போக்கித் தைரியப்படுத்தினான்.

“மனத்தில் கவலை கொள்ளும்படி எப்பொழுதும் விடக்கூடாது, கவலைகொள்வதால் அநேக தோஷங்களுண்டு. மஹா ஸர்ப்பத்தை ஒரு அறியாக் குழந்தை கோபமூட்டினால் எப்படி அது அவனைக் கடித்துக்கொல்லுமோ, அப்படிக்க் கவலையும் சீக்கிரத்தில் மனுஷ்யனை நாசம் செய்யும். நாம் ஒரு காரியத்தை உத்ஸாஹத்துடன் ஆரம்பித்துச் செய்யும் பொழுது கவலைக்கு இடம் கொடுத்தால், அது நம்மை மேற்கொண்டு நமது பிரயத்தனங்களை நாசம் செய்யும். கவலையால் நமது பலம் அடங்கினால் எந்தக் காரியம்தான் கைகூடும்” என்று வானரர்களை ஸமாதானம் செய்தான்.

மறுநாட் காலையில் அங்கதன், வயதாலும் ஞானத்தாலும் அனுபவத்தாலும் பிரஸித்திபெற்ற வானர சிரேஷ்டர்களை ஸபை கூட்டி மறுபடியும் ஆலோசித்தான். மருத்துக்களுடைய கணங்கள் இந்திரனைச் சூழ்ந்திருப்பதுபோல, அந்த வானர ஸையம் அங்கதனைச் சூழ்ந்து விளங்கிற்று. வாலி புத்திரனான அங்கதனையும் ஆஞ்ஜநேயரையும் தவிர மற்ற யார் அந்த வானர ஸையத்தை அடக்கமுடியும்? அப்பொழுது அங்கதன் அவர்களை உபசரித்து, “எந்த மஹா தேஜஸ்வி ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவான்? மஹா வீரனான ஸ்கீவனுடைய வார்த்தையை எவன் ஸத்தியமாகச் செய்வான்? நூறு யோஜனை தூரமுள்ள இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, நம்மெல்லோரையும் மஹாராஜாவின் தண்டனைக்குட்படாமல் எவன்.செய்வான்? நமது காரியத்தை நிறைவேற்றி, இங்கிருந்து கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று, பெண்டு பிள்ளைகள் தன தான்யங்கள் கிருகங்கள் முதலியவைகளை மறுபடியும் பார்த்து ஸுகமாய் நாம் வஸிக்கும்படி செய்யக்கூடிய மஹானுபாவன் யாரோ? எவனுடைய கிருபையால் நாம் மஹா பலசாலிகளான ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸ்கீவனையும் ஸந்தோஷமாய்ப் பார்ப்போம்? உங்களில் இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டக்கூடியவன் எவனாவது இருந்தால் அவன் நம்மெல்லோருக்கும் இப்பொழுதே அபயதானம் செய்து ஸகல க்ஷேமத்தையும் அனுக்கிரஹிக்கட்டும்” என்று தெரிவித்தான். அதைக்கேட்டு அங்கிருந்த எவனும் பதில் சொல்லவில்லை. அந்த வானர ஸையம் முழுவதும் சப்தமற்றிருந்தது. அப்பொழுது அங்கதன் மறுபடியும் அந்த வானரர்களை நோக்கி. “நீங்கள் எல்லோரும் பலசாலிகளுக்குள் சிறந்தவர்களென்றும் கலங்காத பராக்கிரமமுடையவர்களென்றும், உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்களென்றும் மஹாராஜா உங்களை விசேஷ மரியாதை செய்திருக்கிறார். உங்களில் எவனாவது எப்பொழுதாவது எங்கேயாவது போகத் தடைப்பட்டதென்று கிடையாதகாகையால் ஒவ்வொருவரும் இவ்வளவு தூரம் தாண்டக் கூடுமென்று சொல்லுங்கள்” என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

**ந ஹி லோ கமதேந ஸங்க: கதாசீத் கஸ்யசீத் க்வசீத் |
ப்ருவத்வம் யஸ்ய யா பாக்தி: ப்ஸவதேந ப்ஸவகர்ஷபா: || (௨௫)**

ஸ-65: வானரர்களின் சக்தி

ததேதாங்கத வச: ப்ருத்வா ஸர்வே தே வநுநேரத்தமா: |
ஸ்வம் ஸ்வம் கசிதள ஸமுத்ஸாஜு மாஜுஸ்தத்ர யதாக்ரமம் (1)

அதைக்கேட்டு வானரர்கள் வெகு உத்ஸாஹத்துடன் தங்கள் திறமையைச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். கஜன், 'பத்து யோஜனை தாண்டுவேன்' என்றான். கவாக்ஷன், 'இருபது யோஜனை தாண்டுவேன்' என்றான், கவயன், 'மூப்பது யோஜனை தாண்டுவேன்' என்றும், சரபன், 'நாற்பது யோஜனை' என்றும், கந்தமாதனன், 'ஸந்தேஹமின்றி 'ஐம்பது யோஜனை' என்றும், மைந்தன், 'அறுபது யோஜனை' என்றும், த்விவிதன், 'எழுபது யோஜனை' என்றும், ஸுஷேணன், 'எண்பது யோஜனை' என்றும் சொன்னார்கள், அப்பொழுது மிகவும் வயது சென்ற ஜாம்பவான் எல்லோரையும் வணங்கி, “முன்பு எனக்கும் எதோ கொஞ்சம் சக்தி இருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது மிகவும் கிழவனானேன். எப்படியிருந்தாலும் ரகுநாதனும் ஸுகீவனும் ஏற்படுத்திய காரியமோ மஹா சிலாக்கியமானது. மேலும் அதை முடிக்கும் விஷயத்தில் நாம் ஒவ்வொருவரும் வஞ்சனையின்றி கூடியவரையில் உதவி செய்யவேண்டும். காலகதியால் என் பலமும் சக்தியும் மிகவும் குறைந்திருக்கின்றன. ஆகையால் இப்பொழுது தொண்ணூறு யோஜனை தாண்டுவேன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆனால் என் வீரியம் எப்பொழுதும் இப்படி இருந்ததென்று நினைக்க வேண்டாம். மஹாபலி சக்கரவர்த்தி செய்த யாகத்தில் பகவான் திரிவிக்ரமாவதாரமெடுத்து லோகங்களை மூன்று அடிகளால் அளந்தார், அப்பொழுது நான் அவரைப் பிரதக்ஷிணம் செய்திருக்கிறேன். பிரஹ்மாண்டத்தை ஒருதடவை சுற்றி வந்ததற்கு ஸமம். இப்பொழுதோ எனக்கு வயதாகிவிட்டது. தாண்டுவதில் சக்தி குறைந்திருக்கிறது. என் யௌவன தசையில் என்னைப் போன்ற பலவான் வேறொருவரும் இல்லை. ஆனால் இப்பொழுது எனக்குள்ள சக்தியால் இந்தக் காரியத்தை முடிப்பேனென்று தோன்ற வில்லை” என்றார்.

அப்பொழுது அங்கதன் மஹா புத்திமானான ஜாம்பவானை உபசரித்து, “இந்த நூறு யோஜனையையும் நான் அலக்ஷ்யமாகத் தாண்டுவேன். ஆனால் திரும்பி வர முடியுமோ முடியாதோ என்று எனக்குத் தெரியாது” என்றான்.

ஜாம்பவான், “வானர சிரேஷ்ட! உன் சக்தி அபாரமென்று எங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயமே. நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரம், யோஜனையென்று உன் சக்திக்கு எல்லையில்லை. நீ நினைத்த இடத்திற்குப் போய்த் திரும்பி வரமுடியும்.

ஆனால் எங்களெல்லோரையும் காரியங்களில் ஏவும் உன்னை நாங்கள் ஒரு காரியத்தில் ஏவுவது நியாயமல்ல. நாங்களெல்லோரும் காப்பாற்றப்பவர்கள்; நீயோ மனைவிபோல் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவன். எங்களுடைய பிராணங்களும் புத்தியும் பலமும் உள்ளவரையில் உன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். குடும்ப காரியங்களில் பாரியை பர்த்தாவைக் கட்டளையிட வேண்டும். அதைப்பற்றிய அதிகாரம் யாவுமே அவளுக்கே. ஸேனைத் தலைவன் பத்தினியைப் போன்றவன். அவனே கதி. இந்தக் காரியத்திற்கு நீயே மூலம். நமது காரியத்தின் மூலத்தை ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று நீதி சாஸ்திர நிபுணர்கள் சொல்லுகிறார்கள். வேர் செழித்திருந்தால் குணங்களென்ற புஷ்பங்களும் பழங்களும் ஸுலபமாகக் கிடைக்கும். புத்தியாலும் பராக்கரமத்தாலும் இந்தக் காரியத்தை முடிப்பதற்கு நீ காரணமாக இருக்கிறாய்; எங்களுக்கு யுவராஜா; மஹா ராஜாவின் புத்திரன்; உன் ஆதரவால் நாங்கள் இந்தக் காரியத்தை முடிக்கக்கூடும்” என்று அங்கதனிபம் சொன்னார்.

அங்கதன், “நானும் போகாமல் மற்ற வானரர்களும் போக முடியாமலிருந்தால் நாம் மறுபடியும் பிராயோபவேசம் செய்து உயிரை விடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. மஹாராஜாவின் உத்தரவை நிறைவேற்றாமல் அவரிடத்திற்குப் போனால் உயிர் தப்ப மாட்டோம். அவர் நமக்கு வெகுமானம் செய்வதற்கும் தண்டிப்பதற்கும் பிரபு. அவருடைய கட்டளையை மீறி அங்கே போனால் கொல்லப்படுவோம். லங்கைக்குப் போனாலும் திரும்பி வர முடியா விட்டால் என்ன பிரயோஜனம்? தாங்களோ மஹாபுத்திமான்; வயதாலும் ஞானத்தாலும் எல்லா விஷயங்களின் உண்மையை பிரத்யக்ஷமாக அறிந்திருப்பதாலும் எங்களெல்லோரிலும் சிரேஷ்டர். ஆகையால் இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி எப்படியாவது நமது காரியத்தை முடிப்பதற்குத் தாங்களே உபாயம் தேடவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

அப்பொழுது ஜாம்பவான், “ராஜபுத்திர! இந்தக் காரியத்திற்கு குறைவு ஏதும் நேராது. இதை முடிக்கக்கூடியவனைக் கண்டு பிடித்து ஏவுகிறேன் பாருங்கள்” என்று ஸுகமாகத் தனியே உட்கார்ந்திருக்கும் ஆஞ்ஜநேயரை அந்தக் காரியத்தில் ஏவ நிச்சயித்தார்.

**தத: ப்ரதீதம் ப்லவதாம் வரீஷ்டம்
ஏகாந்த மாய்ரீத்ய ஸுகோபவிஷ்டம் |
ஸஞ்சோத யா ஸாஸ ஹரீப்ரவீரோ
ஹரீப்ரவீரம் ஹநுமந்தமேவ ||**

ஸ-66: ஜாம்பவான் ஆஞ்ஜநேயரைப் புகழ்ந்தது

அநேகபரத ஸாஹஸ்ரீம் விஷ்ணுநாம் ஹர்வாஹ்நீம் |
ஜாம்பவாந் ஸமுதீக்ஷயைவம் ஹநுமந்த மதாப்ரவீத் || 1)

எண்ணிறந்த வானர்கள் வருந்துவதைப் பார்த்து, ஜாம்பவான் ஆஞ்ஜநேயரை நோக்கி, “வானர்களுக்குள் வீரசிகாமணியே! ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் நிபுணனே! தனியே போய் உட்கார்க்குதுகொண்டு மௌனமாக இருப்பதேன்? தேஜஸிலும் பலத்திலும் ஸுகீவ மஹாராஜாவிற்கும் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் நீ ஈடல்லவா? கசியப பிரஜாபதியின் புத்திரனான கருடன் எல்லாப் பக்ஷிகளிலும் மஹா பலவானென்றும் சிரேஷ்டனென்றும் பெயர் பெற்றவன். அவன் ஆகாரத்திற்காக ஸமுத்திரத்திலிருந்து மஹா ஸர்ப்பங்களை அதிவேகமாகக் கொத்திக் கொண்டு போவதைப் பல தடவை பார்த்திருக்கிறேன். அவனுடைய இறக்கைகளின் பலமும் உன் புஜபலமும் ஸமமானது. பராக்கிரமத்திலும் வேகத்திலும் அவனுக்குக் குறைந்தவனல்ல. பலம், புத்தி, தேஜஸ், வலிமை முதலிய குணங்களில் ஸகல பூதங்களிலும் நீ மேலானவனென்று உனக்கு ஏன் தெரியவில்லை? இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டத் தகுந்தவன் நீயே அல்லவா?

“கேஸரி என்ற வானரசிரேஷ்டனுக்கு அஞ்ஜனை என்ற பத்தினியுண்டு. அப்ஸரஸ்களுக்குள் உத்தமமான புஞ்ஜிகஸ்தலை என்பவள் அவளே. மூன்று லோகங்களிலும் அவளைப்போன்ற ரூபவதி கிடையாது. ரிஷி சாபத்தால் குஞ்ஜரனென்ற வானரனுக்குப் புத்திரியாய்ப் பிறந்து தெய்வத்தன்மையால் நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக் கூடியவள். ஒரு நாள் அவள் ஸகலப்பிராணிகளையும் மயக்கும்படியான மனுஷ்ய ரூபத்துடன் விசித்திர வஸ்திராபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மழைக்கால மேகம் போன்ற பர்வத சிகரத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது வாயு பகவான் அவள் மேல் ஆசை கொண்டு அவள் தரித்த சிவந்த கரையுடைய மஞ்சள் பட்டை அபகரித்தான், இரண்டு உருண்ட துடைகளையும், மலர்ந்த தாமரையைப் பழிக்கும் முகத்தையும், அழகிய ஸ்தனங்களையும், ஸூக்ஷ்மமான இடையையும் மற்றும் குற்றமற்ற அவளது அவயவங்களையும் கண்டு, காமம் மீறி, வாயு இரு கைகளாலும் அவளை இறுகத் தழுவினான். அந்த மஹா பதிவிரதை பயந்து நடுங்கி, “பதிவிரதையான என்னைக் கெடுக்க விரும்பின துஷ்டன் யார்?”

என்று கோபத்துடன் கேட்டாள். அதற்கு வாயுபகவான், “பெண்ணே! பயப்படாதே. நான் உன்னைக் கெடுக்க விரும்பினவனல்ல. உன்னை ஆலிங்கனம் செய்து மனத்தால் அனுபவித்தபடியால் உனக்குப் பிறக்கும் புத்திரன் வீரியத்திலும் புத்தியிலும் நிகரற்றவனாயும், மஹா பலவானாயும், அபார தேஜஸ்வியாயும், ஒப்பில்லாத வலிமையுடையவனாயும், தாண்டுவதிலும், தடையில்லாமல் செல்வதிலும் எனக்கு ஸமமாயும் இருப்பான்” என்றார். தேவசிரேஷ்டனுடைய அனுக்கிரஹத்தைப் பற்றி உன் தாய் பரமானந்தமடைந்து, மந்திர பர்வதத்தின் குகையில் உன்னைப் பெற்றாள்.

“அப்பொழுது ஸூரியோதயமாயிற்று. நீ குழந்தையானதால் சிவந்த ஸூரிய மண்டலத்தைப் பழமென்றெண்ணிப் பிடிக்க விரும்பி ஆகாசத்தில் தாவிச் சென்றாய். அநேகமாயிரம் யோஜனை தூரம் அதிவேகமாகத் தாவிப் போயும் சளைக்காமல், ஸூரிய தேஜஸால் எரிக்கப்பட்டும் வருந்தாமலிருப்பதைப் பார்த்து, இந்திரன் பயந்து, வஜ்ராயுதத்தை உன்மேல் கோபத்துடன் எறிந்தான். உடனே நீ அங்கிருந்து விழுந்தாய். உன் கன்னம் ஒரு மலைச் சிகரத்தில் அடிபட்டு முறிந்தது. அதனால் உனக்கு ஹனுமானென்ற பெயர் கிடைத்தது. வாயுபகவான் தன் அருமைக் குழந்தையான உனக்கு நேர்ந்த ஆபத்தைப் பார்த்து, ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் கோபம் கொண்டு தன் போக்கை அடக்கி ஓரிடத்திலும் வீசாமலிருந்தான். அப்பொழுது ஸகல ஜீவன்களும் மூச்சுவிட முடியாமல் தவித்தார்கள். தேவதைகள் பயந்து வாயுவை பிரார்த்திக்க, அவர் கோபம் தணிந்து அவர்களிடத்தில் கிருபை வைத்து, முன்போல் லோகங்களில் ஸஞ்சரித்தார். எப்பொழுதும் உனக்கு ஆயுதங்களால் அழிவில்லை என்று பிரஹ்மா அனுக்கிரஹித்தார். இந்திரன், நீ வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டும் இறக்காததைக் கண்டு, மகிழ்ந்து, 'உனக்கு இஷ்டமான பொழுது நீ மரணமடையக்கடவாய்' என்று வரம் கொடுத்தான்.

“ஆகையால் நீ கேஸரி என்ற வானரனுடைய வேதத்திரத்தில் வாயு பகவானுக்குப் பிறந்த புத்திரன். தேஜஸிலும் பராக்கிரமத்திலும் தாண்டுவதிலும் அவரைப் போன்றவன். நாங்கள் இப்பொழுது உயிரில் ஆசையை விட்டிருக்கிறோம். நீ எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். திறமையிலும் பராக்கிரமத்திலும் நீ கருடனைப் போன்றவனல்லவா? பகவான் திரிவிக்ரமாவதார மெடுத்தபொழுது நான் இந்தப் பூமண்டலத்தை இருபத்தோரு தரம் சுற்றி வந்தேன்.

பாற்கடலைக் கடையும்பொழுது தேவதைகளின் உத்திரவால் அநேக லோகங்களிலிருந்து அபூர்வமான ஓஷதிகளைக் கொண்டு வந்தேன். அவைகளை ஸமுத்திரத்தில் போட்டதால் அமிருதமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது

என் பலம் எல்லையற்றது. இப்பொழுதோ நான் கிழவன். பலபராக்கிரமமற்றவன். நீ ஸகல உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவன்; எங்களில் மேலானவன். ஆகையால் அளவற்ற உன் பல பராக்கிரமத்தை வெளிப்படுத்து. உன் அத்துமான் வீரியத்தைப் பார்க்க இந்த வானர ஸைன்யம் ஆவல் கொண்டிருக்கிறது. எழுந்திரு, இந்த மஹா ஸமுத்திரத்தை ஒரு நிமிஷத்தில் தாண்டி வா. வேகமாகத் தடையில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கக்கூடியவன், ஸகலப் பிராணிகளிலும் உன்னைப்போலுண்டோ? வானரர்கள் ஏக்கம் பிடித்திருக்கிறார்கள். ஆஞ்ஜநேய! இந்த ஸமயத்திலும் அலக்ஷ்யம் செய்யலாமா? ஸகல லோகங்களையும் மூன்று அடிகளால் முன்பு விஷ்ணு தாண்டினது போல், நீயும் இந்த மஹா ஸமுத்திரத்தை ஓரடியால் தாண்டுவாய்” என்று ஜாம்பவான் மாருதியை ஸ்தோத்திரம் செய்தார்.

அதைக் கேட்டு ஹனுமாரும், “அப்படியே செய்கிறேன்” என்று ஒப்புக்கொண்டு அதற்குத் தகுந்த பெரிய ரூபத்தை எடுத்தார். வானர ஸைன்யங்கள் கவலை நீங்கி ஆனந்தத்தால் பரவசமானார்கள்.

ததஸ்து வை ஜாம்பவதா ப்ரஹ்மீத:
ப்ரதீதவேக: பவநாத்மஜ: கப்: |
ப்ரஜந்ஜயம்ஸ் தாம் ஜந்ஜீரஸாஜநீம்
சுகார ரூபம் மஜநாத்மநஸ் ததா || (39)

ஸ-67: ஆஞ்ஜநேயர் மஹேந்திர பர்வதத்தில் ஏறினது

தம் த்ருஷ்ட்வா ஜ்ஞம்பமாணம் தே க்ரமீகம் மாத்யோஜநம் |
வீர்யோணாயூர்யமாணம் ச ஸஹஸா வநந்ரேரத்தமம் || (1)

இப்படி நூறு யோஜனையுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்குத் தன் தேகத்தை வரவர விருத்தி செய்துகொண்டு, வீரியத்தால் ஜ்வலிக்கும் மாருதியைக் கண்டு, வானரர்களெல்லோரும் ஸகல துக்கத்தையும் மறந்து ஸந்தோஷமாய்க் கூச்சலிட்டுக் கொண்டாடினார்கள். முன்காலத்தில் பகவான் நாராயணன் திரிவிக்ரமாவதாரமெடுத்த பொழுது ஸகல பிராணிகளும் பார்த்தது போல், வானரர்கள் ஆச்சரியத்துடனும் ஸந்தோஷத்துடனும் ஆஞ்ஜநேயரை நான்கு புறங்களிலிருந்தும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களால் கொண்டாடப்பட்டு, வரவர வளர்ந்தார். வாலைப் பூமியில் சுழற்றி அடித்து, பலமும் தேஜஸும் ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலும் அதிகரிக்க, அவருடைய ரூபம், வயது சென்ற அந்த வானர சிரேஷ்டர்கள் புகழ்ப் புகழ், கண்கொண்டு பார்க்க முடியாமலிருந்தது. மலைக் குகையில் ஸிம்ஹம் வளர்வது போல் வாயுபுத்திரன் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் பருத்தார். அப்பொழுது அந்தப் புத்திமானுடைய முகம் பழுக்கப் பழுக்கக் காய்ச்சின மடக்கைப் போலவும், புகையற்று கொழுந்து விட்டெரியும் அக்கினியைப் போலவும் தோன்றிற்று.

வானரர்களுக்கு நடுவிலிருந்து ஸந்தோஷத்தால் மயிர்க் கூச்சலுடன் எழுந்து ஹனுமான், வானர மூத்தோர்களை வணங்கி, “அக்னியின் பரம மித்திரனான வாயு பகவான் மஹா பலசாலி; அளவிடக் கூடாத பராக்கிரமமுடையவர்; வேகமாக அடிக்கும்பொழுது மலைச் சிகரங்களைப் பெயர்த்தெறிவார். கருடனுடைய வேகமும் அவருடைய வேகத்திற்கு ஈடல்ல, நான் அவருக்குப் பிறந்தவன். தாண்டுவதிலும் ஆகாசத்தில் போவதிலும் எனக்கு நிகரில்லை. ஆகாசத்தை அளாவி நிற்கும் மேருமலையை, இங்கிருந்து கிளம்பி, பூமியில் தொடாமல் அநேக ஆயிரம் தடவை சுற்றி வருவேன். மஹா ஸமுத்திரங்களைப் புஜங்களால் கலக்கி, இந்த லோகங்களை முழுகச் செய்வேன். என் துடைகளின் வேகத்தால் உண்டான காற்று ஸமுத்திர ஜலத்தைக் கிளப்பி, அதிலுள்ள ஜந்துக்களைக் கரையில் வாரியடிக்கும். ஸமுத்திரத்திலிருக்கும் மஹா ஸர்ப்பங்களை ஆகாரத்திற்காகப் பிடிக்கப் பூர்ண பல பராக்கிரமத்துடன் அதி வேகமாகப் பறந்து வரும் கருடனை நிற்காமல் அநேகம் ஆயிரம் தடவை

சுற்றிவர முடியும். அவனுக்கும் பிராணனைக் கொடுக்கும் வாயுவின் புத்திரனல்லவா நான்? எனக்கு இந்தத் திறமை இயற்கையாக உள்ளது, ஸூரியனுடன் உதயகிரியிலிருந்து புறப்பட்டு அவருக்கு முன்பு அஸ்தகிரிக்குப் போய், நடுப்பகலில் திரும்பிவந்து அவரைச் காண்பேன். பிறகு அங்கிருந்து பூமியைத் தொடாமலேயே முன்னிருந்த வேகம் குறையாமல் மறுபடியும் ஒருதடவை அவரை ஸந்திப்பேன். ஆகாசத்திலுள்ள கிரஹங்கள் நகுத்திரங்கள் முதலியவைகளை வேகத்தால் ஐயிப்பேன்; ஸமுத்திரத்தை வற்றச் செய்வேன்; பூமியைப் பிளப்பேன். நான் தாண்டும் பொழுது மலைகள் பொடியாகும். என் துடைகளின் வேகத்தால் ஸமுத்திரத்தை எழும்படி செய்வேன். ஆகாசத்தில் போகையில் பல மரங்களும், கொடிகளும், புஷ்பங்களும் என்னைத் தொடரும், ஆகாசத்தில் ஸ்வாதி நகுத்திரத்தின் வழியைப் போல் நான் போகும் வழி பிரகாசிக்கும். நான் இங்கிருந்து கிளம்பி அக்கரையில் குதிக்கும்பொழுது, ஸகல பூதங்களும் என்னைக் கண்டு மகிழும்; ஆகாசத்தை மறைத்துக்கொண்டு போகும் பெறிய மேகத்தைப் போல் நான் ஆகாச மார்க்கமாகச் செல்லும்பொழுது, வேகத்தால் ஆகாசத்தை விழுங்கிக்கொண்டு போவது போலிருப்பதைக் காண்பீர்கள். மேகங்களைச் சிதறடிப்பேன்; மலைகளை நடுங்கச் செய்வேன்; ஸமுத்திரத்தைக் கலக்குவேன். இந்த சக்தி எனக்கும் கருடனுக்கும் வாயுபகவானுக்கும் மாத்திரமுண்டு. அவ்விருவர்களைத் தவிர என்னைத் தொடரக் கூடியவர்கள் இல்லை, மேகத்திலிருந்து பாயும் மின்னலைப்போல் யாதொரு பற்றுமில்லாமல் ஆகாசத்தில் கிளம்பி ஒரு நிமிஷத்திற்குள் அக்கரைக்குப் போவேன். நான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டும்போது திரிவிக்ரமாவதாரமெடுத்த மஹா விஷ்ணுவைப்போல் விளங்குவேன். (ஸாதுக்களுக்கு ஸந்தேகம் நேரும்பொழுது அவர்களுடைய அந்தக்கரணத்தில் அகஸ்மாத்தாகத் தோன்றும் எண்ணங்களே பிரமாணம்.) ஸீதையைப் பார்ப்பேனென்று நிச்சயமாய் எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆகையால் நீங்கள் கவலையற்று ஸந்தோஷிக்கலாம். வேகத்தில் வாயு பகவானுக்கும் கருடனுக்கும் நான் ஸமமானவன், அநேக ஆயிரம் யோஜனை தூரம் சிரமமில்லாமல் அலக்ஷ்யமாய்ச் செல்வேனென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. வஜ்ராயுதத்தைத் தரிக்கும் தேவேந்திரனால் காக்கப்பட்ட தேவதைகளின் அமிருதத்தையும், பிரஹ்மாவால் காக்கப்பட்ட யோகிகளுடைய அமிருதத்தையும் அவர்களை ஐயித்து ஒரு க்ஷணத்தில் கொண்டு வருவேன். வேண்டுமென்றால் லங்கையைப் பெயர்த்து இங்கே எறிவேன்” என்று இப்படிக் கர்ஜிக்கும் அந்த வானரசிரேஷ்டனைப் பார்த்து, மற்ற வானரர்கள் அளவற்ற ஆனந்தம் கொண்டு, அவருடைய அபார தேஜஸைக் கண்டு திகைத்து நின்றார்கள்.

வானர ஸைன்யங்களின் துக்கத்தைப் போக்கும் அவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஜாம்பவான் அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு, “மஹா வீரனான கேஸரியின் புத்திரனான ஹனுமானே! வாயுபகவானுக்குப் பிறந்தவனே! உன் மித்திரர்களுடைய ஹிருதயத்தை இது வரை இருள்போல் மூடிக்கொண்டிருந்த துக்கமானது உன்வார்த்தைகளாகிற சந்திர கிரணங்களால் நாசமடைந்தது. உன் கேஷமத்தையே பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கும் நாங்களெல்லோரும் நீ போகும் காரியம் ஸித்திக்கும் பொருட்டு மங்களக் கிரியைகளை வெகு ஜாக்கிரதையாகச் செய்து கொண்டிருப்போம். மஹரிஷிகளின் அருளாலும் பெரியோர்களின் கிருபையாலும் வானர மூத்தோர்களின் ஸம்மதியாலும் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி வா. எங்கள் பீராணன்களெல்லாம் உன்னிடத்திலேயே நாடியிருக்கின்றன. ஆகையால் நீ வரும். வரையில் ஒற்றைக் காலால் நின்று கொண்டிருப்போம்” என்றார்.

அப்பொழுது மாருதி, “நான் இங்கிருந்து கிளம்பும் பொழுது என் வேகத்தை இந்தப் பூமி தாங்காது. இந்த மஹேந்திர பர்வதத்தின் சிகரங்கள் விஸ்தாரமாகவும் உறுதியாகவும் இருக்கின்றன. பலவகைத் தாதுக்கள் நிறைந்தும் பல மரங்களால் செழித்தும் விளங்கும் இந்த மலையில் ஏறி நின்று, நூறு யோஜனை தாரம் தாண்டுவதற்கு வேண்டிய வேகத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறேன். நான் உதைத்துக் கிளம்பும் வேகத்தை இந்த மலைச் சிகரங்கள் நன்றாகத் தாங்கும்” என்றார்.

வானரர்கள் அனைவரும் அதற்கு “ஸம்மதிக்க, ஆஞ்ஜநேயர் அவர்களால் சூழப்பட்டு, மஹேந்திர மலையில் ஏறினர். பல பல அபூர்வ விருக்ஷங்கள் அதில் நிறைந்திருந்தன. மான்களுக்கு பிரியமான பல புல் தரைகள் நவரத்தினங்கள் இழைத்ததுபோல் அங்கே பிரகாசித்தன. அங்குள்ள மரங்கள் எக்காலத்திலும் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் கண்ணைப் பறித்தன, ஸிம்ஹம், புலி, மதயானை, பக்ஷிகள் முதலிய பல ஜந்துக்களின் ஓசையாலும் நீர்த் தாரைகளாலும் கேட்பதற்கு மதுரமாக இருந்தது. அதன் சரங்கள் ஆகாசத்தை எட்டின. மஹேந்திரனுக்கு ஸமமான பலத்தையுடைய ஹனுமான் அந்த மஹேந்திரகிரியில் சற்று நேரம் நடமாடினார். அந்த மஹா பலவானுடைய பாதங்களால் . அழுத்தப்பட்ட அந்த மலை ஸிம்ஹத்தால் அடிக்கப்பட்ட மதயானையைப் போல் விளங்கிற்று. மலையருவிகள் பெருகி ஓடின; சிகரங்கள் தூளாயின; யானை, புலி, ஸிம்ஹம் முதலிய மிருகங்கள் பயந்து நடுங்கின; மஹா விருக்ஷங்கள் சாய்ந்தன; மதுபானத்தில் மிகுந்த பிரியமுள்ள நாக, கந்தர்வ, வித்யாதர கணங்களும் பக்ஷிகளும் அந்த மலையிலிருந்து கிளம்பி ஆகாசத்தில் போக ஆரம்பித்தன. அங்குள்ள மஹா ஸர்ப்பங்கள் பயந்து ஒளிந்தன; சிகரங்கள் அசைந்தன. புற்றிலிருந்து சீறிக் கொண்டு பாதி வெளியில்

வந்த ஸர்ப்பங்கள் அப்படியே நசுங்கித் தொங்கினபடியால் அந்த மலையெங்கும் சிறு கொடிகள் கட்டித் தொங்கவிட்டதுபோல் காணப்பட்டது. அங்குள்ள மஹரிஷிகளும் பயத்தால் அதைவிட்டுப் போனபடியால், வழி நடப்பவர்களை, கூட வந்தவர்கள் நடுக்காட்டில் விட்டுப் போவதுபோலிருந்தது. அஞ்ஜநேயர் இயற்கையாகவே வேகசாலி; ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்கு வேண்டிய வேகத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டிருந்தார். வானர சிரேஷ்டர்; அந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதும் தன்னைத் தடுக்கும். சத்துருக்களை அழிப்பதும் அவருக்குப் பொருட்டல்ல, உத்தமமான மனத்தையுடையவர்; விசேஷ மஹிமை பொருந்தினவர்; ஆகையால் வெளி விஷயங்களிலிருந்து மனத்தை இழுத்து வசப்படுத்தி, தான் லங்கைக்குச் சென்று அங்கே முடிக்க வேண்டிய காரியங்கள் யாவையும் தெளிவாக மனத்தால் நினைத்தார்.

**ஸ வேகவாந் வேக* ஸமாஜீதாத்மா
ஜூர்ப்ரவீர: பரவீரஜந்தா |
மந: ஸமாதாய மஜாநுபாலோ
ஜகாமலங்காம் மநஸா மநஸ்வீ || (௨1)**

ஸ்ரீ ஸீதா லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ன ஹனுமத் ஸமேத

ஸ்ரீராமசந்தர பரப்ரஹ்மணே நம :

கிஷ்கிந்தா காண்டம் முற்றிற்று